

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ மதோடாநஜாயரப

வடிவழகிய நம்பிதாஸர்

இயற்றிய

ஆழ்வார்கள் வைபவம்

20764
[223]

இது

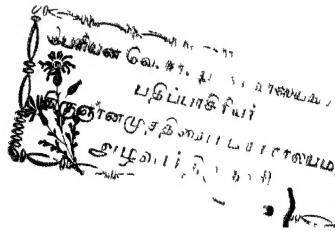
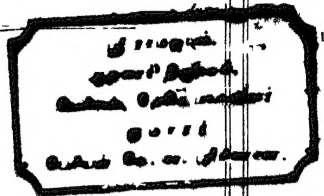
ஸ்ரீ வகரத்திலிருக்கும்

வங்கி. ஸ்ரீ. உ. J. கிருஷ்ணையங்கார் ஸ்வாமி

நியமனப்படி

பண்டிதர் P. R. கிருஷ்ணமாசாரியடிகள்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

PRINTED AT
THE WEDNESDAY REVIEW PRESS
TRICHINOPOLY
1909.

(Copy Right)

முதலாழ்வார்கள் பிரபந்தம்.

மாண்காட்டி மாண்பிடிக்கு மதியினர்போல் வரியளிசேர
தேன்காட்டுந் துழாயினுண் சீவைகுத் முத்தாகளுக்
கூன்காட்டா னூன்காட்டி யுலகமும்பும் பொருட்டாக
வான்காட்டு மயர்வல்லா மதிநலமு மகிழ்ந்தருளி.

வாழ்விப்பான் யோனியராய் முதலாழ்வார் களாமணன்
 ருத்வல்லா வற்பசியோ ணம்மவிட்டுஞ் சதையத்திற்
 சூழ்பிரிசைக் கசகிமல்லை மயிலையென்னுந் தொன்னகரி
 லாழிவெய்கை பூதம்பே யெனநாமத் துதிப்பித்தான்.

எம் வுலகி லீடர்நீங்க வெவ்வுயிர்க்கு நான் உதவிப்பேன்
காமக் குரோதாதி கால்குலையச் செந்திருவின்
நாமம் விளங்க நனையார் பசுந்துளவத்
நாம முடியான் தமராய மூவர்களும்.

ஒருவரை யொருவர் காணுதலைத் தவிர்ப்பதற்கு டோறுத் திருவள்ளு மார்பு நன்றிச் செய்து திலோரம் துணைகாணுதலை வரப்பகல் பல்வழி வைகி வருகிறார். லோகநாண மாயக கருநெறி கடவுட்க்கின் றுரைக் காசினி யெங்கு நாடி.

திரிந்துநாவ காண்டல் வேணடு மெனத்திரு புனத்தி லெண்ணிப்
பரிந்தெழு சிந்தைப்பொய்கை பழனஞ்சூழ் கச்சி நீங்கி
விரிந்தெழு கருணை பொருக விடைகொள்வார் கோவ னுரிந்
புரிந்தவன் புடைய மாய னருளின லதனுட் புச்சார்.

புக்கவர் கமலக் கண்ணன் பூங்குடி ஸ்ரீநீலாந்து வாழ்த்தி
புக்கர் மெட்டு முள்ள படியினு லமையே வோகி
முக்கண்ணன் சரபன் தீர்த்த முத்தல்வனென் தன்பு செய்து
புக்கவர் பதியி லன்று தங்குவான் சமைந்த போதில்.

(၄) စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ဆေးကုသမှုများ ပြုလုပ်ရန် အတွက် လူမှုဝန်ထမ်းများကို နယ်မြေအလိုက် ဖွဲ့စည်းပေးခြင်း၊

முதலாழ்வார்கள் பிரபந்தம்.

பூதபூ மல்லே யென்னும் பொன்னகர் தன்னு ணின்
வேதநா யகற்கா ளாய மெய்யரை யெங்கு நாடிப்
பாததா மரைக ளேத்திப் பரவுவான் பரிந்த வன்பாற்
போதுவார் கோவ லூரிற் பூவைப்பூ வண்ண னாய.

அருமறை முதல்வன் கூட்டு மருளினு லதனுட் சென்று
கருமுகில் வண்ணன் செம்பொற் கழனினைத் தன்றவ் ளுரின்
மருவிட வந்த நாளிற் பேயரு மயிலே நீங்கித்
திருவருட் செயலால் வந்து திருக்கோவ லூரைச் சேர்ந்தார்.

பொருந்திய மூவர் தாமும் புனிதனை நினைந்து வெவ்வே
றிருந்தன ரிரவி பட்டா னிராப்பொழு தடங்கி வைகத்
தீருந்திய பொய்கை சென்றோர் வேதியன் மனையிற் சேர்ந்து
நெருங்கிடை கழியின் மன்னித் துயில்கொள்வா னினைந்து சார்

வேறு.

பொருவினெறிப் பூதத்தார் புகுந்திதனு ளுறைபவரார்
தருமினிராத் தங்குமிட மெனப்பொய்கை தான்விழித்திங்
கொருவருக்கே கண்டியில ளுள்ளதிட நீரணைந்தா
லிருவருக்கு மிருந்திடலா மெனத்திறந்தார் திருக்கதவை.

மூன்சென்றார் பின்சென்றார் மூகங்காணு ரிருளின்கண்
பொன்சென்ற விடைகழியி லிருவர்களும் புகுந்திருப்ப
மின்சென்ற சுடராழி விண்டுவருள் கொண்டுவரப்
பின்சென்ற பேயாரு மம்மனைவா யித்புறமாய். ௧

சென்றாரிவ் விடைகழியிற் செறிபவரா ரிடமுளதோ
குன்றாத வன்புடையீர் கூறியிடு மெனவுரைப்ப வரை
நன்றாய்முன் னொருவர்படுத் தோமிருவர் நன்கிருந்தோ
ரின்மீர்மீர் வந்தனைந்தா னின்றிடலா மூவர்களும்.

எனவுரைப்பத் திறவுமென்ற ரிருந்தவந்தா டிறந்துநின்றார்
மனமகிழ்ந்து சென்றவரு மற்றவர்க ளுடனின்ற
மனவயல்குழ் கோவலூ ராயன மாயவனும்
புனைமலர்ச்செந் திருவோடும் புகுந்திருளி லாங்குவரை

நெருக்கினு னெருக்குண்டு நின்றாழ்வார் மூவர்களு
முருக்காட்டா திவனெருக்கி யுறைபவரைக் காண்டமெனுங்
கருத்தினுற் சுடர்ஞானக் கனல்விளக்கை யேற்றினார்
திருக்கண்டேம் பொன்மேனி கண்டேமென் றுடன்மெளிந்தே.

புடினார் குணலைக்கூத் தங்கைகொட்டி நான்மறையைப்
பாடினார் பாடோடு பணிந்தெழுந்து பதுமத்தான்
புடினார் சுகவாழ்வைப் பிரிந்ததுன்ப மவைதீரக்
புடினா மானந்தக் கொழுஞ்சோதித் கடற்குளித்தார்

முதலாழ்வார்கள் பிரபந்தம்.

அத்திக்கா யுட்கீட மத்திடுவா தியந்த
மெத்திக்கா லும்மறியா வகைபோனின் னிடையிலண்
தொத்திப்பா முறவதனுட் பிரமனர னெனத்தோன்றி
வத்தித்தா ருனையறியா ரென்றாலிம் மண்ணுலகில்.

பேரானந் தச்சோதிப் பிரளயமா நினையடையு
முராத காதலரா யகப்படுவார் தமைக்காணென்
நாராய னுசெய்யுந் திறமறியே னவிவ்ஹெனக்
கூராழி சங்கேந்துங் கொண்டலுடன் குறித்துரைத்தா

மூவர்களு மவைகூற மூவுலகு முண்மிழிந்த
தேவர்கடே வன்னகைத்துச் செப்புவா னீர்வேட்டா
ரேவர்கடா மடைத்துடைத்தா லாவொ ரிரும்புனலோ
டாவபின்னு மடைப்பதல்லா வருள்கவென வாழ்வார்க

செங்கமலை தனிவாழ்வின் சேவடியி லுறப்பணிய
வங்கமுற மூவரையு மெடுத்தனைத்தீ தருள்புரியு
முங்கன்பொருட் டாலுலகந் திருந்தவின்ப முண்புகிய
பங்கமிலா நெறியுடையீர் பார்முழுந் திருத்துமென.

எம்பெருமா னின் தனனாங் கிணையில்பெருங் கருணை
மன்பர்களா மூவர்களு மச்சுதன்சீ ரருநேணக்கி
யின்பமய மேயென் றிரங்கிக் கரைந்தமுதவ
கும்பர்முதன் மாநிலத்தோ ருய்யும்வண்ண மின்னிகை

வேறு.

வையந் தகளியென்றும் வார்கடலே நெய்யென்றும்
வெய்யகதி ரோனை விளக்கேற்றி னேனெனவுங்
கையம் புத்ததான் கழற்கேறு மந்தாதி
பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு கட்டுரைத்தான்

அன்பே தகளியென்று மார்வமே நெய்யென்று
மின்புருகு சிந்தை யிடுதிரி யாமென்று
மின்பொருவு மாழி விமலன் கழற்குலகிற்
புன்பிறவி நீங்குவிளக் கேற்றினார் பூகந்தார்.

வேறு.

திருக்கண்டே னென்றுபேய் செப்பிபசீர்ச சொற்றொ
விருக்கின்முடி வர்ணை யேக்கினர்சீர்ச சொன்மலை
பெருக்குறெறி மூவருஞ்செய் பேரருண்மூ வந்தாதி
கருக்கடலை யுயிர்கட்குந் துன்புலெனும் படித்தறி.

வாழ்வித் தா ருலகனைத்து மாமாயப் பெரும்பிணியை
யாழ்வித்தார் முதன்மூவ ரெனத்தோன்று வாழ்வார்கள்
வீழ்வித்தார் திங்கடோறு மும்மாரி மெய்நீர்நான்கு
குழ்வித்தா ரனைவரையு மரிநாமஞ் சொலவைத்தார்.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம :

படிவழகியநம்பிதாஸர்

இயற்றிய

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

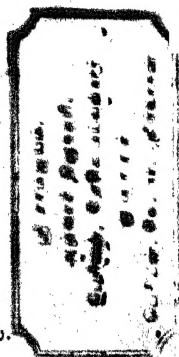
குப்பியம்

ஸ்ரீமாந் திருநாராயணபிள்ளையவர்கள்

பொருளுதவியைக்கொண்டு

பண்டிதர், P. R. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஞாை :

கலியாணசுந்தரம் முத்திராசாலை.

1908

(Copy Right)

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

பொய்கை பூதம் பேயென்னப் புகல வரிய முதலாழ்வார்
செய்ய கமலத் திருவடிக டிருந்த விதைஞ்சித் திருவருளான்
மெய்கொள் புதுவை நகர்வந்த விட்ணு சித்தன் கதைவிரிவை
யையைப் புலனா லலைப்புண்ணு மடியே நறிந்த படியறைவேன்

வேறு .

- 2 விண்ணாட்டு ளந்தாம வியன்புரிசை வேந்தனுக்கு
மண்ணாட்டு ளான்மாவாந் தவசமருள் வழிநடத்தி
யெண்ணாட்டு மூவர்களு மேகியபின் னிருநிலத்தின்
கண்ணாட்டி நீங்காத களப்புலனாய்க் குறும்புசெயும்.
- 3 வேடர்களோ ரைவர்களு நேதினியின் மிக்கவிருட்
காடுமலை யன்றிலெளி யேயிடமாய்க் கலத்திலங்கு
நாடுமதின கீழாய நற்பதியு நசிப்பித்து **ஞெய்**
மூடவிலங் கவைசூத்தி முடித்துநர்கள் புவிமுழுதும்.
- 4 அத்திறத்தாற் புவிமுழுது மல்லலுறும் படிகண்டு
மெய்த்திறத்தான் மெய்வீட்டில் வீற்றிருந்தே மூலகாள்
பொய்த்திறத்தார் புலைச்சற்பம் பொடியாகக் கருடனை
சித்திரத்தாற் பெரியாழ்வா ராயுலகைத் திருத்தென்றான்
- 5 என்றிறைவா னருள்புரிய விதையருளுந் திருவருளு
மொன்றியசீ ரன்பின லுடன்கொண்டு புவிவிலிறை
சென்றுதுயில் கொண்டவருட் சிறந்தவில்லி புத்தூரி
ன்னறிதரும் வேதியரிற் சோழியமென் தேநவிலும்.
- 6 குலத்தினெறி யுடைமுருந்தர் தந்தையாய்க் கோதிவ்வா
நலத்தினார் தேவியார் பற்புமைநற் றுயாராய்
நிலத்தினிருள் கெடத்தோன்று மருக்கனென நிலவுமுயிர்
புலக்கடா நியொழிக்கும் போதமாக் கதிரவனாய்.
- 7 ஆனியெனூந் திங்களினில் வளர்பிறையி லருஞ்சோ
மேனியனார் சோதியினில் விண்ணவர்பூ மழைசொராய
வானில்வரு முகிலொலியு மறையொலியு மாறுசெயப்
பானிலா முகத்தியர்கள் பல்லாண்டி னிணையாட.
- 8 அறந்தழைப்ப மெய்ஞ்ஞானம் யாவர்களு மறிந்துய்ய
மறந்திய வேரோடு மடியவஞ்சம் பாழாக்
கிறந்திறம்பா துயர்ந்தோங்கத் தீவினைகா. குலைந்தோட
வழங்கினா னுடையா வீனதே யுயிர்நோக்க. **279**

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

9) திருவாவதாரஞ்செய்தார் செகமுமுது மீட்டற
மருவாமரும் பொழிந்துதுவை வடபெருங்கோ யிலானன்,
தருகுழவி தனைநோக்கிச் சதஞ்சீவ வெனவாழ்த்திப்
பொருவருக் கவரேயாய்ப் புலியீதில் வளர்ந்திருநான்.

10) பூதமுத னாயகன்சீர்ப் பூங்கழற்கீழ்ப் பசந்துளவா
லேதமிலாப் பூமால பாமால யெனுமிரண்டு
மந்தரவி னைக்கட்டி யருளவல்ல வாழ்வார்க்கு
வேதநெறி விட்னுசித்த னெனுநாமம் வியந்துரைத்தார்.

தருக்காக்குந்திரனுஞ் சதுமுகனுஞ் சராசரமு
மெருக்காக்குஞ் சடையானு லீனைஞ்சுவெய்தா திடர்க்கரியி னுவி
ஹருக்காக்கும் பெருமானே யுவந்துபல்லாண் டெனவோதித்
திருக்காப்பன் றிடுவார்க்குத் திருக்காப்புஞ் செய்தனரால்.

வேறு.

பூத்தனி நாயக னுயலையார் புனலுட்டியி லும்புயன் மேனியினுய் னை
வேத்தனி நாயக னேயெனவான் விடையாய் ஓர்விண் ணோர்கோமா
ஓதிக்கமை வாழ்நி யானெறியா னுலகிற்றமர் கட்டுத் தீர்திருமாஸ்
பாத்தகம லங்கா ண்ணென்றார் பாத்தகம லங்கண் டார்பலரும்.

வேறு.

தத்தவரு தீக்கவரு மன்றியொளி ரும்பன் னேதமவை யேழுமுல கேழுமலை யேழு
தித்திரம லாதுபிறி தில்லைபென் வொல்லை யின்பமுறு னீரடியி னுலுதவ ளந்தான்
தத்தனை யுன்னக பத்திகள் விளங்கு மொய்யம்மல ரினுமிருது வாழுளரி யந்தாட்
ததுவி லுங்கா ண்ணென் தவர்பத்தித்திபத்துவி லுந்தொழுதுபத்தர்கன்பரிந்தார்.

வேறு.

14) விணைக்கா ழறியாடு தீக்கவி ளண்டை வே ளனை யால மிடற்று னுரைப்
பணைக்கா னுன்மறை யைப்பக லோரைப் பலவைக் க.ரிவா யுதவுண் டிறவோர்
துணைக்கா லாகக் கொண்டிலை நீதிற் றுயிலும் பெருமா டிருமா லுநார்
கணைக்கா ல காண் ணெனக்கசி வோர்தங் கணைக்கால் கண்டு களித்தனன் பர்

வேறு.

15) பாநாளு நூற்றுரைப் பாழாக்கிப் பாண்டவருக்
காராத வின்ப மருளப் பிறந்தபிரான்
நாரர் கருணைத் திருமுழந்தான் காண் ணென்ற
நேரார் முழந்தான் யாவருங்கண் டின்புற்றார்.

16) வங்கக் கடற்றுயின்ற மாமான் மதுகுதன்
வெங்கட் களிமடர்த்தா ன் டைவர்களை வெல்லுவித்
செங்கமலக் கண்ணன் டிருக்குறங்கு காண் ணென்ற
னங்கக் குறங்கை யனைவருங்குண் டாதரித்தார்.

MAHAMATI

DR. U. V. S. IYER LIBRARY
BEGANT NAGAR, MADRAS-90.

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

புனபுலத்தார் பாசம் புவிமடத்தை யாற்றிரிதென்
றன்புறநின் தேர்த வவனியின்கட் போந்தபிரான்
மின்பொறுத்த டோது விளங்குமுத்தங் காண்மினென்ற
•னின்பமுறு முத்த யாவருங்கண் டின்புற்றார்.

- 5) வைய முழுதும் வயிற்றுள்ளவைத்துத் தேவகியா
ருய்ய வழகா ருதரத் துதித்துபிரான்
மையனைய சோதி மணிமருங்குல் காண்மினென்ற
வையன் மருங்கை யனை வருங்கண் டாதரித்தார்.
- 1) சத்தம் பரிசு முருவந் தரைக்கந்த ம் 123
மொத்த சூரம்பைதொறு மூட்டியென்னை யாட்டுவிக்கு
மத்தன் றிருத்தி யாயிழையீர் காண்மினென்ற
ரித்தனெழி லுத்திகண்டு நீணிலத்தோர் வாழ்த்தினார்.
- 1) கொல்லு மதவாணைக் கோடுங் கொடியவிதன்
மல்லந் தொலைப்ப வடமதுரை வந்துதித்த
செல்லுருவ மன்னன் றிருவுத்தங் காண்மினென்ற
சொல்லும் பிராணுதரம் போற்றினார் தாயோரே.
- 1) சங்கக் குழையரன்னைச் சாபந் தவிர்த்திரைக்கும்
பொங்குகட லேமும் பொடிசெய்து வந்தபிரான்
செங்கமலை தங்குந் திருமார்பு காண்மினென்றான்
பங்கமில்லா மார்பிழகு கண்டார் பரிவோடே.

வேறு.

- 2) பெருத்தோங்கு நூற்றுவர் மாளப் பிறந்த
குருத்தோங்கு நான்மறைக் கோவலர் குட்டன்
றிருத்தோ ளிருந்தவா காணென்றான் றோள்கள்
கருத்தோங்கு மன்பர்கள் கண்டார் களித்தே.
- 3) குழவிசும் போடுமுன் றொல்லுல குண்டவ
ழையுஞ் சங்கு மடங்கு கரங்களை
யழையர் ின்க ளென்றவன் கைத்தலம்
ராமிய மன் கண்டு பணிந்தார்.
- 4) பெருக்கண் டிப் பிறங்கிய பொன்ன
னுருக்கண்டங் கண்டே முலகுமுண்டான்
றிருக்கண்டங் காணென்ற சேய்களங் கண்டு
கருக்கண்டங் கண்டனர் கற்றறிந் தோரே.
- 5) முன்றொண்டை தண்டாமன் மூவுலகு முண்டவன்
செந்தொண்டை வாய்காண்மி னென்றுபின் செப்ப
றன்றொண்டு ினை சகியாய்ப் பிறந்த
றின்றொண்டை வாய்கண் டியாவர்களு ின்புற்று.

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

- 26 பூக்குந் திருவுந்திப் பூவை நிறத்தமலன்
வாக்கு நயனரும் வாடி முறுவலுஞ்சீர் 46
மூக்கு மிருந்தவா காணீரென் றுன்முகத்தி
லாக்கு மதுவதுகண் டந்தணர்கள் வாழ்த்தினார்.
- 27 திங்கள் வதனத் திருவினைய தேவகிபாற்
நங்கிப் பிறந்தாயர் தண்பால் வளர்த்தபிரான்
செங்கமலக் கண்தாண்டின் சேயிழையீர் சென்மவர்க்
மங்கமலக் கண்கண் டனைவர்களும் வாழ்த்தினார்.
- 28 நெருப்புருவத் தாண்சாப் நீக்கிவரு நீலப்
பொருப்புருவற் கொண்டவிறை பூமகடன் கேள்வன்
நிருப்புருவற் காண்மனென்ற செல்வன் புருவத்
திருப்புருவற் கண்டார் கிமையவரும் வாழ்த்தினார்.
- 29 ஆகரத் தனிச்சோதி யாயர்கள் கோமா
லாகரத்தி னனை யுத்திற் றறித்தான்
மகரத் குழையிணங்கி காண்மனென்ற வள்ளல்
பகர வரியகுழை பார்த்தமார் வாழ்த்தினார்.
- 30 உற்ற புவன மனைத்துமுதிப் பித்ததனுட்
சிறநிடைத் தேவகியார் சீரார் வயிற்றுதித்தா
னென்ற யிருந்தவா கேரிழையீர் காண்மனென்ற
னென்றைப் பிறைநில்கண் டெத்தமர்கள் வாழ்த்தினார்.
- 31 ஆராயும் வேத மயர்வெய்த வண்டர்கையி
லேனா னேனகயிற்றூற் கட்டுண்ட வெம்பெருமான்
சீரார் குழல்காண்மி னென்றான் நிருக்குமல்கண்
டோரு முற்றரு முண்மகிழ்வோ டாடினார். (மாதர்கந்த) முனமகிழ்
வேறு.
- 32 திவ்வணம் பாத மாதியாய்க் கேச மந்தமா யிலநூல்மயஞ் ஞான
பெய்வணக் குழலி யவைபவச் சிறப்பை மேதினி யுள்ளவர் தமக்
மைவணத் திறைசேர் புதுவைமா நகரின் மறையவர் மகிழ்வொடு முறைப்பப்
பெய்வணத் துயரைக் கடிபவர் பலரும் புகுந்தனர் முகந்தன தகத்தில்.
- 33 ஆணவந் திண்ணே ஹருவெடுத்த துலாவு மைம்புல ஹோடர்க் ளனையாம்
பூணவம் பூண்டு பொய்ப்பரி மீதாய்ப் பூமியைப் பொடிசெய்வார் செயலைக்
காணவந் தவணைக் காணவந் தவர்க ளுடம்பெலாம் கண்ணீர் லா னையின
லூணவ முறக்க மவம்பிறப் பவமென் றுளங்ககித் துருகினைந் தொசிந்தார்.
- ண்ணீரின் நிறைஞ்சிப் பாலனை சோக்கி யிரங்கினர் வாங்கினு லிசைப்பார் முத்தோ
ண்ணியக் கொழுந்தோ காண்மனைக் கொழுந்தோ போதத்தின் பொலிசுடர்க் கொ
ண்ணிய சாந்தி தருமெழிற் கொழுந்தோ விசைப்பதோர் கமையருட் கொழுந்தோ
ண்ணிய லமுதின் சுவையிழைந் டதுவோ வேதியர் தவந்திரண் டதுவோ.

பெரியாழ்வார் பீரபந்தம்.

நந்தைநாய் செய்த தவப்பயன் ருளே தந்துவத் துற்றமெய்ப் பொருளோ
யிந்தமா நிலத்தோர் செய்தவப் பயளே விலங்குவா னவர்செய்த தவமோ
ந்தநான் மலரோன் வாசவ னக்கன் காண்பரும் பஞ்சுட மொளியைத்
தந்துநா முய்ய வந்ததோ ருருவோ வென்றென்று சாற்றிவாழ்த்தினமால்.

- 6 இப்படி படியிற் பாலனைக் கண்டார் யாவரு மிரங்கின் னேத்த
மைப்படி கண்ணார் மாதர்கள் பலரும் மகப்பெறு பற்புமைத் திருவு
மெய்ப்படிந் திலங்கு குழவியோ டளாவி மிகுமனு பவலினை யாட்டி
கைப்படிந் திலங்கும் பருவமோர் பத்துந் கருமுகிற் குடைத்தவற் குடைத்து.
- 37 சீருடைக் குழவி யினை யடி யாதி திருமுடி வரையினி லணியா
மேருடைச் சுதங்கை சுட்டிமற் றிநிலுக் கிடையிலை பூண்பன கமலத்
தாருட னணிந்து வளருநா னொருநாட். டையலார் தீற்பரா வுழைநக்
கூரிய தவத்தோர் செலிப்புல னிறைப்பீர் கொள்ளுமி னமுதெனக் கொடுத்தார்.
- 38 இன்னமு தருந்திச் சவுளநான் மறைக ளிசைத்தவர் செய்துமுப் புரிநா
றன்னைய மந்தா லறைந்தவப் படியே தரித்துமா னுரிமுஞ்சி தரித்து
மன்னிய பிரம சாரியாய்ப் புவியில் வாழுநான் முழுவதும் வாழ்வா
ரன்னம தூர்தி தாதையா ரடிமை யாகுநா மென்பதை யறிந்தார்.
- 39 அத்திற மறிந்து வடபெருந் கோயி லுடையவ ரடியினை வணங்கி
யெத்திறஞ் செய்தா லிவருள மகிழு மெனவிறை திருவாவ தா
மெய்த்திறத் தாறின் மூன்றினிற் கஞ்சன் விநல்கெடப் பிறந்தவர் தமத்துச்
சித்திர மாலா காரந்தம் பூவிற் திருவுள மகிழ்தல்கிற் தித்தார்.
- 40 அதுவலா லடிமைத் திறத்திலுக் குரிமை யிலதென வகத்திடை ட்டென்
மதுமலர்ந் துளநி மல்லிகை யலரி சண்பகம் வளர்மதுப் பிச்சி
புதுமதுப் பொங்கி வளர்கழு ிர்கள் செவ்வந்தி புகறரு கமல
சிதுவது வென்றோ திறைவனார் சாத்தத் திசைவன நறுமலர் யாவம்.
- 41 ஆக்கிட நந்த வணங்கன்ப் பலவு மணிதிகழ் பொய்கைகள் பலவு
மாக்கிமற் றதனு ளலர்மலர் போக்கி யரும்புவிட் டப்பொழு தலரும்
பூக்களைத் தெரிந்து பழுக்கடி போக்கிப் பெய்யிலா மெய்யுரை புரைகீர்
முக்கிலிமணஞ்சென் றனைந் திடா வண்ண மடிவாய் புதைத்துமுற்குணத்தில்.
- 42 அன்பநல கரணநில துடைத்துமெய்க் ஞானச் சுடர்கரு சாங்கிகத் துணர்வா
ய வன்பனார் திருப்பூக் கூடையின் முன்ன மறைந்தார் நறுமல ரமைத்து
முன்பினர் கூடை யிரண்டொரு கோலின் முறைப்பினற் கோத்தவை காவி
யென்பெலா முருக வானந்த வாரி யிருகனு லிடையறா தொழுக.
- 43 பங்கய வடிபேர்த் திடுந்தொறு மதுடைப் பட்டபுற் பசுமைகொண் டோங்கப்
பொங்கிய சரமு மசரமு முருகப் பூமகண் மனமொடு வாக்கு
மங்கமுங் குழைய நடந்தவர் கிடந்த வச்சுதன் வடபெருங் கோயி
றங்கிய திருமா திருவுள் முவப் படமலர்ந் தார்பல சமைக்கே.

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

பகலொரு சாமங் கழித்தபின் னெனிக்கொள் பரஞ்சுடர் வடபெருங் கோயிற்
புகலருங் கருணை யிறைவனை வணங்கிப் பூமலர்க் காவினிற் புகுந்தே
மகலம துடைத்தாய் நொய்யதாய்க் கைசேர்ந் தழகுறு நொட்டவ னெடுத்து
சுகலரு மிரங்க விருரிலங் குடைந்து தட்டிற் றித்தியத் தலத்தில். ஸ்ரீ.

வேறு.

மருவேரு மல்லிகையுஞ் சண்பகமும் வளர்துளவு
'நிருவேலி நருகவிரு 'நிலாமிச்சி னெழின்மூடுங்
கருவேரை யறுத்தபி ண் கயிங்கரிய முகிர்ச்சிதருந்
1. நிருவேர்வி லானந்தக் கண்ணிரிற் சேறுசெய்தே.

வைத்தனன்னீ ருதப்பரய்ச்சி மாயனிடை மடைமாருப்
பத்தியினர் மடைமாற்றிப் பகற்பொழுதைக் கழித்தருந்
னெய்த்தரு மலர்த்தித் திருமலை நேயத்தாற்
பைத்தபாம் பனைக்கிடந்த பரமஹக்குச் சமைத்தளித்தே.

மங்குரேய் மணிமாட வடபெருங்கோ யிலந்தமக்குப்
பொக்குமதுப் பொடிக்காவிற் புகுந்தபணி செய்வதற்குக்
சங்குலெனத் தடைசெய்த கயிங்கரிய வீரோதியைநொந்
தங்குமிந் திருந்தாழ்வா மணவழை யத்தெழுந்தே.

ரீராமுக் கற்பனையா வியமத்தின் குறைமுடித்துங்
கடாழி சங்கற்கைக் கொண்டிரான் றனைவணங்கிப்
பாரோருட் விண்ணோரும் பணித்தேத்தப் பசுந்தளபுக் வ
தாரேறு மெழிந்குடை தாங்கிநந்த வனஞ்சார்ந்தும்.

வேறு.

சிலபகல் கடத்தி னரச் செயல்கண்டு புதுவை மன்னும்
புலவர்க ளிவரை வாழ்த்திப் பூங்கழ லிறைஞ்ச வன்னார்
மலமறுத் திறைக்காட் செய்யு மதியளித் தவர்பான் மாந்
நலமரு ளாழி சங்கு நற்பொறி நல்கி யாண்டார்.

எருடைத் தொண்ட ரோடு மிலங்கைசெற் றவற்கு
தாருடன் சமைத்து மாயன் ருளினை வணங்கு நாளிற்
பார்முழு தானுதிதிப் பாண்டியர் குலத்திற் கொண்டு
சீர்பெற வவனி சாக்துத் தீவல வே னென்றோர்.

தென்னவன் மதுரை மன்னிச் சிறந்த சாளு நாளின்
மன்னுமந் நகரி லுள்ள மாந்நர்கட் நரசா லெய்து
ன்ன லுயிற்றும் காண வேண்டுமென் றிரக்கா லத்தப்
பொன்னகர் வீதி மெய்கு மொருவருயப் பேராய்மீன் போத

பேரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

52 துருநகர் காவ லாளர் செழுமணப் பாரி போட்டு
வருபவ ரெதிரே மன்ன மன்னவன் மறைந்தோர் சிதி
யருமறை யந்த னுண் றிணைநன் மறைய வாங்கி
யொருவனோர் மூச்சு னுகி யுறங்குவா ியிர்ப்பக கேட்டான்

53 சேட்டமெய் நீதி மன்னன் கிளொலிப்பாரிது காரர்
கூட்டமங் வீதி நீங்கக் குவையக் காங்குங் கையிற
பூட்டிய வுடைவா னோடும் புஞ்ச் சிறி ஸுட பூ கின்றான்
மாட்டனைத் திருந்தா னார்கொ லிவனென மனத்தி லெண்ண

54 இருந்தமன் கிடந்தான் தன்னை யெழுப்பி யாவ னென்று
திருந்துநின் னுணையாற் கூறு சிணைநயிற் றுயில்கொள் ளே
வருந்துயில் யாவு ியகி மறையவா னாகு நானென்
தருந்தவன் கூற மன்ன வவனென மறைநா ஞான்.

55 வேதியர் குலத்து ளீரோல் வெறுமையுந் திவணந் தஞ்சு
நீதியே தறைக வென்றான் மன்னவ னெறிந் றோடு
மூதிய மறிந் த பார்ப்பா னைப்பனன் கவகை யாடி
யாநியெம் ிராம சேது வாகுவா னனைந்து னையா

56 என்றவ னுணைப்பக கேட்டா கிரு ல முழுங் காநாந்
வென்றிவோல் வேந்த னந்த வேதியன் தன்னை டகாக்கி
நன்றிசேர் கண்கள் போமே னவில்கவென் றுறையப் பாரி
நென்றுநா னறியே னையா ளனொரு கிடந் , மென்றான்.

57 அங்கதை யருளு வீடு ன்ற சனு முவாதுகா
வொர் குசுநாந் னுண னுண னுணைப்ப னைப்ப
நாங்கிய மன்னர் மன்னன் சாற்றுவிர் பயனை யென்றான்
மூங்கரு மறியும் வண்ண மொந் தணன் றொரு சொல்லி

58 மாரிதின் காலத் துப்ப்பான் மறைய காலத்தீட்டு
கூரிய விருநிற் றுய்ப்பான் கொழுஞ்சுடாப் பகல் வீட்டு
சீரிய விளமை மன்னின் பூப்புக்குஞ் சிறப்பா வீட்டு
மேரியல் பற்றை லிம்மை தன்னிலே மறுமைக டட்டி.

என்பதை யாயுன கேட்டா கிவங்கைத் துருங்கிய
வன்பனை யாடன்றொண டெகியளவறு சிறி ிருது
புன்புல னற்றே யென்கென் றுறுபுதியப் போழுது
மன்பெருங் கொயில் புக்கான் தடமண் வயிற் றெனான்.

வேறு.

60 வந்துமனை பு னவர்கண் மன்ன
னந்தண் ணுணைத்தபொரு ளாய்வுமமெய் நூலின்
முந்தவரு மொன்றுட னிணைமுடி வெய்து
மொகவகை யாண்பு மறைய வெய்துமென் னவ்வென்.

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

61 இருந்தன னிருந்துழி யிருட்பொழுது மாயா
வருந்துயரு மாயவெழி லாதவ னெழுந்தான்
றிருந்துயி மீத்தொழில்கள் செய்துமறை வாழ்வை
தருந்தவர்கள் கொள்வபல தானமு மளித்தே.

62 ஆண்டமுக டேருவி யாசற நிமிர்ந்த
மண்டல ிலங்குமணி வாயிலுற மன்ன
னெண்டரு திசைப்புலியின் மன்னவ ரீறைஞ்சத்
தண்டரள மார்புனுயர் தானையர் வணங்க.

63 எய்தியரி யாசனம தெய்தியிட ாற்ற
வைதிகர்க ளாசினொடு மன்னவெழின் மன்ன
னுய்திற மறிக்கிடு முபாயமவை யெண்ணிச்
செய்திற மறந்துவளர் தென்னவ னிருந்தான்.

வேறு.

64 பூங்கழற்கால் வீறந்தென்னன் புக்கிருக்கு மவைபின் க
ணங்கவற்குப் புோகிதனா டுச்சுதன்சீ ரருள்வடிவைத்
தாங்குமெழின் மனத்தினனாய்த் தத்துவனைப் பிரியாதே
யோங்குமடி யவராலும் பழவடியா னெனுமுமையில். ௮

65 உற்றவனாய்த் தென்னவனுக் குயிர்த்துணையா யதமன்றி
மற்றறியா நிலையானாய் மறைநாலும் கற்றவனாய்ச்

6 செற்றநிலா மனத்தினனாய்ச் செல்வநம்பி யெனுநாமம்
பெற்றவனா யெதுவரினும் பேராத் நிலையானாய். ௮

66 னனனொருவ னவன்வந்திட் டோங்கியசீர்த் தென்னவன் முன்
னவிறந்த மகிழ்ச்சியொடு மீணந்தருகோ ராசனத்திற்
றுளவொடு மணிமுடிமா றோத்திரம்வாக் கேத்தவஞ்சா
வளவனுக்குஞ் சேரனுக்கு மன்னவவாழ் கெனவிருந்தான்.

67 பொய்மையற்ற மறையோனைப் பூபால னுறநோக்கி
மைமையெனும் புலைச்சமைய மயக்கிடையிற் படகமுடி
னிம்மைமயிலே மறுமைதனக் கியற்றுவிடெப் படிவொன்றா னு
மெய்ம்மையைநா னடையுநெறி செல்வநம்பி வீன்மபுகென்றான்.

வேறு.

68 முத்திசித் திக்கு மாறு மொழிகென மன்னன் கூறு
முத்திரு மொழிகேட் டெள்ளத் தந்தண னன்பு கூர்ந்து
தத்துவ மறிய வேண்டு மன்னவர் தலைவ வென்றான்
மெய்த்திற மருள்வார் யாடுமன் மரகன்வே கியனைக் கேட்டான்.

பேரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

படிமுழு தாளுஞ் செல்வம் பீன்னுனிப் பனியென் றெண்ணி
முடிவிலாப் பேரா னந்த முத்திநீ விரும்ப லாலே
விடிவிலா மாயா கங்குல் விடியும்வீ டெய்தக் காட்டு
மடிகளவே தாந்தம் டே - நுள்வாரீ யஞ்ச லென்றான்.

- 10 வேதிய னஞ்ச லென்ற மெயும்மொழி விளக்கங் கேட்டுப்
பூதல முழுது மாளும் புண்ணியன் மகிழ்ச்சி தாங்கி
யோதுமெய் வேத வாண ருறைவதெத் தலத்தி லன்றோர்
பாததா மரைக ணுண்போய்ப் பணிவனீ பகர்வா யென்ன
- 11 மன்னவர் பெருமான் கூற மாசறு செல்வ நம்பி
யென்னுமம் மெய்ம்மை யாள னியம்புவா னிலங்கு நிதித்
தென்னவ பூமி யெங்குந் திரிந்துநாங் காண்போ மென்றா
லன்னவர் வெளிவா ராரோ ருபாயமிட் டழைப்போ மென்றா
- 12 சென்றுநாந் தேடி யாடுந் தீர்த்தநின் னன்பி னாலே
யின்றெனின லாடி யுய்யென் றெனக்குமீண் டெய்து மாகி
லொன்றதி லுறுதி யுண்டோ வுரைத்தியவ் வுபாய மென்றா
னன்கே ளென்று செல்வ நம்பியு நவில லுற்றான்.
- 13 ஆதியம் பரமன் மாயா வினோதத்தா லனந்த கோடி
நீதிகொள் சமைய மாக்கி நின்றன னதிற்று னென்றா
யோதிய சமையத் துள்ளோ ரொன்றையொன் றொவ்வா தெ
வேதமு மவணஞ் சொல்ல விதித்தவம் மெய்ம்மை யாளன்.
- 14 அத்திரு வேத நிதிச் சிரத்தினி லமரு மந்த
மெய்த்தவ னிலையைத் தாங்கும் வேதமு மறிய மாட்ட
வுத்தம குணத்தி னானே யோங்கிய பரம சோதிச்
சித்திர னுள்பெற் றோங்குந் திறத்தினர் தெளியக் காண்பர்.
- 15 அதுவல்லாற் சமையத் தோர்க ளவனருட் சமையந் தன்னோ
யிதுவது வாகு மென்றே யெடுத்தெடுத்தி யியம்பா நித்பர்
பொ ள்வென்பர் சிலர்க ளந்தப் பொய்ம்மையைத் தெரிக்க ம
நாற் றோன்றி யுதையும் மணியோ டொத்த
- 16 அன்றது காண் வேண்டி லறைதரு வுந்நே மாக்கி
நன்றுநீ திரண்டுங் காணு நன்மையர் தன்மை போல
வின்றுநாம் படித்தின் மேன்மை யிதுவென வறிய வேண்டி
லொன்றிய மறையோ ராதி யுரைத்தபல் சமையத் தோரும்.
- 17 வருகவென் றழைத்து நின்றபான் வாயிலிற் கிழியைத் தூக்க
யருமறை முடிவில் வைகு மாதியம் பரமீ தென்னப்
பொருவறு முரையால் வென்ற புண்ணியர் டுகாங்க வென்ற
லொருவரே யறுப்பர் வேண்டா வென்னுமல் வுண்மை காட்

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

- 78 ஆதலா னினக்கு நீன்சீ ரவணியோர் தீமக்கு மன்றோ
வோதுமிப் பரமீ தென்ன வுணர்ந்ததை யடைத லாகு
மாதவத் தோரும் வாழ்வ ரென்றனன் மறைவ லாளன்
பூதலத் திறைவ னேலை புரையறு பூமி யெங்கும்.
- 79 ஒன்றுகற் றோர்க ளாதி யோங்குநான் மறையு மோதிச்
சென்றதின் முடிவு கண்ட சின்மயத் தோர்க ளந்தம்
பொன்றலின் முத்தி நீதி புகலவல் லார்க ளெல்லா
நன்றிசேர் மதுரை நண்ணி நவிலுதுங் கடவுண் மேன்மை.
- 30 இதுவென வருளி யென்னை யிலங்குதுங் கடவு ளார்த
மதுமலர்க் கமல பாத மன்னவைத் தென்றாற் கட்டும்
பொதுவுறு கிழியுங் கொண்டு புகழ்க்கொண்டு போவா னின்றே
கதுமெனப் புகுவீ ரென்னும் வாசகங் கழறி விட்டான்.
- 31 தூதுவர் கையி னீதி தொடர்ந்தவா சகங்கொ ளோலை
மாதிர மெட்டு முட்ட மன்னவன் விடுத்த பின்னைப்
பூதல முழுதுங் காணும் பொற்கிழி பொருந்தச் சேர்த்துக்
கோதறு நெறியான் மன்னுங் கோமுனை வாயி நன்னில்.
- 32 கட்டினான் றாத ரோலை காசினி யுள்ளோர்க் கெல்லா
மிட்டனர் தவத்து ளோரும் யாவரு மறிந்தா ரன்றே
வட்டமா மேரு வொத்த மணிமதிண் மதுரை தன்னி
லுட்டெளி ஷுடையா ரெல்லாந் தூதுவ ருடனே சென்றார்.

உ வ று .

- 83 ' சித்தர் புகுந்தார் தேவர் மகிழ்ந்தா
ரத்திரம் வாழ்வெனு மந்தணர் வந்தா
புத்த ருடைந்தார் சைவர் புகுந்தார்
மத்த முறும்மீ மாங்கிசர் வந்தார்.
- 84 மாயா வாதியர் வந்துபு குந்தா
ரோயா தேமது வுண்டு தமைத்;
னாயா வாமிக ளக்கண்ம் வந்தா.
தேயா வஞ்சவை சேடியர் சென்றார்.
- 85 ' ஆசறு சாங்கிய யோக ரீணைந்தார்
பாசுப தத்தவ ரும்பதி யுத்தார்
மாசில னாமெனு மாவீர தத்தார்
தேயு... றும்படி கூடல்செ றிந்தார்.

உ வ று .

ஆருயிர் கொல்லோ மென்னு மருகரு மதுரை சார்ந்தார்
தேருமெய் யன்பில் காளா முகவருஞ் சென்று சேர்ந்தார்
பாருறு மீன்ப மல்லாந் பரமெனல் பழுதா மென்றே
யோருகல காய தத்தோ. ரெனும்வ ருடனே சென்றார்.

10
11
12

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

- 87 ஸல்லியற் கூட நன்னி லிவரிவர் நண்ணு நாளில்
யில்லிபுத் தூரின் மாயன் விட்டுணு சித்த நென்பா
னல்லியம் பொழுதிற் துஞ்சு மிடத்தினி லொருநா னெய்தி
பல்லியங் கண்ணு னோக்கி யருளளித் தன்பன் மாட்டில்.
- 88 திருந்தவர் திருப்பேர் சொல்லி யெழுப்பின ரெழுப்புங் காலை
யருந்தவ முடையார் துண்ணென் றெழுந்திருந் தருகி னோக்கக்
கருந்தடி முகில்போன் மேனிக் கருணையங் கடலைக் கண்டார்
குருந்துறைந் தவனே போற்றி யெனக்குழைந் தடியில் வீழ்ந்தார்.

வேறு.

- 89 வையமுழு துண்டவர் பதங்களில் வணங்கி
கைவறு மனத்தின ரெழுந்துகவை யில்லாக்
கைதலை குவித்தெழில்கொள் கண்கள்புனல் சிந்தச்
செய்திற மறந்துருகு சிந்தையரு நின்றார்.
- 90 நின்றநெறி யன்பனிலை கண்டுநிக ரில்லா
வொன்றுளது கேளென வுகந்திறை யுரைப்ப
மன்றல்கம முந்துளப மாலைபுனை மார்பா
வின்றறியும் வண்ணம தியம்பிடுக வொன்றான்.

வேறு.

- 91 நன்னெறி மதுரை தன்னின் னாற்பெருந் திசையுங் காணத்
தென்னவன் விகாரத் தாலே திரண்டபொற் கிழியொன் றுக்கி
மின்னவீர் முடியான் தன்சீர் விளங்கிய வாச தன்னின்
முன்னுறத் தாக்கி வைத்தான் முகுந்தனார் மதலாய் நீபோய்
- 92 அறுத்திவண் கொணர்வா யென்ன வச்சத் தருளிச் செய்ய
வெறுப்புடன் விருப்பொன் றில்லா விட்டுணு சித்தன் கூறுங்
கறுத்தமா முகிலே வாதில் வென்றவர் கைக்கொ ளென்றே
கிண்கிணை மன்னன் வாய்மை நீணில மதனிற் றெண்டன்.
- 93 எதுரைத் தறுப்ப னெந்தா யிருகையா லெடுத்து வெட்டு.
கீதிமண் வெட்டித் தோட்டா னிறைபெருந் தழும்பைக் காட்டி
வேதநிச் சயங்காட் டாதே விமலனே யறுக்க லாமோ
பூதல மாளு மன்னன் பொறுப்பனோ புகல்வா யென்றான்.
- 94 அன்பரிவ் வாறு கூற வச்சத் தவரை நோக்கித்
துன்பிலா மன்னன் கேட்ட சுருதியின் முடிவைக் காட்ட
லென்பரம் வாயி நன்னி லிலங்குபொற் கிழிகைக் கொ
லுன்பர மேகா யென்றாந் குரைத்த

MAHAMANIPADHYAKA
DR. U. V. S. IYER LIBRARY,
BESANT NAGAR, MADRAS-90

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

பூதல முழுதி லுள்ள புலவர்கள் சபையி னுள்ளே
மாதிரம் பொருந்து திண்டோண் மன்னவர் மன்னன் முன்னே
யோதுமோ ரெழுத்தும் போகா ஆத்தையே ணுடலந் தா
நாதனே வெட்க மின்றி நண்ணுத னலனோ வென்றார்.

என்றிவா தரையக் கேட்டங் கிறைபெரு முறுவில் செய்து
நன்றிகொள் வேத நான்கு நவிலஞ்சாத் திரமோ ராறு
பின்றென துடைமை யார்கு மென்னேநீ யுடையை யானா
லொன்றுனக் கரிய துண்டோ வுத்தம குணத்தி னானே.

97 என்னமின் னவிரு நேமி யெம்பிரா னருளிச் செய்யப்
பொன்னடித் தலத்தில் வீழ்ந்து புண்ணியக் கொழுந்தே யன்னார்
தென்னவன் மதுரை தன்னிற் றிருமக னாத வின்றே
மன்னுவான் விடைகொள் கின்றேன் வாழ்யென் றெழுந்து வாழ்த்தி

98 நின்றவர் தம்மை யேகு நீயென வனுப்பித் தாமுஞ்
சென்றுநங் கோயில் சேர்ந்தார் திருமறு மார்ப ரன்று
நன்றிகொள் பெரியாழ் வாரு நற்றவத் தோர்க டாங்கப்
பொன்றிகழ் சிவிகை யேறிப் பூபதி கூட னோக்கி.

99 எனினு ரன்பர் சூழ விமையவர் வணங்கி வாழ்த்த
மாகமீ திலங்குஞ் சோதி மதிக்குடை நீழற்றச் சீர்கொள்
பூகமார் மருத வேலிப் புதுவைமா நகர நீங்கி
மேகமே சாவா பென்னு விழிவழி யருவி சோர.

வேறு.

10 சுற்குழைய மரங்குழையக் கானில்வளர் விலக்கினத்தின்
விற்குழையப் பறவைகளின் மெய்குழைய மேதினியிற்
புற்குழைய வேதாந்தப் பொருள்குழைய மெய்ஞ்ஞானச்
சொற்குழைய வேகுமவர் துலங்குவனம் பலகடந்தே.

வேறு.

11 சென்றவர் மதுரை நோக்கித் தென்றிசை வாயில்
கன்றதி னுறையுங் கூட லழகிய பெருமா டன்னே
யொன்றிய மனத்த ராகி வணங்கினு ரோவா தன்பா
னின்றிருந் தவனா நோக்கி நிலவுசித் திரம தானார்.

12 இமைத்திலர் வீழிகள் வாயா லிசைத்திலர் துதிக்க னின்ற
தமைச்சில கழகைப் போது முணர்ந்திலர் தரணி தாங்குங்
கம்மப்பெரு முகின்மேற் சென்ற கருத்தினைத் திருத்தி வாக்கா
லெமைத்தொடர்ந் தொடுத்தாட் கொள்வீ ரென்செய்தேன் கைம்மா ரென

1960-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 1-ம் நாள்.

- 103 அண்ணனின் குழுவார் கூற வண்டமுண்ட டண்டத் துள்ளே
யுவணம் தேறி வீதி யுலாவுவாரீ ரிசைப்பா ரந்தோ
விவணமோ ரன்பா னோக்கி லிகபரத் திலதென் றெண்ண
முவணம் தவரே சென்றவ் வாதினை வெல்வீ ரென்றார்.
- 104 ஒன்றிறை யருளிச் செய்ய விருகணீ ரருவி சோர
நின்றவ ரிருந்தார் தம்மை நீண்டத் திறைஞ்சி வாழ்த்திச்
சென்றனர் வீதி யூடே தென்னவன் செயலே தென்னிற்
குன்றென வுயர்ந்த நீதிக்கோ முனை வாயி லெய்தி.

வேறு.

- 105 வாசம லாத்திரு மங்கையும் வாணாயும் ஸ்ரீம டாதையும்
நேசமு டன்புவி மீங்கையு நேர்பெற நேமி தரித்தவன்
நேசடை வானவர் கோணெனச் செல்வமி குந்துசி தந்தசின்
காசன மீதிவி ருந்தன னண்டரும் விண்ணு நெருங்கினர்.
- 106 நன்றித் ருஞ்செல்வ நம்பியு நான்மறை யாளரு மன்பருஞ்
சென்றுயர் தென்னனி ருந்ததோர் சீரிய வாசன மாடுற
வன்றரு னெய்தவி ருந்தன ராசனு மன்னர மைச்சரு
நின்றனர் முத்திவி ரும்பினோர் நேர்பெற வந்துநி ரைத்தனர்.
- 107 போக்குமி குத்துழல் புத்தரும் போதம கன்றவை சேட
நக்கனை நம்பிய சைவரு நன்றிகொள் சாங்கிய யோகரு
தொக்குல காயுத வீணருந் துன்புறு மாவிர தத்தரு
மெக்கரு மத்தினு மையுற வேயுறு மாற்கரு மெய்தினர்.
- 108 மாயைத ரும்பெரு வாதரும் வஞ்சம்வி டாவரு கோர்நன
நய்வுறு வாரியர் கூட்டமு மாதிய வாதிய ரெய்தின
ரயுந் மவ்வவை யின்கணே யேழுல குண்டவர் தொண்டராய்
தாயது யத்தைவி ளக்கியு சுந்தர வந்தனர் தோன்றினர்.
- 109 தோன்றிய துன்பரை நோக்கினன் ரோமறு வார்செல்வ நம்பியு
ண்டவர் தொண்டன ரெய்தின ரென்றுமொ ழுந்திட
வூன்றமென் யன்பின்மன் னோக்கின னுத்தம ஞர்வண மாயனாய்த்
தோன்றினர் தென்னவன் கண்களோர் துண்ணென வோடி யெரு

வேறு.

- 110 எழுந்திருந்த வீதற்றென்னன் செல்வநம்பி யுடனேனிச்
செழுந்தவனை யடிவணங்கிச் சீரியநான் ழைதக்குமொரு
கொழுந்தென்னத் திருவுருவங் கொண்டபெரி யாழ்வாரு-
விழுந்திறைஞ்சு மன்பர்களை வினாந்தெடுத்தா ழீர்வதிப்ப.

பேரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

- 1 கொடியகொடு வினைக்கீடாய்க் கூற்றுவன்னைக் பட்டிமூலு
மடியனேற் கருணல்கி யாளவந்த திருவுருவோ
படிமீதினும் மாமாயை பாறவந்த பரஞ்சோதி
வடிவிதுவோ வெனமன்னன் மகிழ்ந்துரைத்தான் சூடன்கொடுபோ

சீரியசிங் காசுனத்திற் தேவவினி திருத்தியென்ற
னேரியனான் மறைவல்லா ரெழிலரியா சனத்திருந்தார்
கூரியமெய் யறிவில்லா வாதியர்கள் குழாத்திடையிற்
ஹீரிலுறு மிரவியெனச் சென்றவர்க்கே வர்களுக்கண்டார்.

வாசவனு மதுகண்டு மற்றிவனும் நென்னவனம்
சசனடி யறிந்தடைவ னிவையுலைக்க வேண்டுமெனத்
தேசுபொலி சுரர்குருவைச் சென்றுசின்கா சனத்திருந்த
மாசிலான் றனைவெல்க மானுடனு யெனவிட்டான்.

இந்திரன்சொற் பணியாலே யிருநிலத்தில் வியாழகுரு
வந்துமா னிடவடிவாய் மன்னவன்முன் றேன்றினு
னெந்தநா டெவ்வூர் ிர் யாவரதை யியம்புமெனச்
சந்திரன்சீர்க் குலத்துதித்த தார்வேந்தன் மகிழ்ந்துரைப்ப.

- 5 பொன்னுலகான் பவன்சூதாற் போந்தவாரசென் றுங்கிருந்து
மன்னவா ிகழிகட்டி வாதிடைநின் றவர்கொண்மி
னென்னவுரைத் தனையார்ப்பா னேதுசெயித் தவன்ருளிற்
மன்னவிழந் தனையாதுதச் செப்புதிநா னெனைச்செப்ப. கிரை

- 6 என்றுரைத்த வவ்வேலை யிருந்தசம யத்தவர்க்
னொன்ற்பட வியாழகுரு வுடன்கூடி முடிவென்னை
யின்றெமது முன்னாக விருநிலத்தி லிறைஞ்சுவித்த
நன்றிதீரும் வேதியரே கிழியறுக்க நாமுமென. டு

- 7 சன்னையசொல்லி யவன்பதத்திற் றுழந்தமன்னை மிகவிகழத்
தென்னவனு மருகிருந்த செல்வநம்பி முகநோக்கி
யென்னையினிச் செய்வதென யியம்பியிடு மளவையினின்
மன்னவமற் றிவரவரை வெல்வார்வருந் தேலென்றான்!

- 8 எனவியந்து செல்வநம்பி யுரைப்பவிற வியல்வேந்தன்
மனமகிழ்ந்தாந் கினிதிருந்தான் வானவர்கோன் விடுத்த
னவயல்குழ் புதுவைநக ரச்சுதனார் விடுத்தவரும்
வினவரிய பரசமைய தர்க்கத்தின் மிகமூண்டார்.

- 9 பரத்துவமே தறைந்துகிழி பற்றுமென்றான் விடமுனி
விரத்திறை நின்றுவரும் விண்டுமென்ற ரண்டர்குரு
விரத்துமல ரயனைன்று னோதவண்ணர் தொண்டரவன்
சிரத்தையரன் கைக்கொடுத்த திறமறந்தா யோவென்றார்.

பேரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

- 20 நன்றவ்வா றுஞ்ஞ நாரணனின் தேபரமன்
கொன்றைமுடி வைத்தஞ்ஞ வெற்பொன்றே கூறுதுநா
மென்றன்னவா னவர்கூரவ னேமுலகு முண்டவரை
யொன்றியசீர் மனத்துள்வைத்த வுத்தமனார் நகைத்துரைப்பார்
- 21 அறிவிலாய் முன்புகன்ற வயன்சிரத்தை யறுத்துரைத்த
மறியமருங் கரத்தரனார் மற்றவினை போக்கியிடு **வி**
நெறியறியார் பலியிரந்து நெடுங்காலந் துயரமுற **யாரை**
வெறியார்பூந் துழாய்முடியெம் விண்டுவன்றே வறுதவிர்த்தா
- 22 இவ்வண்ண மிவர்கூற விமையவர்தங் குருவுரைக்கு
மெய்வண்ண முடைக்கால கற்பித்தத்தில் விட்டதெனப்
பொய்வண்ணக் காலத்தைப் பரமென்றான் போக்கற்றான்
மைவண்ணப் பரஞ்சோதி தொண்டரிவை மறுத்துரைப்பார்.
- 23 காலமொரு மூன்றுமுடைக் கடவுளரார் கருத்தினிடை
மூலமுடி வறியாதாய் மொழிகவென வவன்மொழிவான்
ஞாலமிகை யிருணீக்கி நற்பொருளை விளக்குவீக்குங்
கோலவெழிற் கதிரொளியை யவுன்பரமா மெனக்கொண்டே.
- 24 உரைத்தனனவ் வுரைகேட்ட வுத்தமனார் முறுவல்செய்து
வரைத்தடந்தோள் விற்றன்மன்னன் மாமுகத்தை நோக்கியிவன்
றிரைக்கடலுட் டினம்பிறந்துஞ் செத்துமுழல் கின்ற
யிரைக்குமறை காணாத பரமென்ற லிசைந்திடுமோ.
- 25 சொல்லாயென் நனராழ்வார் தொல்லுலகங் காத்தளிக்கு
மல்லார்தின் புயத்தென்னன் மதிசெட்டா ரெனவுரைத்த
கல்லாத சுரர்குருவுங் கட்டுரையற் றுங்கிருப்ப
வல்லாரந் தங்கடங்க டெய்வமெழிற் பரமென்றார்.
- உதுவட்ட செல்வநம்பி யாழ்வார்த முகநோக்கி
யிதுவேனிப் புல்லருட னெம்பெருமான் விளையாடன்
மகுவேக நுதற்பொருளை மொழிந்துவெளி யிடுகவென
கருமென வாழ்வாராங் கெதிரிந்தவரில்.
- 27 சைவர்களாய் கசித்திரட்கோர் சாற்றுசங்க வேருனார்
பொய்யுடைய வாமிகளாம் புலையிருட்கா தவானை
ரையமுறு புத்தர்களா மாட்டினத்துப் புலியானார்
மையலரு கப்பஞ்சின் மாகனலா னார்பிறராம்.
- 28 சற்பங்க டனைமாய்க்குங் கருடனெனத் தூன்சமைத்தார்
நிற்பனசெல் வனவிரங்க நேமியான் றிருத்தொண்ட
ரற்புதமென் தமரர்குழா மிறைஞ்சுவா ரிணத்தந்தச்
ந்பரத்தை யலகய்யத் தென்னவன்முன் கட்டுரைத்தா

பேரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

கட்டுரையைக் கேட்டுமண்ணேர் கன்னமெழுகாய்க் கரைந்திடே
 டொட்டியுந்த மண்டபத்திற் றாக்கியசீர்க் கிழிதாழ
 வெட்டெழுத்துக் குறைவிடமா மாழ்வார்த மிருதாளிற்
 பட்டகிழி தனையறுத்துப் பாண்டியன்முன் பரிந்திட்டார்.

- 130 இவ்வன்னவனச் செயல்கண்டு திருவடியி லுந் தவீழ்ந்தான்
 முன்னவனை யிகழ்ந்துரைத்த முழுமுடச் சமையத்தார்
 மன்னவனு முறுவல்செய வந்தாழ்வார் பதத்திறைஞ்சப்
 பொன்னகரத் திறைபணியாற் போந்தவரும் போயினரால்.

வ ௩

இழநிகர் முரசு மார்ப்ப விமையவர் குழாங்க ளார்ப்பப்
 படிமுழு தடைய வாரும் பாண்டியன் பரிவி னேடும்
 மடியனே னல்ல நீர வாளவந் தவரே யின்றிக்
 கடிநகர் வலமாய் நண்ணிக் காட்சிதந் தருள்வீ ரென்றான்.

- 132 என்றசொற் கேட்ட போதி லீசனை நீனைந்தாழ் வாரு
 மொன்றதற் காமா காதென் றுரைத்தில ரொடுங்கி நின்ரு
 சென்றெடுத் தவரை நீதித் தென்னவன் நீலக் கைக்குன்
 ரென்றென வுயர்ந்த யானை யெருத்தமீ துவப்போ டேற்ற.

- 133 பூதமோ ரைந்து மேத்தப் புரையறு மறங்க ளேத்த
 வேதமோர் நான்கு மேத்த விண்ணவர் குழாங்க ளேத்த
 வோதுமு வுலகு மேத்த வோங்கிரு சுடரு மேத்த
 மூதறி வுடைய மன்னன் சேனைகண் முழுது மேத்த.

- 134 அந்தணர் குழாங்க ளேத்த வருமுனிக் கணங்க ளேத்தப்
 பந்தனை விரல்சேர் செங்கைப் பாவையர் வீதி தோறுஞ்
 சந்தனக் குழம்பு சுண்ணைந் தாதவிழ் மலர்கள் சிந்தி
 யிந்திர விழாவ தென்ன விதைத்தனர் மணியும் பொன்னும்.

- 135 மதிக்குடை நிறுத்தத் தெய்வ மங்கையர் கவரி வீசக்
 கதிக்குநின் நிரங்கு வோருங் காசினி யோருங் கண்டு
 துதித்தெழு வேகுங் காலைச் சுடரொளிப் பரலோ கத்திற்
 பதித்தபே ரருளோ டொங்கும் பரவசா னந்த நாதன்.

- 13 அந்தமில் பேரின் பத்தா ரடியரோ டமைந்த சோதிச்
 செந்திரு மார்ப ராழ்வார் சிறந்தசீர்ப் பவனி காண
 வந்தனர் கருடனீ மீதின் மான்மறிக் கரனும் வையந்
 தந்தநான் முகனும் போற்றத் தாமரைச் செல்வியோடும்.

- 137 மண்ணெலா மனிதர் செத்த மறையவர் மறைகள் பாட
 விண்ணெலா மிமையோர் செத்த விரிஞ்சனு மரனும் போற்ற
 மண்ணலார் நத்தர் முத்த ரணியணி நிரைப்ப வாழ்கே
 கண்ணெலாங் களிப்ப வான வேங்கனங் கெடுத்து போற்ற.

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

38 கண்ணியர் பெரியாழ் வாருங் கருத்தினி லிறுமாப் பற்பங்
கொண்டிலர் கொண்டல் வண்ணன் குளிர்ந்தி வதனங். கண்ட
புண்டரீ கத்துள் வைகும் பூவையை மார்பிற் கண்டார்
கொண்டர்கள் குழாத்தைக் கண்டார் துணைவிழி யருவிசோர்

139 கருதுவார் கருத வாழிங் கருணையங் கடலார் மேனி
மிருதுவை யிளமை தன்னை மெய்யுறு குழுவை மார்பில்
வருதிரு வருளைக் கண்டு மண்ணவர் கண்ணே றுலே
பொருவரு முருவில் மாசு புகுமெனத் துணுக்கென் றஞ்சி.

140 தன்னிரு விழிகள் சென்று சாரினும் பிழைக்கு மென்ன
முன்னுறப் பல்லாண் டென்று மொழிந்துகாப் பிட்டக் கோலங்
பின்னுறக் காண்போ மென்று பிரிந்தொரு திசையை நோக்கி
யென்னையாண் டருள்வார் பல்லாண் டெனுந்திருப் பதிகந் தக

141 ஆனைமே லிலங்கப் போட்ட வணிமணி தாள் மாகத்
தேனையுந் தலங்க லான்றன் சேவடி செவ்வி மார்பிற்
கானையுந் தளத வல்லி கதிரொளித் திகிரி சங்க
மேனைய பிறவுங் காப்பென் றிசைத்தன ரிசைத்த பின்னர்.

142 நோக்கினர் திருக்கோ லத்தை நேர்த்தநோன் புடைய வன்பர்
வாக்கொடு மனமுங் கண்ணும் வள்ளற னுருவிற் பாயக்
கோக்கினர் மதுரை யுள்ளோர் மன்னவன் கோதி லாத
பாக்கியச் செல்வ நம்பி யெனுமவர் பலருங் காண.

வேறு.

143 உளங்கருணைச் சடகோப ருரைத்ததிரு வாய்மொழியில்
விளங்கியசீர் நெறிப்படியே விமலனருட் கருடன்மிசைக்
களந்தபிர மன்சிவனென் றிவர்வணங்கக் கிளரொளியா
ளந்தெவரு மறிவரிய வச்சதனார் வீற்றிருந்தார்.

144 அவ்வண்ணம் வீற்றிருந்த வருளுருவை யாழ்வார்கண்
டெவ்வண்ணத் தவஞ்செய்தேன் யானந்தோ வெனவழு
மவ்வண்ண மிலாதவரு மலர்க்கரங்கள் சிரங்குவித்து
மைவண்ணப் புரணைகைம் மாறில்லே நெனவாழ்த்தி.

145 காராரூந் திருவுருவின் கருணையின லுளமழிந்தித்
டாராத காதலினு ரனுபவமுள் ளடங்காதே
கடராழி சங்கேந்துங் கொண்டலுக்குப் பாமாலை
சீராருஞ் சொற்றமிழாற் பாடவென்று சிந்தைசெய்தே.

மச்சமுதல் கற்கிவரை மண்ணிடையில் வந்துதித்த
வச்சதனார் திருவுருவி லரயர்மனை வளர்ந்தவர்த
மெச்சதிருக் கலியாண குணங்கருமெய் விளங்கியசீர்ப்
பச்சைமுகம் யாவுகனும் பருவத்தின்

147. பாவேலன் சித்திதாசு பரிவேடி மறைந்திருந்தான் குடுவா னினேந்தன்தத் தோயில்லார் தஞ்சிரத்திற் தேடுவார் தேடநின்ற திருமால்சீ ரடிவைத்தார் **நினைவு**

148. னுடினார் வானவர்கள் மண்ணவர்க ளதிகழித்தார்

148. சைவார்முதற் சமையத்தார் தந்தமக்காங் கடவுளரைக் கைவிட்டா ரிங்கில்லா ரங்கில்லை யெனுங்குந்தான் மெய்வைத்தார் திருமால்சீ ரடியார்தம் வீராமலர்த்தா னைவற்றான் பாண்டியனு நாடணன்சீர் கலந்தெரிந்தே.

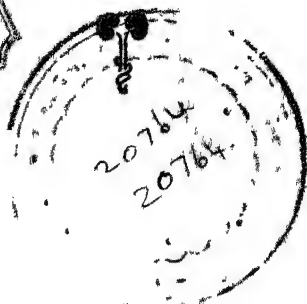
149. நின்றனனக் காலத்து நெடுமாலுஞ் சமையகனை வென்றவரே யின்முழுதல் வேதக்கோன் பட்டர்பிரா னென்றிசைக்கு மெழினும மியம்பினே மெனவியம்பிச சென்றனர்வான் நேவருடன் நெளிவிசம்பிற் சேர்ந்தனரால்.

150. பட்டர்பிரா னுழ்வாரும் பரஞ்சோதித் தடங்கடலா மெட்டெழுத்தின் தனிநாத னேகியபின் மாகரியை விட்டிறங்கித் தோற்றவரை வியன்முதுரை மன்னவனை மட்டவிழ்ந் துழாய்முடியா னடியவராய் மன்னவைத்தீத்.

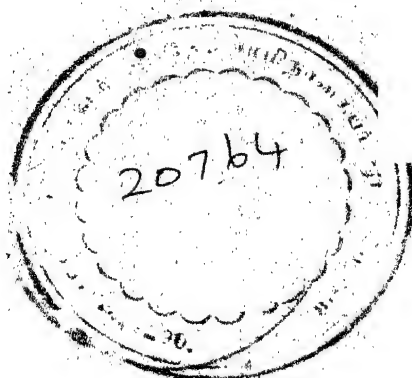
151. மனக்கருத்து முற்றவிப்பான் வடமதுரை பிறந்தவர்வாழ் புனத்துளப வனஞ்சூழ்ந்த புதுவைநகா தனிற்போந்து தினத்தினமு மருள்வினருந் திருப்பல்லாண் டாடியாய்க் கனத்தவருட் சென்னியோங் கந்தமாய்க் கலைதெரிந்தே.

152. நன்னெறிச்சீர்த் திருமொழியோர் நானூற்று நாற்பதையு மின்னிசையா லெடுத்தோதி யேழுலகு முய்வித்தாங் கன்னவயற் புத்தாரி லனவிறந்த பலகால மன்னுமணி முடிமாயன் நிருவடிக்கீழ் வீற்றிருந்தார்.

சென்னை நகராட்சி
சுற்றுலா துறை
சென்னை-600 009

MAHAMANIPADHYAYA
DR U V S IYER LIBRARY.
BESANT NAGAR. MADRAS-90.

10.6.1927
10.6.1927
10.6.1927
10.6.1927

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

இந்தவகை பெரியாழ்வா ரிலங்குமருள் புவிமீது
மந்தரத்தூர் திசையெட்டுந் தழைத்தோங்கு மந்தராளி
லெந்தைதிருக் கலிகண்டி யெழிற்குறையற் றிருநகரில்
வந்தபடி யருள்வழியால் வாழ்ந்தபடி வகுத்துரைப்பாம்.

மாயவனை வாள்வலியான் மந்திரங்கொண் டவர்திறத்தை
யாயவனை விதித்ததெய்வர் தானேமற் றடியேனே
பேயரென வறியகிலேன் பேதையேன் பிதற்றுவதக்
தூயவனார் பெரும்புகழ்க்கோர் துகள்வருத்தத் துணிதலினால். (உ)

அருந்தமிழு நான்மறையு மந்தனாருங் ஹீறுபெறத் **சீவன் போத**
திருந்துநெறித் தொண்டரணி தேசமெங்குஞ் சிறந்தோங்க
விருந்தருந்தி விதரனுடை வின்முறிப்பித் தவரருளா
லிருக்குறைய லுள்ளகரின் மண்முழுது மீடேற.

ஆத்திபிறை யரவணிவா ரகம்படிமைக் குடியினிடைக்
கார்த்திகைக்கார்த் திகைதன்னிற் கருணையிளங் கொழுந்தென்னப்
பூத்தவுநதி யெழினமாயன் பொன்னடியை யெவ்வுலகு
மேத்தவைத்த பரகால னிருநிலத்திற் றேன்றினன். (சு)

நறுந்துளவ முடிமாயன் வயிற்றிலுல கிடைநண்ணி
யுறும்பேருண்மற் றவரென்னு முணர்வறியூப் பரசமயக்
குறும்பரு ம்வைமாய்க்குங் கோளரியின் குருளையெனப்
பெறுந்தருமக் கொழுந்தென்னப் பிள்ளைவளர்ந் திருநாளில். (ரு)

சேவறு.

காம மாதிகள் கைவல மென்னும்பேய்
வாழ் மாதிகண் மாயவு மன்னிய
தூம னகீதர்க்குச் சொற்றெரி நீலனா
நாம மிட்டனர் நான்மறை யாளரே.

சேவறு.

நமறையின் முதற்பொருளி லாய்ந்தெடுத்த பாவமிர்தார்
மொழிசெய் தடியவர்கள் செவிப்புலனை நிறைப்பவர்க்குக்
கரியவிழிச் செய்யவாய்க் காரிகையார் களிப்பினொடு
முரியவமிர் தவையூட்டி வலகமுண்டார். தொண்டருண்டார்.

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

ஒத்தார்மிக் காரில்லா வுத்தமனார் தொண்டரந்நான்
வத்தாவி னாலுகந்த மாரிர்வினையின் குறைமுடித்துச்
சத்தாகி யுரங்கெடுத்துச் சதுமறையை யுணர்வாநு
முத்தாரைச் சொற்றமிழும் வடமொழியு முழுதுண்

ஆயகலை யறுபத்து நாலுமடை வாலுணர்ந்து
தூயபரம் வெளியிடவித் தொல்லுலகிற் பிறந்தவனை
வேயமர்தோட் பின்னையோன் வினையாட்டுக் கெனவேண்டி
மாயையெனிட் டவர்தம்மையறியாத வகைமறைத்தான்.

உரமொத்த திருநாத னருளால்வந் துதித்தவருஞ்
சிரமத்தின் றொழில்பயின்றார் செகத்திலிவ ருடனெதிர்த்தார்
'விரமற்ற ராயுதத்தான் மிகுதிறலுங் கைக்கொண்டார்
பரமத்தர் சரணென்னப் பாதுகைக்கீழ் விழவளர்ந்தார்.

மாமாயை வகுத்துயிரை வருத்தியுயிர் வாடல்கண்டு
தாமாவி சோர்ந்தவையைத் தவிர்க்கவெண்ணத் தவிராதே
'யேமாறி யழுதிரங்கு மெம்பெருமா னேவவிலத்
தேமலை மார்பினரைச் செறிந்ததுதன் சிக்கனவால்.

சுற்றின்ப வீடுகண்டு கலைதெரிந்த திருமடலாஞ்
சொற்றமிழான் மாமலைத் துணையாகத் துணிபவர்தா
முற்றபெரு மாமாயை யுடையவனே யூட்டுதலாற்
சுற்றின்பப் பெருங்கடலிற் செறிந்தாழஞ் சோதித்தார்.

வேறு .

திருவய தொருபத் தாறிற் செங்கண யகனார் தொண்ட
ரரிவையர் தங்கட் கின்ப மருளுமன் மதனு மாகி
யொருபொழு தகலா நீதி யுடையமா மாத ரோடு
வருபகல் பலவு மன்னி வளருநா னொருநான் மாயன்.

இனிதமர்ந் துறையு நீதி யெழிற்றிரு வாலி
புனிதநீர்ப் பொய்கை சூழ்ந்த பூம்பொழிற் புனானை குன்ற
னனிமறை யந்த னுள னொருவனா டோறும் வைகித்
தனியிருந் தகத்தி னுள்ளே தரணியுண் மிழிந்தார்க் கன்பாள்

பூசனை யியற்றி யன்பிற் போதுவா ரந்நா ளந்த
மாசறு பொய்கை தன்னில் வானவர் மங்கை மார்க
ளாசறு விமானத் தேறி யகன்புன லாடிப் பூக்கொய்
'திசன் தாவி கோக்கி யிட்டுவா னெய்து வார்தன்.

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

அப்படிப் பலநா ளெய்து மரிவையர் தம்மை யோர்நாட்
கெப்பமார் மறைவ லா ளன் றிருக்கனைத் திறந்து கண்டா
னெப்பிலா மங்கை மார்கள் யாவரு முயர்தே ரேறி
யிப்படி விட்டு வான்சென் றெய்தினு ரிமையா முன்னம்.

ஆங்கதி, லொருத்தி பூவுக் ககன்றவ ளவரைக் காணு
ளேங்கினுள் பதைத்தா டேடி யெங்கணுந் திரிந்து வாடித்
தாங்கிய தவத்தோ டோங்குஞ் சதுமறை யவனைக் கேட்பப்
பூங்குழ லார்கள் போனார் பூவைநீ யஞ்ச லென்றான்.

போயினு ரவர்க ளென்ற பொழுதினின் மறையோன் றன்னை
யாயிழை வணங்கி நானுன் புதல்வியா மையா வென்னைத்
தூயநின் மனையிற் கொண்டு போகுதி தொடர்வே னென்றான்
வேயமர் தோளி தன்னை வேதிய னுடன்கொண் டேகி.

தன்னகம் புகுதான் வஞ்சத் தரணியோர் தங்கட் கஞ்சிப்
பன்னகப் பாயன் மேவும் பரஞ்சுட ராவி நாதன்
பொன்னகம் படியா ராகிப் புனிதன்முன் னிருத்தஞ் செய்து
முன்னகம் விளங்க வாழு முதற்குடி யாரி லோர்பெண்.

பொருளினு லுயர்ந்தாள் கண்ணோர் புத்திரி யின்மை யாலே
யருளுடை யவர்க்குத் தற்பி னுடல்பா டற்கா ளின்றி
யிருளுறு மனத்த ளாகி யிராப்பக லிரங்கு வான்பாற்
றெருளுறு மறையோ னம்மா மயிலொடுஞ் சென்று புக்கான்.

தெய்வவான் விளக்கி னோடச் சேயிழை தன்பா லன்
லைவகைப் புலனை வென்ற வந்தண னனையக் கண்டு
மையமர் கண்ணு ளந்த மறையவன் சுழலில் வீழ்ந்த
சையுமன் புடைய ளாகி நங்கையு மெழுந்து நின்றான்.

நின்றவத் தைய லானே நிகரிலா மறையோர் னோக்கி
யின்றானக் கிவளை யீந்தே னிரங்கலை புதல்வி யாக
நன்றிசேர் தவத்திற் பெற்றே னுனிவ டாதை யாகு
மென்றிரைத் தவஞ்ந் தன்பா லெய்திய வாறு கூறி.
வேதியன் போனான் றெய்வ விளக்கினை யுகந்து நாளு
நீதிகொண் டடவா ளாவி யாமென நினைவாற் பேணி
யூதிய மிவளா லெய்து முலகுக்கு மெமக்கு மென்றப்
போதினா ளனையா டன்னைப் பொதுவற வளர்க்கு நாளில்.

மண்ணிடை மங்கை மார்க்கும் வளரொளி யிளமை மாறா
விண்ணியன் மங்கை மார்க்கும் வெயின்மணி நாக லோகத்
தெண்ணாரு மங்கை மார்க்கு நாயக மிவளென் றெண்ணும்
பெண்ணினைக் காமக வல்லி யென்பதோர் பெயரு மிட்டார்.

தருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

ஆடகச் செம்பொ னாலே யமரர்நாட் டணங்கி னனைப் |
பாடகஞ் சிலம்ப தாதிப் பணிவீகை பலவும் பூட்டி
யேடவிழ் துளபத் தாரா னிணையடி தொழுவித் தாங்கே
நாடகம் பயிலும் வண்ண நாடகச் சாலை சேர்த்தார். (உ)

தேமல ரிருந்த வேதன் சிந்தையாற் படைத்த தெய்வத்
தாமரீன் குழலாண் மஞ்ஞை வெருவுறுஞ் சாயல் கண்டாங்
கோமெனு மெழுத்தை யுன்னி யொடுங்கிய முணிவோர் தாமுங்
காமனும் பணிசெய் தேத்தக் காரிகை வளரு நாளில். (உ)

வையக முழுது மாளு மன்னவர் பலருங் கேட்டத்
தெய்வமா மடந்தை தன்னைத் திருக்கலி யாணஞ் செய்ய
வெய்துமோ நமக்கென் றெண்ணி யாவரு மிரங்கு நாளிற்
பொய்யறு குழைய லூர்வாழ் புண்ணிய ரதனைக் கேட்டார். (உ)

கேட்டவப் பொழுதே தாமுங் கிளர்ந்தெழு தோழன் மாந்தங்
கூட்டமோ டெழுந்து மேன்மை குலவுபொற் சிவிகை பேறி

வி யோட்டநீர் கடிதி னெய்தி யுத்தம ராலி நண்ணி
யீட்டுபெ றவத்தி னனைக் காண்பதெவ் விடத்தென் றெண்ணி. (உ)

ஓரிடத் திருநது தார்த மொநிறை யழகுதது நீர்போ
யாரிடத் திருந்தா ளரத வணங்கினு டன்னை நோக்கி
யேருடை யெழிலை நோக்கி பெனக்கிவ னுரைப்பி ரென்னச்
சீர்பெற வனுபுரி விட்டா சென்றவர் பதிபைச் சேர்ந்தார். (உ)

ஆன்றவர் மனையிற் காணு தகன்றுநா டகசா லைக்கே
சென்றனர் கண்டி லார்க டிகைத்தனர் னள்ளிக் கூடத்
தென்றதை நாடிச் சென்றோ ரெழின்மணி மாடத் துமபர்
மன்றல்சேர் குழலி னார்கள் குழாத்திடை மயிலைக் கண்டார். (ங)

மாந்தளிர் மேனி வாய்ந்த வடுவகி விழிச்செவ் வாடா
131 னேந்திள முலையாள் கீதம் பயிலுமின் னிசையாள் சீரா
பாந்தளி னல்கு லாள்செம் பஞ்சணை பதத்தாள் கான்சேர்
காந்தளங் கரங்க னேநதும் வீணையே ழிசையுங் காட்ட. (ங)

இருந்தவன் செயலைச் சென்ற தூதுவ ரிசையக் கண்டெம்
மருந்தவப் பரகா லற்கே யாக்குமின் னமிர்த மாமிங்
விருநதுண வந்தார் தம்மை விரைவினிற் கொணர்வோ மென்னப்
பொருந்தியுகாத லார்பாற் போயிவை புகல லுற்றார். (ங)

3) எந்தையா டாத் தேடி பெழுநிலை ம தன்னி லிருந்த
லிந்தமா நிலத்தின் மூத ரேத்தநான் முகன்றொ டாது
சிந்தையால் விதித்த தெய்வத் தெள்ளமு திருந்தான் கண்டேம்
வந்துநின் னை யரய மீட்கையைக் காண்பா யென்றார். (ங)

தூதுவ றுரைத்த காமச் சொல்வழி மனத்தைப் போக்கி
மாதிரைக் காண்போ மென்ன மன்னிய துணைவ ரோடுமு
பூதநா யகற்காட் செய்யும் புண்ணியர் பொருந்து மேவல்
கோதறு குணத்தா ணம்மைக் கொள்ளுமோ வெனவுட் கொண்டு. (௧)

பொருக்கென வெழுந்து சென்ற புண்ணிய ரெய்து முன்னே
யருக்கன்மேல் கடலி லாழ்ந்தா னுயிழை யாலி மேவுந்
திருப்பொலி ஊர்பர் நீதித் திருமுனி லாடப் போனார்
குருக்களை யிகழ்வார் சிந்தை போன்றது குலவு மண்டம். (௩௩)

தூதுவ ரோடு சென்றத் துகளறு தலத்தி லின்ப
மாதிரைக் காணு துள்ள மயங்கிமா துயர முற்றி னி
ரேதினிச் செய்வ தென்ன விருந்தன ரொற்றர் தேடி
யாதியம் பரமன் கோயி லெய்தினு ளாடற் கென்றார். (௩௪)

வேறு.

அத்த லத்தி லெய்த வெண்ணி யன்ப ரோடு மேகினார்
கொத்த லர்ந்த தண்டு ழாய்மு டித்த கொண்டல் கோயிலி
லெத்த லத்து னோரும் வந்தி றைஞ்ச முற்ற மெய்தியச்
சித்தி ரத்தி லாவி பெற்ற தெய்வ மங்கை யாடினார். (௩௬)

கண்டு ளம்ம கிழந்தி ருந்த காழு கர்க்கு முன்னுறக்
கொண்டு கொண்டல் வண்ணன் மாம ருங்கி ருந்து கோதிலா
வண்டு கிண்டு தண்டு ழாய்ம் லர்ப்ப தம்வ ணங்கினார்
பண்டு கண்டி லோமி தார்தொ லென்று பாவை நாடினார் (௩௮)

நாடி யாடு பாவை தன்னை நாடி நண்ணி யாருயிர்
வாடி யென்செய் கின்ற தென்ன மன்னி னூரவ் வேலையிற்
பாடி யாடு சிந்தி லங்கொர் பாவை யோடம் மாதிரை
சேடி மற்றி தார்தொ லென்று செப்பி னுள்ளி ருப்பினால். (௩௯)

அன்னை னென்று ழாடி மன்ன மோடம் மின்னனுண்
முன்பு நான றிந்தி லேனிம் முறுவல் வாண்மு கத்தரைப்
பின்ப றிந்து கொள்ள லாகு மென்று தோழி பேசலு
மென்ப ஹைந்து கரும மெங்க வீசர் தொண்ட ரல்லரேல்.

என்று சிந்தை நைதன் மாறி யீச னார்முனடின னாதி,
என்று கண்டு கந்தி ருந்த வாழி நாத ரர்ச்சுகர்
நன்று பூரை யென்று ரைத்து நற்க லங்கு ணல்கினார்
முன்றி னின்ற கன்றுதெய்வ முளரி மாமு கத்தினார்.

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு.

தோழியர்கள் பலர்கூழத் தும்புருநா ரதரென்ன
வேழிசையின் றிறம்பயில்வோ ரெழில்வினை யாழ்முழவஞ்
சூழநிரைத் திரைத்துவரத் துகளறுசீர்க் கவிவாணர்
வாழியெனு முரைமுழங்க வானவர்நா மெடமங்கை. (சஉ)

சீறடிதூ புரத்தரிகள் சிற்றிடையிற் றிடுமந்தோ
மாறியடி யிடுந்தோறும் வளர்தனத்தான் மலர்க்குழலி
லேறுமறு பதத்திரளா லெனப்பாங்கில் வருபவர்க்குக்
கூறுவதுபோன்றொலிப்பக் கோலமயில் பதிநோக்கி. (சங)

வேறு.

அன்னம் வெள்கந டந்து சென்றவ ளாவி யன்னமி னாரொடும்
பொன்னி லங்கிய மாட மாளிகை மேவி யங்கொரு பூவையி
னன்ன லந்தெரி வாச கங்கொள நங்கை நண்ணின ளிங்கிருந்
தென்னை யாஸ்கலி கன்றி செய்தது மென்ன தாமெனின் மின்னனாள்.

போய பின்புபு மூங்கு நெஞ்சர்பு லம்பு நாவர்பு லம்பிமா
மாய னாரை வணங்கி னார்பின ணங்கின் மேன்மனம் வைத்துநற்
றாய மாறிரு வாயி லெய்திய தோழன் மாறொடு துன்னினு
ராய காலைய னங்க னார்களை நாலு மாக மழுத்தினார். (சரு)

அனங்க னார்களை பாய வன்றிய வன்றி லுஞ்சிறு தென்றலுங்
கனஞ்செய் தாவினொன் கங்கு லும்பொரு காம நோயி லழுந்தினார்
மனங்க ரைந்தொரு மண்ட பத்தினின் மன்னி யன்னம னுனெனப்
பினங்க மா நுழு னார்து ரைப்பவர் விம்மி யிம்மொழி பேசுவார். ()

வேறு.

விண்ணோ ரமுதை வடித்ததினான் மேனிசெய்தம்
மண்ணோ ருயிர்கவர வந்த மணிவிளக்கோ ~~மந்திரமொ~~
பெண்ணோவென் னாருயிரைப் பேதித்தாள் பெற்றதிருக்
கண்ணோ திருப்பாற் கடலோ கருதேமால். (சஎ)

எ| காரோ வறலோ விருளோ கனங்குழைதன்
சீரோதி, நெற்றியிவந் திங்களோ விண்ணை
மூரோ விரிஞ்ச னுலகோ வுறையுமிட,
மாரோ விணையிவளுக் கந்தோ வறியேமா.

பூவாளி மன்மதனார் பொற்சிலையோ நற்புருவ்
மாவா திலமோ குமிழோ வணிமுகக்குத்
தேவாதி தேவர். திருவாலி நாரணர்மு
னோவாத் தியாளித்துப் போனார்க் கீணரேமால். கோ (சக)

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

வள்ளையோ காது வடித்த மதுரவுரை
கள்ளையோ செவ்வாய் கிளர்கவிரோ தீவினையே
ஹள்ளையே நைய வருக்குநகை நித்திலமோ 2, 1
கோள்ளையோ நண்பா வெனதாவி கொம்பினுக்கே.

வட்டமுதி யுள்ளாய் வளராதே தேயர்தே
யொட்டியொளி ரொற்றைக் கலைப்பிறைபோ லுள்வளைந்து
கெட்டேன் றிருமுகத்திற் கேசவனே பென்றுரைத்தாங்
கிட்டதிரு மண்காப்பின் றென்னுவி கவராதோ. ௩,

சிரொத்த பூக்க கழுத்திற் சிறந்திலங்கி
புராத் தொளியீ சழகார் களந்தானே
வேரொத்த வேயா ரிணைத்தோனோ வென்னுயிரை
வாரொத்த கொங்கைகளோ மாய்த்ததறி யோழம்மா. ௪

மின்னு ரிடையோ விடுத்தமணி மேகலையோ 5, 1
பொன்னு ருரோமக் கொழுந்தோ புறவடியோ 5, 2
வன்ன நடைதானே வனிமயிலின் சாயலோ
வென்னுவி கொண்டகன்ற தேதோ வெனவிரங்கி.

வேறு .

அங்க நொந்துகலி கன்றி சோர்வதொ ரணங்கு காரணமி தாமென
கங்கு னங்கையிவை கண்டு நிற்பலரி தென்று கால்விசையி னேகினு
பொங்கு தண்பரவை மன்ன னெடுத்து புலம்ப லொத்தலையலம்பிட
திங்க ஞங்குதைய லூர ருக்குவினை செய்ய வந்துதய மெய்தினர்.

அமுத வெண்கதிர் பரப்பி யார்கலியி னின்றெ முந்தலை தலைப்பிற்
துமிதன் மீதுற நனைந்து மீமிசை தொலைந்து நானில வணங்கினுள்
விமுத னத்திணை நொத்த தாமரைக ளன்றி மென்பவள வாயெகு
குமுதம் வெல்விழிக ளன்ன காவிகள் குளங்க ளாடுற மலர்ந்தவா

எண்டி சைக்கனும் விளங்க விண்டல மிலங்க வந்துநிமி ரிந்துவை
கண்டு நெருண்டல வண்ண ருக்கினிய தொண்டர் கஞ்சமுக மங்
லுண்டு கொல்லுறவு தண்ம திக்குகன் வொடுங்கி னுருயிர் நடுங்கின
ரண்டமுண்டவர்கையாழியென்னவொளியீசியாதவனுமெய்தினுன்.

வேறு .

வெய்யவ னுதித்த போதில் வெண்மதித் தழலில் வெந்தத்
தெய்வவான் மடந்தை யென்றே சிந்தைநொந் திரங்கு மன்பா
பொய்யறு நண்ப ரோடப் பூவையைப் பொருந்தி நானின்
றுய்வதோ ருபாய முண்டே லுரைமினீ ருரையி னென்றார்.

தருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

ஆசறு மன்ப ரிவ்வா றறைதலு மருகி னுண்ப
 ரீசன தருளிற் போந்த விமையவர் வல்லி தன்னைப்
 பேசிய முறையிற் பேசிப் பெருந்தனம் பெறுவார்க் கீர்தம்
 மாசறு கற்பி னுளை மணவினை புரிவோ மென்றார். (ருஅ)

நன்றென வவரைப் புல்லி நம்பியீர் சென்மி னென்று
 12, ரன்றவர் தம்மி னுல்வ ராங்கதற் கிசைந்தன் போடுஞ்
 சென்றனர் தெய்வ மங்கை சேடியர் மனையைச் சேர்ந்தம்
 மன்றல்சேர் குழலி னுர்க்கு வகுத்துரைத் தவரோடேகி. (ருB)

கற்பக வல்லி மன்னுங் காசொளிர் மாட மெப்பிப்
 பற்பல வுரையுங் கூறிப் பரிவினி லிருந்த வேலை
 யற்புத வணங்கைப் போற்று மன்னையும் பிதாவு மந்த
 மற்புரை திரடோ ளாரை வந்தமை பகர்வி ரென்றார். (ரு0)

ஒதுமின் வந்த வாறென் றுரைத்தலும் புவனந் தந்த
 வேதியன் றுதை தொண்ட ரன்பர்கள் விளம்புந் தொல்லை
 யேதமில் குறைய லூரி லெம்பிரான் பரகா லற்கிம்
 13, மாதனை யுவந்து சார்வாண் மகப்பேசி வந்தோ மென்றார். (ருக)

படிமுழு திறைஞ்சுந் தெய்வம் பாவைபாற் பூரந்த வன்பர்
 குடிசுல முரைமி னென்றார் கோதில ருரைத்தா ரந்த
 வடிவருக் கியாங்க ளிந்த மயிலினைத் தருவோ மென்றார்
 துடியிடை யதனைக் கேட்டுத் தோழியர்க் குரைப்ப தானார். (ருஉ)

சீரிய தேவர் நாட்டிற் செனித்தவென் னலத்தை மண்ணிற்
 கார்முகில் வண்ணந் காளாய்க் கசிபவர் கைக்கொ ளாதே
 யாரெனைக் கொள்வார் சைவற் தன்னையு மிணங்கி னுளேல்
 வாருறு கொங்கை நல்லீர் மாய்ப்பனென் னுயிரை யென்றார். (ருட)

கேசவ னடியார்க் கல்லாற் களிமொழி யிணங்கே னென்று
 பேசிய வுரைபைக் கேட்டுப் பேசியாண் டிருந்தார் சொல்வார்
 மாசறு மயிலே யெங்கள் எள்ளலு மகிழ்வா லுங்க
 னீசனார்க் கமையால் ரெனவுரைத் திணக்கி லீண்ட. (ருஉ)

மீண்டவர் குறைய லூரில் விமலர்பா லனைந்து கூறு
 நீண்டமா லடியா ரல்லார் நீணிலத் தெவரு நீசர்
 திண்டுமே நீசர் தம்மைத் தெய்வவரன் மங்கை யென்றான்
 14, வேண்டுகி றீருமா றெண்ட ராயிடும் விரைவி லென்றார். (ருஈ)

குணத்தினி லுயர்ந்த தெய்வக் கொம்பெனை னிரும்பி யென்பான்
 ணைத்தனி சேறு வானென் மற்றவை யரிதோ வென்றக்
 ணைத்தனி லெழுந்து சென்று காம்பறத் தலைகி ரைத்துப்
 ணைத்தனைக் கிபந்தா ராழி சங்கமும் படன்பொற் றோளில். (ருஊ)

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

பொறித்தபின் கேச வாதி நாமங்கள் பொருந்தச் சாத்திக்
குறித்தெழு சுண்ணஞ் சாத்திக் கோகன கத்தின் முத்தும்
வெறித்துழாய் மணியும் வெவ்வே ருகிமெய் விளங்கக் கோத்தங்
கெறித்தசீர்ச் சோதி மார்பில் பாவரு மிறைஞ்சச் சாத்தி. (௬௭)

சென்றுமெய்க் கோலத் தோடுந் திருமணம் புணர்ந்தா ரன்ப
ரன்றிவ ருருவங் கண்ட வாயிழை யாலி நாதர்ச்
கின்றிவர் தெரண்ட ரானு ரிதயத்தி லவரைக் காணே
னென்றுணர்ந் தமளி நீங்கி யிருந்தன ளிருந்தா டன்னை. (௬௮)

என்னினைந் தகன்றீ ரென்ற ரெழிலுடைக் குறைய லூரர்
மின்னெனு மிடையாள் கூறும் விண்ணவர் நாட்டின் மங்கை
யிர்நிலத் தரிக்கா ளானார் பாரியா யிசைந்தாற் கூடி
நன்னலம் பொருந்து நாளும் வேறுள நவிலக் கேளீர். (௬௯)

மண்ணவர் யாக்கை மற்றோ ரோசனைப் பரப்பின் வட்டம்
விண்ணவர் தமக்கு நாளும் விண்டுவுக் கடிமை யாகி
நண்ணிய காயத் துற்ற செடியினைக் கெடுப்பர் நல்லோர்
புண்ணிய வாளர் நீரே யத்திறம் புகலக் கேளீர். (௭௦)

வேறு .

எட்டெழுத்தே தாயா பெழிற்குருவே தந்தையாய்
மட்டார் துழாயான் மலரடியை போர்போதும்
விட்டகலா வன்பர் பிராதாவாய் வீறுடைய
சிட்டர்களோர் நூற்றெட்டுப் பேரைத் தினந்தினமும். (௭௧)

நன்னெறியாற் பூசித்து நாரணனி லெண்மடங்கா
யுன்னுங்கா லேற்ற முடையா ரெனவுகந்தே
யன்னவர்கள் சேட மருட்பாத நற்றிர்த்த
மென்னுமவை தானருந்தி யெய்துநா ளின்புறுநாள். (௭௨)

ஆதலா னீரு மவைசெய்து வந்தணைந்தாற்
போதெலா மென்பாற் பொருந்துநலங் கைக்கொளலா
மீதெலாம் வாரர வெனிலென்பா னீர்வைத்த
காதலா லென்ன ப்பென்னென்ற காரிகையும். (௭௩)

வேறு .

அவ்வுரை கேட்ட போதே யகன்றருட் குறைய லூரர்
செவ்விய வாலி நாதர் தொண்டநீற் சிறப்போ டோங்கி
நவ்விபோல் விழியாண் முன்ன நவிலுநூற் றெட்டு மூட்ட
வ்வ்விய வினைகள் விட்டார் மாமயின் மனையிற் சேர்ந்தார். (௭௪)

சென்றவர் தம்மைக் கண்டதீச் சேயிழை யெதிர்கொண் டேகி
யொன்றிய காத லோடும் பூவணை யுடனே வைகி
யன்றிலும் பெடையு மென்ன வனுபவக் கடலி லாழ்ந்த
ரென்றும்ப படியே பாக வதர்க்குமின் னமுத மூட்டி. (எரு)

புது, மருவரு மயிலின் சாயல் வல்லிதன் சொல்லீப் பேணிப்
பொருவருங் குறைய லூர்வாழ் புண்ணிபக் கொழுந்தே யன்ன
ரருமறை முதல்வர் தொண்டர்க் கறுசுவை யடிசில் பேணித்
திருவுள மகிழ வூட்டிச் சிலபகல் செல்லு நாளில். (6)

விருந்தின ரருந்தும் வண்ணம் வேண்டிய தளிக்கின் றுந்த
பெருந்தனஞ் சுருங்க வாடார், பிறருடன் கடன்கொண் டந்தார்
பொருந்திய கடனும் பின்னைப் பூதலத் தீவா ரற்றார்
வருந்திருத் தொண்ட ருண்டி முடக்கிமான் மனையைச் சேர்ந்தார்.

அண்டமுண் மெழீந்தார் தொண்ட ரருந்துதன் முடக்கிச் சென்ற
தொண்டரைக் கண்ட போதத் தோமறு சிந்தை யன்னந்
தெண்டிரைப் பள்ளி கொண்ட தேவனை யும்மோ டிங்கே
கண்டில மென்ன வோடிக் சீதவடைத் திருந்து சொல்வாள். (எஅ)

பழிப்பிலா நிலை ருற்ற வாற்றினைப் பகர்வீ ரென்றான்
கிழிப்படு தனமொன் றின்றிக் கேசவன் றமர்கட் கூட்ட
லொழித்தது வினையே னென்று ரோவிய மதனைக் கேட்

புது, வழிப்பறி பறித்து மூட்டி வருவதே கரும மென்றான் ௭௧௯

செழுந்தவ முடைய மங்கை திருடியு மிடுவீ ரென்ன
வெழுந்தனர் குறைய லூர ரிமைப்பினிற் பதியை யெய்தி
யுழுந்துருள் பொழுதிற் சார்வோ ருற்றவர் சம்பந்தத்தா

புது, ருமுந்துற வாயி னுரென் றனைவரும் வருக வென்றார். ௭௨௦

என்றவ ரருளிச் செய்ய வின்னுயிர் போன்ற ரெல்லாஞ்
சென்றனர் சென்றார் தம்மிற் றிருடவல் லாரை யெல்லா
மன்றுறக் கூட்டிப் போகா தவர்களை யனுப்பி விட்டு
வென்றிவே லீட்டி வில்வா ளத்திரம் விளங்கு சொட்டை ௭௨௧

வே ௨

நேரார் தடிவளை கடிவவ னுடனே நிமிர்கைக்கோல்
பாரார் வளையஞ் சூழதா டுடன்வாள் பத்திரமுங்
கூரா ருங்கைக் கத்தியி னோடங் குசங்குந்தஞ்
சீரா ரங்கைக் கொண்டார் சென்றார் திசைதோறு

மேரு கிரிக்குந் தென்கட லுக்கும் வெயிலோன்வர்
தூரு கிரிக்கு மத்த மனத்தி லொளிமிக்கோன்
மேரு மிதிக்கு நாக மதற்குந் திகழுள்ளாட்
பாரின் மிதிக்கும் வதிவதி யெங்கும் படர்வுற்றார்.

(அக)

வஞ்சி நகர்க்கு மாமது ரைக்கும் வளர்சோழ
னெஞ்ச றுவிற்கு நன்னக ருக்கு மிடைபோவார்
நெஞ்ச பதைக்கும் வண்ண மிலங்கு நெறியெல்லாங்
கஞ்ச முகப்பெண் மேன்மனம் வைத்தாள் களைவைத்தார். ட (அச)

வேறு.

நெறிதோறு மானிருத்தித் தாம்போயோர் நிழலிடையி
லறியார்போ லிருந்துபெண்ணோ டாண்வதியி லகப்பட்டார்
பறிபோக்கி வந்தவர்க்குப் பழஞ்சீரை கோவணங்கள்
செறியாமுன் னெதிர்கொடுத்துச் சிந்தையிடர் கெடவுரைத்து. (அரு)

வேறு.

சுட்டிய தனத்தி னோடு மெய்திமா ரெண்டர் தம்மைக்
கூட்டினால் விதத்தி லுண்டி கொழுங்கனி செழுந்தே னோடு
மூட்டிய சேடந் தாமு முவந்துபின் னருந்தித் தம்மைப்
பூட்டிய காத லான்பாற் போயனு பவித்து வாழ்ந்தும். (அசு)

ஆண்டுபற் பலவுஞ் செல்லு நாளினி லொருநா ளன்பர்
பாண்டவர் தூத னாய பரஞ்சுடர் தொண்டர் துய்ப்பான்
வேண்டிவ வளித்த லாலே விமலனார் வினோதந் தன்னார்
பூண்டமா மாயா வல்லி பூங்கழ ரெழுது போனார். (அஎ)

மாயவன் விடுத்த மாயை மற்றவன் வாங்கு முன்னே
போயதே மூலகு முண்ட புண்ணிய ரடிய ரான
தூயவர் தளிகைச் சேடந் துய்த்ததன் பொருட்டா லென்றோ
லாய்பவ ரெவரோ கண்ண னடியவர் திறத்தை யம்மா. (அஅ)

வேறு.

அந்நாளிற் றிருமங்கை யாழ்வாரு மடியவரும்
பொன்னாழி சங்கேந்தும் பூவைப்பூ வணரருளார் வண்ணாந்திப்
பன்னாளும் வழிபறிக்குப் பலநெறியும் படர்வரநர் யான்பயிற்
தென்னுவென் றளிமுரலுந் திருமணக்கொல் லைக்காட்டில். (அஆ)

சென்றுபெரு வழிக்கரையிற் சேவகரைத் தெரியாம
லன்றநெறி யிருமருங்கும் பதிகிடையி லாங்கமர்த்தி
யொன்றியசீர்த் திருவரசிற் றுனேறி யொற்றிருந்தார்
வென்றிவேற் பரகாஷர் வழிப்பறிமேல் விருப்டத்தால். (அஇ)

அந்நெறியிற் திருமங்கை யாழ்வாரு மமர்ந்திருப்ப
நன்னெறிசேர் வைகுந்த நாதனுமத் திறமுணர்ந்து
மின்னெறியுஞ் சுடராழி விளங்குநித்தர் முத்தருடன்
நன்னெறியாக் கமலையொடுந் தரணிசெறிந் தாழ்வார்க்கு. (கக)

வேறு.

மயர்வற மதிநல மருளிநாம் வருவது நலனென வானினு வெண்ணிய
முயர்வற வுயர்நல முடையவ னுமையொரு கூறவ னுதியா
யயர்வறு மமரர்க ளடிதொழு வனவய லாலினன் னுடருந் ஆ
துயரறு சுடரடி தொழுதெழத் தொல்லுல கதனிடை நண்ணினன். (கஉ)

பழிப்பறு பேரருள் வாரியாம் பங்கய வாணய னத்தனார் ன்ரு
வழிப்பறி நல்கிய பின்னையா மந்திர நல்குதல் வண்மைசீர்
மொழிப்படு மின்னிசை பாவொர்க் கென்று முரண்டரு மாயையின்
சுழிப்படு மானிடர் தம்மிலோர் சுந்தர வேதிய ராயினார். (கங)

செங்கம லத்துறை செல்வியுஞ் சீரிய வேதியர் மங்கையா
யங்கவர் தம்மொட மர்தன ளண்டரு மண்டர்க ளாயினார்
சங்கர னும்குமை மாதொடுஞ் சங்கம ரூபம தாயின
னங்கம லத்தய னுருடன் வாசவ னும்மனு வாயினான். (கச)

ரித்தரு மந்தன ராயினார் நேமிய ருட்பத மெய்திய
முத்தரு மவ்வன மாயினார் மூவுல குண்டவர் தாடொழுஞ்
சித்தரு மாமுனி வோர்களுஞ் சீர்வணி கத்திர ளாயின
ரத்தனு மாங்கவர் தம்முட னுசறு மோர்வன மெய்தினன். (கரு)

எய்திய விசனு மன்பரோ டின்புறவோருரை கூறுவான்
வைதிக மாமண வாளாய் மாதொடு பின்வரு கின்றனன்,
செய்திற முன்னிய வானுளீர் சீரிய தோர்நெறி யின்கணோ
மைதிகழ் கண்ணியர் தம்மொடு மங்கையர் கோன்முன மேருமின். (கக)

வேறு.

என்றுரைத்தா னருணாத னினுமயவல்லி தன்மனாடா ன
சென்றனன்முன் சங்கமரிற் நிலதமென மாதொடு
மன்றுதிரு வரசின்மே லிருந்தருளு மாழ்வாரு
மின்றிவர்க டனங்கொளலா மென விறங்கி நெறியணைந்தார். (கௌ)

திருமங்கை யாழ்வாருந் திருவரசை விட்டிறங்கி
விருமருங்கும் பதிகிடந்த சேவகரு மெழுந்திருந்து
பொருகங்கைச் சடையாணைப் போகலை நீ யெனமறித்தார்
வருமங்கை யதில்வெருவி மறைந்தனளாங் கரனிடத்தில். (கஅ)

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

13

20764

அப்போதவ் வருத்திரனு மேகவுரு வாயமைய
விப்போதுன் னுடன்வந்த வேந்திழையெங் கேயதனைச்
செப்பாயென் றவர்மறுக்கத் திங்களறு கரவணிந்தங்
கெப்போது நடம்புரிவான் யாங்காணே மெனநின்றான்.

வேறு.

ஆய காலையி னான்முக னாங்கமர்
தூய வர்ணிதன் னோடவண் டென்னின
னைய பல்கலன் கண்டதி லேகினார்
பேயொ டாடி பெயர்ந்தன னக்கணம். (க00)

சென்று மங்கையர் கோனருட் சேவக
ரன்று நான்முகன் றன்னை யடர்த்தெடா
வின்றுன் மேனியி லீட்டுதெ் திட்டதி பஸ்கலனி
லொன்று வைக்கலை போடென் றுருக்கினார். (க0க)

அன்னை வாணியு மஞ்சியென் னையன்மீ
ரென்னை நீர்வருத் தேன்மினென் மேனியிற்
பொன்னை யாடையைப் போடவிப் போதிலென்
மன்னை யும்விடு வீரென வாழ்த்தினான். (க0உ)

ஆன வாசக மன்னமி யம்பலு
நான்மு கற்கொரு கோவண நல்கியும்
மான மாரருள் வாணிக்கு மாக்கலை
தான நல்கித் தனங்களை வவ்வினார். (க0௩)

முண்டகத்தயன் போயபின் முத்தரு
மண்ட. ரும்புகுந் தாரருள் வாரிதி
தொண்டர் மற்றவர் தொல்பொருண் முற்றவுங்
கொண்டு சேவகர் கையிற்கொ டுத்துநீர். (க0௪)

எகு மின்பதிக் கென்ன வனுப்பினார்
பாக சாதன் னாதிய பத்தர்கள்
மாக மீதின் மறைந்தன ரக்கணே
தோகை மாறும் வணிகருந் துன்னினார். பாதி (க0௫)

வேறு

அன்னவர் தம்மையு மன்பர் பறித்துத்
தன்னய னின்மவர் தம்மி லளித்தே
நன்னக ரின்க ணடப்ப வனுப்பி
யின்னமு மிற்றெறி யேகின் ருண்டேல். (க0௬)

திருமங்கையாழ்வார் ப்ரபந்தம்.

கண்டு பறித்தவர் கைப்பொரு ணமே
கொண்டகல் வோமென வன்பர் குறித்துப்
பண்டுறை கின்றர சின்பணை நண்ணப்
புண்டரி கத்திரு வோடரி புக்கான்.

(க௦௭)

வேறு.

திருத்திகழ் மார்ப ரன்று திருமக னோடு மெய்த
வொருத்தரா யரசி லேறி யுறைபவ ரதனைக் கண்டு
கருத்தினில் வியந்து தாமுங் கதுமென விறங்கி வேதக
குருத்தினை மறித்துக் கொண்டு கொக்கரித் தாட லுற்றார்.

(க௦௮)

ஆடின ராலி நாட ரங்கையுங் கொட்டிக் கொட்டி
யோடினார் வட்ட மிட்டா ருகந்ததை நோக்கி நின்று
தேடிநான் மறையுங் காணத் தேவனுந் தேவி தானும்
வாடினார் போல நின்று மற்றவர்க் குரைப்ப தானார்.

(க௦௯)

வேட்டஜந் தன்னி னின்று வேதியர் விரும்பு மாவி
நாட்டக நண்ண வென்றே நண்ணினோ மெம்மை நீயிக்
கரட்டகத் தொருவ ரில்லாக் காலத்தின் மறித்துக் கொண்டிங்
கூட்டகம் புகுந்த பேய்போற் றுள்ளலென் னுரைப்பா யென்றார்

(க௧௦)

ரமைமறித் தாட லென்னீ யியம்புதி யென்னக் கேட்ட
நமைவுடைத் தாலி நாட ரருள்வரந் தணரே கேளு
முமையிவ னோடுங் கண்ட போதிலெம் முள்ளந் துள்ளி
நமையுநா மிறந்தோ மந்த முறைமையை நளிலக் கேளீர்.

(க௧௧)

வேறு.

என்னுவி யெனத்தோன்றுங் குமுதவல்லி யென்மனைக்
புன்னுவி யென்னுமிவ டானுமவ னுருவொவ்வார்
பன்னுந் தூற்றெட்டுப் பாகவதர்க் கூட்டியல்லாற்
நன்கு மெனைத்திண்ட வொட்டாளத் தார்குமுலாள்.

(க௧௨)

பொன்னுளதும் பணமுளதும் பூவுடனெப் பொருளுமென்னித
முன்னுளதுந் தொலைத்ததற்பின் வழிப்பறியின் மிகமுண்டேன்
மன்னுலகில் யானடித்துப் பறியாத வழியுமில்லை
சின்னெறியி னீரணிந்து புகுந்தவிருந் தனங்கண்டால்.

(க௧௩)

வேறு.

ஆடேடேடே நானிவை விடுவேனோ வையையா
பாடேடேடே நானுமை விடுவேனோ பலவட்டத்
தோடேடேடே நானென் றுரைசெய்தா னுடையானு
நின் றலர்மங்கை யோடோது மயிலன்னாய்.

(க௧௪)

வேறு.

பெண்டாசை தவிராமற் பெருவழியிற் போயிருந்து
கண்டாரை வழிபறிக்குங் கள்வனோ வத்தனங்கொண்
நண்டாரோ நெறியுள்ளா நுரையாயென் நிறையுரைப்ப **2, 2**
பண்டார்பூங் குழலினுண் மணவாள னொடுமுரைப்பாள். **6** (ககரு)

ரதாயென் னன்னையெனக் கிட்டதன மத்தனையும்
போதாம லென்றந்தை பூட்டியபொற் கலன்முழுது **வென் ௭**
முதாதை யிட்டபணி முற்றுமிவர் கொள்வரென்றே
ராதாவென் மனமறுகு நானறியே னோர்மாற்றம். **(ககசு)**

வேறு.

என்ற காலையி லீசனை யோங்கினார் **ன**
வென்றி வேற்பர காலரோர் வேலின **6௪**
லின்று கொன்றதி லென்பய நென்றனர்
நன்று நல்குவ னானென வோதினார்.

வேலை வைத்தனர் மண்மிசை வேதமு **வென்**
மோல மிட்டறி யாவொரு மூர்த்தியைக்
கோலெடுத்தடிப் பேனெனக் கூடினார் **௭ ௨௨**
ஞால முண்டவ ராடையை நல்கினார்.

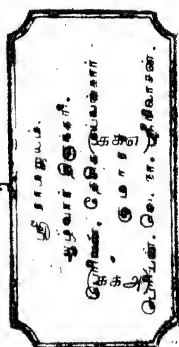
வேறு.

அந்தண ராடை போட்ட வளவினி லருகு நின்ற
பந்தனை விரலி யாடை பறிக்கிலெம் பார்ப்பா னீயே **௨௨ 7௨**
தந்தனை யமையும் விட்டோர் தையலுக் காடை மற்றவ்
விர்துவா னுதலி யிட்ட தனங்கழித் தீவா யென்றார். **(ககசு)**

நல்லதென் றிறைவன் சென்று நான்மறைக் கொழுந்தே யன்ன
மெல்லிய லணிந்து நின்ற மிகுந்தபொற் கலன்கண் முற்று
மொல்லையிற் கழற்றக் கண்ட மங்கையர் கோனு மோங்கு
மல்லிய றோளாய் வாங்கேன் மங்கலி யத்தை யென்றார். **ன (கஉ௦)**

பூமகண் மேனி தனன்ற பூட்டிய தனங்கண் முற்றுந்
தேமலர்க் கையால் வாங்கிச் சீரையிற் றேவ னல்கத்
தாமரைக் கண்ண நீயுஞ் சாத்திய கலன்கண் முற்று
நாமுனைத் தீண்ட வேண்டா நல்குதி விரைவி னென்றார் **ன (கஉ௧)**

அப்படிச் செய்வே னென்ன வங்கையி லாழி யன்றித்
தப்பறக் கழித்தன் தீர்தான் கோவணந் தீரித்து நின்ற
னெப்படிக் கழிப்பே னிந்த வங்குலி யிறுகிற் றென்றார்
னிப்படிக் கழிப்பே னென்ன வெட்டியங் கையைப் பற்றி. **ன (கஉ௨)**

தீருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

ஆழிபூண் டிலங்கு நீதி யங்குவி தன்னை நீக்கி
யேழிசை பாடும் வாயா லெடுத்தற மடுத்தூப் பல்லாற்
பாழியந் தோளாற் வாங்கப் பரமனங் கலிய னேவென்
றாழிவா னவரும் போற்ற வொருகையைத் தலைமேல் வைத்தான்.

திருக்கரம் வைத்த போதுந் தேவனென் றறியார் தொண்டர்
பொருக்கென நெறியை விட்டுப் போவதே கரும் மென்ன
வீருக்கர னயனுங் காணா விறைவனார் துகிலிற் கூட்டிப்
பெருக்குபல் கலனுங் கட்டி யெடுத்தனர் பெலத்தி னேடும். (கஉச)

சுந்தரத் தோளா னரத் துகிலிடைத் தனத்தை யேந்த
வந்தரத் தெழுந்தி டாமை கண்டரு ளாலி நாடர்
மந்திர வாதம் பண்ணி வைத்தனை கொல்லோ வென்றா
ரிந்திரன் பகையை மாய்த்தான் யானது செய்தே னென்றான். (கஉரு)

நுன்றதை யெனக்கு மிப்போ நல்குதி நல்கா யாகில்
வென்றிசேர் வாளா லுன்னை வெட்டுவே னென்று நீங்கி
யொன்றிய தடக்கை வாளை யுருவினா ரோங்கக் கண்டு
மன்றல்சேர் துளவத் தாரான் வாளைவை யுரைப்பே னென்றான். (கஉரு)

உரையென வாளை முன்போ லுறையிடைப் பொருந்தப் பூட்டித்
தரையிசை வைத்துச் சென்றார் தாமரைக் கையா லீச
னிரைகொள்வா னவரும் காண நின்றவர் செவியைப் பற்றிப்
பொயற வெழுத்தோ ரெட்டு முரைத்தனன் பூத நாதன் (கஉஎ)

வேறு .

அன்று தானர னாரண னாகிமெய்
குன்றி டாதவண் கூறி யிருந்ததோ
ரொன்றும் வேதனை தீர யுரைத்தனன்
வென்றி வேற்பர காலர்க்கு விண்டுவே. (கஉஅ)

வேறு .

பின்ன மற்றமுப் பதமதாய்ப் பிரமனா லரனா
லுன்ன நற்பொரு னேந்ததா யுயிர்பர மருளாய்
வன்ன மெட்டதா மாத்திரு மந்திரம் வாக்கா
லன்ன முர்தியார் தாதையார் தொண்டருக் களித்தார். (கஉக)

மின்னை யொத்தபொய் வாழ்வினை விரும்பினி னுலகி
லன்னை யத்தனென் றீலமரு மல்லலை யறுக்கு
முன்னை நான்மறை முடிவினி லுறைமுதற் பெருளார்
தன்னை யுள்ளவர் சாற்றினான் நரணியுண் டெழிந்தார் (கஉஊ)

வேறு .

இந்திரன் போற்ற விமையவர் போற்ற விலங்குசீர் ஈன்முகன் போற்றச்
சந்திரன், போற்ற வாதவன் போற்றச் சங்கரன் மாதொடும் போற்ற
வந்தாத் தொளிரு நித்தரு மிறைவ னருள்பெறு முத்தரும் போற்ற
மந்திர மாழ்வார் திருச்செவியுறவும் வையகத் தியற்கையை மறந்தார். ()

சீருறு மிறையைக் கமலைபைத் தண்ணீர்ச் செறிபெரு மாயையைச் சரணத்
தோம்பெறு நெறிபை யின்பவீ டதனை யின்னுயிர் பெறும்பெரு வாழ்வை
யோரெழுத் திடையே கண்டுநீற்றெண்ட ருலையின்வாய்மெழுகென வுருகிப்
பார்மிசை விழுந்து வணங்கிந ரணங்கும் ப்ரமணும்படர்விசும்பமற்தார்

வானிடைக் கருடன் நேருண்மிசைத் தோன்றி வனரொளி யாழிசங் கேந்து
மோனரு முத்தர் தித்தரும் வணங்க முனரியு ளபவரன் வணங்கக்

தேனமர் துவவத் தாரினு னின்ற சீர்பெறப் படிமிசைப் பணித்தார் ௩97/32
தானெழுந்தவரைநோக்கிந்நகரணர்விசம்பிடைத்தமர்தொழக்கண்டார்.

வேறு.

சுண்டனர் விழிக ளாரக் கனகமா மேரு மீதிற்

தொண்டல்வீற் றிருந்தா லென்னக் கொழுஞ்சடர்க் கருடன் றேண்மே

லண்ட்முண் மெழந்த சோதி யழகனைக் திருளி லேடுந்

தண்டுழாய் மாலை யானே சரணெனப் பின்னும் வீழ்ந்தார்.

மண்ணுறப் பணிவர் வாயால் வாழ்த்துவ ரழிவர் சோர்வர்

விண்ணுதல் பார்ப்பார் நீதி மெய்ப்பருட் கடலைத் தாந்தங் ஸ்தலன்

கண்ணுற முகப்ப ராடிக் களிப்பர்கை கொட்டி. யார்ப்ப

ரெண்ணுவர் செய்த தன்மை யிருப்பாட்சின் னெழுவர் சொல்வார். (கநரு)

நாயினேற் காக மண்ணி னுண்மலர் மங்கை நோடுந்

தூயரின் பத்த ரோடுத் தொன்னெறி யடைந்து நின்ற

மாயனே யுனைமெண் ணாதே வழிப்பறி பறித்தே னந்தோ

வேயமர் கோளி யிட்ட கலனையும் வேண்டி னேனே.

முடிததரள வாணோர் போற்று முவரியங் கண்ண வுன்னை

மடிப்பதற் கொடுப்பட் டேனே மடியனே னந்தோ வென்பார்

துடிக்கெதி ரிடையா ளஞ்சத் துகள று மாழி தன்னைக்

கடித்துற வுத்தை வாயால் வாங்கினன் கண்ண வென்பர். இம்

மட்டுவார் துழாயி னுனை மதியிலே னுனையும் வாளால்

வெட்டுவா நொருப்பட் டேனே வினையுறு புலைய னேனுந்

தொட்டுவான் றடக்கை பற்றித் துலங்குசீ ராழி கொண்டேன்

முட்டுவன் சிரத்தைக் கல்லி: முடிப்பனென் னுயிரை யென்பர், (கந-)

(சுநரு) (சுநரு)
 சூதாட்டம், சூதாட்டம், சூதாட்டம்
 (சுநரு) (சுநரு)
 சூதாட்டம், சூதாட்டம், சூதாட்டம்
 (சுநரு) (சுநரு)
 சூதாட்டம், சூதாட்டம், சூதாட்டம்

என்றுப் பலவுஞ் சொல்லி யிரங்கநின் றழுது சோரும்
வென்றிவேற் பரகா லர்க்கு விமலனா றுரைப்பு ராழ்வி
ரொன்றுநீ ரிரங்க வேண்டா முமைவினா யாட்டுக் கொண்டங்
கின்றநான் பெற்ற வன்பம் யாவரே பெறுவார் மண்ணில்.

(கடக)

சீருறு புதல்வ ரற்றார் செய்தவஞ் செய்து பெற்று
லேர்பெறு மதலை சொல்லு மின்சொலுக் கின்பு ருதே
யாரதை யிகழ்வ ராழ்வி ரத்திற மன்றே வின்று
நீரெனிற் செய்த வெல்லா மென்றுபின் னிமலன் கூறும்.

(கச௦)

• வேறு .

பூமாதங் காண வாழி பூட்டுமென் விரலை நீரு
மாமாறும் வாயி லிட்டாங் கதுக்குநீ ரதனை மோந்தேம்
பாமாலை மணத்த தின்று பாடுமென் புகழைப் பாடித்
தேமாலை மார்ப ரேநந் திருவரங் கத்தை மன்னி.

(கச௧)

எனையுமக் குறவாய்க் கூட்டு மேந்திழை குமுத வல்லி
தனையுமெப் போதும் போலத் தாரமா யுவந்து கொண்டு
கனைகடல் சூழ்ந்த மண்ணிற் கண்டவர் தனங்கள் வவ்வி
நினைவிலென் பணிகள் செய்து நின்றுவீ டடைவீ ரென்றான்.

(கச௨)

இன்றுமை யுடனே கொண்டென் னின்பவீ டடைவே னும்மாற்.
பொன்றிகழ் புனியோ ருய்யும் பொருட்டினுற் புனியிற் போந்தீர்
நன்றிசேர் பாட்டி னாலிற் நானில முய்யு மாழ்வி

ரொன்றுநீர் சலிக்க வேண்டா மேகுமென் றுரைத்துப் போனான்.

(கச௩)

• வேறு .

உருத்திரனு நான்முகனு மும்பர்களு மடிவருட
வருத்திசெய்து திருவருளுந் தனதருளு மாழ்வாரசீர்
கருத்தினுறப் பதிவித்துக் கருடன்மிசை நித்தர்தொழத்
திருத்திகழ்பூந் திருமார்பன் னைவகுண்டஞ் சென்றடைந்தான்.

(கச௪)

• வேறு .

வண்ணிற் றேன்றி யருள்செய்து விமலனேக வவ்வுருவை
நண்ணி யெங்கே காண்பேனென் றிருந்து வருந்தி யெழுந்தவழிம்
மண்ணி னூற்று நென்றுமறை வகுத்த பதிகள் வளமோங்க
கண்ணி யுறையுந் திருக்கோலங் கண்டு தீர்வே னென்ன.

(கச௫)

• வேறு

மன்றல்கமழ் பசந்துளப மாமாலைப் பதிதேறுஞ்
சென்றிறைஞ்சிப் பரகாலர் திருவருள்பெற் றனுவவத்தி
லொன்றியசீ ரானந்தக் ககோததியுள் ளடங்காமற்
குன்றுநற் பாமாலை கூறுதற்கே யொருப்பட்டார்.

(கச௬)

வேறு

ரார் பெரிய திருமொழியுந் திருத்தாண்டகங்க னோரிரண்டு
மேரா டெழுக்கிற நிருக்கைதிரு மடலோ ரிரண்டு மின்னிசையாற்
பாரோ ரேத்து மாறங்கம் பரிவாற் பாடிப் பரகாலர் ஈடிப்
நாரா யணன்மெய்ப் புகழ்விளக்கி ஞால முழுதும் வாழ்வித்தார். (கசஎ)

வேறு.

பேசரிய பிரபந்த மிருமுன்றும் பிறப்பித்து
மாசிலாக் குமுதவல்லி தன்னொடுமா மாயன்வளர்
தேசபொலி திருவரங்கஞ் சென்றடைந்தா ரதிலிருந்தாங்
கீசனுக்குக் கைங்கரிய மியற்றுதற்கே யொருப்பட்டு. (கசஅ)

சீராருந் திருவரங்க நகருறையுந் திருத்தொண்ட
ரேராருந் திருமங்கை யாழ்வாரை பெதிர்கொண்டு
பாராரப் பணிந்தனரப் பாகவதர் பதங்கனினு
மாராத காதலொடு மாழ்வாரு முறப்பணிந்தார். (கசக)

படியுற்ற வைகுந்த மெனமறைகள் பகர்பதியின்
முடிவற்ற சுகோததியின் முழுகியெழு மன்பரொடுங்
கொடிபெற்ற மணிமாட கோபுரத்தைக் கண்ணுறனு ன்னு
முடியற்ற மரம்போல விழுந்திறைஞ்சி யகங்குழைந்தார். (கரு0)

மாகனகச் செழுஞ்சோதி மணிமாடந் தனில்விசம்பின்
மேகநக மெனச்செறியும் வீதிபல கடந்தகச
னாகநகத் தாலிடந்த வம்மாளை யரவணைமேற்
கோகனகச் செழுந்திருவோ நெக்கண்டரர் கும்பிட்டார். (கருக)

வேறு.

வையக மனைத்தும் வயிற்றிலோ ரிடத்தில் வைத்தந்த வயிற்றிடை யுலகிற்
பையர வணைமேல் யோசுசெய் தழகார் பங்கயக் கண்வளர் பரணைப்
பொய்யிலாமெய்யர்வணங்கினுவணங்கிப்பூமிசைப்பணிந்தெழுந்துருகிக்
கைதலைகுவித்துக் கண்கணிர் சொரியக் கருணைவா ரிடையொடுங் களித்தார். (1)

வேறு.

அப்படியே நம்பெருமா ளனுபவத்தின் மடைமாறு
வொப்பரிய பத்தியொடுங் கலிகன்றி யுடனுறைந்து
செப்பரியா னருள்செய்த திருப்பணிமே லொருப்பட்டாங்
தெப்படியே பெருந்தனம்வந் தெய்துமென னொருக்கண்ணி. (கருந)

வேறு.

மன்னவர் பொருளும் பெளத்தர்கள் பொருளு மனையினுள் வல்லடிப்பொருளும்
பன்னுபன் முறியாற் கடன்படு பொருளும் பத்தரிற் பெற்றன பொருளு
முன்னுனோர் புனியிற் புதைத்தன பொருளு முங்கைய ரந்தர்தம் பொருளுந்
தன்னுறு வுடனே சுவர்ந்துகொண் டணைந்து தயங்கிரு நான்கு கோபுரமும்.()

திருமதி ளிரண்டுந் திருமடைப் பளியுஞ் சிறந்தவான் மண்டபத் துடனே
பொருவற விரிந்த நெற்குறு சாலை புகலுநெற் களஞ்சியு முதலாய்க்
கருமுகில் வண்ணன் நிருவுன முவப்பக் கட்டினார் வெட்டுவான் றுணிந்து
பெறுவழித் தலையிற் றடக்கைவான் வலியாற் பின்னேகோன் பெரும்பத்ம் பெற்றார். ()

சைவரை மாயா வாதிபர் தம்மைப் பெளத்தரை யருகரைத் தவயில்
பொய்யரை யுலகா யதர்களை வாமப் புலையரை நிலையிலா நிலைசேர்
கையரைக் கலைபால் வாக்கினு லறிவாற் கருதரு மறைமுடி வென்னு
மெய்யினால் வென்று பலபல திருப்பேர் விளம்பிட விளங்கினு் கலியர். ()

வேறு.

அப்படியே விளங்கினா ளரட்டமுக்கி யருண்மாரி யடையார் சீயஞ்
செப்பரிய திருவரங்கத் தம்மாணைச் சென்றிறைஞ்சி யொருநாட் செப்பு
மிப்படியி லிருவினையு மடியேற்குத் தொலைந்தவினி யிறைவா நானுன்
னெப்பரிய பரமபத மடையவிடை யருள்கவெனையுடையா யென்ன. ()

நின்றுரைத்து விழுந்திறைஞ்சி நெற்குருகி யன்பிலெழு நிகரி லாரைக்
குன்றெடுத்துக் கன்னாரி காத்தபிரா னருள்விழியாற் குளிர நோக்கி
யின்றுநீ கேட்டதற்கு நம்முடைய தெற்குவி டென்னப் பட்ட
மன்றல்கழிப் பொழில்புடைசூழ் குறுங்குடியில் வருதியென்றான் மாயை வல்லான். ()

அப்பொழுதே கலிகன் றி யணிபரங்கத் தம்மாணை யலர்மேல் வைகுஞ்
செப்பரிய சீரங்க நாயகியார் முன்னிலையாய்ச் சென்று தாழ்ந்தின்
றிப்பொழுதே சரண்புக்கே னென்றிறைஞ்சி நின்றசரா ஈரங்க னேத்த
வெர்ப்பரிய பரசமய கோளரிவந் தாளென்றும் கூதுஞ் சின்னம். (கருக)

வேறு.

நாலிரு திசையு மண்ணு நாகுத்தம் பதியு மெல்லா
மேலுயர் விசும்புங் கேட்டப் விரிபொழி லரங்க நீங்கி
மாலிருஞ் சோலை நோக்கி வையக மனைத்து முண்டோ
ராலிலைக் கிடந்த மாய னின்றநென் றதனைச் சார்ந்தார். (கருக)

வேறு.

அந்தரத்தோர் மலர்மாரி பொழிந்தேத்தி யடிப்பரவுஞ்
சந்தரத்தோ ளுடைமாணைத் தொழுதேத்தி விடைகொண்டிங்
கிந்தமா நிலத்தோர்க்கு மிமையவர்க்கும் பல்லாண்டைத்
தந்தபிரான் கிழியறுத்த தமிழ்மதுரைப் புரஞ்சார்ந்தார். (கருக)

பணியணைமேல் வீற்றிருந்து பட்டர்பிரான் றமிழ்க்குருகு
மணிவண்ணர் கழல்வணங்கி மன்னவனும் பின்றொடரக்
கணிகண்ணன் பின்போனான் கண்டேயிலும் புத்தூரை 3
நணியிறைஞ்சி வலஞ்செய்து நான்மறைக்கு மொருவித்தாம். (ககஉ)

திருமாலை யுறவணங்கிப் பெரியாழ்வார் திருவடிபை
யருகாத் பேரன்பா லகங்குழைந்து பணிந்தேத்தி.
மருவார்பூம் பொழிற்பொருளை வடகரைத்தண் வைகுந்தப்
பெருமானெம் மிடர்கடியும் பிரானுரைத் தொழுதேத்தி. (ககந)

கலைபயிலுங் கலிகன்றி காசினிவேற் தைத்தொழுது
தொலைவிமங் கலந்தொழுது சொற்குளந்தை நகர்தொழுது -
சிலையெடுத்த பிரானிருந்த திருப்பேரை நகர்தொழுது
புலையனே னுயிர்காத்தார் திருக்கோனூர் புக்கிறைஞ்சி. (ககச)

வேறு .

குன்றம் போலு மணிமாட நீடு குருகூர் நகர்புக்கு
நின்ற வாதிப் பிரான்றன்னை நெஞ்சால் வாக்கார் காயத்தா
லன்று நினைத்துத் துதித்திறைஞ்சி யன்பால் வான மாமலையை
யின்று வணங்க வேண்டுமென வெழுந்து சென்றார் கலிகன்றி. (ககரு)

வேறு .

ஊனமாம் பிறவி யுததியிற் கிடந்திங் குலைந்தல மந்தற மெலிந்தேன் 1,2
வானமா மலைகண் டேறினேன் வீடு மற்றெமக் கணித்தெனப் புழுதே
போனகா லங்கட் கிரங்கிப கலிய னாங்கவர் பூங்கழ லிறைஞ்சித்
தேனமாம் பொலிவுகூழ் திருக்குறங் குடிமேற் சிந்தையை விழியொடுஞ் செலுத்தி. (1)

ஏறிய சுவகை ஷ்டிழிந் தருளி யிருபதம் வருந்திட வினாவா
லாறுசெல் பொழுதி லழகிய நம்பி யாங்குறை பவர்க்கதை யறைய
மாறிலு வனைத்துக் கொத்துமவந் தெதிர்கொண் டேத்திட மற்றவருடனே
சேறுசெய் குளனார் கழனிநீள் புடைகூழ் திருக்குறங் குடியினுட் செறிந்தார். (ககவு)

திருக்குறிய் குடியிற் செந்நீந்தமெய்ஞ் ஞானி செழுந்தவரெழுந்தடிவணங்கி
யிருக்கொலிமுழங்குநகர்வலஞ்செய்தாங்கிமையவர் முறைமுறையிறைஞ்ச
விருப்புடன் நிருப்பார் கடற்புனல் படிந்து மெய்யுறும் பன்னிரு நாமங்
கருத்துற வணிந்து திருமனு மஞ்சட் காப்புடன் கோப்புற வணிந்தே. (1)

எண்ணருந் துயத்தை வாக்கினிற் றரித்தாங் கிதயதா மரைமலர் மிசையிற்
கண்ணனைத் திருமா மகனொடு மிருத்திக் கருணையா னந்தநீர் சொரிய
மண்ணவ லிறைஞ்ச நலந்தவர் தொடர்ந்த வானவ ருலகினு முயரும்
விண்ணை வோங்கி யிலங்குகோ புரத்தைக் குறுகண் விரிஞ்சனுந் துதிப்ப.

திரண்டவா னவரு முனிவருந் துதிப்பத் திகழொளிக் கோபுரங் கடந்திங்
கிரண்டுதோ ளகற்றி நான்குதோ ளகீர்கு மிறைதிருக் கோயிலிற் குடபாற்
கரண்டமாடியசீர்ப்பொய்கையின்புடைசூழ்கரும்பனைப்பெரும்பழமுலைந்து
புரண்டுவிழுவதுவும்வானைபாய் வதுவு நோக்கினர் புலவர்கள் பெருமான்.

ஆத்திறங் கண்டு திருவுள முவந்த வாலிரா மடையவா ரமுத
மித்திருப் பதிநே ரெத்திருப் பதியுண் டிருநிலத் தென்னுநின் றியம்பிப்
பத்தருந் துதிப்ப வலஞ்செய்தாங் கிரந்து பக்கநின் றவந்திற நோக்கிச்
சித்தர்மா முனிவரிறைஞ்சிடக்கிடந்தசெங்கணபகன் முனஞ்செறிந்தார். (1)

சென்றவர் சுடந்த நம்பிபை வனங்கித் திருமகள் பூமியோ டிலங்குங்
குன்றென விருந்த நம்பிபைப் பணிந்து கோதிலா வேதங்கள் புகழ்
நின்றநம் பிபையுஞ் சென்றடி பணிந்தோர் நிலவுசித் திரமென நின்றங்
கின்றெனக் குரைத்த வின்பவீ டருள்வா யெந்தையென் றிணையடி பிடித்தார். (களஉ)

ஆங்கவர் தம்மை யன்பொடு நோக்கி யழகிய நம்பியன் றருளு
மோங்குநம் மேலை வீழினக் களிக்நோ மேகுதி லொன்றுவர் தருளிப்
பாங்குடன் சிரத்திற் றிருவடி யிரண்டுப் பதித்தனன பத்தரப் பொழுதே
தேங்குநீர் விரசைத் திருத்திப் புனலிற் செறித்துற வாடியக் கரைமேல். (களங)

தூய்யமாப் பளிங்கு நிறத்தமா னவனு் சுடர்விடு சோதியீ ரிரண்டாங்
கைகளாற் றீண்டிப் பரிசனஞ் செய்யக் கடுப்பினிலொளிக் கொண்டசோதி
மெய்யெடுத் தேகி முத்தியை யடைந்து விளங்குசீ ராலிரா மடையார்
செய்யவன் கொழுந னடியரோ டிருந்த மாமணி மண்டபஞ் செறிந்தார். (களச)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

MAHARAJA'S
LIBRARY
BESANT NAGAR

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேரமாத்ஜாயநம்
வடிவழகியநம்பிதாஸ
இயற்றிய

திருமழிசைப்பிராழ்வார் பிரபந்தம்.

மகா - ன - ஸ்ரீ

பள்ளிப்பட்டு : தேவநாயகரெட்டியாரவர்கள் குமார

மகா - ன - ஸ்ரீ

வேங்கடரங்க ரெட்டியாரவர்கள்

பொருளுதவியைக்கொண்டு

பண்டிதர், P. R. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

சென்னை :

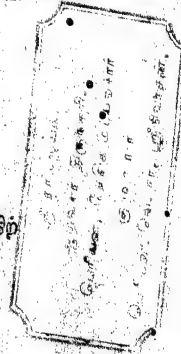
கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1908

11000

(Copy Right)

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

வடிவழகியநம்பிதாஸா

இயற்றிய

திருமழிசைப்பிராழ்வார

பிரபந்தம்.

மகா - ஈ - ஸ்ரீ

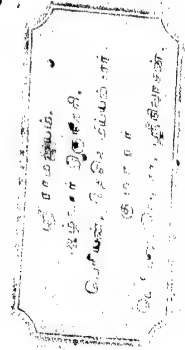
பட்டு: தேவநாயகரேட்டியாரவர்கள் குமார

மகா - ஈ - ஸ்ரீ

பங்கடரங்க ரேட்டியாரவர்கள்

பொருளுதவியைக்கொண்டு

பண்டிதர், P. R. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

சென்னை:

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1908

1000

(Cover Reprint)

திருமழிசைப்பிரானுழ்வார் பிரபந்தம்.

குறையலூர்ப் பரகாலர் கோதில்பெரும் புகழ்விரிவை
யிறைவெளியிட்டடியேன்பா லிருந்தறைந்த படியியம்பி
மறையாய்ந்த திருமழிசைப் பிரானுர்மாப் புகழமுந்த
முறையாலே பகர்வனல்லோ முனியாது கொளல்வேண்டும்

(க)

அப்படியே சிலநாள்க ளற்றதம்பி னுங்கொருநா
ளொப்பரிய பார்க்கவனே முதலாக வுளமுனிவ
ரிப்படியிற் திருமகன்கோ னின்பமுறக் கமலையொடு
மெப்பொழுதும் பிரியாம லினிதமரு மிடம்பலவும்.

(உ)

உண்டெனினு மோரிடத்தி லுற்றிருப்ப னத்தலத்தைக்
கண்டறிவ மெனினமக்குக் காண்பரிதா மதுகாட்டும்
புண்டரிகத் தயன்சென்றப் புனிதனைநாம் புகழ்ந்திறைஞ்சித்
தொண்டுசெய்து கேட்பதுவே கருமமெனத் துணிவினெடும்.

(ங)

சென்றார்க ளயனருகிற் செறிந்தார்கள் விழுந்திறைஞ்சி
நின்றார்க ணன்முகனு நீணிலத்தி லெப்பொழுதும்
குன்றாத ஞானத்தின் கொழுந்தாய செழுந்தவரே
யென்றாசி பலகூறி யிருமினென விருந்ததம்பின்.

(ச)

வேறு.

பற்பல வுரையுங் கூறிப் பங்கயப் போதி னானு
மற்புத முனிவோர் தாழு மன்புசெய் திருந்த வேலை
முற்பக லிலக மெல்லா முதற்படைத் தருளு மாதிச்
சிற்பரா வெங்கட் கொன்று செப்பிட வேண்டு மென்றார்.

(ரு)

ஆங்கவை யேது சொன்மி னென்றன னலருள் வேத
னோங்கிய தவத்தின் மிக்க வுத்தம முனிவர் சொல்வார்
தாங்கிய வுலக மெல்லார் தன்னுளே யிருத்திக் காத்துப்
பூங்கம லத்தி லுன்னைப் புறப்பட விட்ட மாயன்.

(சு)

விண்மிசை யிருப்ப தன்றி வேதியர் துதிசெய் தேத்த
மண்மிசை நாளு நாளு மன்னிய விடங்க டம்மிற்
பண்ணமா மறைகள் வல்லாய் பதுமையோ முகந்தெப் போது
கண்ணுமோ ரிடமுன் டென்றே நான்மறை நவிலக் கேட்டேம்.

(ஏ)

அத்தலமேது காட்டி யருளுதி யென்று போற்ற
வுத்தமப் பிரம னந்த முனிவரை யுலந்து நோக்கிச்
சித்தம தொருக்கிக் கேண்மின் திருமழி சைக்கு நோர்
யொத்தவத் தலமொன் றில்ல யதிதுவந் துறைவ னுமபன்.

(அ)

திருமழிசைப்பிராஸுழ்வார் பிரபந்தம்.

என்றனன் பிரமன் கேட்ட முனிவர்க ளிசைப்ப ரெந்தாய்
நன்றதின் மேன்மை காட்டி யருளுதி நங்கட் கென்ற
ரொன்றிய மலருள் வைகு மும்பனும் புவிமே லின்றே
சென்றநிற் திடுவோ மென்னச் செறிந்தவம் முனிவ ரோடும். (க)

விண்மிசை நின்று போந்து விளையெலாம் விளைக்கும் வஞ்ச
மண்மிசை யிறங்கிச் சீரார் மழிசையம் பதியை மன்னிக்
கண்ணம ருலகைத் தூக்குந் தராசொன்று கடுப்பிற் பண்ணி
யெண்ணரு முனிவர் காண விசைத்தவத் தராசு தன்னில். (க0)

கூறிய வுலகை யெல்லாங் குறித்தொரு தட்டில் வைத்து
மாறிய தட்டின் மற்றை மழிசையை வைத்துத் தூக்க
வேறிய மழிசைத் தட்டாங் கெட்டனை யெழாத வாறும்
வேறுசெய் துலகம் வைத்த தட்டுவான் மேவு மாறும். (கக)

கண்டனர் முனிவர் விண்ணோர் காசினி யோர்கள் செய்ய
புண்டரி கத்துள் வையும் புனிதனை யிறைஞ்சி வாழ்த்தி
புண்டிதிற் றெய்வ மென்ன வொடுங்கிமா தவங்கள் பண்ணி
யெண்டரு தினமும் வாழ்ந்தாங் கிருந்தன ரிருந்து ளாரில். (கஉ)

* பார்த்தவ முனிவன் செய்ய பலனவாய்க் கமலச் செங்கட்
கார்க்கடல் வண்ண னாரைக் கருதியோர் யாகம் பண்ண
வார்ப்பொலி கொங்கைச் செங்கண் மலர்மக ளோடும் வாளு
ரார்ப்பொடுந் தோன்றி யம்மா லவனுட னருளிச் செய்வான். (கங)

மாசறு தீவத்தி னானே மற்றுநீ யின்று செய்த
வாசறு மியாகம் தன்னு ளளவறு மின்ப முற்றேம்
பேசநீ வேண்டு மின்பம் பெறுகிறா மீவே மென்றே
யீசனு றருளிச் செய்ய விருடின் றிறைஞ்சிக் கூறும். (கச)

அருமறை முதல்வ நான்செய் மகத்தினி லன்பு கூர்ந்துள்
நிருவுள மகிழ்ந்த தென்றாய் சிறியனேற் கதன்மேல் வேரோர்
கருகிடும் பொருளு முண்டோ கண்ணனே நீயின் றென்பாற்
றருவது மடியேன் கொள்ளும் பொருளுமற் றவையே சாற்றில். (கரு)

என்றன னிருடி மாயன் யாகத்தி லுவப்பிற் பார்ப்பா
னன்றுரைத் திட்ட சொல்லி ளளவறு மன்பு கூர்ந்திட்
டின்றுன தருள லாதே யாவையும் வேண்டே னென்றாய்
நன்றுநின் னினைவா னுலு நானிவன் வந்து தோன்றி. (கௌ)

எப்பொரு ளெனினு மொன்றை யீந்துபின் னேகே னுகி
லப்பவென் னருண்மா சுண்ணு மாதலா லென்பா லொன்றைத்
தப்பற வுரைத்தி யீவே னென்றிறை சாற்றப் பார்ப்பா
னெப்பிரா மணியே கேட்ட மொன்கொண்ட னுற்றுன். (கௌ)

விண்ணவர் பதங்கள் பொன்றும் விடைவலான் பதமும் பொன்று
மண்ணவர் பதமும் பொன்று மலரயன் பதமும் பொன்றும்
கண்ணமற் றதனா லொன்றுக் கைக்கொள்ளேன் காயா வன்ன
வண்ணவென் சிந்தை யுள்ளே மலர்மகள் சூழி நீளை.

அடிதொழு திறைஞ்சி யேத்த வல்லுநன் பகலு மாதி
முடிவிடை யிவைக ளில்லா முழுமுதற் சோதி நீயே
குடிபுகற் தென்று நீங்கா திருத்தனன் கொள்வ தென்றான்
படிமுத லுலக முண்ட பரம்பரன் பகர லுற்றான்.

அப்படி சிந்தை யுள்ளே யிருப்பனா னன்ப நின்பா
லொப்பிலாப் புதல்வ னிவ்வா றெருவனை யுவப்பி னோடு
யிப்படி தன்னி னல்கி யிடுகின்றே னிருத்தி யென்னச்
செப்பருந் திருவின் கோமான் சென்றுவை குண்டடஞ் சேர்ந்தான்.

வேறு.

இறையிவண மகன்றதற்பி னிருநிலத்திற் பார்க்கவன்பான்
மறைபுகலுந் தைமகத்தில் வானவர்க டுதிசெய்யப்
பிறையணியுஞ் சடையானும் பிரமணங்கண் டுளமகிழத்
திறைகொணர்ந்து முனிவர்தொழத் திருமழ்சைப் பிரான் பிறந்தான். (உக)

வேறு.

அந்தமில் குணத்தான் பிறத்திற் பின்பு பார்க்கவ னவன்முக நோக்கி
யிந்தமா லிலத்திற் புத்திர னுடையார்க் கிறையரு ரேமென் மெண்ணிச்
சிந்தையில் வெறுத்தப் புதல்வனைக் கொடுபோய்த் திருமக னாயகன் றுணையாய்
விந்திய மணைந்தோர் பிரம்படிக் கீழே விரித்தொரு சிதுதுணி மேலே. (உஉ)

இட்டமீண் டேகித் தன்பதி யணைந்தாங் கிருந்தன னெழின்மலர் மிசையா
ளுட்டெளி வுடையாற் குணவளித் திடச்சென் றுகந்துதன் நிருமுலைப் பாலேக்
கூட்டுற ஓட்டிந் தேனிறு லாக்கிப் பிரப்பிலைக் கவட்டில்லைத் தருந்து
மட்டிமட் டாக வாப்கொளும் படிசெய் தேகினுள் வானவர் துதிப்ப. (உங)

வேறு.

அங்கவ ரமரு நாளி லத்திரு நகரி லென்றுந்
தங்கிய மேதை யாரிற் சாற்றிய திருவா ளுங்கும்
பங்கய வல்லி யார்க்கும் படியிலோர் பால னின்றித்
தங்களி லழுது சோர்வார் தத்துவ னருளி னாலே. (உச)

அருந்துநல் லுணவுக் காக வடுத்தன தொழில்கள் செய்வார்
வருந்திறற் பிரப்பல் கூடை மாசற முடைந்து விற்பார்
பொருந்தினார் பிரப்பற் காட்டிற் பொருவினா நிலையர் ரங்கே
திருந்துமச் சேயைக் கண்டெஞ் செய்தவப் பயனோடுவெள்ளை. (உரு)

DR. P. V. SIVARINARAYAN
RESEARCHER, MADRAS
(20)

திருமழிசைப்பிரானுழ்வார் பிரபந்தம்.

துதிசெய்தெவ் வுலகும் போற்றுந் துகளறு நிலையி னுரைப்
பதியினிற் கொணர்ந்தா ரன்னை பங்கய வல்லி யாரும்
விதிமுறை சூர்த்து நல்கு மெய்ம்முலைப் பாலு மூட்டி
மதிசெயு மாவி யென்ன வளர்த்தனர் மாசி லாதார்.

(௬)

வேறு.

அந்த மில்லாப் பெருங்கருணை யமுத வாரி யண்டர்தொழ
வந்து புலியில் வசுதேவர் மகனாய்ப் பிறந்து மாயத்தா
னந்த கோபர் திருமகனாய் ஞால மறிய வளர்ந்ததுபோற்
மந்தை தாய ரிவராகத் தன்னை யனையான் சுகமனைத்தும்.

(௨௭)

வணங்க மழிசை வளம்பதியில் வந்து தோன்றி மேதையரி
னுணங்கு கேள்வி யுடையவர்முன் னோற்ற நோன்பின் பொருட்டிலவர்
கணங்கொ டிமுறைஞ்ச வளர்ந்தருளிக் கலித்த வினைக ளோரிரண்டும்
குணங்கண் மூன்றுங் கரணங்க ணுக்குங் கொடுமா புலனைத்தும்.

(௨௮)

ஒடுக்கிப் பிரம ரந்தரத்தி லுயிரை நிறுத்தி யோகத்தைக்
கொடுக்கு மொற்றை யெழுத்தாலே கூடும் வாச லொன்பதையு
மடுத்த கபாடந் தாட்டூட்டி யபான பிராண னசையறுத்திட்
டெடுக்கு மிறைசீ ரருணைக்கி யிருந்தா னுண்டோ ரெழுநூ லும்.

(௨௯)

வேறு.

அப்படி யிருந்து கண்ட வட்டாங்க யோகந் தன்னிற்
செப்பரு நவயோ கத்திற் சீருறு மிறைக்கும் வஞ்சத்
தப்படி முயிர்க்கு முள்ள சம்பந்தஞ் சதுரர் காணு
தொழ்பிலா முந்நான் காய சமயத்துக் குளனு யோங்கும்.

(௩௦)

கடவுளர் மேன்மை கண்டக் கருத்தறிந் திடுவோ மென்னத்
திடமுட னவர வர்க்காய்ச் செப்புபன் னூலு மோதி
யுடலுயிர் பரத்தைச் சொல்லி யுபாயஞ்சொல் லாமை கண்டு
படவர வணையார் தொண்டர் பார்மிசைப் பதைக்கு ளாளில்.

(௩௧)

துவரிதழ்ப் பவளச் செவ்வாய்த் துடியிடைக் கமலை கேள்வ
னவரவ ரிதயந் தோறு மந்தரி யாமி யாகக்
கவர்வற நின் னுவீணை கழிப்பவர்க் கழுவ னென்று
லிவர்கதி விரும்பக் கண்டும் விடுவனோ வெடுப்ப தல்லால்.

(௩௨)

இரும்புண்ட ஷதக மென்ன வியம்பரு முத்தி யெய்த
விரும்பிய மழிசைக் கோமான் மிகப்பதைத் திரங்கல் கண்டு
சுரும்பமர் துளபத் தரூரன் றுகளறு மன்பர் தம்புறம்
பெருந்திரு லோடுமெய்திப் பேரருட் கருணை செய்தான்.

திருமழிசைப்பிராணமுவார் பிரபந்தம்.

வேறு.

கூனத் தெறித்த நிலாவென்னக் காண்பா ரன்றிக் கழியாமற்
கூனற் சங்கம் கைக்கொண்டார் கோதி லின்பங் கொளவேண்டி
ஞானக் கண்ணைக் கொடுத்தருளி நலனு ரந்தா மத்தணியைத்
தானத் தோடும் வெளியிட்டுக் கொடுத்தார் மழிசைத் தலைவருக்கு. (௩௪)

வேறு.

ஆங்கதனுட் பாஞ்சோதி யச்சுதனு ரருள்வடிவைப்
பாங்கிலனு பவவளத்திற் பதிந்தநித்தர் முத்தர்களை
யோங்குமருட் கலியாண ருணங்கடமை யொழிவின் நித்
தாங்கியவைம் படையெழிலைச் சாத்துமணி கலப்பொலிவை. (௩௫)

இருநிலத்தின் கமர்க்கவிழ்த்த வின்னமுதென் திசையாமற்
பொருவிற்ற மெய்ந்நலத்தைப் பூண்டுபுல்லி யனுபவிக்கும்
திருமகளே முதலாய பிராட்டிமார் பெருந்திரளை
யருமறையும் புகலரிய வானந்த லீலைகளை. (௩௬)

ஆண்ணிறந்த பெருவளத்தை யிருவகையாம் விபூதிசெறி
தண்ணளியைத் திருவுந்திக் கமலத்திற் சதுரமுகனி
னண்ணியசீ ருருத்திரனை நான்மறையைப் பெரும்பாழை
விண்முதலாம் ஸூதத்தின் விரிவுகளை விளக்கத்தால். (௩௭)

முத்தொழிலுந் தானாகி மூவுலகு முண்டுலகின்
மத்தமுறு புத்தர்முதற் சமயத்தின் வகைவகுத்த
தொத்தவரமிக் கவரில்லா வோதவண்ணர் வினோதமெனச்
சித்தமுறத் திருமழிசைப் பிராணமுவார் தெரிசித்தார். (௩௮)

செப்பரிய பெரும்பசியான் மிகவாடித் திரீந்துலகி
வப்பகன்ற லீர்க்குழங் கிடையாதே யுழல்பவர்க்குத்
துப்புடைநற் பேரமுதற் தொல்லுலகிற் கிடைத்துபோற்
மப்பில்குகிற் கிரங்கினருந் தலைவரைக்கண் டனுபவித்தார். (௩௯)

வேறு.

இறந்த ாலத் தனின் முத்தி யெய்த விரும்பிச் சாக்கியமு
மறந்த சமணர் தங்கலையு மங்கை பங்க னுகமமுந்
துறந்து கற்றேன் பனிநீராற் பாவை செய்யத் துணிந்தேன்பின்
சிறந்த செங்கட் கரியானைச் சேர்ந்தேன் வினைக டீர்ந்தேனே. (௪௦)

ஆத லாலே யினியெனக்கொன் றரிய தில்லை யெனமகிழ்ந்தாய்
கோதி யோதி யனுசந்தித் துள்ளத் தன்னை யொருபோதும்
வேத நாத னகலாத கிரகு செய்து விண்முதலாம்
ஸூத மைந்துத் தத்துவமு முணர்ந்தா ரிருந்து புனரீகா

திருமழிசைப்பிரானுவார் பிரபந்தம்.

வேறு

ஆறாறு மையைந்து மேழைந்து மகமுலவ
வேறாகி நின்றொளிரு மெய்ஞ்ஞான விளக்கின்மடை
மாறாத பத்தியொடு மழிசையர்கோ னனுபவித்துச்
சேரார்பூங் கமலவயற் திருவல்லிக் கேணிநண்ணி. (சஉ)

இனிதமருந் திருமாலே யிறைஞ்சியெந்தா யாவருக்கும்
தனிமுதலே யெனவுருகிச் சங்கரனு நான்முகனு
நனியமரர் பெருமானு நான்மறையுங் காண்பரிய
புனிதனுட னுக்கிருந்தான் டெழுநூ லும் போக்கினார். (சங)

எண்டருஞ்சீ ராண்டாங்கோ ரெழுநூ லுஞ் சென்றதழ்
னண்டமுண்ட பெருமானு மாழ்வாரை நோக்கிநாங்
கண்டுயிலும் வெஃகாவில் வருகவெனக் கட்டுரைப்பப்
புண்டரிகக் கண்ணெந்தாய் போற்றியெனப் புகழ்ந்திடை (சச)

அடிதொழுது திருவல்லிக் கேணிவிட்டங் கமரர்தொழட்
படியீதி னடந்தழகார் பங்கயச்செந் தாள்சிவப்பக்
முயாழ்வும் பொழில்புடைசூழ் வெஃகாவைக் கண்டதது
காழியாடு மணிமாடக் கோபுரத்தைக் குறுகினார். (சரு)

வல்லுசெய்த விருந்தவத்தா னேமியிசை மேதையர்தங்
சூலஞ்செய்த புண்ணியத்தாற் கோதறமுன் வளர்ந்தவர
தல்லஞ்செய்யா வன்பர்தொழுந் தத்துவனை யுற்றிறைஞ்சி
வல்லுசெய்தாங் கதிலாண்டோ ரெழுநூ லு மன்னினார். (சசு)

அந்நாளிற் திருமழிசைப் பிரானுவார் அடியிணையிற்
பொன்னூர்சீர்க் கவிவல்லான் கணிகண்ண னெனும்புலவ
பன்னுநுந் திருமாலேப் பாடியவர் பணிநின்று
தன்னுவி யாக்கைபொரு ளெனவொன் றுந் தனக்கின்றி. (சஎ)

பேறிழவி லிடரில்ப மெனுமிரண்டும் பிணியாதே
நாறுபூந் துழாய்முடியான் நிருத்தொண்டர் நற்புகழ்பே
லேறுசீர்ப் பாமாலே யிசைத்தேத்தி யாழ்வார்பா
லாறுபெருங் காதலரா யொருபொழுதும் பிரியாதே. (சஅ)

அந்நகரி லமர்ந்துறைவா ராங்கவரை யந்நாட்டின்
மன்னவனோர் கலியென்பாந் புகலவென மற்றவர்க்கு
மின்னுமணி முடிகடக மாதியாய் மிகுதனங்கண்
முன்னுமவோர் குன்றென்னச் சொரிந்துகவி மொழிகடு (சக)

கலியென்பான் மொழியென்னக் கழறுமுரை கணிகண்
செவியுறலு நாராசஞ் சேர்ந்ததெனத் தீதுற்றுப்
புவிவேந்தன் முகநோக்கிப் பூபால வுணைநோக்கும் .
குவிசையார் புலவருக்கே கூறுகமா னிடர்தம்மை,)

வேறு.

பாடும் புலவ னல்லேனான் பணமும் பொன்னு மீங்கெனக்கின்
றோடுங் கல்லும் போலாகு முலகை யாளு மன்னவரு
நாடு மெனக்கோர் துரும்பாகு நாரா யணன்சீர்க் கமலபத்தர்
சூடும் புலவ னுனக்கிச்சை சொல்லும் புலவ னல்லேனே.

(ருக)

என்று கூறி யெழுந்திருந்தாங் கெதிரே மன்ன நெடுத்திட்ட
குன்று போன்ற விருதிதியை நாடு மென்னக் கொடுத்தகன்று
நன்றி சேர்தம் பதிநோக்க ஞால மாளு மன்னவனு
மொன்று கேளு மெனக்கூ. விக் கணிகண் ணர்க்கன் றுரைக்கின்றான்.

(ருட)

ஈசன் செய்ய முத்தொழிலும் யானே வல்லே னெனையின்று
நீச னுக்கி யெழுந்திருந்தீர் நெடுமால் புலவ ராயிடுவென்
மேசத் திருக்க வொட்டேனா னென்றான் மன்னன் சிலுகற்ற
ராச மிகுந்த வுன்னாட்டி. விருப்பார் புலைய ரொனவகன்று.

வேறு.

தம்மையாட் கொண்டார் செய்ய தாடொழு தியம்பு மன்ன
னெம்மைநீ பாடன் ருகி லேகுதி பதிவிட் டென்றான்
மும்மையும் பாவி போறே னென்றவர் மொழிய வாழ்வா
ரும்மைவிட் டிருப்பே னல்லே னேகு வு னுடனே யென்றார்.

எனச்சொலிக் கணிகண் ணன்பின் னேகினா ராழ்வா ரேகி
வனப்புடைத் திருவெஃ காவில் வளரொளி யரவின் மன்னும்
புனத்தூறா யானே யவ்வூர்ப் புறத்தினின் றிறைஞ்சி யாங்கே
கனத்தீரன்பி னோடும் வலஞ்செய்து கழற லுற்றார்.

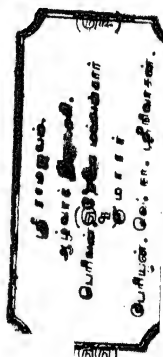
கணிகண் ணப் போகின் றானிக் கழநகர் தன்னை விட்டுத்
கணியுடை நீச னேனு மவனுடன் றொடரு கின்றேன்
மணிவனா கிடக்க வேண்டாம் வருதியென் றறைந்தார் மாயன்
பணியுணைப் படுக்கை யூய பாயலைச் சுருட்டிக் கொண்டான்.

(ருச)

பங்கயச் செல்வி பூமி பென்றருள் பதியு மெய்ம்மை
மங்கைய ரிருவ ரோடும் வளநகர் வீதி யூடே
சங்குசக் கரமுந் தன்டுஞ் சாபமுந் தயங்கு சோதிச்
செங்கைக டோறும் தாங்கித் திருமறு மார்பர் சென்றார்.

(ருச)

கடிகமழ் துளபத் தாரோய் கணிகண் ணன் போனாள் பின்னே
கொடியனென் றானும் போறேன் வருதிரீ யென்று கூறப்
படிமுத லிலக முண்ட புரஞ்சுடர் நடந்தா னம்மா
லடியவர் திறத்தை நம்மா லாயவும் படுமோ வம்மா.

திருமழிசைப்பிரானுவார் பிரபந்தம்.

வேறு.

அந்தாம நீண்முடியு மாசின் மதிமுகமுஞ்
செந்தா மரைக்கண்ணுஞ் செவ்வாய்ச் சிறுகையுஞ்
சந்தார் தடம்புயங்க னோர்நான்குந் தண்ணளிசேர்
மந்தார நீல முகில்போல் வருமெழிலும். (௫௯)

செய்ய கமலத் திருவாழ் தடமார்பும்
வைய மனைத்து மொடுக்கு மணிவயிறும்
பொய்யில் சதுமுகனைப் பூத்தவுந்தி மாமடுவும்
வெய்யவொளி வீசி விளங்குதர பந்தனமும். (௬௦)

பீதாம் பரமங் களிறார் பெருநடையுஞ்
சீதார விந்தத் திருவடிக னோரிரண்டும்
வேதா முதலாய விண்ணோர் தொழுதேத்த
நாதாந்த நாத னடந்தாழ்வார் பின்போனான். (௬௧)

முன்னே கணிகண்ண ரேகவந்த மூதறிவர்
பின்னே மழிசைப் பிரானார் தொடர்ந்தேய்த்
தன்னே ரிலாதா னவர்பின்னே தான்போன
னென்னே புலவ ரிவைகேட்டிந் தேறிலரே. (௬௨)

செஞ்சொற் கவிக்காய்த் திருமா லொருபுலவன்
பின்சென்ற னென்றவுரை பேசுவது கேட்டிருந்தும்
வஞ்சப் புலவர்கவி மானிடர்க்கே யாக்கியவர்
தஞ்சமென நின்றே முடித்தார் தமையந்தோ. (௬௩)

இட்டார்கண் முற்பிறப்பி லிட்டபுசிப் பெல்லாம்பின்
கட்டார் பிறப்பினிடக் காட்டுமென வெண்ணுதே
மட்டார் துழாயானே மானிடனுக் கொப்பாக்கிக்
கெட்டார்கள் கேட்டிஹுமோர் கேடுமுன தோவம்மா. (௬௪)

மாமாய வஞ்ச மயக்கிற் படாதிருந்து
காமாதி யென்மரையுங் கால்குலைத்து நாரணற்குப்
பாமாலை சேர்க்கவல்ல பாக்கியத்தார் தம்பெருமை
நாமா ரமையவம்மா நான் முகற்குங் கூடுமதோ. (௬௫)

வேறு.

ஒங்கிய கவிஞ ரென்பே ருறுதியை யுணர்ந்தோ ரல்லோர்
மூங்கரிற் கனவு கண்ட முறையென மொழிந்த நீச
ராங்குத் திடக்க முன்போ மன்பரை யணித்துக் கூவி
யேங்கிடைக் கமலை கேள்வ னேகிய தெதனு லென்றான். (௬௬)

கண்ணனே யிழைவா மன்னன் கணிகணன் மன்னைக் கூவிப்
பண்ணமர் கவிக னென்பாற் பாடெனப் பலவு மீந்தான்
விண்ணவர் தாதை யாய விண்ணவைப் பாடு நாவான்
மண்மிசை மனுவைப் பாடே னென்றிவர் மறுத்துக் கூற.

(சுஎ)

நன்றெனைப் பாடா யேனென் னுட்டினி லிருக்க வொட்டே
னென்றனன் மன்னன் போதே னென்னவிவ ரேகி யென்பா
னின்றதை மெழிந்து போந்தார் நின்னைவிட் டகன்ற வன்றே
பொன் துவ னென்றார் யானும் பொருக்கென விவர்பின் போந்தேன்.

(சுஅ)

உன்னைவிட் டடிய நேனு மோரிமைப் பளவும் வாழே
னென்னுமிந் நிலையா லுன்னை வருதியென் நிசைத்தே னென்றான்
கன்னம தூர்தி தாதை யடிதொழு தாழ்வார் கூறப்
பொன்னவிர் நேமி யானு மவருடன் புகல லுற்றான்.

(சுசு)

பூதல முடைய மன்னெம் புலவனைப் போகென் றானே
லாதெனை யிகழ்ந்த தன்றே வவனுடை நாட்டி லாழ்வீ
ரோதுமோ ரிடத்தும் வாழே னென்றிறைத் துடனம் மன்னன்
கோதறு நாட்டி லுள்ள கோயில்க டோறு மன்னி.

(எ0)

இருந்தவர் கிடந்தார் நின்றார் யாவரு மறைந்தார் சென்று
ரருந்தவத் தமரர் போற்ற வேகினு ரந்த நாட்டிற்
பொருந்திய கோயி றேறும் பூவைப்பூ வணரைக் காணர்
திருந்துமர்ச் சகர்கண் மன்னன் மன்னொடுஞ் செப்ப லுற்றார்.

(எக)

மன்னவ நின்னுட் டிள்ள திருப்பதி தோறு மன்னு
மின்னவிர் நேமி யாய விண்ணவைக் காணே மந்தோ
வென்னமா யங்க டாமோ வென்றவர் பகர மன்னன்
மன்னறி வழிந்தான் கேட்டு மந்திரத் தலைவர் சார்ந்தார்.

(எஉ).

வந்தவர் தம்மை நோக்கி மன்னவ னதனைக் கூற
வெந்தைமுன் னுலக முண்டாம் கென்பிழைத் தனைசொ லென்றார்
சிந்தனை வருங்கி மன்னன் செப்புமத் தேவன் பாண
னூத்தரில் குறைத்த ரொன்றும் பிழைத்திலே னவனைப் பாடும்.

(எங)

கணிகணன் மன்னை யென்மேற் கவிசொலச் சொன்னே னன்னான்
மணிவண்ண மன்னைப் பாடும் வாக்கினுற் பாடே னென்றென்
பணிமறுத் தேகி னுனப் பத்தனைக் கூவி யானென்
னணிகக ரிருந்தா லுன்னை யாக்கினை யிடுவே னென்றேன்

(எச)

அவ்வரைக் கஞ்சிப் போன கணிகண னகன்றான் கொல்லச்
செவ்வியோ னகலக் கண்ட செங்கண்மால் பின்போ னுன்கெ
லவ்வினைப் பயனூல் வந்த திதுவென வறியே னென்றான்
கவ்வையற் தவர்கண் மன்னு கேகெனக் கழற லுற்றான்

(எடு)

திருமழிசைப்பிரானுவார் பிரபந்தம்.

வேறு .

உன்னை யிகழ்ந்தா னுரமுனக்கு மேலொருவன்
மன்னை யுறக்கண்ட பின்னன்றோ தார்வேந்தே
யன்னை பிதாவேறோ வழியார்க் கரியன் தி
மின்னைப் பிரிந்துமொளி மேதினியிற் றங்கடுமோ.

(எசு)

காவலவா தின்னங் கணிகணற்கா யீங்குறையுக்
தேவர்கடந் தேவன் திருமாலும் போய்மறைந்தான்
பாவலவன் றுளிற் பணிந்தா லவன்மீள்வன்
கேவலமோ சொன்மலை கேசவற்குச் சூட்டுதலே.

(எள)

வேறு .

என்றன ரமைச்சர் கேட்டாங் கிருநில முழுது மாறும்
வென்றிவேன் மன்ன னுழ்வார் வீழ்நிறுந் தருளு மூரிம்
சென்றன னவரும் போன ரென்பதந் தெளியக் கேட்டா
னின் நில னவர்கள் போன நெறியனைந் தவனும் போனான்.

(எஅ)

போனமன் முன்னே போன புலவர்க் கிருவர் தம்மைக்
கானமர் துழாயி னானைக் கண்டிலன் வழியில் வாடோர்
கோனயன் முனிவோர் சித்தர் கொன்றையந் தாரா னாதி
யேனையர் பலரும் போற்ற விருக்கையம் பதியிற் கண்டான்.

(எக)

கண்டமீன் னுருகி நைந்து கணிகணர் கமலத் தாளி
லண்டமுண் மிழிந்தா ராழ்வா ரம்புவி யோர்கள் வாடோ
ரென்முனைக் கணங்கண் மிக்க யாவரு மிரங்க வீழ்ந்து
தொண்டனேன் பிழைத்த தெல்லாம் பொறுத்தரு மினைவா வெ

(அ0)

பொறிபுலன் வசத்தில் வீழ்ந்து புண்ணிய பாவ மென்னு
நெறியுறு வலையிற் பட்டு நெடும்பக லாவி வாடுஞ்
சிறியனேன் பிழைத்த தெல்லாஞ் செங்கனா யகனைப் பாடு
மறிவனே பொறுத்தி யென்றாக் கரசனின் மழுங்குக் கண்டு.

(அக)

துணிவுடைப் புலவன் வேந்தன் றுன்புற விரங்கித் தான்போ
யணிபொழின் மழிசைக் கோமா னடிதொழுவவருஞ் சென்று
மணிவணர் தாளில் வீழ்ந்து மன்னவன் பணிய வெந்தாய்
கணிகணன் மீண்டான் போய்நீ கண்டியில் கொள்வா யென்றார்.

(அஉ)

என்றிவை யாழ்வார் கூற வேழல குண்டா ராழ்வீர்
நன்றுநீர் முன்னே போன னுமதன் பின்னே யென்ற
ரொன்றிய கருணை யெந்தீர் யோங்குசீர்க் கணிகண் ணன்முன்
சென்றிடிற் பின்னு ளென்றான் திருமழி சைக்கு நாதன்.

(அங)

ஆங்கது கேட்ட வேந்தன் கணிகணீ ரருகு சார்ந்து
பூங்கழ ரெழுதின றெந்தாய் போதுநீ முன்னே யென்னத்
தூங்குபூட்டவத்தி னானுத் தடையற முன்னே போன
னேங்கிய மன்னன் வாழ்ந்தே னினியென விறைஞ்சி யேத்த.

கணிகணர் பின்னே யாழ்வார் காசினி யிறைஞ்சச் சென்றார்
மணிவண ராழ்வார் பின்னே வானவர் வணங்கப் போன
ரணிபொழிற் றிருவெஃ காலி லணைவரு மணைந்தார் மாயன்
பணியணைச் சுருளை நீக்கிப் படுத்தித் படுத்துக் கொண்டான்.

(அரு)

கருமுகில் வண்ணன் மீண்டு கண்டியில் கொள்ள வன்னான்
றிருவடி முடிமேற் சூட்டித் திங்கஞ்சேர் சடையான் போன
னருமறை யயனும் போன னமரர்கள் கோனும் போனான்
பொருவருஞ் சித்தர் தேவர் பொருந்துதம் மிருக்கை சேர்ந்தார்.

(அசு)

மன்னவன் கணிக ணன்றிர் மலரடி யிறைஞ்சி யாழ்வார்
பொன்னடி வணங்கி மாயன் பூங்கழ ரெழுது போனான்
பின்னதின் மழிசைக் கோமான் பேரருட் கடலின் மூழ்கிப்
பன்னெடும் பகலும் வைகி யிருந்தபிங் பழனஞ் சூழ்ந்த.

(அள)

சூடந்தையம் பதியை மன்னிக் கோவலர் சூட்டன் மேலே
தொடர்ந்தெழு காத லோடுந் துன்னியா டரவப் பள்ளிக்
கிடந்தவம் முகிலை வாழ்த்திக் கிளரொளி யோடு மொன்ற
யிடம்பெறு மாண்டு மாங்கோ ரீரெழு தூறு வாழ்ந்தார்.

(அஅ)

வேறு.

மாசின் மழிசையர்கோ னிவ்வண்ணம் வாழ்ந்திருநாட்
பேச வரிய பெரும்புலி யூரடிக
ளாசின் மகமொன் றியுற்றினு னாழ்வாரு
மீசன் கழரெழுதாங் கெய்திலு ரப்பதியில்.

வேறு.

நலஞ்செய்யும் யாகங் காண நண்ணினு ரவ்வூர் மாலை
வலஞ்செய்தார் வலஞ்செய் போதில் வளரொளி மாயன் மன்னும்
பொலஞ்செயும் விமான நீண்ட கோபுரம் பொன்னின் கம்ப
நிலஞ்செய்மா நகரஞ் சூழ்ந்த நெடுமதின் பொழில்க ளாறும், ன் மறு (கௌ)

சீருறு மழிசைக் கோமான் செறிவன திசைக டோறு
நேந்தர வலம தாகத் திரிவதை நின்று கண்ட
பாருளோ ரிவரா லிந்தப் படியென வுணரார் தம்மி
லார்வம்வந் திரங்கி யீதோ ரதிரய மென்ன வெண்ணி.

திருமழிசைப்பிரானுவார் பிரபந்தம்.

பாருந்தின ரந்த நாளிற் பெரும்புலி யூரிற் பார்ப்பான்
வரும்புன லாடி மீளும் வழியிலோர் மடந்தை யெய்தி
யிருந்தகா னீட்டக் கண்டோர் யாகம்வல் லவாகாண் வாராரா
கருக்குழல் வல்லி காலை வாங்கெனக் கழறுங் காலை.

(கூஉ)

நக்கிரு கரங்க டட்டி நன்னுத னவிலுங் கெட்டேன்
மக்களிற் றேவ னுய மழிசையாழ் வாரைப் போற்ற்
யக்கிர ஸூசை நல்க வறிவிலா யேகா யென்றான்
வெட்கினுன் யாக சாலை மேவினா னந்த னுள்ளன்.

(கூங)

செய்யிழை யுரைத்த நீதித் திருமழி சைக்கு வாழ்வா
மையனெத் தலத்தி லுள்ளா னெனப்பதைத் தந்த னுள
னைவுறக் கனவி லிவ்வூர் தன்னிலம் நம்பி யென்னப்
பையர வணையா னுக்கோர் பனவனாய்ப் பகாந்து போனான்.

(கூச)

ஆதவ னெழுந்த போதி லந்தண னவ்வூர் தன்னி
லோதுபல் குலத்தில் யாரா யெய்தினுன் கொல்லோ வொப்பினர்
மாதவ னென்ன வெண்ணி மனிதரா னுரை யெல்லாம்
பேதம தறத்தா னோக்கித் திரிந்தனன் பிரம னொத்தான்.

(கூரு)

அப்படித் திரியு நாளி லருளுறு மழிசைக் கோமான்
செப்பிய பிரப்பன் கூடை சீர்பெற முடைந்து விற்று
மொப்பிலா விதையைப் போற்றி யொடுங்கியாக் கொடுத்த னாகித்
தப்பறத் திரித னோக்கி யிவர்கொலத் தலைவ ரென்ன.

(கூசு)

அருமக மியற்று நீதி யந்தணன் கண்டப் போதே
கருமுகிற் கினிய தொண்ட ரிவரெனக் கருத்து னெண்ணித்
திருமழி சைக்கு நாதர் சேவடி யிறைஞ்சி யாங்கே
யிருவரு மாக யாட சாலையை யெய்தி னூர்கள்.

(கூவு)

எய்திய எபாழுதே சம்பா வனையிவர்க் கயக் க
வைதிக ரிகழ்ந்தார் தன்ம புத்திரர் மகத்தின் முன்னே
செய்கட னெற்ற மாலைச் சிசுபால னிகழ்ந்தாற் போலம்
மெய்யரு மினிகா நம்மை வெளியிட வேண்டு மென்ன.

(கூவு)

அலம்புபாற் கடலுண் மன்னு மராவணை யுமலா வாழ்
வலந்திக ழாழி யானே வள்ளலே வாழி பார்ப்பார்
குலம்பொலே னென்ன வெண்ணை மகத்தினிற் கூட்டோ மென்ற
ரிஸங்கைசெற் றவனே நீயுன் னாவணை யோடு மெய்தி.

எய்தியின் முருந்து தீமை வியம்பியுள் னருணைக் காது
வைதிக ரிகழ்வுண்ணை வணங்கியம் மறையோ னன்பிற்
செய்மகன் கூட்டும் வண்ணன் திருவொடும் வருதி யென்றே
கைதலை குவித்தா ராழ்வார் கார்முகில் வண்ணர் சென்றார். (2600)

பங்கயத் தழனுஞ் சென்றான் பாகசா தனனுஞ் சென்றான்
கங்கைசேர் சடையான் சென்றான் கருதரு முனிவோர் சென்றார் (2601)
பொங்குமே மூலகி லுள்ள புலவரும் பொருந்தி னார்கள்
சங்கையுந் திருந்த பார்ப்பார் மழிசைமன் சரணம் தாழ்ந்தார். (2602)

பெரும்புலி பூரின் மன்னும் பேரரு ளடிக ளன்றே
திரும்பலின் முத்தி நல்கச் செய்மக முடித்த போதில்
வருங்கரு முகிலும் வாணோர் வேந்தனு மழுவ லானு
மருந்தவத்தியனும் புக்கோ ரனைவரும் போயி னார்கள். (2603)

கரமரு மலர்கள் சிந்திக் களிப்பொடந் தணர்கள் கண்ணன்
பரமென கூடங்கி வாடும் பத்தரைப் பரிவி னோடும்
பிரமர தத்தி லேற்றிப் பிரானிவ னென்னத் தாங்கி
வரமருள் பதியை முக்கால் வலஞ்செய்து வாழ்த்தி னார்கள். (2604)

சிறுமைகண் டிகழ றுனுஞ் சீரிய நெறியோர் தம்பாற்
நெறுமுறு பெருமை கண்டாற் சென்றடி வணங்கு மாறு
முறுநெறி யுலகி லென்று முள்ளதென் றுணர்ந்தோ மந்தோ
பெறுபயன் மதியார் புல்லோர் பிழைபொறுத் தருளு மாறும். (2605)

ஆயதோர் நிலைபா லாழ்வா ரந்தனர் தம்மை யின்ம
தாயினு மிகுந்தன் போடும் தத்துவ முபதே சித்தத்
தூயவர் துதிசெய் தேத்தச் சாருதிக டொடர்ந்து போற்ற
மாயமால் சூடந்தை தன்னின் மன்னியா டரவின் மன்னும். (2606)

வேறு.

பாரார் முகிலிற் கமல மலர்ந்ததொத்தச்
சீரார் திருவுருவிற் கண்கால் கருஞ்சிவந்த
வாரா வமுதை யனுபவித்த மெய்ந்நலத்தைப்
பாரோ ரறியும் படிபாட வெண்ணினார்.

வேறு.

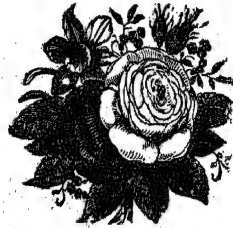
தேன்முகத் தனிகள் பாடும் திருத்தழாய்க் கண்ணி யா...
வான்முக மதிகண் டஞ்சும் வளரோளிவதனத் தார்க்குக்
கூண்முகச் சங்க மாழி யெந்தகைக் கொண்டலார்த்து
நாண்முகன் திருவந் தாதி கலந்திகழ் னுறு மோதி. (2607)

தருமபுரையாழ்வார் பரபந்தம்

சிறப்பினிற் சிறப்பு மிக்க திருச்சுந்த விருத்த னாரே
 நேர்ப்புகு மிருபு தென்றே யுரைதரு தொகையு மாங்கே
 யறப்பொரு ளாய வாரா வழுதடி பனவ ரேத்திப்
 பிறப்பறம் வண்ண மோதிப் பேரநுள் விரைச மூழ்கி.

அன்றதன் நீர மன்னு மமானவ னுரை யேத்திச்
 சென்றுவை குண்ட மெய்திச் செங்குண யகன்முன் னாகி
 நின்றவண் சாம வேத தேங்க ணிகழ்த்தி மாஸோ
 நாய நியம் மழிசைச் கோமா னொளிக்கொண்ட சோதி யானான்

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநமஃ

ஸ்ரீ
(ஸ்ரீ)

வடிவழகியநம்பிதாஸைர்

இயற்றிய

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் விரபத்தம்
குலசேகரப்பெருமானாழ்வார் விரபத்தம்
திருப்பாணாழ்வார் விரபத்தம்

இவை

உ - ன - ப் - ப்

பள்ளிப்பட்டு

1. அரைசாமி பெரியாபவர்கள்

மொருசென்னை கொண்டு

பண்டிதா P R கிருஷ்ணமாசாரியரால்

சென்னை

கலாரத்தாகர அச்சுக்கடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1908

•••••

(Copy Right)

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிரபந்தம்.

மண்டல மெண்மழி சைப்பதி மன்சீர் ஸ்ரீயல்
கொண்டபெரும்புடித் கூறியிம் மண்ணே
டண்டரி மைஞ்சுவ ரங்கம மாந்த
தொண்டர டிப்பொடி யைத்துதி செய்வாம்.

வேறு.

எண்ணுந் திங்க ளீராறி லீச னுருவா மார்கழியி
னண்ணுங் கேட்டை தனிற்சிறத்த நார்பார் குலத்தின் மேற்பாலாய்
மண்ணும் விண்ணும் தொழுதேத்த மண்டல் சூடியா மாநகரி
லண்ண றெண்ட ரடிப்பொடியா பிறந்தா ரறந்தான் சிறந்தோக்க.

(உ)

தாய ஞானச் சுடரொளியாய்ச் சுருதி முடிவில் வீற்றிருக்கு
மாய னருளாற் பரஞ்சோதி வடிவை மறைத்து மண்மிசையிற்
காயம் புனைத லாலந்தோ காமா தியாசென் றுறத்தின்டி
யாயு மறிவை யிருட்டறையி லடைத்தா ரவரு மடைபட்டார்.

(உ)

மண்ணில் வஞ்ச வலைப்பட்டு வருந்து முயிக ளிடாரீக்க
விண்ணின் நிழிந்த முதல்வரையும் விரைந்து மாயை திண்டுதலா
லெண்ணுங் காலிப் புவிமீதி வியமன் கயிற்று மனைவயிற்று
நண்ணி யுழலு மானிடாசொன் ஞானந் தனக்கார நடுவம்மா.

வேறு.

சீரிய ஞானச் சோதித் திருவுரு வுடையா ரேனும்
பாாயிசை யுற்றான் மாயை படுக்குமென் றஞ்சி யன்றோ
சாரியார் மகனார் கண்க டிறந்திலா கமல மனன
வேரியல் வாயா லொன்று மிசைத்திடா திருந்தா ரந்தோ.

அறந்தலை நின்ற நீதி யச்சுத னன்றி மண்ணிற்
பிறந்தவ ரயாந்தார தம்மை யெனமறை பேசு கின்ற
திறந்தனை மறந்துகெட்டேன் மாயையின் சிணுக்கிற் பட்டுக்
சுடங்கெனச் சுழல்கோர ஞானங் காயமோ டடங்கிற் றன்றே.

வேறு.

முன்ன வினையின் றொடாபாலே மோட்டுப் புலனா லிருநீர்தோய்ந்
தன்னை புதரக் குழிவீழ்தங் கவளும் வருந்தப் புவிபுறந்
பின்னை விருப்பு வெறுப்பன் றிப் பிறிதொன் றறியா தவாஞானந்
தன்னை யடியே னெடுத்தரைக்கத் தருமோ தாமோ கராகுகமோ.

வேறு.

படுக்கையின் மலசலம் பாய வைஞுவான்
கடுப்பினி லுலகெலாம் காண்பு னென்பபொ
றடுக்கை மாயையின் சுரட்டி லாடுவா ன்,
கெடுக்கையின் னானம் துரைத்து மாய்க்கலே.

தோண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு.

பொறிவழிப் பொருந்தி மேயும் புலன்வழிப் போக்கு மாற்றார்
செறிபெரு மனாதி செய்யுந் தீமைக ளடக்கார் காம
வெறியுறு வெகுளி மாயை யாணவம் விலங்க வாழா
ரறிவெனக் குருவ மென்றே யழிபவர்க் கறைவ தென்னே.

(க்)

அத்திறம் கிடக்க மண்டங் குடியில்வந் தாசிலாத
மெய்த்தவ முடையார் தம்பால் விண்டுவிந் பணியாற் போந்த
வுத்தம குணத்தார் காம னுருவினிற் சிறப்போ டோங்குஞ்
சித்திர வடிவிற் றோன்றித் திருவவ தரித்த பின்னர்.

(க0)

வேறு.

அன்ன மென்னடை யந்தனர் மங்கையர்
பொன்னி னன்மணிக் காப்புறப் பூட்டினர்
செந்நெ லின்னடி சில்லொடுந் தேன்கனி
மன்னு மின்னமு தும்மகிழ்ந் தூட்டினார்.

(கக)

எண்ட யங்கு பதங்க ளிரண்டினுந்
தண்டை தண்டு சதங்கை யணிந்தனர்
கெண்டை யங்கண் மடந்தையர் கேடிலா
மண்ட யங்க வயங்கு மருங்கினில்.

(கஉ)

இரைத்த கிண்கிணி பன்மணி யேயுற
நிரைத்த ணிந்தனர் நீண்டக ரங்களி
வரைத்த பெரன்வளை யோங்கவ ணிந்தனர்
விரைக்கொள் பூங்குழன் மெல்லிய லார்களே.

(கங)

செய்ய வாயமு தின்றிரை தத்திடு
மையன் மார்பினி லாரம ணிந்தனர்
தூய்ய நற்களத் தைம்படை சூட்டினர்
மையி லங்கொளி வாள்விழி மாதரே.

(கச)

கோதி லாத குழைகளிற் றோடணிந்
தோது கண்களின் மையுமிட் டொப்பிலா
மாத ரார்களம் மைந்தர்த நெற்றியின்
மீது பட்டமுஞ் சுட்டியும் வீக்கினார்

(கரு)

வேறு.

இப்படி பலபல விலங்கு பொற்கலன்
றப்பற வணிந்துறத் தவழ்ந்த பின்னவண்
முற்பகற் செய்தவ முதல்வர் போற்றிட
வொப்பினார் தெருவிந்றே ருருட்டி வாழுநான்.

(கசு)

வேறு.

விதிவழிச் சவுளஞ் செய்து வேதியர் குழாத்துண் மிக்க
குதியவர் சடங்கிற் றோன்று முப்புரி தூறுஞ் சாத்தித்
ததிசெய்வே தங்க னுறந் துகளற னோதி யின்பத்
கதிவழிச் செல்வா ராங்கே களிப்புடன் வளரு ளானில்.

(கஎ)

அந்தணர் பலருங் கூடி யாசறு ஞானத்தி னூர்க்கோர்
செந்துவர் வாயி னுனைத் திருமணம் புணர்த்த வெண்ணி II,
வந்தமெய் மரபி லாங்கோர் மறையவன் மகளைப் பேசப்
பந்தனை விரலார் மைந்தர் புவருமப் பதியைச் சார்ந்தார். (வ) (கஅ)

காமனுக் கழகு நல்கும் கதிர்மணி வடிவி னூர்க்கார் ன்
தேமலர்க் குழலைப் பெற்ற தந்தைதாய் தமக்குச் செப்ப
மாமனை யழைத்தார் பிள்ளை மரபினை வழங்கக் கேட்டா
ராமதற் கிசைந்தோ மென்றும் கணைந்தவர்க் கடைக்கா யிந்தார். (கக)

ஆங்கவ ரிசைந்த மாற்ற மன்பரைப் பயந்து செல்வத்
தோங்கிய தந்தை தாயர்க் குரைப்பவப் பொழுதே யன்றோ
தாங்கிய மகிழ்ச்சி யோடும் தனம்பல நல்க வந்தப்
பூங்குழ றன்னை வேட்டார் பூவைப்பூ வண்ணர் தொண்டர். (உ௦)

வேறு.

சீருறு திருமணஞ் செய்த பின்புலு வர்,
வாருறு தனத்தியர் வசத்த ராயவர்
காருறு குழல்களிற் கமலம் போன்றொளி
ரோருறு முகங்களி லிலங்கச் சேர்ந்தரேர. 999; (உக)

சிறுபிறை நுதலினிற் சிலையி ரண்டென
வறுபுரு வங்களி லொளிகொள் வேலெனக்
கறுவுறு விழிகளிற் கவினும் பொற்பணி 9, கிளந்தி
மறுவறு குழைகளின் மாசி லாததோர். (உஉ)

திலமலர் குமிழெனச் செப்பு நாசியி
லிலவவாய் முதுவலி லிலங்கு பன்மணி
மலமுறு களித்தினி னவையி ரோள்களின்
மலமுறு வினையின் மதுர வாக்கினில். (உ௩)

செப்பெனக் கிரியெனத் திரண்டி விம்மிய
வொப்பறு தனங்களி லுதர வாலினிற்
றுப்புறு தனிரெனத் துலங்கு மேனியிற்
றப்பறு தடியினித் தள்ளு மொள்ளிய. (உ௪)

இடைபிணி லல்குவி லிலங்க ரம்பையுந்
துடைகளி னூபுரந் துலங்கு தாள்களில்
விடைமுதிர் பெடைகளில் விளங்கு சூலன
நடைகளின் மனம்பதித் தாவி நைந்தனர். (உ௫)

வேறு.

அத்திறத் தமைந்தார் திருவுருக் கண்ட வரிவைய ரலமர வவர்கள்
நெத்திர வுருக்கண் டிவருமப் படியே சிலபக லிபவித்தொழுகப்
பத்தர்கட் கினிய புரஞ்சுட் சரங்கன் பார்மிசைப் பிறந்தது பொருட்ட
லத்திற மெமதா யின்பவிட் டிருந்தா ரிடர்ப்படத் தகாதென விரங்கி. (உ௬)

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிரபந்தம்.

வஞ்சமா மடவா ரவயவத் தமர்ந்த மனத்தினைத் திரிந்துத்தன் மாசில்
பொன்செய்ரீண் முடியிற் கமலவா ன்னத்திற் பொருவறு மிருகுழைப் பொலிவிற்
கஞ்சமா மலர்க்கண் ணினைக்களிற் புருவக் கால்வளை யிருசிலைக் கறுப்பிற்
லெஞ்சலி லொளிகேர் னாசியிற் பதம மலர்ந்தன விஸங்குசெவ வாயில். (௨௭)

அண்டமுன் மிழிந்த வழகிய மிடற்றி லஞ்சன நிறத்தினி லழகார்
வண்டடங் கிரியொத் தோங்கிரு ப்ய்த்தில் வளரொளி திகழ்திரு மார்பில்
விண்டலத் திலங்குஞ் சுடரிரண் டென்ன விளங்குகைச் சங்குசக் கரத்தி டு
லெண்டரு மூலகம் யாவையு மடக்கி யெழிறிகழ் திருவுத ரத்தில். (௨௮)

உந்திமா மடுவி லுதரபந் தனத்தி லொடுங்கெழின் மருங்கினி லொளிகெ
ளந்திமா முகிலொத் திலங்கிய செம்பொ னுடையி லழகுறு குறங்கின்
முந்திய புவிவா னளந்திட வளர்ந்த முளரியந் துள்ளுகளின் முறையே
சிந்தையாய் தாழ்வா ருளமகிழ்ந் துருகித் திருக்கணவைத் தவர்முனே சென்றான்.

சென்றவன் றெண்ட ரடிப்பொடி யெதிரே தீதுறு திருமக னோடு
நின்றன னந்தத் திருவுருக் கண்ட நிகரிலா வன்பரீ ணிலத்தின்
மன்மல்கேர் சூழலா ருருவையு மாயன் வடிவையு மதித்துற நோக்கி
யின்றிவ ரெழிலுக் கரீவைய ருருவ மிசைந்திடா தென்றதை யிகழ்ந்தார். (௩௦)

இன்னமு திருக்க நஞ்சினை யருந்த வினித்தகா தெனமுன மறைத்த
வன்னமென் னடையா ரவயவத் தமைத்த மனத்தினை வாங்கியச் சுதனூர்
பின்னவிர் மவுலி யாதியா யலர்ந்த மென்மலர்த் திருவடி வரையி
னன்னலத் துறுப்பிற் பதித்தனர் திரும்பா திரும்புண்ட நாரம தெனவே. (௩௧)

ஆகியடி பரம பதத்தினிற் றமுன் பிருந்தது மச்சுதன் பணியா
லோதிய வுலகிற் பிறந்ததும் வினைவர் துற்றெடுத்தொடுக்கிய பரிசும்
வேதியார் வணங்குந் திருவரங் கத்தான் விரைந்துவர் தவ்வினை கெடுத்த
நீதியு மறிந்தவ் கிறைவனை வணங்கி நின்றானின் நிவையிவை நிரப்பும்; (௩௨)

அண்டர்கோன் பிரம னுருத்திரன் வணங்க வரங்கமா நகரமர்ந் தரவிற்
கண்டியில் கொள்ளுங் கருணைமா முகிலே கண்ணனே கள்வனேன் பொருட்டாற்
புண்டரீ கச்சீர்த் திருவடி வருந்தப் பூமிசை நடந்தனை புலையேன்
கண்டிலேன் கைம்மா நிதற்கெனப் பணிந்தான் கலந்தமா மாயையைக் கடந்தான்.

வேறு.

மெய்யன்ப ரிவைகூறி விரைமலர்த்தா டொழுதேத்தப்
பொய்யன்புக் கெட்டாத புனலரங்கத் தரவனைமேல்
வைபும்புக் குண்டிறங்கு மணிவண்ணச் செழுஞ்சோதி
யையன்செங் கனியாயா லகங்குழைந்து கட்டுரைப்பான். (௩௪)

வேறு.

அப்பாவென் சூழ்ச்சியிடை யங்குரித்த மாமாயை
எப்பா ரெவரெனினு மேழே முலகினிடக்
குப்பாயத் தாக்கையுறக் கொண்டார் தமைத்தினட்
றப்பா தவைதடுப்பச் சங்கரற்குங் கூடாதால்.

புண்டரிகப் போதயனும் பொன்னுலகை யாள்பவனு
மண்டர்களு முக்கணனு மாசின் முனிவர்களு
மெண்டருஞ்சீர்ப் பூதங்க ணைத்து மிருசுடருங்
கண்டபொருண் முற்றுமதின கைவசமாய் வைகிடுமால். (ஙசு)

வேறு.

எலையறு பாவை தனையொரு தாம்பி லிணைத்தொளித் தாட்டுவான் போல
நிலையிலே மேழா முலகங்க டமையோர் நெடுங்கொடும் பாசத்திற் பிணைத்தாங்
கலைவுறு தொழிலிற் படுத்தியோர் விரகா லாட்டுமென் மாயைமற் றதற்குத்
தலைவனாய்ச் சொன்ன விரண்டினும் படாதே தங்குவ தெனக்கலாற் றகுமோ. (ங௭)

ஓங்குமம் மாயை வசத்தினிற் சரிக்கு முலகிடை நீயும்வந் துறலாற்
பூங்குழன் மடவா ரவயவத் துனையும் பூட்டிநின் றாட்டுதல் கண்டே
னங்குது தடுப்பான் நிருவொடும் புருந்தே னணியரங் கத்தினி லனந்தன்
றுங்கவெப் பொழுதுந் துயிலமர் துறைவோ மெனவுரைத் தவர்தலை தடவி. (ஙஅ)

ஏகினு னீயும் வருதியென் நியம்பி யிமையவ ரடிதொழ விலங்கும்
பூகமார் பொழில்குழ் திருவரங் கத்திற் பொன்வரை மீதினற் பொருந்து
மேகமா மிதுவென் நியாவரும் புகழ விளங்கொளி யனந்தன்மேற் படுத்தான்
மாகமான் மண்டங் குடியுறை பவரும் வந்தனர் திருவரங் கத்தில். (ஙக)

அண்டர்கள் புகழு மணியரங் கத்தி லணைந்தவ ரத்திரு நகர்வாழ்
தொண்டரை யிறைஞ்சி யவரரு ளோடும் துலங்குபல் வீதிகள் கடந்து
விண்டல மனப்ப வுயர்ந்தமா மதின்கள் விளங்கொளி தயங்குகோ புரங்கன்
கண்டவை யிறைஞ்சி யனந்தன்மேற் றுயிலங் கருணைமா முகிலினைக் கண்டார்.

நோக்கிய விழியான் மனத்தினு லவைசேர் றுண்ணுணர் வாகிய வுயிரால்
வாக்கினு லன்பா லன்புறு வழியான் மாசறு வடிவொடு மமைந்த
வாக்கையான் மண்டங் குடியுறை பவரு மச்சுத னுயவின் னமுதைத்
தேக்கினார் தேக்கி யிறையொடு தமையுஞ் சிறிதுபோ தயர்ந்துபின் மெயின்தார். (சக)

நின்றனர் அழகு ன்முகு மொழுகு நெடும்புன லருவிக ளிழியுங்
குன்றெனக் குன்றூப் பச்சைமா மலைபோற் கோவந்தன் கிடக்கையைக் குறித்தா
கொன்றிய வன்பிற் றந்தைதாய் தமக்கன் றுரைத்தபேர் மாற்றியப் பொழுதே
யன்றிறை பணிசெய் தடிதொழுந் தொண்ட ரடிப்பொடி யெனும்பெய ரமைத்த

வஞ்சமா மடவார் கலவியிற் படிந்து வருந்திடுந் தமையெடுத் தாண்டு
தஞ்சமா யாவி யுறக்கலந் திருந்த தலைவனுக் குறுபணி செய்ய
நெஞ்சினி னினைந்தார் நினைந்தவப் பொழுதே நேயியான் செய்யவாய் திறந்து
கஞ்சமா மலர்க்கண் விழித்தவர் செய்யுங் கயிங்கரி யங்கன்கற் பிப்பான். (சா)

வேறு.

அந்தமில் குணத்தி னானே யவனியி லியாவ் ரேனும்
தந்தமக் கியன்ற தென்பாற் றரப்பணி ஷ்டைகள் செய்யச்
சுந்தையி னினைந்தா லன்றே செய்தன ரென்றி் கொள்வே
பந்தமு மறுப்பே மேலைப் பரமமாம் வீடு மீவேம். (சக)

தோண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிரபந்தம்.

திலத்தினைக் கோடி கூறு செய்தி லொருகூ மென்ட்
னலத்துறு நேயத் தாலே நல்குமா சிந்தித் தானேம்
புலப்படா நிலையாய் கேட்டி பொன்வரை தனினு மிந்த
நிலத்தினும் விரிவோ டோங்கு நீணிதி யெனவுட் கொள்வேம். (நு)

சீருறு மன்ப கேட்டி சகத்திலென் பணிமேற் செல்வா
னோடி யெடுத்தித் டான்பின் னெழிந்தனன் போக்கென் றுலும்
பாரிடை விண்ணின் முன்னு ளவன்செய்பா தகங்க ளங்கி
நேருறு பஞ்சிற் றீயு நீணர கவர்கட் கில்லை. (சசு)

மலையெனப் பெரியார் செய்யு மாப்பொரு ளுவந்தும் யாக்கை
நிலையினிற் சிறியார் செய்யு நேர்மையை யிகழ்ந்தும் வாழ்த
லிலையெமக் கிரண்டு மொக்கு மென்பதை யன்ப யூக
மலையடைத் துகந்த நாளி லணிலுயர்ந் ததனிற் காணாய். (சஎ)

அத்திறம் கிடப்ப வஞ்சத் தழுந்துமின் னுயிர்க ளென்னை
யெத்திறத் தானு முன்னி யெய்துமா நியற்றி யன்போ
டித்திறத் தாலும் மண்ணே ரிறைஞ்சலீற் றிருந்தேன் யானென்
மெய்த்திற முணர்ந்து நோக்கில் விரிஞ்சனல் விதிக்கப் பட்ட. (சஅ)

அண்டங்க ளனைத்து மந்த விரிஞ்சனு மரணம் கோத்த
வெண்டங்கு பூத மைந்து மென்னிலோ ரிடத்தி னுள்ளே
விண்டங்கோ ரணுவை மான விளங்கிடு மதனு லென்னைக்
கண்டெங்கே யாவ ரன்ப கயிங்கரி யங்கள் செய்வார். (சக)

வேறு.

உற்றநெறி யிருவகையு முரைத்தோமீவ் வுலகிலெமைப்
பற்றினர்செய் கயிங்கரியம் பலவுருவப் போமெனினுஞ்
சொற்றமிழென் பாற்பாடுந் துணிவுடையோர் மனக்கோ
மற்றெமக்குப் பரமபதம் வடதடம்பாற் கடன்மைந்தா. (நு0)

அன்பதிரு மஞ்சனமு மர்ச்சனையும் பாட்டேயாம்
பொன்பொருந்து சாந்துகலன் பூம்பட்டும் பாட்டேய
மின்பமுற யாமருந்து மின்னமுதும் பாட்டேயாம்
துன்பகற்று மணிவிளக்குந் துபழம்பாட் டெனத்துணிவாய். (நுக)

வேறு.

ஆங்கது கூடா தாகி லன்பபூ மாலை கட்டி
யோங்குமம் வசத்தி னல்கி யொன்றினு மிச்சி யாதே
தாங்கிய முகிழ்ச்சி யோடெந் தமர்களுக் கெளிதா யன்னார்
பூங்கழ றொழுவார் தாமும் பொருந்துவ ரென்னை யன்பா. (நுஉ)

வேறு.

ஆத லாலைய பாமாலை பூமாலை யளவில்
காத லோடுரைத் திட்டிறக் கட்டினன் கடன்முன்
வேத வாணர்வாழ் புதுவைமன் விட்டுணு சித்த
னோது நீதியன் செய்தது மிகபிறர்க் குறுமோ. (நுக)

என்று சீரார் கத்துறை யெம்பீரா னியம்ப
நின்று கேட்டவ னிறையரு ளிருந்ததை நினைந்து
சென்று தாழ்ந்தனன் நிருவடி யருளெனத் திருமா
லன்று சென்னிற் பதித்தெனைப் பாடென வறைந்தா

(103)

வேறு.

மூதறி வுடைய வன்பர் மூதல்வரை வணங்கி யெந்தாய்
வேதனு மரனும் வந்தார் விண்ணவர் முனிவோர் வந்தா
ராதவன் குணபால் வந்தா னவர்க்குருள் புரிவா யென்னத்
திடிகள் னுலக முய்யத் திருப்பள்ளி யெழுச்சி செய்தார்.

(104)

வேறு.

மரமோ ரேழுந் துளைத்துவந்த வடிவங் கிலதே லடியேழ்
பரம பதத்தி லென்கரும மென்னப் படிசே ரனுமனைட்டே
லரவத் தணையாய் நீயல்லா லமரர்க் கரசா யவராலும்
பரவப் படுமச் சுவைபெரினும் வேண்டே னென்னும் பாவகத்தால.

(105)

கடிசேர் துளவத் திருத்தாரான் கழல்பெற் றுடையே னமன்றமர்கண்
முடிமேன் மிதிப்பேன் பாகவதர் முளரி யென்னச் சிறந்திலங்கு
மடிமே லென்றன் முடியிடுவே னடியேன் றெண்ட ரடிப்பொடியென்
றெடியா வின்பத் தலைநின்று மோங்கு மரங்க னுருவன்றி.

(106)

அறியேன் வேறே ருருவினையு மகலேன் வேறோர் திருப்பதியிற்
செறியே னிவனே யங்கக்கே யிருந்தா னெனினுந் தீவினையேன்
பொறிசேர் புலனா லுற்றிறைஞ்சேன் போதத் தாலும் போற்றுகிலேன்
குறிசேர் கற்பி லருந்ததியுங் கூடச் குறித்தே னெனக்கொண்டு.

(107)

வேறு.

கருமாலே கடந்திய் வையங் காகுத்த வேட மாகி
வருமாலே மூவர் காணு மாமாலே யளவி லின்பந்
தருமாலே யடையும் வண்ணஞ் சதுமறைச் சொல்லித் கோத்த
திருமாலே நாற்பத் தைந்துஞ் செப்பினா ரொப்பி லாதார்.

(108)

ஆகத் தொண்ட ரடிப்பொடியார் பாட லைம்பத் தைத்துரைத்து
மாக மேத்தும் புண்டரிகர் மாலா காரர் தமைப்போலு
மேக வண்ண ரெடுத்துரைத்த விதியா னந்த வனங்கள்பல
பூக வேலி மருதலிலத் தாக்கிப் புவன முண்டவர்க்கு.

(109)

கோலத் துளவு மல்லிகையுங் குளிர்சண் பகழுவருவெல
மூலத் தொடருங் கழுநீரு முதலாய் மூங்குப் புதைத்தெடுத்த
சால வெழிலார் பூமாலே தாமே சமைத்துக் கூற்றிற்றத்
வால மிடற்றன் னுயர்கழிந்த வரங்கத் கம்மாண் கணக்களிச்சு.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு.

30 நாளி லோர்நான் மாசறு சவுனர் சொல்ல
மெய்யறு சதானி மேலாம் விண்டுவி னுமங் கேட்டு
நைவுசெய் திருவோ ரொன்றாய் நண்ணிய வாறு போலப்
பையர வணையா ராழ்வார் பங்கய வதன நோக்கி.

மாசிலா நிலையீ ராழ்வீர் வம்மினீர் நம்பாற் சொன்ன
வாசறு தமிழோ ரைந்து மைம்பது மடைவே யோதிப்
பேசுமப் பயனைக் கேட்க விரும்பினேம் பெருக வென்று
னீசனவ் வுரைகேட் டாழ்வா ரிணையடி யிறைஞ்சி நின்று.

(சுந்)

திருமகள் விரும்பு மார்ப் சிறியனே னிழைத்த புன்சொற்
தரும்பயன் விரும்பிக் கேட்பான் தடையறு மாசை யுண்டே
லருமறை முதல்வ சொல்வா னடியனேன் தனக்கு மாசை
பெருகவுண் டதனும் கேனீ பேசுவ னென்று சொல்வார்.

(சுசு)

வேறு.

சீராரூர் திருப்பள்ளி யெழுச்சி பத்துஞ் செப்பியதிற் மெளிவுறுநற் பொருளுஞ் செப்பி
யாராயும் வேதங்க ளொருநான் காலு மயனாலு மரனாலு மறியொ ணுத
நாராய ணன்சொருப ருப மாதி நலந்திகழும் விபூதியருட் குணங்க டங்கு
மேராரூர் திருமாலே நாற்பத் தைந்து மிலங்குசரா சரமுருக விசைப்பா ராவி.

(சுரு)

காயமொடு கரைந்துநீ ராள மாதல் கண்டனத்தன் மீதினுறை கமலச் செங்கண்
மாயவனா டு பூவிலுறை மங்கை யோடு மனமகிழ்ந்து தொண்டரடிப் பொடியார் தம்மைப்
போயெடுத்துத் திருமார்போ டுழந்தப் புல்கப் புறம்பொசிந்த திலையாழ்வார்ஆண்டயாக்கை
தோயமொடு தோயமுறக் கலந்த தொத்தார் சுடராழிக் கையனுமத் தொண்டர் தாமும்.

என்புநரம் 11 ரோமனீர் மூளை மச்சை யிவையாலே திரண்டிலங்கும் யாக்கை கெட்டென்
மின்பொருவுஞ் சுடராழித் திருமா லெம்மான் மெய்ம்மையினோ டெழக்கலந்த பரிசு தன்னை
யன்பரருட் பாகவத ரறையக் கேட்டு மச்சுதற்கா ளாகாதே யவனி யோர்க்
டுன்பவலை வசத்துழன்றும் பிறந்துஞ் செத்துந் தொல்லைமன் பாசத்தாற் சுழலு மாறே.

திரும்புண்ட கதியாழ்ந் தேவர் காணத் திருவுந்தி மடுவினிடைச் சிறந்து தேடினாறி
வரும்புண்ட ிகத்தி லயனுங் காண வானவர்கள் கோன்காண மண்ணங் காண
விரும்புண்ட ிர்போல வரங்கத் தம்மா னிணையடிக்கீ ழுண்ட்தார்சொல் லிசைநன் மாலை
தருந்ததான் டரடிப்பொடியெய் தவத்தின் வாழ்வைச் சதுமறைக்கு மெடுத்துரைக்கத் தரு

[மோ வம்மா.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

சீ ராம்பலயம்.
ஆழ்வார் திருவடிக்.
பெரியன், தொண்டரடிப்பொடியார்,
ரு 11 18

இந்தக் கட்டுரை
வெளியிடப்பட்டது
23.6.61

மாண்புமிகு
பொதுச் செயலாளர்
தமிழ்நாடு
கொழும்பு

ஸ்ரீ

குலசேகரப்பெருமானாழ்வார் பிரபந்தம்.

ஆசிலாத் தொண்டர் தொண்ட ரடிப்பொடி யரங்க மன்னு
மீசனைப் பாடி யாட்செய் தினையடி யடைந்த வாற்றைத்
தேசிக னொளா னுயேன் சிறிதறிந் தளவுஞ் செப்பி
மாசிலாக் கொல்லிக் கோமான் செய்கையும் வழத்த லுற்றேன்

பொருவரும் வஞ்சி வேந்தர் பூண்டமா தவத்தி னாலே
திருவளர் கூட றன்னிற் சிறந்ததோர் மாசித் திங்க
டருபுனர் பூச நாளிற் சங்கரன் மகிழ்ந்து வாழ்த்த
வருமறை நாலும் வாழ்த்த வமரர்கள் குழாங்கள் வாழ்த்த.

(உ)

காருறு முருவச் செய்ய பவளவாய்க் கமலச் செங்க
ணொறு திருமா லேவ விருந்தவை குண்ட நீங்கிப்
பாருறு தவங்க ளேத்தப் பங்கயச் செல்வி காகக்கச்
சொறு கொல்லிக் கோமான் திருவவ தூரஞ் செய்தான்.

(ங)

வேறு.

ஆர்த்தன சராசர மண்டர் பூமழை
தார்த்தனர் முனிவர்க ளாசி சொல்லினர்
போர்த்தனர் சித்தர்கள் விசம்பிற் புன்மைகள்
வேர்த்தன தருமமு மெய்யு மோங்கின.

(ச)

ஆடின ரந்தண ராயு நான்மறை
பாடின ரிருடிகள் படியில் வஞ்சகம்
யீடின ஷுவப்பொடும் விரிஞ்சன் வாழ்த்தின
ஹேடின ரொன்னல ருலக மோங்கின.

(ரு)

அப்படி நன்னகை ளன்பு கூரவும்
பொய்ப்படு தீமைகள் புரண்டு சாயவு
மிப்படி யுற்றசேயிலங்கு சேரரு
ளொப்பரு மேனிகண் டிலார் கூறுவார்.

(சு)

அருமறைக் கொழுந்திது வென்ப ரந்தணர்
திருவருண் மெய்யிது வென்பர் சித்தர்கள்
பொருவரு ஞானியர் போத மென்பர்க
டருமமென் பார்படி தாங்கு மன்னவர்.

(ஏ)

பொறையொரு பாலனாய் புகுந்த தென்னவு
மறைதரு சாமந்தியாக மென்னவு
மறைகளோ டயனரன் வாழ்த்தி யேத்தரு
மிறையருண் மதலையா யெய்திற் றென்னவும்.

குலசேகரப்பெருமானாழ்வார் பிறபந்தம்.

தோன்றிய மதலையைச் சுருதி நிதியி
 னீன்றவன் சுளிப்புற வெடுத்திம் மண்முதன்
 மூன்றுல குயத்தமிழ் முறையி னல்கென
 ஓன்றிய திருமுலைப் பாறு மூட்டினான்.

(35)

வேறு.

திருவவ தாரஞ் செய்த தினத்தினுக் கேழா நாளிற்
 பொருவறு மதலை கையிற் பொருந்துபொற் காப்பும் பூட்டி
 யருமறை விதியா லாறும் திங்கள் லமுது மூட்டி
 வருகலன் பலவுஞ் சாத்தி மாசற வளர்க்கு நாளில்.

(36)

வேறு.

ஆல்லிப் போதையன் றாதையை யான்பினுள்
 புல்லிப் பூண்டு புணரு மதலையைக்
 கொல்லிக் கொன் குல சேகர னென்றுபேர்
 சொல்லி வாழ்த்தித் துதித்தன மந்தனார்.

(37)

தென்னர் செம்பிய ராதியர் திக்குறை
 மன்ன மன்பின் வருமணித் தொட்டிலின்
 மின்னு சோதி மதலையை மேவுவித்
 தன்ன மன்னவர் பாட்டொடு மாட்டினார்.

(38)

கிடந்தி ருந்து தவழ்ந்துபொற் கிண்கிணி
 யிடங்கொ டண்டைத் தொனியு மிரைந்தெழு
 நடந்து பேதையர் சிற்றிலை நாடொறுந்
 தொடர்ந்த ழித்து வளர்த்தனன் றோமிலான்.

(39)

வேறு.

யறவறு முகுந்த மாலை வழங்கிடு மதுர வாய்கின்
 றுறுபெரு முமுதந் தத்த வுடன்வளர் பேதை யார்பாந்
 குறுநடைக் குறும்பு செய்து குலையைத் தரசர் போற்றா
 சிறுநெறி யுறுதே ரோட்டித் தீர்த வளர்ந்த மன்னர்.

(40)

மறையவர் வகுத்த மெய்ம்மை வளந்தரு மஹா லீதி
 முறையினிற் சவுளஞ் செய்து முப்புரி னூலுஞ் சாத்தி
 பறைதரு கலைக ளெட்டெட் டாசற வாய்க்கிம் மண்ண
 றிறைகொணர்ந் தரசர் போற்றத் திருமணம் புணர்ந்த பின்னர்.

(41)

அருவரு மிருவர் தாமு மும்பரு மகிழ்ச்சி யெய்த
 திருபர்க ளமைச்சர் கூடி நீணிலல் காத்தம் கிந்தப்
 பொருவரு மைந்தம் கீன்றே பொன்முடி புனைவோர் மென்று
 திருவடி டேக்கிஞ் சூட்டிச் சிறந்தா சாளு நாளில்.

வேறு.

விரைசெய்தார் மணிமுடி வேந்த னாகியே
தரைமிசை யுயிர்க்கெலாந் தானே ராக்கையாய்ப்
புரையறு மதிக்குடை நிழற்றும் பூபதி”
யரசியல் பதனையு மறைகு வாமரோ.

(க)

வேறு.

பொங்கோத வேலை புடைகுழ மன்னு புவிமன்னர் பன்னு புகழான்
வெங்கோப மிக்க வசுரேசர் சேனை விற்றோடு வென்ற விமல
னெங்கோனி ராம னுயிர்காவல் செய்த படியென்ன லன்றி யிறைவன்
செங்கோல்செ லுத்தி வருநீதி தன்னை யெவரோ சகத்தி லறைவார்.

(கஅ)

புலிபாற்ச ரப்ப விளமான்ம திக்கள் புரைநீர லுண்டு பொருமு –
மேலிபால ருந்து சிறுகஞ்ச பூசை முலையூடு மின்ப முறுமால்
வலிபான்மி குத்த கொலிகாவ லற்கு வருநீதி மானி னுயிர்கொள்
விலிபாலி ருந்த தெனலாவ தன்றி யெவமான டக்கும் வினையே.

(கஆ)

மறைவாண ராலு முனிவோர்க ளாலும் வளர்வாண வர்க்கி னுணவாங்
குறையாத செல்வ முறுமாறு மன்னு கொடையான டத்தி யவராற்
பொறையாற்பு விக்க னுறுதிக்க டோறு முயர்மாரி மூன்று பொழிய
விறையாறி லொன்று படிமேன்ம கிழ்ந்து குடில்க வுடும்ப முறுவான்.

(கௌ)

கூசாது வேத நெறியிற் றொடுத்த குலநாலு நீதி குலைய
மாசான்ம யக்கி வருமாய வஞ்ச வலைவோ றுத்து மதியை
பூசாடு ஞான வருவிற்பி றந்தி லுலகேழின் மன்னி யொளிறு
மாசார முற்று மொருமேனி கொண்ட திதுவென்ன மன்னு மறிவோன்.

(கக)

படையால்வி ரிந்த புகழாலி லங்கு படிவானம் வேலை முழுது
முடையான ரக்கர் குலம்வோ றுத்த வரவோனை யுற்ற நெறியா
கொடையாலெ டித்த கரமீதி லங்கு குணஞான தான முடையா
னடையாறி டத்து முறுகோப்பொ ருமலருண்மாரி பொங்கும் விழியான்.

பூதால மென்று புகழட்டி லுற்ற பரதார மாசில் புகழான்
மாதாவெ னக்கு மெனவேயொ டங்கு மனமாதி மூன்று முடையான்
பாநார விற்த மலராலி லங்கு படிவான் ளந்த பரநர்
வேதாக மங்கண் மனுதூல்பு ராண மிகுடேள்வி மன்னு செவியான்.

(கங)

செய்யாளி லங்கு புவிநாத னான திருமால்சி றந்த வடிவா
மையாய சோதி யுருவைப்பி ரிந்து மதியார்க ளொன்றை ஓயனினு
மெய்யாய காதன் மகவொன்று பேணி யுடன்வாழ லீது பெறுவோன்
பெய்யாத வாய்மை யுடையான டைந்த புலனைந்தும் வென்ற பொறியான்.

(கச)

நெறியாலி றந்த புலியோர்க ளுக்கு நிரயாதி துன்ப வினைகள்
செறியாத விச்சை யவைசெய்து மன்னு செவியாதி யாகி வளரும்
பொறியாயி னுற்ற புலன்மேவு தீமை பொடிசெய்யு நீதி யறிவை
யறியாத வர்க்கு மறிவார்த மக்கு மகல்வான ளிக்கு. முரவோன்

(கரு)

குலசேகரப்பெருமானாழ்வார் பிரபந்தம்.

குருநாடர் சோழர் மகதேவர் தென்னன் குருநாட ராஜி யரசர்
வருவார்தெ ருங்கி யிருபானி ரைத்து மலர்தூவி நின்று தொழுதெந்
திருவாள வஞ்சி நகராள வென்று செறிமன்னர் பன்னி யடைவே
தருபாகு டங்கண் மலைபோலு யர்ந்த தலைவாசன் முன்றி லுடையான். (உசு)

வாயாலொ ருத்தர் கெடுமாறு ரைத்தன் மன்தாலு மென்னை ஸறியான்
காயாநி றத்தன் மகனுவ குத்த ககனாதி பூத மிடையி
லோயாது மன்னு முயிரான வைக்கு முறுதந்தை யோடு தமராய்த்
தாயாகி யன்பு புரிவானு யர்ந்த தனையேத னக்கு நிகரான். (உஎ)

வேறு.

இந்தவகை யாலவனி யின்பமுற வென்றே
வந்தகுல சேகரர் வழங்குவரு நாளின்
முந்தைமறை தந்தபிர மற்குமுனி வர்க்குந்
தந்தையவர் கண்டுமி றலத்தினி லமர்ந்தார். (உஅ)

செய்யமலர் மங்கைதிரு மார்பினி லிருப்பக்
கையமரு முழிவனை கார்முதின் மருங்கின்
வெய்யவொளி வீசுகதி ரிந்துவின் விளங்கப்
பையரவு தன்னுயர் பணங்கொடு கவிப்ப. (உக)

கோழுகதிர் மின்மினியின் மங்கியொளி சூன்ற
நீடுமவு லிக்கிரண நேமியில் விளங்க
வேடவிழ் மலர்ப்பதும நான் முகனொ டுசன்
பாடமறை வானவர் பரிந்துட மாட. (உ௦)

கற்பக நிழற்குடவுள் காமனொ டமர்ந்தே
யற்புத மதிக்குடை யடுத்துற நிழற்ற
விற்புருவ மென்கொழிகள் வெண்கவரி வீசச்
சிற்பரம சோதிபெறு சித்தர்மலர் சிந்த. (உக)

இருந்தன னனந்தன்மிசை யெந்தையரு ளாலே
கிருந்தவுள் காளுமுயர் சேர்ப்பெரு மாணும்
பொருந்துமணி தங்கியொளிர் பூவணையி லின்பந்
கருந்துயிலில் வேதவொலி தானுற வெழுந்தான். (உ௨)

வேறு.

எழுந்தவர் பரமா னந்த வீருக்கையைத் திருந்த கோக்கி
யழுந்தறப் புலியிற் ருழந்தா ரச்சுத னாசை
செழுந்தவ முடையார் தம்பாற் றிருவருட் கருணை செய்தே
ருழுந்தருள் பெரீழுதி லேகி யொளியுள் விசும்பி லானான் (உ௩)

மண்ணுறப் பணிந்த வன்பர் மாயனை மருகிற் காணார்
விண் மிசைக் கருடன் றேண்மேல் விளங்கிவீர் நிறுப்பக் கண்டா
ரெண்ணரும் பரம சோதி யெழிதிகழ் சொருப ரூப -
நண்ணுமெய்க் குணவி பூதி ஞானவா னந்த லீலை.

(ஙச)

அனைத்தையுந் திருந்த நோக்கி யரசர்கள் பெருமா னென்னே
வினைக்கட னடுவண் வைகு வெறுமையும் தடியே னுன்னே
நினைத்திலே னுமலா வென்று நெடுங்கணி ரருவி சோரத்
தனைக்கரைத் துருகி நின்றார் தலைவர்த் மிருக்கை சார்ந்தார்.

(ஙரு)

மன்றல்சேர் துளவத் தாரான் மறைதலு முனைநா ளின்ற
கன்றுபோய் மறைய நெஞ்சங் கரைந்திழித் துருகு மான்போ
னின்றாநின் நிரங்கி வாழே னீனிசைத் தினியென் மெண்ணி
வென்றிவேன் மன்ன னின்றான் விடிந்தது பொழுது மாதோ.

(ஙசு)

ஆதவ னெழுந்த போதி லரசர்க ளமைச்சர் நீதி
வேதியர் கவிஞர் பாணர் வீணையாழ் முழுவம் வல்லோர்
முதறி வுடையோர் கால மூன்றையு முணர்ந்து வைகு
மாதவ ராதி மன்னன் வாயிலின் மன்னி னார்கள்.

(ஙஎ)

இருட்பொழு தகன்ற வாறு மியாவருந் தன்பா லெய்த
பொருட்பெற நின்ற வாறு முணர்ந்திலன் பூவை வண்ணத்
தருட்கட மனக்கண் றீர்த வனுபவத் தொழுகி மன்னன்
மருட்கொளு முலக வாழ்வை மறந்திருந் துருகி னைந்தான்.

உய்வுற வாயி லுற்றோ ருத்தம ன்ணையக் காணார்
வைகறை யெழுந்து நாளும் வந்தருள் புரியு மன்னன்
வெய்யவ னுதித்தோர் சாமஞ் சென்றது விமல்கொள் வேலான்
செய்திற மறியோ மின்னுஞ் செறிந்தில னேன்று சிந்தை.

(ஙசு)

வருந்தினர் வாயி லோனை வருகநீ யென்று கூவித்
திருந்திய மன்ன னின்னுஞ் செறிந்திலன் சீர்கொள் கோயில்
பொருத்தியத் திறத்தை யுயர்ந்து பொருக்கென வரைப்பா யென்று
ரருந்தவ முடையான் சென்று தாதுயர் தம்மோ டாய்ந்தான்.

(ச0)

தாதுயர் மன்னர் மன்னன் றங்கிய மாடஞ் சேர்ந்தான்
கோதினார் வணங்கி நின்சீ ரோங்குபொன் வாயி மன்னி
வேதிய ரமைச்சர் மன்னர் வேந்தநின் வரவு காணார்
மாதா யுற்றா ரென்ன வாயிலோன் வந்தா னென்றே.

(சக)

கூறினார் மடவார் கூறக் கொழுஞ்சுடர் மவுலி மீதி
னாபூந் துழாய்சேர் மாமா னல்குமா னந்த மன்னி
பூதிய வறிவை மீட்டுப் புலன்படு மொழுங்கிற் சேர்த்த
மாரிலாத் தன்பொற் கோயில் வாயில்சென் மடைந்தூர் மன்னன்

(சஉ)

குலசேகரப்பெருமாளாழ்வார் பிரபந்தம்.

மன்னவன் வாமி னண்ணி மறையவ ரரசர் வேந்த
ஹன்னிய துணரு நீதி யமைச்சர்க ளுவந்து போற்ற
மின்னவியர் மணியிற் பொன்னில் விளங்குமா சனத்தி லேறி
யென்னையாண முகிலே யென்ன விருந்தன னிருந்த மாலை.

(சுங)

மன்னவ ரமைச்சர் நீதி மறையவர் தம்மை நோக்கி
மின்னவியர் மவுலி வேந்தன் விளம்புவான் வேதாந் தத்தி
ஹன்னரும் பொருள்கண் டிள்ள மோங்கினோ ருடனவா தே
லென்னையான் வேண்டே னிந்த விருநிலத் தின்ப மென்னு.

(சுச)

பின்னையன் னவரை நோக்கான் பிரகிரு திக்கு மீடா -
பின்னையே யனைய செல்வம் விரும்பினார் குழாத்து ளின்றெ
னன்னையே யத்தா லீதை யரியனை யாகு மென்றே
யென்னையிச் சுழமேல் வைத்தா ரியாவரென் றிரங்கி நைந்தான்.

(சுரு)

அத்திறங் கண்ட மன்ன ரமைச்சர்க ளாவி வாடி
மெய்த்திறத் தின்ப ல்கும் விண்டுவுக் கடிமை யாய
சித்திர நிலையார் தம்மைச் சென்றழைத் திறைமுன் னாக்கி
யித்திறத் தேர்மி னென்ன யாவரு மிறைஞ்சி நின்றார்.

(சுசு)

கமலநான் முகத்தோன் செல்வ நரகெனக் கண்டு மெய்ம்மை
யமலவி டறிந்து மன்னு மச்சுத னடியார் தம்மை
மாமலமு மில்லா மன்னன் முன்னுறக் கண்ட போதி
லெமலமுங் கடிவீர் வம்மி னிருமினென் றிறைஞ்சித் தானும்.

(சுஎ)

புருந்தன னிலத்திற் கண்ட விருந்தவத் தோர்கண் மன்ன
திருந்துபார் முழுதுஞ் செங்கோல் செலுத்தியான் கின்ற செ
ய்பாராந்துமா சனத்தின் முன்போற் போயிருந் தருள்வா யெ
யருந்தட முகின்மேற் சென்ற கருத்தினர் சுழற மன்னன்.

(சுஅ)

மாசிலா நிலையீ ருங்கண் மலாடித் துகளே யின்றென்
பாசமார் பிறவி நோய்க்கு மருந்தெனப் பணிந்தேன் பின்னோ
ராசனத் திருந்தா னன்னெ னறிவென வழுதான் மன்னன்
மேசுடைத் திருமா றொண்டர் சென்றவ னடியிற் றுழந்தார்.

(சுக)

திருமகள் கொழும் கன்பு தினையின தளவு மின்றி
யிருநில மிறைஞ்ச யானே யெருத்தழற் றிதுமாப் பெய்தி
யருவினே வசத்தி லாடு மடியனை யிதாநீர் செய்தார்
பொருவினன் னிலையீ ரந்தோ பொறுக்குமோ வென்று போற்றி.

(சுஓ)

பின்னாமங் கவர்பொற் றுனைப் பிடித்துயர் முடிமேல் வைத்தா
ன்னெறி யன்ப ரோடு ஈன்மறை முடிவின் மன்னி
யுன்னரும் பொருளை யுன்னி யுவந்தரி யருளாம் மன்னின்
முன்னெடுங் புலியிற் போந்த முத்தர்கண் மூவர் ஈரல்வர்.

குலசேகரப்பெருமானாழ்வார் பிரபந்தம்.

எனவிசைத் தருளும் பொய்கை ஸ்தம்பே யிசைத்த பாட்டு
மனவயற் புதுவைக் கோமா னவதரித் தரசன் முன்னே
வினவருஞ் சமயத் தாரை வென்றதம் வேதக் கோன்பின்
மனமகிழ்த் தருளிச் செய்த தமிழுமா மாய னார்பால்.

மந்திரங் கேட்ட திரன் றமிழுமா மழிசைக் கோமா
னந்தரத் தாமர் பாண விரியைவா வென்று கூவப்
பந்தனை விரலாள் ஸ்ரீ பதுமையோ டெம்மா னேகி
யிந்திரன் வணங்கச் சென்றாள் இருக்கையூர் புக்க வாறும்.

(ருக)

ஒங்குசீர் மழிசைக் கோமா னுரைத்தநற் றமிழு மன்போ
டாங்கதற் பின்பு தொண்ட ருப்பொடி யாழ்வார் தோன்ற
பாங்குட னுரைத்த பாட்டிம் பரமனே யடைந்த வாறும்
தேங்கமழ் மாலே மார்பன் திருந்துற விருந்து கேட்டு.

(ருச)

சென் னா யகனார் மீதிற் திருவரு ளிருந்த தன் திப்
பங்கமின் முத்த ரிந்தப் படியிசை வந்து தோன்றிப்
பொங்குமே மூலகி னீங்காப் பொறிபுல னோடு மாடு
மெங்கனாக் கின்ப நல்கு மிருந்தமி ழிருந்த வாறே.

(ருடு)

என்றுரைத் துருகி நைந்தாங் கிருந்தமன் றிருந்து நீதி
யொன்றிய பகவத் பத்த ருடனிலை யுரைக்குந் தொண்ட
னின் னுரீர் புகலு மித்த வெம்பெரு மக்க டம்பாற்
சென்றுநா னவர்க்காட் செய்யுந் தினமெனக் குறுமோ வென்றும்.

(ருக)

ஆங்கவர் தமக்காட் செய்வா ருடனமர் காலத் தானு
மோங்குசீ ரரங்க மாதி யுளதிருப் பதியின் மாயன்
பூங்கழல் வணங்கு நாளு மென்றுகொல் புகுமென் றெண்ணி
யேங்கிமன் னிருந்தான் மண்மீ தியாவரு மிறைஞ்சி யேத்த.

வேறு.

அப்படியை யவையுறந்து மச்சுதன்சீ ரடியருட்
னிப்படியிற் சிலகாலங் கடத்துநா ளிகுல்வேந்த
னோப்பரிய சுருகிலத் தாருத்தி னொன்றுகெட்
வெப்படியீ துரைப்பெனக் காவலை ரிடருந்து.

மந்திரிக ளுடனுரைப்ப மன்னவனோ டம்மொழியைத்
தந்திரித்தார் மந்திரிக டார்வேந்த னதுகேட்டு
வந்திருந்தா ரார்வேற்று மானிடராய் மனையிலென
லொந்திறைஞ்சிக் காவலவர் பாகவ்த ரென நுவன்ற

வேறு.

- ஆவ்வுரை மன்னர் மன்னன் செவியுறவாவி வாரடி
வெவ்விடங் குடித்தா ரென்ன விம்மினன் மனத்தி னுன்ன
யெவ்வகை செய்தாற் தீரு மிப்பழி யென்ன வெண்ணிக்
கவ்வையில் சூடப்பாம் பின்றே கதுமெனக் கொணர்வீ

குலசேகரப்பெருமாளாழ்வார் பிரபந்தம்.

ஐதித்தின் றவர்க ளேகி யராக்குடங் கொணர்ந்து வைத்தா
 சீப்பினின் மன்னன் பொற்பன் டாரியைக் கண்ணு னோக்கி
 யெடுத்தா ரயிர்த்த தாரை யியம்புகை யிடவு மென்று
 குடத்தரு கணைந்தான் கேட்டோர் கோவோடு முரைப்ப தானார். (சுக)

மண்டல முழுது மாளு மன்னவர் மன்ன கேட்டி.
 யண்டமுன் மிமிழ்த சோதி யச்சுத னுசி லாத
 தொண்டர்க ளன்றி யாரும் தன்னின ரில்லை யென்று
 ருண்மெற் றியாங்க ளல்லா லுட்புகுந் தவர்க ளில்லை. (சுஉ)

நனவுரைத் தையந் தீர்வேம் யாமெனக் குடத்தி னேரே
 மனமகிழ்ந் தன்பர் சென்றார் வையக மன்ன னின்மி டாந்
 வெனவவர் முன்ன மெய்தி யேழல குண்ட சோதிப்
 புனைமலந் துழாயான் றெண்ட ரெடுத்திலர் பொற்பன் டாரம் (சுகங)

என்றுசென் றிருந்த பாம்பின் குடத்தினில் யாரும் காண
 வென்றிவேன் மன்னர் மன்னன் றிருக்கையை விரைவி னிட்டாங்
 கன்றுதன் பொற்பன் டாரம் போக்கினு ரிட்ட வாழி
 யொன்றெடுத் தரச னின்ற னும்பர்ப்பு மாரி பெய்தார். (சுகச)

மத்திரித் தலைவர் தாமு மன்னவ னடியிற் றுழந்தா
 ரிந்திரன் பிரம னக்க னுதிய ரெவருந் தத்தஞ்
 செந்தையின் மகிழ்தா ராழ்வா ரரசியற் சிலுகை விட்டாங்
 கெந்தகா ளரங்கத் தானை யாமனு பவிப்ப தென்ன. (சுகடு)

வேறு.

எம்பெருமான் சொன்மலை யிருளிரியச் சுடர்மணிக ளென்று பத்து
 நம்பெருமா டிருவுளமு நான்மறையு மயனரனு நலத்தோ டோங்கு
 முய்ப்புருமா முனிவர்களு முலகேழு முருகிநீ ராள மாக
 வம்பவிழ்ப்புத் துழாயானை யனுபவிப்ப தென்றெனவும் வகுத்துக் கூறி. (சுகக)

சீராரும் திருவரங்க நகருறையும் பாகவதர் சேடந் துய்த்தவ்
 வாராத காதலர்கள் குழாங்களுட னடியேனு மமர்ந்து வைகி
 யேராரும் பேரின்ப மென்றுகொலோ வுண்பதென வெடுத்தோர் பத்துங்
 காராரும் பொழில்வஞ்சி காவலவன் கட்டுரைத்தான் ககனம் வாழ்த்த. (சுகஎ)

ஆங்கதற்குப் பின்வஞ்ச வலகத்தின் வாழ்க்கையையா தரியே னென்றே
 யோங்கியசீ ரரங்கத்தி லுற்றனந்தன் மீதேறி யொழிலில் காலம்
 பூங்கமலக் கண்வளரும் புனிதனன்றி யெனும்பத்தும் பொருந்த வோதித்
 தேங்கமழ்பூந் தார்வேந்தன் றிருமனத்தாற் றிருவரங்கஞ் சென்று சேர்ந்தான். (சுகஉ)

அந்நகரிற் பாகவத ரனைவர்களு மெதிர்கொண்டாங் காழ்வார் செய்ய
 பொன்னடியிற் புக்கிறைஞ்சப் பூபதியா யாழ்வாராய்ப் போற்று மன்பர்க்
 கின்னமுதாம் பெருமானும் திருத்தொண்டர் தாவினைக் கிறைஞ்சி வாழ்த்தி
 முன்னுநா னினைத்தின்று மொழிந்ததென வணியரங்கள் முற்றத் துற்றார். (சுகஃ)

அணியரங்கன் திருமுற்றத் தன்பர்களோ டுனிதமரு மாழ்வார் சோதிப்
பணியணமே லமர்தொழப் பங்கயக்கண் வளர்த்தருளும் பரணைக் கண்டெம்
மணிவண்ண சரணமென மண்மீதிற் பணிந்திறைஞ்சி முஞ்சத் மாலை
தணியாமா மணிந்துலகஞ் சுகமடைய வடமொழியாற் சாற்றி மாமால்.

(எ0)

அருகணந்து திருவுருவை யுற்றிறைஞ்சத் திருக்கண்வள ரரங்கத் தம்மா
ஹருகுபெரும் காதுரைத் திருக்கண்விழித் துறநோக்கி யொப்பி லாதீர்
திருமகளோ டியாமுறையும் வேங்கடத்தில் வருதியென்றான் செகங்கட் கெ
மொருவனென நின்றவரு மணிவண்ணார் செயனோக்கி யுருகி நைந்தார்.

(எக)

நைந்துருகித் திருவரங்கத் தம்மானை யன்பர்பெறு ஞான வாழ்வை
யைந்துதலை பாடரவை யலர்கமலத் துள்ளுறையு மன்னை தன்னைச்
சிந்தையுறப் பதிவித்துத் திருவரங்க நகர்நீங்கித் தேவர் வாழ்த்த
முந்தைமறை தொழங்கச்சி யருளாளர் தமைவணங்கி முதல்வர் கூடும்.

(எஉ)

சீராரும் வேங்கடத்திற் சென்றடைந்தார் திருமலையைத் திருந்த நோக்கி
யேராரும் புவிமீதிற் பரமபத மிதுவென்றே யெண்ணி நின்ற
காராரித் திருமலைமே லேதேனு மாவேனான் ககனத் தோழப்
பாராரும் பதம்வேண்டே னென்றுரைத்தா ரங்கிருந்தோர் பத்து மன்பர்.

(எங)

அந்நெறிமெய் யன்பினெடுங் திருமலையை வலஞ்செய்தாய் கதன்மேல் வை
பொன்னவிரிகே மிப்பெருமான் பூங்கழற்கீழ் வானவரும் புகழ வைகி
யென்னமுதே சரணமெனச் சிலகால மிருடிகரு மிறைஞ்ச வாழ்ந்து
பின்னொருநாள் விற்றுவங்கோட் டம்மானை யடிதொழுவான் பெயர்ந்து போனார்.

அண்டர்தொழும் விற்றுவங்கோட் டம்மானை யடிவணங்கி யதனுள் வைகுந்
தொண்டர்களை யடிதொழுது சுருதிமுதல் வானவரும் துதிசெய் தேத்த
வொன்பமிழோர் பத்துநீ யெனவேண்டா யாயினுநா னுன்னை யல்லாற்
புண்டரிகக் கண்ணெந்தாய் பற்றிசேன் மற்றெனவும் புலனம் போற்றி.

யெ/ம்/உ

(எடு)

கட்டுரைத் கொல்லநகர்க் காவலவன் செங்கமலக் கண்ணன் வைகு
மெட்டெழுத்தே துணையாக விருநிலமும் வானகமு மிறைஞ்ச மவ்வூர்
விட்டெழுந்து வசுதேவர் திருமகனு ராய்ப்பாடி சென்று மேவி
மட்டவிழும் துழாய்முடியான் வரவுணரு மாய்மகளிர் வசன் மாக.

(எசு)

ஊடலுடை யொருபத்து மெடுத்துரைத்து வான்முதலா முலகம் போற்ற
மாடமிசை மதிதவழும் வடமதுரை நகர்மன்னி யதில்வாழ் மாமா
றாடொழுது தேவகியார் தஞ்சிறுவன் மழலைச்சொற் றுங்கே ளாதே
யீடுபட்ட சொற்றொகையோர் பத்துரைத்துக் கண்ணபுரத் தெய்தி னாராள்

ஆந்நகரத் தினிதமரு மச்சுதனைத் தயரதனு ராவீ யாய
யென்னமுதா மிராகவனுய்த் திருவுளத்தி லெண்ணியவன் மன்னை யீன்ற
தன்னிகரான் கௌசலையா ளிராகவனைத் தாலாட்டுந் தாலாட் டாக
வின்னிசையாற் பத்துரைத்துத் தயரதனு ரிராகவனுர் கீரனிலேக.

1

குலசேகரப்பெருமாளாழ்வார் பிரபந்தம்.

வருத்துமூற்றுப் புலம்பியசொற் றொகையாலே யொருபத்தம் வருத்துக் கூறி;
கிருத்திகழுந் தில்லைநகர்ச் சித்திராகு டஞ்செறிந்து தேவர் வாழ்த்த 13
வருத்திரானு மடிவணங்க வுலகனைத்து முண்டிறங்கு மொருவன் றன்னைச்
சுருத்திலுறப் பதிவித்தக் கருணை முகி லயோத்தியெய்திக் ககனம் வாழ, (எ

வேறு.

--ர் குலமுழுது மறுத்த வாற்றை வான்மீகி விரித்ததனைத் தொகுத்து ஞானச்
சுவாஸலமைந்த தமிழ்ப்புத்தி லருளிச் செய்து சுருதிதொடர்ந் தறிவரிய சோதி யாகி
மல்லடர்த்த மாமால்வை குந்தம் புக்கு மாமணிமண் டபஞ்செறிந்து கொல்லிக் கோமா
னெல்லையில்பே ரின்பவெள்ளச் சுழியின் மூழ்கி யிருந்தரித்தர்முத்தருடனிருந்தவாழ்ந்தார்.

குலசேகரப்பெருமாளாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாணுவார் பிரபந்தம்.

காராரும் பொழில்வஞ்சி காவலவன் கதிர்மவுலிக்
கூராரஞ் சுடர்வேற்கைக் குலசேக ரன்றிறமு
மேராரும் பாகவத ரின்னருளாற் சிறிதியம்பிச்
சீராரும் திருப்பாணு வார்திறமுஞ் செப்புவாம்.

மாணர்ந்த திறலரங்க மணிவண்ணைக் கண்டகண்கள்
காணுமற் றேன்றினை யு மெனக்கரைந்து கட்டுரைத்
பாணுவார் ரனுபவத்தைப் பாடவெனப் பத்தர்கணரு
ணாதே யொருப்பட்டே னிதினவேறு நகையுளதோ.

மனுமகனுக் கயன்கொடுத்த மரகதமா மணிக்குன்ற
மெனுமரங்கத் தம்மாணை யிதயமல ரணைக்கிடத்தி
யனுபவிக்கும் திறமுணரிற் திருமகளஞ் சம்மடியேன்
பனுவலுக்கே வெளியாவார் பாணுவார் ரல்லரோ.

என்றாற்பொய் யடியேனுக் கெளிதோமற் றவன்கீர்ந்தி
நின்றாங்கே யதுநிற்க நாயினேன் புன்சொலினு
மொன்றாமா தென்னென்னி லுரைதோமற் திருப்பாணன்
குன்றாத திருநாமம் வரலான்மெய் குறித்தோடே. னே

ஆங்கவையே துணையாக வறைவேன்மெய் விண்ணின்று
பூங்கமலக் கண்னெம்மான் திருவருளாற் புவியின்மறை
யேரீங்குதிரு வுறையூரிற் திருக்குலத்தா ருறுதவத்தின்
பாங்கதீனாற் கார்த்திகைமா தத்திலவளர் பக்கத்தில்.

செய்யநெறி யுரோகணியிற் றேவர்களுந் திருமறையும்
வையகமா முனிவர்களு மாதவரு மகிழ்ந்தேத்தப்
பையரவத் தணைத்திடூந்தான் பத்தர்குழாம் பரிந்தோங்க
வையனெனை யாளவந்த திருப்பாண னவதரித்தான்.

என்றாரு மறியாதே யிலைமறைகா யெனமண்ணிற்
றேன்றாதே வளர்ந்தருளிச் சுருதிதொழ வுலகுய்ய
மூன்றாறு திருவயதிற் கைசிகநா ரதமுனிவர்
போன்றாரு மிவர்க்கொவ்வா ரெனுமிசையிற் பொதுவின்றி.

குழ்விசம்பு மதிலமரர் தொல்லுகை மம்புவியு
மாழ்கடலு மெண்கிரியு மயனரனு மசுரர்களும்
வாழுமுயிர்ச் சராசரமு நீராறு மயமாக ன்
வேழிசையும் பாண்பெருமா ணம்பெருமா னிடத்திசைத்தா.

திருப்பாணுவார் பிரபந்தம்.

தென்னாற்றங் கரைநின்று திருப்பாண ரிவைபயில
௩ வந்தாட்டார் திருக்குலத்தி லவதரித்தா ரிவர்யாரோ
 பொன்னாட்டி லுள்ளவரோ வெண்புகழல் புண்ணியரும்
 பன்னாளுந் திருவரங்கத் தம்மாளைப் பணிந்தேத்தி. (கௌ)

அப்படியே பலகால மந்தரங்க சேவைபண்ணி
 யொப்பிலார் சங்கீதம் பயின்றிடுநா னாயர்வாறு **ஸ்மா**
 மிப்படியு மளந்தபிரான் திருமார்பி லினிதமருஞ்
 செப்பென்னுங் கனதனத்தா டிருமங்கை மனமகிழ்ந்தே. (கௌ)

வேறு.

திருவ ரங்கநக ரெம்பி ராஜேழவை செப்பும் வானிலுறை தேவரு
 மருவ ரும்பொருவில் வீட தாதிபுல கேழி னுமியிசை வருத்துவோ
 ரொருவ ரிங்கிவரை யொத்து ளார்கள்பிற ருண்டு கொல்லுரைசெ யும்பவிப்
 பெருகு காதலர்பு தம்பு நிற்றல்பழு தென்று செங்கமலை பேசலும். (கௌ)

அண்ட ரண்டமு ளடங்க வுண்டுதுயில் கொண்ட மாலணி யரங்கனார்
 புண்ட ரீகமலர் மங்கை கட்டுரைசெய் போதி லங்கவளி னேந்துந் **ஸ்மா**
 தொண்ட ரைக்கொணர்மி னென்று செம்பவள வாய்தி றந்திறைவர் சொல்லவக்
 கொண்டல் கோயிற்றிடு வாயில் காவலவ ரேகி னூர்குழுவொ டேகியே. (கௌ)

வீதி பற்பல கடந்து சென்றவர்க டிருமு கத்துறையை மேவிநின்
 றாதி நாநீனரு ளாச்சு தன்னணி யரங்கு னின்றினே யழைத்தனன்
 போதி யெங்கொளாடு மென்று செப்பியவர் பொற்ப தங்களி லிறைஞ்சலுந்
 சாதி யிற்கடைய னென்று பாணரது தக்க தன்மென வணங்கினார். (கௌ)

வணங்கி ன்றவ ருரைபப மற்றவர்கண் மாசி லாநெறி யரங்கர்முக
 குணங்க டந்தவர்மு னெய்தி யிம்மொழிகள் கூறு வோமென லுமேகி
 பணங்க ளாயிர மிலங்க னந்தன்மியை மன்ன வோவினியுபத்தன **ஸ்மா**
 ரினங்கு கின்றிலர் குணங்க ளெண்ணியவ னெய்து வாநென விறைஞ்சினார். (கௌ)

வேறு.

அந்தவரை சிந்தைபுக வாதிபவ ரோடு
 முந்தைமறை நீதிசூல முற்றும்வரு வித்த
 வெந்தமுது தொல்குல மியம்பிலெழ தன்ப
 வந்தகுல மேகுலம் வரச்சொலுமி னென்றார். (கௌ)

கன்றிவை யுரைத்திடுவ நாதவென நால்வர்
 சென்றுவிரை விற்றிரு முகத்துறை செறிந்தே
௩ நின்றிசை வழுத்துநிம லர்க்கிவை நிகழ்த்த
 வென்றுள்து கேண்மினென் மற்றவ ருரைபட (கௌ)

திருப்பாணுவார் பிரபந்தம்.

மின்னையினிர் நேமியுடை விண்டுவுரை மெய்யப் பெயர்
பின்னையின வாளை யடைந்துபிறி தற்றுத்
தன்னையற விட்டதலை வர்க்கது தருங்கொ
லென்னையவ ரோடுமிறை யெண்ணிடவு மென்றே. ௮௮

செப்பியடி யேன்முடிவி நீவினசெய் நீச
னெப்பரிய சோகிவள ருத்தம தலத்தி
லெப்படி மிதிப்பதிரு கால்கொடென யாளு
மப்பனெடு கட்டுரைமி னன்பரென வாழ்வார். ௮௯

கூறவிதை யேவலொடு சென்றவர்கள் தோவே
மாறிடி லுமைக்கொடுசெல் வோம்வலியி லென்றே
யேறியெதிர் செல்லவவ ரோடியவ லெட்டா
தாறுவரு காவிரியி னக்கரையி லாளுர்.

இத்திற மரங்கரொ டியம்பிடுவ மென்றே
மெய்த்திற முணர்ந்தநெறி நால்வர்களு மீண்டாங்
கத்திறமு மாயனெ டறைந்தனர்க ளம்மா
னெத்திற மியற்றிவிவ லெய்துமென வெண்ணி.

வேறு.

ஊ லாத மாமாயு யரங்கன் றனையர்ச் சனைசெய்யு
லக சார்ங்க மாமுனியை யுவந்து கூவி யுத்தமபோய்ப்
ருங் காண டின்றோளிற் பாணு வானைப் பரிந்தேற்றி
வும் பதியை வலஞ்செய்து கொணர்க வென்ற னிகரில்லான்.

வேறு.

மாகிலா முனைவன் மாயன் மலரடி வணங்கி யேக
வாசிலா வனைத்துக் கொத்து மவனுடன் சென்மி னென்றே
யீசனு மருளிச் செய்ய யாவரு மெழுந்து சென்றத்
தேசினு னின்று புகுந் திருமுகத் துறையை மன்னி.

சுற்றற வனைந்து கொண்டு தொழுதனர் திருப்பா ணுவா
ருற்றவர் தாள்க டம்மி லுடன் பணிந் துருக வீசற்
கற்றமா முனிவ னுழவீ ரருளிப்பாடு மக்கின் றென்ற
னற்றவ முடைய பத்தர் நானது செய்யே னென்றார்.

ஏடவிழ் துளபத் தாரா னெடுத்துமைக் கொணர்ச் சொன்ன
னெடவு மொட்டோ மாழ்வீ ரென்றன ருவந்து சென்றார்
மாடுகின் றவரை நோக்கார் மற்றொரு திசையை நோக்கிக்
கூடுமோ நீசன் மாசில் குலத்தொடு மென்று கூறி.

திருப்பாணுவார் பிரபந்தம்.

கடுப்பினி லாழ்வா ரோடக் காத்தற வளைந்து நின்றார்
தடுத்தன ரோட றன்னைச் சரணென வணங்கி மண்ணிற்
படுத்தனர் திருப்பா ணுவார் பங்கயத் தயனும் போற்ற
வெடுத்தற முனிவ னேந்தி யிருத்தினுன் நிருத்தோ டன்னில்.

நண்ணரு மிலங்கை வேந்தை நானைவா வென்ற வந்நாட்
கண்ணனைத் தோண்மேற் கொண்டு களித்தமா ருதியை மானட்
பண்ணமர் கவிவ லானைத் தாங்கியுபனவன் பெற்ற ட்
வுண்ணிறை மகிழ்ச்சி யேழே முலகினி லொருவர்க் குண்டோ.

இடிநிகர் முரசு மார்ப்ப விமையவர் முனிவர் சித்தர்
கடிமலர் சிந்தி யார்ப்பக் காசினி யோர்கள் போற்றிப்
படிமிசை யிறைஞ்சி வாழ்த்தப் பத்தர்கள் குழாங்க ளாடு
மடிதொறுஞ் சேறு பாயு மானந்த வருவி நீரால்.

அணியரங் கத்தை முக்கா லவ்வணம் வலஞ்செய் தேகப்
பணியணைக் கிடந்த மாமால் பாணர்மெய் விழிக ணேர்முன்
கணிகணன் பின்னே போன கஞ்சமா மலர்த்தா ளாதி
மணிமுடி வரையுங் காட்டி மாசிலா மகிழ்ச்சி யீந்தார்.

முமலமு மற்ற நீதி முனிவரன் நிருத்தோண் மன்னி
யெமலமுங் கடிவார் வீதி யூடவ ரேருங் காலை
யமலனெம் மாதி நீதி யணியரங் கத்து ளெம்மான்
கமலப்பா தங்கள் வந்தென் கண்ணுளோக் கின்ற வென்றும்.

நின்றுதான் போய தாளா னிலம்விசும் பளந்து நீண்ட
வென்றிவே லரக்கர் தஞ்ச வெங்கணை தூரந்த வேந்தன்
மன்றல்சேர் துளபத் தாரான் வளர்திரு வரையிற் கண்டு
சென்றதாஞ் சிவந்த செம்பொ ணடையிற் சிந்தை யென்றும்.

வேறு.

மந்திபாய் வேங்கட மலையை மன்னியு
மிந்தியங் கடிந்தவ ரிதயப் போதினுஞ்
சிந்தியா தடிதொழுந் திருவ ரங்கை
ருந்திமே லெனதுயி ரொடுங்கிற் மென்னவும்.

கலகமா நிலங்கையர் வேந்தன் காட்டிய
வலகிலா வாற்றலை யறுத்த மாயுன
ருலகெலர் முண்டொடிக் குதர பந்தன்
சிலவுகிமன் னுளத்தென நெகிழ்த்து கூறியும்.

வேறு.

தந்தைதாய் சுற்ற முற்ற தமிழனே னுயிரு மாகி
முந்தைநாள் விரும்பிச் செய்து மொய்த்தவல் வினையுந் தீர்த்தென்
சிந்தையே கோயில் கொண்டு திருவரக் கத்துண் மன்னு
மெந்தையார் திருப்பார் பன்றே வெண்ணையாட் கொண்ட தென்றும்

வண்ட டு ரிதழித் தாரோன் வல்வினே முழுதூந் தீர்த்துக் க,
கொண்டல்வந் தமருஞ் சோலைக் குளிர்புன லரங்க மன்னி
யண்டரண் டங்க ளாதி யனே த்துள பொருளுந் தண்டா
துண்டமர் மிடறு கண்ட ருயக்கொண்ட தென்னையென்றும்.

கையம் ராழி சங்கக் கதிர்மதி யிருபான் மன்னு
மையமர் கிரியி தென்ன வளர்வதாங் கருணைக் குன்றம்
பையர வணையுண் மன்னு மரங்களுர் பதுமம் போன்ற
செய்யவா பையோர வின்றென் சிந்தனை கவர்ந்த தென்றும்.

பரியவா ளவுண னாகம் படிமிசை மடிமே லிட்டே
புரியவா னுகிராற் கீண்ட வரியென தரங்கத் தம்மா
னுரியமா முகத்தி னீண்டு செவ்வரி யோடி வாடாப்
பெரியவான் கண்க ளென்னைப் பேதைமை செய்த வென்றும்.

பாலனாய் ஞால முண்டு பங்கயச் செல்வி தன்னே
டாலமா மரத்தி லோர்சிற் நிலையம் ரரங்கத் தம்மாள்
கோலமா மணிக ளாரங் குறுகைக் குழுவில் சோதி
லீலமா மேனி நெஞ்சை நிறைகொண்ட தையோ வென்றும்

கொண்டில்போ லுருவத் தானைக் கோவல னுகி நெய்பா
லுண்டசெவ் வாயி னுனை யுளம்புஞ் துருக்கு வாளை
யண்டர்கள் பெருமான் றன்னை யமுதினை யரங்கத் தானைக்
கண்டவென் கண்ட ளாரப்பின் காண்கிலே னென்றை யென்றும்.

வேறு.

அப்படியே திருமொழியோர் பத்துரைத்தாங் கணியரங்கள் நிருமுடி
லாப்பரிய முனிவரனோ டெய்தியவன் நிருத்தோணின் றுழபர் வா
செப்பரிய பாண்பெருமா ணம்பெருமாள் சரணமெனச் சென்று தா
ரிப்படியே யிறையருளின் செயலிருக்கு மென்றெருவாக் கியம்ப லா

சரணமெனத் திருவடிக்கீழ்ச் சென்றிறைஞ்சும் பாண்பெருமா டன்னை
சரணவொழுக் குறும்வஞ்சப் பொய்யன்புக் கெட்டாத கமலச் செவ்
புரணனெழுந் திணையடியை மெய்யன்பர் சென்னிமிசைப் பொருந்த
புரணிதுவே புகழ்வுடமென் தக்கமலத் திருவடியி லடங்கி னாரால்.

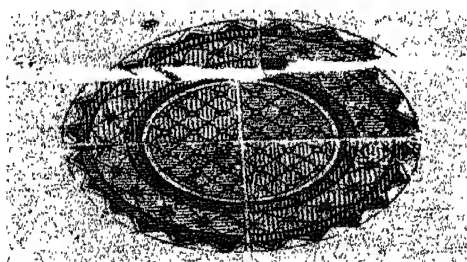
திருப்பாணுவார் பிரபந்தம்.

வேறு

இன்பவீ டடைவார் துலமா முடல்விட் டெழிறிகழ் சூக்குமங் கழற்றித்
துன்பவா தனையும் விரசையிற் போக்கிச் செறிவர்க டுகளறு பாண
ரென்புதோ லுரோமத் துலமு மரங்க னிணையடி யெய்திய தென்ற⁶
லன்பினு லன்றி யொன்றினு லய்யு முபாயமெவ் வண்டத்தி லுளதே.

திருப்பாணுவார் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீ

வடிவழகிய, தம்ரிதாஸர்

இயற்றிய

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

இது

தென்னூரிலிருக்கும்—காசர் கங்குடி

ஆவூரி, கி. வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமி

பொருளுதவியைக்கொண்டு

பண்டிதர் P. R. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

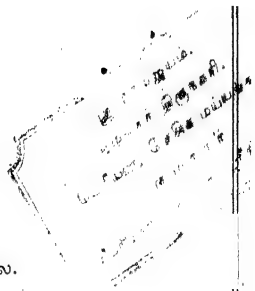
திரிசுரபுரம்:

ரவிபு அச்சியந்திரசாலை.

1909.

Copy Right.]

[வினா அல்லது அ.]

ஸ்ரீ

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

சென்னை 1916

உருவெழுதி யபனறியா வோதவண்ண ரடியடைந்த
மருவெழுதண் ணுறையூரன் வளர்புகழின் றிறங்குநிக்
குருவெழுதி யடியேனுக் கருளியசொற் கொழுந்தமிழாற்
திருவழுதி வளநாடன் றிறமறிந்த படிபுகல்லாம்.

படிமுதலே முலகுண்ட பரம்பரனைப் பத்தியினன்
மடிபிடித்து நின்னில்யான் பெரியனென வழக்காடி
யடியடைந்த சடகோப னனுபவத்தை யெடுத்துரைப்பக்
கொடியனே நெருப்பட்டேன் கொடும்பிழைவே நிதினுனதே

சீர்கொண்ட திருவழுதி வளநாட்டிற் சென்மித்தோர்
பேர்கொண்டோ ராவணத்தென்* பேரெழுதப் பெற்றமிழி
னோர்கொண்ட திருக்குருகி ரெல்லையிலோர் நாயாயவ்
வூர்கண்டு புறந்திரியா நானேவி தொருப்படுவேன்.

வேறு.

குர்வர்பால் வஞ்சஞ் செய்து குரைகட னடுவட் சோதி
யரவணைக் கிடந்த மாய யடியளி ரபசா ரத்தி
லிரவுநன் பகிலும் வைகுமிறுவினை யேனோ மாலைப்
பரவிவாழ் குருகைக் கோனைப் பாடவென் றெருப்பட் டே.

ஆசார வின் னாகி யழிவையர் கற்புக் கற்பங்
கூசாது சென்று தீண்டிக் கொடுவிடந் துய்ப்ப யாரு
நீசாபோ வென்று நீக்கு நீசனென் றுனோமாதன்
நேசாரும் புகழைக் கூறச் சிந்தனை செய்தே னந்தோ.

அருவின தெழிலை யஞ்சா தந்தனிங் கறையு மாபோ
லிருவினை வசத்தி லாடு மிகெடை யேனும் பாடத்
திருவரு ஞடையார் போற்றுஞ் செண்பக மாறன் றன்னை
கருதினே னென்செய் கின்றேன் கற்றவர் கருத்தி னேரே.

ஆவணம்—அடிமைச் சீட்டு. * குருகூர்-குருகனென்பவனது மாஜதானி.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு.

மாசன மதுராகவி தம்பிரான் வாழ்மாற்
னாகி நமிழ்மறையோ ராயிரத்தி லோர்பாட்டி
லீசன் நிறமுணர்ந்தா ரெங்ஙனே சொல்லிடினுந்
தேசுறுபே ரின்பம் பயக்குமென்றான் றீவினையேன்.

ஆங்கவையே சார்வா யவனை நினைந்தவன்றன்
பூங்கழலை யேத்தப் புலையே னொருப்பட்டே
னோங்கு புகழ்க்கவிக னோரா ரிதன்பிழைமண்
டாங்குமணற் சோறு தருங்கல்லா ராராய்வார்.

வேறு.

ஆதி நாதன் றிருவுந்திக் கமலத் தயனுக் காங்கொருநா
ளாதித் திரண்ட சதுரயுக மிரண்டா யிரமா மோராண்டு
பதித் திடாநாண் முந்நூற்றோ டறுபத் தைந்தும் பேறுவன
கிக் கையு வாமயற்கு நிறைந்த வயது மொருநாளும்.

வேறு.

அறநச் சதுரயுக மீரைஞ்ஞா நயன்பகலில்
வந்தமனுப் பதினாலவர் மற்றதனைக் கூறிட்டுப்
பந்தமறு மோரொருவற் கெழுபத்தொன் றாய்ப்பரிப்ப.
நந்தலில்லா வோராறு பாரணமென்னநாட்டி.

வேறு.

அத்திற முடைய நீதி யயற்கொரு பகலிற் றேன்றி
மெய்த்திற மனுக்க ளெண்ம ரறுவரும் விரைவின் வீவர்
பொய்த்திற மணையாக் கங்குற் பொழுதெலாஞ் சலதி மூடு
மித்திறம் பிரமர் தோன்றி யிறந்தவர்க் கிலக்கே தென்னில்.

செப்புமேழ் கடலி னெக்கர்ச் செறியுநுண் மணலின் மிக்க
தப்பற வுதித்தார் முன்னஞ் சாற்றிய விவரிற் பின்னா
யிப்பொழு தண்ட மெல்லா மியற்றிய பிரம னாருக்
கொப்பரும் வயது நூற்றி லோங்குமுன் னைம்ப தாங்கே.

அற்றபின் னைம்ப தென்றே யறைவதின் முதனா டன்னி
லுற்றதோர் பகலி னீரே முரைப்படு மனுவி னாலவர்
கற்றசீ ரிருவர் காலங் கடந்தபி னேழா நாமம்
பெற்றவை வச்சு கற்கப் பிராணன் விசிக்கப் பார்.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு.

சாற்றரிய சதுரயுக மெழுபத் தொன்றிற்
சதுரயுக மிருபத்தே ழுவற்குச் சென்று
தோற்றியவை கழிந்ததற்பி னிருபத் தெட்டிற்
றுலங்கியதோர் துவாபரமா முகத்தந் தத்த்
லேற்றமுடை நாவலநற் றீனிற் றென்பா
லிலங்குகிருக் குருகூரி லீசன் கூறு
மாற்றன்மிசூங் கேத்திரமோ ரைந்தின் மாய
னருள்வளருந் தாந்தக்*கேத் திரம தாய.

வேறு.

ஆசில் பொதிய மலைல்கு மலைபார் பொருளை வளமுடைய
மாசில் வழுதி வளநாட்டின் மாடத் திருக்கு ருகூரின்மறை
பேசும் வன்ன நான்கிலறம் பெருக்கு நாலாம் வன்னத்திற்
றேசொ டோங்குந் திருவழுதி கழுவ னென்போன் றிருமகவ

வேறு.

அறந்தாங்கி யாருதித்தா ரவர்மகனு யுலகுய்யச்
சிறந்தோங்கு மருட்சக்ர பாணியார் சென்மித்தார்
பிறந்தார்மற் றவர்மகனு யச்சுத்திரென் போர்பெரிய
திறந்தாங்குஞ் சேந்தரவர் திருமகனுய்ச் செனித்தனரால்

மற்றவர்க்குத் திருமதனுய் லுந்தனர்செங் கண்ணரவர்
பெற்றமதன் போர்க்கழியார்⁶ பெருந்தவத்தா லுயர்ந்தோங்
யுற்றவர்பாற் காரியர் ருதித்தனரே ழுலகுய்யக்
கற்றவர்கண் மணியெனுமக் காரியார் கலையனைத்து^௭

ஒதிவனர் திருவயிதாங் கொருபத்தா றுற்றதற்பின்
வேதியர்கள் விதிப்புடியே விளங்கியதம் மரபிலுறு
சாதியிலோர் மடக்கொடியைத் தானோக்கி மணன்
வாதியரு வால்வந்த போர்க்கழியா ராய்ந்தனரால்.

உலகனைத்து முறநோக்கிக் காரியர்த் கொத்தவெழி
லிலவிதழ்வாய் மடக்கொடியைக் காணுதே யிறைபெருஞ்சி
நிலவுதிருப் பரிசார நீணகரிற் போர்க்கழிதங்
குலமிருந்த தெனக்கேட்செ் சென்றாரக் குலமோங்க.

(கக்)

ந்தன்—ஒரு அரசன். * இவருக்குப் பொற்காரியா றென்றுந் திருநாமம்
மாழ்வார் தாலாட்டில் 'கார்க்கழியாவெழக் கடறுண்டி மாறுபட்டோர்—போர்க்
றியார் தோனாண்மை பூத்தருணக் குன்றமோ' என வந்திருத்தில் காண்க.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு .

ருவார் பொழில்கள் புடைசூழும் வண்ப ரிசாரத் துறையவரிற்
ருவாழ் மார்பர் திருத்தம்பி தர்ப்பா சனத்தர் திருமகளா
ருமா மறையின் நிருவுருவா முடைய நங்கை யெனுமணங்கைப்
பருமா கடலில் வருமமுதைப் பேசிச் சென்றார் போர்க்குழியார். (உ௦)

வேறு .

பெண்பேசி யிவரணையப் பெற்றவர்மா துறநற்றார்
மண்பேசு மரபுடையார் குடிசூலத்தின் வழிகேட்டு
விண்பேசும் புகழ்க்காரி யார்க்கந்த மெல்லியலைப்
பண்பேசு மறைவிதியிற் கொடுத்தாரிப் படிவாழ. (உ௧)

வேறு .

திருமணம் புணர்ந்த பின்பு சிலபக லுநந்தம் ஆரிற்
பெருமணக் கோலத் தோடும் பிதாவொடு மண்ணை யோடு
மருமணக் குழலி யோடும் போர்க்குழி வைய முய்யத்
தருமண வாள் னின்பந் தாங்கிவாழ்ந் திருக்கு நாளில். (உ௨)

வேறு .

செங்கமலத் தடவயல்கூழ் திருப்பரிசா ரத்திருந்து
பொங்குபுகழ்க் காரியா ருடையநங்கை யொடும்போரது
கொங்குகமழ் பொழில்புடைசூழ் குறுங்குடியைக் கும்பிட்டு
திங்கடவழ் மணிமாடத் திருக்குருகூர் நகர்செறிந்தார். (உ௩)

வேறு .

சீரார் மாடத் திருக்குருகூர் செறிந்தா ரின்பச் சிறப்பினெடும்
பாரேர ரறியாப் பெருஞ்செல்வம் படி மே லெய்தும் பதம்பெற்றாங்
கேரா ருடைய நங்கையொடுங் காரி. யார்வாழ்ந் திருப்பவெழில்
வாரார்முலையார் திருவழிற்றோர்மைந்தன் றோன்றுவருத்தத்தால். (உ௪)

வேறு .

ாரியார் மிகவாடித் கற்புடைமெய்க் குலக்கொழுந்தாம்
ாரியா ருடனெழுந்து தவஞ்செய்யும் பரிவோடுஞ்
ரியார் பலர்வாழ்ந் திருக்குறுங்கை நம்பியுடை
வரியார் மலர்ப்பாதந் தொழுவென்றேவிடைகொண்டார். (உ௫)

சென்றுதிருக் குறுங்குடியைச் செறிந்ததிருப் பாற்கடலின்
மீனற்கமழ் குழலியொடு நீராடி வலஞ்செய்தாங்
கொன்றியசீர் மணத்தினரா யொருபுதல்வ னெமக்கருளென்
றன்றிறைவன் சன்னிதியி லருந்தவஞ்செய் திருந்தனரால். (உ௬)

சம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

1.நினைவி லவரிருப்ப வந்தாமத் திறையுயிர்க
ன்னினைவின் படியின்புந் தலைச்செய்யா வகையுணர்ந்தாந்
கன்னினைவின் படி காண்பே னினமொருகாற் பிறந்தென்ன .
ன்னினைந்தா னருணாத னவையறிந்த படிமொழிவாம். (உ)

பாய்கைமுதற் றிருப்பாணர் வரையிலுள்ள புண்ணியரை
வையமிசைப் பிறப்பித்தோ மற்றவராற் சிறிச்சிறிதே
யுய்யுநெறி யுணர்ந்துயிர்க ளடைந்ததன்றி யொருமுகமாய்
மையலறுத் தடைந்ததில்லை யெனவருந்தி மண்மீதில். (உஅ)

பிறப்பேனா னெனின்முன்னம் பெரியதிரு வடியனந்தன்
சிறப்போடும் போய்ப்புவிநிற் செனியுமெனச் செப்பவவு ர்த்
ரற்பொருளே யெவ்வுலகில் பாவர்களா யடியோங்க
ஒழிப்புக்குவதறைகவென வோதவண்ணன் கட்டுரைப்பான். (உக)

பாட்டினா லுலகும்பும் படிசெய்வேன் றிருவழுதி
நாட்டிலுயர் குருகூறிற் கோனூரி னலமிகுந்த
திட்டுபுக முடையவரே திருப்புவியாய் மறையவனாய்
வாட்டமறப் பிறவுமென்ற னிறைவனவர் மறித்துரைப்பார் (உ௦)

ஆப்படிச்செய் வேமடியே மச்சதநின் னருளிஞாடு
மெப்பொழுது வருவதுநீ வந்தக்கால் யாங்களுனை
முப்பொழுதும் பிரியாமன் முறைமுறையே தொழுதேத்தித்
தப்பறநின் னடிபரவு நெறியருளித் தாரணியில். (உ௧)

எத்தலத்தில் யாராக வெந்துவையத் திறங்கூறி
யத்தலத்தி லடியோங்கட் கருளியநின் பணிகூறி
யுத்தமனே விடையருள்க வடியோங்கட் செனவுடை
பத்தருளம் பிரியாத பாம்புருடன் பகர்ந்தருள்வான். (உ௨)

வேதங்குளையுள்ள படிகூறி விரித்ததனை
யோதுங்கை மறையவரு மப்பொருளை யுணர்ந்தறியார்
பூதங்க ளைந்தாகப் புலனாகிப் பொறியாகிப்
பேதஞ்செய் தென்னுடைய மாமாயை பிணித்ததனால். (உ௩)

ஆம்மாயை தனைநீக்கி யான்மாக்க ளெனையறிந்திங்
கெம்மாவீ றும்படிதா னியற்றிடுமெய்த் திரமுணர்
சம்மாழற் றுறநோக்கத் தான்காணே னொருவரையு
ம்மான்மற் றதுகூட வேண்டுமகற் காகநான். (உ௪)

அருமறையைத் தமிழாக்கி யண்டமெல்லார் தொண்டர்களாய்
வருநெறியின் குழாங்காண மண்ணினிலயாஞ் சென்றிருந்தாற் றென
பொருவரிய வனந்தமிழ் லாபெனையோ போற்றுவைமெய்
தருகவிக்குப் பட்டோலை கருடநீ தான்பிடிப்பை. (நரு)

நானுதிக்குங் குலநாலாம் வன்னத்தி னலமிக்கார்
வானுதிக்கு மணிமாடத் திருக்குருகூர் வளநகரி
வானுதிக்கு மைந்தருக்கா யுடையநங்கை யொடுகா
தேனுதிக்கும் பொழில்புடைசூழ் குறுங்குடியிற்றவஞ்செய்வார். (நசு)

ஆங்கவர்க்குப் பின்னையா யவரிடரு மம்புலியோர்
தாங்கிடருங் கெடவருவேன் றசரதனூர் தவந்தாங்கித்
திங்குடைய வசுரரிற்* செனித்தோமுன் னுதுபோலத் த
தேங்கமழ்பூம் பொழில்புடைசூழ் திருக்குருகூர் தனிற்காண்பீர். (நசு)

ஆதலான் முன்னேநீ ரேகுமென வருணாதன்
வேதநா வழுவாதா ரிருவர்களும் விடைகொண்டார்
ஏதவான் சிறைக்கருடன்† சித்திரையிற் சித்திரையி
லோதுதிருக் கோனூரின் மதுரகவி யாயுதித்தான். (நசு)

வேறு.

நன்றி யானி மூலத்தி னனந்தன் ஞானப் பிரானுகி
நின்ற வாதிப் பிரான்வளரு நிகரில் கோயில் வடவருகிற்
சென்றுபொருளைத் தென்கரையிற் சிறந்த ஞானத் திருப்புளியா
யென்றும் பொன்றா வரத்தோடும் வளர்ந்தா னீரே மூலகேத்த. (நசு)

கோனூரின் மதுர கவியாய் வந்தவரு
ரகில் கங்கை யகன்புனல்சேர் தாட வேண்டு மெனக்கருதி
யீச னருளால் வடதிசையி லேகிக் கங்கை யிரும்புனலுட்
டேச மறியச் சில்காலர் தவஞ்செய் திருந்தார் தேவர்தொழ. (சு)

வேறு.

உறுங்கரும முன்னிகழ்ந்த திவையவையு முரைத்தபடி
குறுங்குடியி லிருந்துதவ மியற்றிவருங் குணமிக்கார்
நறுந்துளவன் நிருவருளான் ஞானமா மதலையப்பின்
பெறும்பரிசு மிறையருளா லறிந்தபடி பேசுவாம். (சு)

அசுரா கெட என்றும் பாடும்.

‘ஸ்ரீகுமுதகணேசாம்சராய்’ என்றும், ‘வேதாத்மகமான பெரியதிருவடி யம்சமா
என்றும் இரண்பொடங்கள் குருபரம்பராப்பரபாலத்திற் காணப்படுகின் றன. இதனா
இம்மதுரகவினை, கருடபகவான், குமுதரென்ற கணேசர் ஆகிய இவ்விருவரம்ச
முடையவற்றென்பர். பெரியோர்.

வேறு.

ஒருதின முழி யுழி யோங்குமா தவத்தி னாள்
மருமுனிக் கணங்கள் செய்யு மாதவ மடங்கப் பண்ணி
வருபகல் வணங்கிக் கூறு மாசிலெண் ணைந்து செல்லத்
திருமகள் கொழுந னன்னார் கனவிடைச் செறிந்து செப்பும். (ச)

மைந்தனா விரும்பி நீங்கண் மாசறு தவங்க டம்மை
யிர்தமா நிலத்தோர் விண்ணோர் யாவரு மிரங்கச் செய்தீ
ரந்தமில் குணத்தி னுங்கட் கயன்விதி யடங்க நோக்கிற்
சின்தைநேரய் தீர்க்கு மைந்த நிலையிந்தச் செனநற் தன்னில். (சங)

ஆயினு நம்மை நோக்கி யரும்பெருந் தவங்கள் பண்ணி
யோயுமெய் யுடைய ரானீ ராதலா லுங்கள் பாணர்
தூயமெய் மதலை யாகித் தோன்றுவோந் துளங்க வேண்டாம்
போயினி நீங்க ளுங்கள் பதியிடைப் புகுவீ ரென்றுன். (சச)

கனிபொழிற் குறுங்கை நம்பி கட்டுரை கேட்ட காரி
யினியெமக் கிதில்வே றுண்டோ வெம்பிரான் புதல்வ னாகித்
தனியனேற் கெய்தப் பெற்றுந் பேறெனச் சரணந் தாழ்ந்து
பனிமலர்க் குழலி யோடும் பதியணைந் திருந்து வாழ்ந்தான். (சரு)

அப்படி யிவர்கள் வாழு நாளினி லமலன் வைய
மிப்படி யுற்ற லீலா விபூதியி லிவனென் றென்னச்
செப்பருந் தனக்குத் தானோர் தொண்டனய்ச் சீராட் டிட்டே
யொப்பருந் தனைத்தான்பாட வேண்டுமென் றுளத்துளெண்ணி

அண்டகோ ளத்தி னப்பா லவனனு மயமா யாங்கே
புண்டிலை யென்னுந் தன்சீர் மாயையா லுற்ற யாக்கை
கண்டுல கிறைஞ்சத் தான்றன் கருணை வான் றிருக்கோ லத்தை
விண்டுவிள் ளாத னான யோகொடும் விண்ணோர் வாழ்த்த.

மண்மிசை யுடைய நங்கை வயிற்றினிற் காரி யாரா
மண்ண லுண் மகிழ்ச்சி தாங்கத் துவாபர யுகத்தந் தத்தி
லெண்ணுமா வணிமா தத்திற் றெய்தியோர் பத்தோ டேழ்
னண்ணினுன ஞான நாத னன்மறை யிறைஞ்சி வாழ்த்த

அப்படி யுடைய நங்கை திருவயிற் றமர்ந்த யோகி
செப்பருங் கலியு காதி சிறந்தவை காசி தன்னிற்
றப்பற் பன்னிரண்டாந் தெய்தியிற் சாற்றார் வாரத்

நம்மாழ்வார் பிரபத்தம்.

ஶற்றநற் றிருவி சாகத் திலக்கின மெடுத்து வேதம்
போற்றுசற் கடகந் தன்னிற் பூசுநர் மகிழ்ந்து நாளுஞ்
சூற்றரு மெகின யோகந் தனிலிந்தத் தரணி மீதிற்
நேற்றினன் பிறவித் துன்பந் துடைத்தெனை யாண்ட சோதி. (௭)

வேறு.

பெற்றவ ளிராமனைப் பெற்ற கோசலை
யுற்றமெய் மகிழ்ச்சியை யொப்ப வோங்கினான்
மற்றையக் காரியு மைந்தன் நேற்றவக்
கொற்றவன் கொண்டதோர் மகிழ்ச்சி கொண்டனன். (௮)

வேறு.

அன்று மாடத் திருக்குருக ரயோத்தி நகரி லகரரிற்
வென்றி வேற்கை யிராகவனார் பிறந்த நாளின் விழாப்போன்றுங்
குன்ற மெடுத்தான் வசுதேவர் குமர னாகி யிடையரிடைச்
சென்று தோன்றவனமோங்குந் திருவாய்ப்பாடி நகர்போன்றும். (௯)

வேறு.

எலையறு மகிழ்ச்சி தாங்கி யிமையவர் குழாங்க னேத்தக்
கலையறி காரி யார்தாங் காசொடு தூசும் பொன்னு
மலையெனக் குவித்தன் றெய்தும் வறியரின் மகிழ்வோ டந்தே
யலைபுநற் பொருளை யாடி யந்தணர் விதித்த வண்ணம். (௧௦)

சித்திர மனையை பெய்திச் சேடியர் கொணர்ந்து காட்டப்
புத்திர முகமுங் கண்டான் புவனமீ ரேழுங் கண்டான்
மெய்த்திற வீடு காண விதிவழித் தவமுன் செய்தா டோ
மனெத்திற மிதன்மேல் வேண்டு மெனமகிழ்ந் திருந்த காலே. (௧௧)

கூறநான் மறைக்கு மெட்டாக் கொழுஞ்சடர்க் கருணைக் குன்றை
தேறநான் வணங்கத் தந்த திருமகள் கோனுக் கான
வீற்றார் தமக்குப் பொன்று மெய்யனார் தமக்குக் காரி
மாறனா ரென்று நாமம் வழங்கினார் வானோர் வாழ்த்த. (௧௨)

வேறு.

அப்படி யவர்கடம் மைந்த னாமென
விப்படி யவர்கெயு மியற்கை செய்தனர்
செப்பரு முலகிடைச் சிலுகுத் கஞ்சிய
வெர்ப்பிலா தவன்செயு லுணர்த்து வாமடு

வேறு

திறவாவாய் விழியாகண் டிகழ்வாரார் முகையாரா
வுறவாவா ரெவராவா ருலகோர்பா லெனவோயும்
பிறவாவா னுறுவானோர் பெருமானார் திருநாம
மறவாநா னிலமாமால் வசமாமோ வெனவோயும்.

(௫௭)

தமரான ருரைகேளா தனிநாதா திருமாலே
யெமரான ரிவரோநா னெவரோடே துரைசெய்தே
னமராரா ரமுதான யறிவான யடியேனிங்
குமரான ரொடுகடே னுயிர்வாழ்வே யெனவோயும்.

(௫௮)

ஓயாமா மயல்பூண யுறவாயா ருயிரானாய்
மாயாமா தம்மாநீன் வலையோடா டிடுவார்யார்
காயாமா மலர்மேலார் கருவான்மா முகின்போல்வாய்
சாயாமா திறலாயார் சரணுவார் தரைமீதே.

(௫௯)

வினையாயா வுலகோடார் வினையாவா ரதில்வாழ்வார்
தனையாவாய் திறவாய்பா றமாதா வெனவீணே
யெனையாயார் பலர்வாழ்வே யிவள்வாழா னெனவோது
முனையாயா விவரோடா ருறவாவா ரெனவோயும்.

அறிவாரார் புனிமீதே கவிநாவா யனுவார் கிவ்வந்த்.
பொறிவாயா நெறியார்வாழ் பொருள்வாளா கொளுவே
குறியாமா மறைவானோர் குலமாமா முதலா னிவ்வொரு
மெறியாமா சுடர்மாமா விவனம மெனுமால்.

(௬௦)

வாடாநான் மலரான்வான் வளர்வானோர் பெருமான்
கோடர்மா மழுவான்வான் குலமாமா முனிவோர்
வீடாயா ரடையாரே மூலகோடாய் விடமாமா
ருடாழா ரெனின்யாரோ தலையாவார் தலைமேல்.

(௬௧)

வாரார்பூண் முலைவாடா மலரான்சேர் மணிமாற்பா
சிராரா ரமுதேவாழ் திருமாலே சிறியேனைப்
பாராயா நெறியாரார் பரமாவோ பகர்வாய்மெய்க்
காராவா ரெனவாழ்வா ருலகோடா சூலமாக.

5. முகையாரா வுடல்வாடா முகம்வாடா முனைநா
ஆகையாமா தவமாமா னுறவாய்நா னிறவே மெ
யிலையாமா மகனமே யினிவாரோ மெனுமா
ரிவாரா ரெனமாதா நினைவான்.

தம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு

இப்படி யாழ்வா ரன்னை யிராப்பக லிடைவி டாது
மெய்ப்படு ம் வகையி ரண்டு விதம்பெற விளம்பி ரைந்தா
ரப்படி தனையு நாயே னறிந்தவா ரறைந்து பின்னவ்
வொப்பிலா யுடைய நங்கை செய்தது முரைக்க லுற்றேன் (சுந)

வேறு .

இன்னமுதக் குடமிரண்டா மெனவோங்கி மிகவிம்மி
மன்னுதிரு முலைப்பால்கள் பீரோட மனமிரங்கத்
ன்னுடைய திருமகனே முன்னிலையாய்த் தவமிசூந்த
நடை யுடையநங்கை யிவையிவைக ளறைகின்றான். (சுசு)

வேறு .

தப்பா நிலையார் தவமே தமிழ்மாறா
வப்பா முலையிரண்டும் விம்மிநா னாற்றுகிலே
னெப்பாரில் லாதாய் சுரந்துபீ ரோடுகின்ற
திப்பா லருந்தாய்நா னென்பிழைத்தே னென்னமுதே. (சுஎ)

ஒக்கலைமேல் வைத்தோர் சுரத்தா லுனைத்தாங்கித்
தக்கமுலை யூட்டத் தவமுன்பு செய்யாதேன்
மக்கடமைப் பெற்ற மடவார் முகநோக்கி
வெட்கினேன் மைந்தா விதியிலியே னானேன். (சுஅ)

சீரார் பொருளைத் திருநாட னுன்றந்தை
நரரா யணன்குறுங்கை நம்பிதிரு முன்றினிவின்
றேரார் தவமன் றியற்றியுனைப் பெற்றவனைப்
பாராயோ வப்பாவுன் பங்கயக் கண்விழித்தே. (சுசு)

மானேர் விழியார்கண் மக்களழத் தாலாட்டி
யேனே னெனச்சென் றெடுத்துமுலைப் பாலளிப்ப
நானேது செய்தேனென் னம்பீ யமுதமரா
தேனே சுரந்த திருமுலைப்பா லுண்கிலையே. (எடு)

விண்ணு மதிண்மேல் விதியிலியேன் மைந்தாரீ
யுண்ணு முலைப்பால் பிதிர்போக்க வோங்கறநர்
தண்ணு ரருவித் திரள்போன்ற தாரையையென்
கண்ணொருகே விடிக் கொடுநாள் காண்கிலையே

உன்னுடைய தாதை யுனையின்ற சோபனத்தைத்
தென்னவனார் கேட்டோர் திருமா மணித்தொட்டில்
பொன்னுலகு மண்ணுலகும் போற்ற வரவிடுத்தா
நென்னுடைய கண்ணே யிவைவகுறித்து நோக்கிலையே. (௭௨)

தரார் திருப்பரிசா ரத்தினின்று மென்னெனத்தை
தீரா ரொளிவீசஞ் செம்பொன் மணித்தொட்டில்
மாராய் விடுத்தா ருனக்கென்றே பாலகனே
யாரா யிரங்கதிரு மொவ்வா திதனொளிக்கே. (௭௩)

வேத விதியா லெனைவேட் டினைவிரும்பி
யாத வரிய தவஞ்செய் துனையின்ற
நாதை யுனக்களித்த தண்டரளப் பூந்தொட்டி-
தீதுறவே* நோக்கி யருளாயென் னின்னமுதே. (௭௪)

நெருக்காதி வேத மெடுத்தேத்திக் காண
நெருக்காணு மென்பார் சிலநுமை யென்பார்
நெருக்கால்கள் கைகளுதறிச் சிறிதே
யாருக்கான் மகனே யமுதா* லுள்ளானே.

உன்ற னுடைய விருகரத்தி லோர்கரந்தான்
சன்றோர் முலையைப் பிடித்துத் திருவாயோ
டான்ற மடுப்ப வொருகரமற் றம்முலைமே
ரின்று வருட நெடுந்தவமுன் செய்திலனே. (௭௫)

சய்ய கனிவா யமுதந் திரண்டொழுக
வவ வுதவிக்குறும்போ டணைந்தொருநாட்
பாய்யனேன் கொங்கையுறும் புத்தமுத நீயருந்
மய்யனே காண விரும்பிவிதி யற்றேனே. (௭௬)

பண்ணாட ரேயரிய மேதினியில் வாழ்வாரே
ண்ணார் மறையே பகலோனே நாண்மதியே
பண்ணாய்ப் பிறந்துமகப் பெற்றோரே யன்னைமுலை
பண்ணப் புதல்வர்களு முண்டோ வுலகத்தே. (௭௭)

நாயா லழாதே மலசல்மொன் றில்லாதே
நாயார் முலைப்பாலோர் சற்று மருந்தாதே
யாயா திருந்தாற்று முற்றரைக் கண்பாராச்
சயாரு முண்டோ செகத்திலிவ ரல்லாதே.

க்கி யென்றும் பாடம். * ஐய ருதவியென்றும் பாடம்.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

உள்ளார் மகிழ்ச்சி யுடையாய் குறுநகையாய்
விள்ளாய் கனிவாய் விழியாய் திருநயனங்
கொள்ளாய் நீ யம்மமிறை கோடாதுன் பொன்மேனி
பிள்ளாயுன் னுண்ணினைவைப் பெற்றார்க்கும் பேசாயோ. (அ௦)

பேய்க்கொளித்துக் காப்பிட்டுப் பெற்றேன் முலைவிம்மி
வாய்க்கொளித்தை பென்றான் மகனே யதுசெய்யாய்
நோய்க்கொளித்த ஞானத்தர் நோன்போ வென துவல்வாய்
தாய்க்கொளித்த சொல்லு முனவோவென் றார்வேந்தே. (அ௧)

ஆழிநீர் வண்ண நருளோநான் முன்செய்த
ஆழிவினை தானே வுலகத்தீ ரென்னுடைய
தோழியீர் மைந்தனழா னுண்ணுனோர் சொற்றாரான்
வாழியிதை நோக்கி வகுத்தெனக்குக் கூறீரோ. (அ௨)

மெச்சோர் குறியால் விளங்கியிந்த மேதினியோ
ரசுகதனா ராகுமீவ நென்னிலவன் றுன்முன்னாட்
பச்சைக் குழந்தைப் பருவத்தே பூதனைதன்
னச்சமுலை யுண்டானென் ஞானமுலை யுண்ணுனோ. (அ௩)

எடுத்திருத்தி வைத்தா லிருப்பா னசையான்
படுத்தணையிற் சாய்த்தாற் படுப்பா னிளகா
னடுத்துமுலை யுண்ணென் றனைத்தா லருந்தான்
றொடுத்ததிவைமைந்தனைப்பாரே துரைப்பேனென்றோழி. (அ௪)

சப்பாணி கொட்டாய் தவழாய் தளர்நடையென்
னப்பா நடவா யமுதே புறம்புல்கா
சிப்பார் முதலாய வீரே முலகத்து
மொப்பா ரிலாதாய்நா நென்னென் றுயிர்வாழவேன். (அ௫)

வேறு .

இத்தி றத்தினு லிரங்கின ரிராவணன் சிரங்க
பத்தி றுத்தவன் செயலெனிற் படிமிசை யவன்வாழ்
கொத்தி றுத்தபூம் பொழிற்குரு கூரினிற் கொடுபோ
யத்தி றத்தையுங் காண்பமென் றதற்கொருப் பட்டே. (அ௬)

சோதி மாமணித் தொட்டிலில் வானவர் துதிப்ப
நீதி மேவிய மாறனை நெறிபெற விருத்திச்
சாதி வேதியர் குழாங்களுந் தமர்களு நிரைப்ப
வாதி ஞாதன்வாழ் குருநகையம் பதியினை யணைந்தார். (அ௭)

தமமாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு.

சென்ற ணைந்தவர் திருவளர் திருக்குரு கூர்ப்புறஞ் செறிந்த
வன்றி றைஞ்சிமுகம் கால்வல மாகவந் ததனுள்வாழ்ந் தமர்ந்து
நின்ற நாரணன் நிருமுன்னின் மைந்தனை யிருத்தினர் நின்றார்
மன்றி லன்றுமெய்ப் பாலகன் றவழ்ந்தனன் யாவரு மகிழ்ந்தார். (அஅ)

வேறு.

திருமுனிற் றவழ்ந்த பாலகன் விரைவிற் நிருப்பினி யருகினி லணைந்து
மருவரு ஞான முத்திரை தரித்த வலத்திருக் கரத்தொடு மாசி
லருமறை துதிப்பத் தென்றிசை நோக்கி யழகுறும் பற்பவா சனத்தி
லிருபத மமைத்து மடியின்மேற் றரித்த வீடத்திருக் கரத்தொடு மிருந்தான். (அக)

துன்பவீ டன்னை யத்தனைன் றவமே சுழன்றறுத் தொன்னர கடைவீர்
முன்புபோ லினிரீர் பிறவிமாக் கடலின் முறைமுறை முழுகுத றவிர்தாங்
கன்பின லுலக முண்டுமிழ்ந் தளந்த வச்சுதற் கடிமையாய் முடிவி
லின்பவீ டடைவீ ரிதுகுறிக் கொண்டு கடைப்பிடித் திருமினென் றிருந்தான். (அஃ)

மண்ணு று முயிர்க ளறிவினா மையினுன் மயக்கமுற் றரும்பிழை செய்தா
லுண்ணிறை யறிவாற் பொறுத்ததற் கிவங்கா தொழிவாறு துயிர்க்கிடர் விளைஞ்
சுண்ணு றுந் திசையோர் நான்கினிற் கொடுமா நமனமர் தென்றிசை நோக்கி
யெண்ணரு நரகும் பாழ்பட நமனு மிருநிலத் துறாவகை யிருந்தான். (அஃ)

ஒன்றியேழ் கடலு மோங்கிவா னிமிர வுலகுதாழ்ந் திடவுயிர் காப்பான்
பன்றியாய்க் கோட்டி லண்டங்க ளனைத்தின் பவங்கெடத் தரித்தமா தகுவ்செய்
நன்றியை மறந்து பிறந்திறந் திடுவா னாரண னக்கனுக் கிணையன்
றென்றுரைத் தவமே நரகிடைப் புகுது மிலிங்கிய ரிரிவுற விருந்தான். (அஉ)

சுட்டிய தவத்தி னிராவண னாதி யிரர்க்கத ருலகமீ ரேழு
முட்டிய தீயிற் சீதலெனப் புடைப்ப முடிவிலாத் துயர்பெ ட விரங்கி
நாட்டிடைப் பிறந்து புடாதன பட்டு நஞ்சினுங் கொடியரைக் கொன்ற
வாட்டியில் புகழான் டாக் கலமன்றென் றுரைப்பவர் மடித்திட விருந்தான். (அஉ)

நற்பக லயனுக் கறுநதொறுஞ் சலதி நாட்டிய வுலகெலா முறுநாட்
பற்பல வுயிருந் திருவயிற் றெடுக்கிப் பழுதறக் காத்தளித் துமிழ்ந்து
நிற்பவன் றன்னைப் பரத்துவ மன்றென் றுரைப்பவர் நெஞ்சினைப் பிளக்கு
மற்புத வாணி யிவனென விருந்தா னடியனேற் காரமு தானான். (அஃ)

எண்ணருந் தரும நிலைபெற மேலோ ரிதமுற வஞ்சக ரிறப்ப
விண்மிசை யிரவி புனலுறு வதுபோ லுசுந்தொறு மெய்யெடுப் பவனைப்
பண்ணிய வுலகிற் பிறந்திறந் திடுமால் பரமெனல் பழுதெனு மிலிங்க
ருண்ணடுக் கெய்த நீயது வாணு லெனுமவ நலைவுற விருந்தான். (அ)

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

இருந்தன னிவண் மவுனியாய் மாற னெண்ணிரண் டாண்டுதாய் தந்தை
கருந்தட முகின்மற் றிவனதற் கைய மிலதெனக் காத்துட னிருந்தார்
பொருந்துமர் நாளில் வடதிசைக் கங்கைப் பொரும்புனல் படிந்தமர் திருந்த
திருந்திய மதுர கவிகளென் பொருந் திருமக னாயக னருளால். (கூசு)

விண்டலத் தருக்க னெழுந்திசை நோக்கி விரிபுனல் படிந்தெழு பவரு
மொண்டமிழ் மாறன் வருந்திசை நோக்கி யுதித்தன ருதித்தவர் விழிநே
ரண்டமு றெழுவும் பேரொளி மயமா யாயிர கோடிமேற் கோடி
யெண்டரு கதிற்கண் மின்மினி யாக வெழுதல்கண் டிவையென்கொ லென்ன. (கூசு)

அதிசய மிதுசென் றறிந்திடல் வேண்டு மதுசெயா திவ்விடத் திருந்து
மதிசெயுங் கரும மன்றிதென் றுன்னி வானவர் முறைமுறை வணங்கித்
துதிசெய வெழுந்து தென்றிசை நோக்கி நடந்தனர் துகளறுத் தின்பக்
கதியெளி தளிக்கும் வேங்கடப் பொருப்பை யணைந்ததிற் கருணைமா முகிலே. (கூசு)

சுண்டடி வணங்கி யாங்குநின் றேகிக் காவிரி மடிமிசைக் கிடந்த
புண்டரீ சுக்கட் செய்யவா யமுதாம் புனிதனைப் பூண்டடி யிறைஞ்சி
யண்டர்க டுதிப்ப வழகரை வணங்கி யாரண முடிவினி லமருந்
கொண்டலைக் கூட லழகிய முகிலாங்குருமணி குரைகழ றெழுமுன். (கூசு)

இத்திரு நகரே தென்னவன் முன்னே யெம்பிரான் விட்டுணு சித்தன்
றத்துவ முரைத்துக் கிழியறுத் தாறு சமயமுந் தாழ்ந்திட வாழ்ந்தென்
னத்தனைக் கண்டு திருப்பல்லாண் டோத வருந்தவஞ்செய்ததென் றதனை
பத்தனா ரன்பில் வணங்கிப்பின் கூட லழகிய பரமனைப் பணிந்தார். (கூசு)

அண்டமுண் டெழிந்த பரமனைப் பணிந்தார் விடையென வாங்குநின் றேகித்
தண்டலை புஷ்டகுழ் புதுவைமா நகரிற் றலைவனை வணங்கித்தா முன்னங்
கொண்டசீ ருறுவான் ரெண்டரை வணங்கிக் குறுமுனி செழுந்தமிழ் கொழிக்குந்
தெண்டரைப் பொருளை வடகரை செறிந்தத் திகழொளி யுணித்தெனத் தெளிந்தார்.

அணித்தெனத்தெளிந்தார் கள்வனை வணங்கிய வன்ருள்பெற்றுந்நொருளை
நணித்திருச் சங்க மணித்துறைப் படிந்து நான்மறை யயனர னாலுங்
கணிப்பருளுனப் பெருங்கரை செறிவார்கடுப்பினிற் றென்கரை செறிந்து
மணிக்கதி ரெறிஞ்ஞு மாடமா ளிகைகூழ் வண்குரு கூருளே வந்தார். (கூசு)

வந்தமா மறையோ ரந்நக ரதனில் வடதிசை யிருந்துதாங் கண்ட
வந்தமின் ஞானப் பேரொளி மயநின் றடங்குதல் கண்டதை வலஞ்செய்
திந்தனிப் பதியி லுளதுநாங் கண்ட வெலையறு பேரொளி யெனவென்
மந்தையா யெனக்கென் னுயிருமாய்ப் பொலிந்து நின்றமால் சரண்பணிந் திவங்குட

பேரொளி மயமிக் கடங்கிய விடமே தென்றதைப் பெற்றுற நோக்கிக்
காரொளி வண்ணன் நிருவருள் பெற்றுக் களிப்பொடக் கண்ணன்வாழ்ந் துறையு
மோரொளி விமானர் தனைவலஞ் செய்தாங் கோங்கிட விழிகணை ராமச்
சீரொளிமயநின் றடங்கிய திருத்திருப்புளியிடத்தெனச்செறிந்தார். (கடு9)

சென்றிவர் செறியத் திருப்புளி நிழலிற் சீரரு ஞுடையமெய்ஞ் ஞானக்
கன்றென மாற னடுவிருந் தருளக் கணிப்பரு முனிவர்மா தவர்கண்
மன்றல்சேர் குழலார் மைந்தர்கள் பலரு மயர்வொடு மிருந்தமை நோக்கி
முன்றோடர்விதியாற்காரியார் தம்மோ டென்கொன்மற்றிவையெனமொழிவார். (கடு10)

மறையவ னேசேண் மகப்பெறு மையினால் வருத்தமுற் நிராப்பக லிரங்கி
நறைகமழ் குழலி தன்னொடு மேகி நனைபொழிற் குறுங்குடி. நின்ற
விறைவனை வணங்கியொருமக வருளென் நிரப்பமற் றவனெங்கள் கனவிற
குறையறத் தோன்றி நின்றமக் கயன்முன் விதித்திலன் மகவென்று கூறும். (கடு11)

என்னையே நோக்கி யிருந்தவஞ் செய்தா யாதலால் யானுநின் மடவா
ளன்னையாய் நீயென் னத்தனும்ப் பிறப்பே னென்றெனக் கருளினன் போந்தேன்
பின்னையிப் பாலன் பிறந்தனன் பிறந்த பின்புள் செயலையும் பேசின்
முன்னையான் மறைக்கு மரிதையா மொழிய முளரியங் கண்ணினை திறவான். (கடு12)

பெற்றதாய் சுரந்த திருமுலை யருந்தான் பிள்ளைகள் செய்குறி செய்பா
னுற்றொரு நாளும் வாய்திறந் தறிபா னொருக்காலு மலசலங் காணே
மற்றிவை யென்கொ லெனத்துய ருற்றோ மாயவன் செயலென மறைதூல்
கற்றவ ருரைத்தார் நன்றென யானிக் கண்ணன்முன் கொணர்ந்திருத்திடிலும். (கடு13)

சுதுமெனத் தவழ்ந்திப் புளியரு கணைந்தீங் கிருந்தன னிவ்வணங் கண்டா
முதுமொழி. மறையோ யாண்டிரண் டெட்டுஞ் சென்றதிம் முறைமையை யுணர்ந்த
புதுமைமற் றிதுவென் றென்னுட னிருந்தார் புத்திரன் விரும்பியான் பெற்
திதுவெனநின்றார்காரியார்மதுரகவிகள் சென்றெம்பிரான்செவ்வில். (கடு14)

வேறு.

செத்தத்தின் வயிற்றி னுள்ளே சிறியது பிறந்தா லாதாங்
கெத்தைத்தின் றெதிலே தங்கிற்* நியம்புக வென்று கேட்க
வத்தைத்தின் றதிலே* தங்கிற்* றென்றன ராழ்வார்*கேட்டென்
சித்தத்தி னுறையுந் தெய்வ மிவரெனச் சென்று தாழ்ந்தார். (கடு15)

அசித்தாகிய சரீரத்திலே அனுவனவினதான ஆத்துமா சம்பந்தித்தால், அது எண்
யனுபவித்து எங்கு இருக்கும்? என்பது பொருள். செத்தது—அசித்து; அப்பா
வத்தாய் ஜடமாயிருக்கையாலே அசித்தைச் செத்தது என்றார். 'சிறியதின் வயிற்றி
பெரியது பிறந்தால்' என்று பாடங்கொண்டு, 'அனுவபுமான ஜீவனிடத்து விபுர
மான ஞானவிகாசம் உண்டானால் எதை அனுபவியோக்கியமாகக்கொண்டு எங்கு
சேரும்?' என்று பொருளுரைப்பாருமுள்ளார். 'அச்சரீரத்தைச்சார்ந்த சுகதுக்கங்களை
அனுபவித்துக்கொண்டு அதனையே ஆசிரயித்திருக்கும்' என்பது பொருள். அகாரவா
சியமான பரப்பிரஹ்மத்தை யனுபவித்து அதன் பக்கலிலே பற்றும் என்றலுமாம்.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு.

அப்படி யந்தண னருளிச் செய்திடத்
தப்பறு மறுமொழி மைந்தன் சாற்றலு
மொப்பிலாத் தந்தையுந் தாயு முண்மகிழ்ந்
திப்படி யோவரு ளிருக்கு மென்றனர். (ககக)

வேறு.

சீருறு மறையோர் பணிந்தெழுந் திருந்தச் சேயைமுகக் கால்வலஞ் செய்து
நேருறு தந்தை தாயொடு முரைப்பார் நீரினி வருந்தலென் னுலகி
லாருமை நிகர்ப்பா ரெம்பிரா னுமக்குப் புத்திர னகிவர் தமைந்திப்
பார்மிசை யிருந்தா னென்றுரைத் துடைய நங்கையை யவரோடும் பணிந்தார். (ககஉ)

ஆங்கதற் பின்னம் மறையவ ரெம்மான் நிருவுரு விதுவருந் தமிழா
யோங்குநான் மறையை யெடுத்திசைத் திடுவ னினியென வுணர்ந்துதங் கரத்திற்
ருங்கினர் கவிக்குச் சிறந்தபட் டோலை தயங்கொளி வயங்குகைக் கவச
ார் சமயக் கவிகளா யுலகிற் றிரிபவர் யாவரு மிரிந்தார். (ககங)

வேறு.

அப்பொழுதிற் பரமபதத் திருந்தருளு மருணாதன்
செப்பரிய மறைநாலுஞ் செந்தமிழாய்ச் செய்வதற்கே
யெர்ப்பரிய தொண்டரா யுதித்தனரென் செய்தனரோ
விப்பொழுது செறிந்தவர்க்குக் காட்சிகொடுத்த தெமதெழிலை. (ககச)

உலகறியும் படிசாட்ட வேண்டுமென வோங்குமரு
ளிலவிதழ்வாய்த் திருமடந்தை பொடுமிலங்கு நித்தரோடு
மலகிலா மாமாய னடிக்கமலம் பாடவல்ல
புலவருக்காய்க் கருடனிரு திருத்தோண்மேற் பொன்னுலகம். (ககரு)

குறையறமுன் காப்போனுங் கோகனகத் திருப்போனும்
பிறையணியுந் சடையானுந் தொழுதேத்தப் பெருகும்ருண்
முறைவளர்ச் சென்றணைந்தான் றமிழ்மாரன் முன்கருடன்
சிறையொலிகேட் டிவையென்கொ லெனத்திறந்தான் நிருநயனம். (ககஎ)

வேறு.

ரார் கமலத் திருக்கண்க டிறந்து விசும்பிற் செலநோட்சிச்
கூரா ராழி வெண்சங்க மேந்தி யடியார் குழாம்புகழ
வேரார் திருமா மகண்மார்பி லிருப்ப வேத மெடுத்தே
நாரா யணனைச் சீர்க்கருடன் றோண்மேற் கண்டா னலமிக்கான். (ககஏ)

கையுந் தலைமே லஞ்சலிக்குங் கண்ணு மாறாப் புனறதும்பு
நையுஞ் சிந்தை யொசிந்துருகு நாவுஞ் சரணு கதிர்வினு
மெய்யு மீரும்பி விதிர்விதிர்க்கும் விழுந்து வணங்கு மெழுந்திருக்
மையைம் புலனுக் செளிதாவா னிவனோ வென்னு மகங்குழையும். (க௧அ)

உணரு மிவனோ திருமாலென் றோடு மாடு முவந்தவனைக்
கொணருங் கருட னெனக்கியா னென்னுங் கொம்பாய்த் தானவனைப்
புணர நினையு மகப்படான் போலு மென்னும் போற்றிசெயு
மெணருந் தினங்க ளுனைப்பிரிந்திங் கிருந்தேன் வினையே னெனவிரங்கும்.

நெஞ்ச மறிவும் விழியிரண்டு நிமல னுலகை நிறைத்தளந்த
கஞ்சத் திருத்தா ளினைநோக்கிக் கவரவொன் றின்றி யுறப்பாயுந்
தஞ்சந் திருமா ல்வனடியார் சரணே சார்வு மதுவல்லால்
வஞ்ச வுலகி லினியிறையும் வாழே னென்றே வாய்வெருவும். (க௧௦)

கொந்தார் துளப முடியானே கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானே
செந்தா மரையா டனிவாழ்வே தேவா தேவர் பெருமானே
யந்தோ முண்மீ திருப்பந்தோ வடியேன் படிமீ தனைந்திருத்த
லெந்தா யிறையு முயிர்வாழ்க்கை வேண்டே னெனைக்கொண் டேகெனன.

செப்பா விழுந்து மோகித்துக் கிடந்தான் றன்னைத் திருமகன்கோ
னப்பா கேட்டி யொருவார்த்தை யார்க்குந் திருத்தற் கரிதாரு
மிப்பார் வஞ்ச மதற்காக வென்னின் றுன்னைப் பிரிந்திட்டே
னொப்பாரில்லாயெனவுரைத்துப் பின்னுமெந்தைபிரா னுரைப்பான். (க௧௨)

சீரார் மறையைத் தமிழாக்கிச் செய்தற் கரிய செயல்செய்து
நேராய் நின்ற சித்தையுட னிராகா ரத்தி னிலைநின்றிப்
பரீரார் வஞ்ச மாமாயை தவிர்க்கப் புகுந்தீர் பயப்பட்டா
லாரான் முடியு மிப்படியைத் திருத்தற் கென்ற னருணாதன். (க௧௩)

நீட்டு மூரைப்பா னிருந்தஞசா வினையி லசைந்து விரிந்தழியு
நாட்டைத் திருத்தி யென்னுடைய ஞான னந்த நலமிக்க
வீட்டைக் காட்டுஞ் சுருதிகளைத் தமிழா லெவர்க்கு மெய்விளக்கும்
பாட்டை யிசையா லெடுத்தோதி யருள்வீ ரென்னப் பணித்தருளி. (க௧௪)

சீரார் நித்தர் முத்தரோடு மேகிப் பரம பதஞ்செறிந்தா
றார யணனம் மாழ்வாரிஞ் ஞால முய்யும் பொருட்டாகக்
காரார் வண்ணன் றனைப்பாடுங் கவிக்குப் பிடிக்க பட்டோலை
சீரார் மதுர கவிகளென விருந்தான் ஞானத் திருப்புளிக்கிழ். (க௧௫)

வேறு.

ஈடுப்பவனம் பொய்நின்ற ஞான*மெனத் திறந்துமுத
 லிருக்கையருட் டிருவிருத்த நூறுக விசைத்ததற்ின்
 பெருக்குமரு ளினுலெகிறு வேதத்தைப் பெரியவரை
 யுருக்குதிரு வாசிரிய மோரேழா யுவந்துரைத்தான். (கஉசு.)

வேறு

பேசு நாலாம் வேதத்தைப் பெரிய திருவந் தாதிபென
 ன்சன் கழற்கே யன்புருகி யெண்பத் தேழு மிருந்துரைத்தா
 னீச னேன்செய் குற்றங்க ளெல்லாம் பொறுத்தந் நெடுமலை
 வாச மலராண் முன்னிலையாப் வணங்கத் தந்த மகிழ்மாறன். (கஉஎ)

நாம மோரா யிரமுடைய நாத னருளை ஞாலத்தார்
 காம மாதித் துயர்கடிந்து கண்டு மேலைக் கதிகாண
 வோம தூமம் வான்மறைப்ப வோங்கு குருகூர் வளமோங்கச்
 சாமவேதந் தனைத்திருவாய்மொழியாய்ச் சாற்றும்படிசுமைந்தான். (கஉஅ)

ஆதி நாத னரியென்னி லனாதி சிவனென் றறிவிறந்திட்
 டோதிப் பெற்ற தாயிருப்ப வுவந்து மனைக்கு நீராட்டும்
 போத வீன ரிலிங்கத்தர் புராணப் போக்கைப் பொய்யாக்க
 வேத வேதார் தப்பொருளை வெளியிட் டருளும் படிவிரும்பி (கஉக)

வேறு.

உரையறு மெழில்பெறு முழுநல முடையவர் னொருவ னின்பக்
 கரையறு மமரர்க ளதிபதி யெவனவன் கடவு ளென்றும்
 புரையறு மயர்வற மதிநல மருளிய புலவ னென்றும்
 துரையறு டினமவ னிணையறு சுடரடி தொழுதெழென் றும். (கஉஓ)

வேறு.

சீரார் சாம வேதத்தின் சிரத்தி லமருந் தேவனரி
 நாரா யணனே பரத்துவமற் றவனே யெவர்க்கு நாபகமிப்
 பாரோ ரறிந்து பற்றுமின்க ளென்ன வவன்வாழ் பரமபதத்
 தேரார் பேரா னந்தத்தை முதலோர் பத்திலெடுத்தோதி. (கஉக)

பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பு
 மிந்நின்ற நீர்மை யினியா முருமை யுயிரணிப்பா
 னெந்நின்ற யோனியு மாப்பிறந் தாயிமை யோர்தலைவா
 மெய்நின்று கேட்டரு ளாயடி யேன்செயும் விண்ணு

உயர்வற வுயர்நல முடையவன் யவனவன்
 மயர்வற மதிநல மருளின் யவனவ
 னயர்வறு மமரர்க ளதிபதி யவனவன்
 றுயரறு சுடரடி தொழுதெழென் னுணனே.

பரிவதி ஷீசன்* நன்னிற் பரம்பரன் பேரா னந்தன்
பெரியனென் றஞ்சி டாதே பெற்றது கொண்டு பே
லரியனன் றூரா திக்கு மன்பர்கட் கென்ற னன்றே
விரிசரா சரங்கட் கெல்லா மெய்ந்நெறி விளம்பு மாறன். (கநஅ)

வேறு.

மனனும் பிறவத் துயிரின்பு முனம் வகுத்த வாரா தனை துக்க
மென்னப் படுமற் றதற்கின்பம் யாக்கை முடிந்தா லென்பாற்பிறு
தன்னொப் பில்லாத் திருமாலுக் கல்லார்க் கதுவித் தகமுதலுக்
குன்னும்பொழுதுஞ் செய்பொழுது மோவா வின்பமுறுமென்றான். (கநக)

குன்று வோடும் புள் ளதனிற் குறிக்கு மனவாக் குக்கன்ம
மொன்றும் நில்லா தவைமூன்று மூன்று விதமா யொழுதிடி
மன்று மேய்த்தா னடியவர்கட் கதனா லாகும் வினை கடிந்து
சென்றாங் கந்தமூன்றினுந்தான் செவ்வாய் நிற்குஞ் சிறந்தென்றான். (கச௦)

பண்ணி லிவையு மவையுட் மெனப் பகரும் பத்திற் பரஞ்சுடராந்
கண்ணன் குணங்க ளறிந்தொடுங்குங் காத லடியா ரனுபவத்தி
லெண்ணுங் கடலைக் குளப்படியின் மடுத்த வாதே யிசையாம
னண்ணி யருகா வொக்கலையாய் நெஞ்சாய் நவையி றேளிணையாய். (கசக)

பேசு நாவாய்க் கண்ணிணையாய்ப் பிறங்கு நுதலா யுச்சியதா
யீசு னண்ணிப் பயப்பைய வேறி மாறி லின்பத்தைத்
தேசொ டெய்தி யனுபவிப்பா னென்றான் வஞ்சச் சிறியேனை
யாசைக் கடனின் றெடுத்துத்தன் னடியார்க் கடியா னுக்கினான். (க

பொருமா நீள்ப டை யென்றெடுத்துப் புகலும் பத்தி லெனையான்
திருமால் கைம்மா றென்றின்றிச் செகத்தி லுயிர்க டமக்கிரங்கி
வருமா மாய்ப் புவிமீதி லந்தோ வந்தோ மற்றவனை
யொருமா நொடியும் பிரியாதே மனனே மனனே யெனவுரைத்தான்

பரிவதி ஷீச னைப்பாடி.	† பிறவித் துயரற ஞானத்து வின்று	† ஒடும் ட.
விரிவது மேவ னுறுவீர்	துறவிச் சுடர்வினக் கந்தலிப் பெய்வா	குடில் தண்டுழாய்
பிரியகை யின்றின் வீர்தூய்ப்	ரவனை யாழிப் படையத் தணை	ஈடு நின்றவை
புரிவது லம்புகை பூவே.	மறவியை யின்றி மனத்துவைப் பாடே.	யாடு மம்மானே.

இவையு மவையு முவையு மிவரு மவரு முயரும் † பொருமாநீள்படையாழிசுக்கத்தொட
யவையு மவருந் தன்னுள்ளே யாகியு மாக்கியுங் காக்கு திருமா நீள்குழ லேழல குந்தொழ
மவையுட்டனிமுதலெம்மாந் கண்ணபிரானென்னமுதற் லொருமா னிக்குற ளாகிரி மிர்தவ
சுளையன் றிருவிந் மனை னென்னுடைச் சூழ ளுளானே. சருமாணிக்கமென்கண் ளுளதாகுடே

‘புரிவது மாவது பூவே’ எனப் பாடமோதி, ‘தேடவெனியபூ’ என்று பொருளுரைப்பாருட
அடுத்த செய்யுளில், ‘வதுவார் தண்ணந்துழாய்’ என்று கீழ்முடிந்த ‘புரிவது லம்புகை பூவே’
என்பதனோடு அந்தாதியாய்த் தொடர்ந்துவருமாறு பாடங்கொண்டு, ‘வது’ என்பதை ‘வதுவை’
என்றதன் கடைக்குறையாகக் ‘மணநிறைந்த தண்ணந்துழாய்’ என்று பொருளுரைப்பாரும், உன்
வாதே பாடங்கொண்டு பொருளியைந்தாதி யென்று இலக்கண மமைப்பாருமுள்ள. இறுதிரின்
சொற்பொருளுக்கீதா லாகுபெயரா லந்தாதியாக வந்தது என்பர் மாறஸ்ஸங்காரவுரைகாரர்.

சாற்றும் வாயுந் திரையுகளிற்* பெண்ணுத் தலைவன் றனைப்பிரிய
வாற்ற மாட்டா துலகத்தி லனைத்து மென்போ லச்சுதற்குத்
தோற்ற துண்டோ நெஞ்சென்னச் சுபாவந் துயிற் படச்சொன்னான்
கூற்றின்செங்கோறனக்கஞ்சாக்குடியாயடியேன்றனைக்கொண்டான்.

திண்ணன் வீடு முதற்பத்திற் பிரிந்த திருமால் சீக்கிரத்தி
னண்ணிப் புணர வனுபவித்து ஞால முய்ய வவதரித்த
கண்ண னுருவி னந்தகோன் மகனே பரமாய்க் கண்டுரைத்தான்
மண்ணி லடியே னினிப்பிறவா வரமே நல்கு மகிழ்மாறன்.

(கசுரு)

வேறு .

ஊனில்வாழ் மென்ற பத்தி லோதநீர் வண்ண னாரைத்
தானனு பவிக்கக் கூடத் தரணியி லொருவ ரின்றி
வானில்வாழ் முத்த ரோடு மன்னுந்ர னென்றே வென்றான்
ஞானநா யகனாய்க் காரி மாறனு யிருந்த நம்பி.

(கசுசு)

வேறு .

ஆடி யாடிப் பென்ற பத்தின் முத்த ரோடு மக்கணங்
கூடி யின்ப மெய்தி டாமை கண்டு தானொர் கொம்புமாய்
வாடி மெய்ம்ம றந்து சோர மாய னோடு தன்றுயர்
சேடி மார்க ளன்னை மார்கள் சென்று செப்பல் செப்பினான். (கசுஎ)

வேறு .

அந்தாமத் தன்பு|| தன்னி லச்சுத னித்த ரோடும்
வந்தாவி யுள்ளே பெய்தி வைகுந்தத் திருப்பைக் காட்டச்
சிந்தாமெய் யறிவா னோக்கித் திருவுரு வழகி தென்று
னந்தாகென் பிளவி வேரை ஞான்முத் திரையான் மாய்த்தான். (கசுஅ)

ராயந் திரையுகளுங் காணன் மடநாரா
ராயு மமருலகுந் தஞ்சிலை தஞ்சாயா
யெயும் பயலைமையு மீதுர மெய்மேயே
நீயந் திருமாலா னெஞ்சுக்கோட் பட்டாயே.

திண்ணன் வீடு முதன்முழுதமா
யெண்ணின் மீதிய செம்பெருமான்
மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்டநங்
கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே.

ஊனில் யாழியரே நல்லைபோ வுண்ணப்பெற்று
வாணார் பெருமான் மதுகுந் னென்னம்மான்
தானம்யா னுமெல்லார் தன்னுள்ளே கலத்தொழிந்தோர்
தேனும் பாருநெய்யுங் கன்னனு மமுதமொத்தே.

ஆடியாடியகங்கரைந்திசை
பாடிப்பாடிக்கண்ணீர்மல்கியெங்கு
நாடிநாடிநசிங்காவென்று
வாடிவாடிமிவ்வாணுதலே.

அந்தாமத் தன்புசெய்தென் னானிசே ரம்மானுக்
கந்தாம யாண்முடிசங் காழினு லாரமுன
செந்தா மரைத்தடங்கண் செங்கணியாய் செங்கமலஞ்
செந்தா மரையடிகள் செம்பொன் றிருவுடம்பே.

யன்னுனைவ குந்தா* வென்ன வகுத்தன பத்தின் மாறன்
 றன்னிலைக் கருக னன்றென் றகலுமென் றத்தைத் தானே
 யுன்னிமா னீங்கே னென்னப் பிடித்தன னுனைநா னென்றான்
 பொன்னுல களவா யோங்கும் பூம்பொழிற் பொருளை நாடான். (கசக)

வேறு.

ஆங்கதற்பின் காரியார் முதலாகி யவர்தமர்கள்
 பூங்குழலா ளுடையநங்கை பொலிவுடைய சீர்த்தமர்கள்
 பூங்குடனே யிவர்க்கடுத்தார் பணிசெய்வா ரனைவருக்கு
 மோங்கியசீர் வைகுந்த மும்பர்தொழ விறையனித்தான். (கரு)

வேறு.

கேசவன் றமர்குடி னென்னக் கினத்திய பத்திற் கேடி
 லீசனார் கீழ்மேன் மூவேழ் சுற்றமு மென்போற் பேணி
 யாசறு மேலை வீட்டி லமைத்தன னென்று னந்தோ
 நீசனேன் றனக்கும் பொன்று நெடுவிசும் பளித்த மாறன். (கருக)

வேறு.

ஆசி லனைவ தரவணையிடு லொருவன் றிருந்தி யாட்செய்ய
 மாசின் மூவேழ் சுற்றத்தார் தமக்கும் வீடு மகிழ்ந்தளித்தா
 னீச னுலகத் தவர்திருந்திக் கிளையோ டென்போ லுய்ம்மினெனத்
 தேசத் தவர்கட் குபதேசஞ் செய்தான் வகுளத் திருத்தாரான். (கருஉ)

எம்மா வீட்டிலுட் வீடுபுக வாவென் றிறைவ னியம்பிடநின்
 செம்மா பாதப் போதல்லால் வேண்டாம் வீடு சிறியேனுக்
 கம்மா நின்னை வேண்டுவது மலிதே யென்று ரருவியேன்
 பம்மா த் திட்ட பொய்யன்பை மெய்யாக் கொண்ட பராங்குசனார். (கருங)

வைகுந்தா மணிவண்ணனே யென்பொல்லாத்திருக்குறளா வென்னுண்மன்னி
 வைகும் வைகறேறு மமுதாய வானேறே
 செய்குந்தா வருந்திமை யுன்னடியார்க்குத் தீர்த்தசுரர்க்குத் திமைகள்
 செய்குந்தா வுண்ணான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே.

கேசவன் றமர்கீழ் மேலெம ரேழெழு பிறப்பு
 மாசநி நிறுபெற்று நம்முடை யாழ்வாய்க் கின்றவா
 லீசனென்கருமானிக்குமென்செங்கோலக்கண்ணன்விண்ணேரர்
 நாயக னெம்பிரா னெம்மா ளோ யணளுலே.

அனைவ தரவணமேற் பூம்பாவை யாகம்
 புணர்வ திருவர்வர் முதலுந் தானே
 யிணைவ ளு மெப்பொருட்கும் வீடு முதலாம்
 புணவன் பிறவித் கடனீந்து யார்க்கே.

எம்மா வீட்டுத் திறமுஞ் செப்பநின்
 செம்மா பாதப்புத் தலைசேர்த் தொல்லை
 கைம்மா துன்பங் கடந்த பிரானே
 யம்மா வமயேன் வேண்டுவ சீகே.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு.

எருறு திருவடி யெளிதி னெய்துவான்
பாருளோர் பற்றுமின் படியிற் சுந்தரன்
காருறு மாலிருஞ் சோலை கண்டெனச்
சீருறு கிளரொளி யிளமை செப்பினுள்

வேறு.

அப்ப னழகர் திருமலையை பவனி யோர்கள் பற்றுமெனச்
செப்பத் திருமா லன்போடுஞ் சிந்தை யுள்ளே தோற்றித்தன்
ஞெப்பி லாத திருவுருவைக் காட்ட வுள்ளே பனுபவித்து
முப்பத் தாறின்மேலானான் முடிச்சோ தியையுட்மொழிந்திட்டான். (கருஞ்)

அந்த வண்ண மனுபவித்தற் கந்தக் கரண மழுக்குடம்பிங்
கந்தச் சடல் மாகாதுபரம பதத்தார் யாக்கையினைத்
தந்து வந்து கலவென்னத் தயங்கு முந்நீர் ஞாலத்தைச்
சிந்தை யாரத் தெளிந்துரைத்தான் சீரார் பொருளைத் திருநாடன். (கருஞ்)

வேறு.

விரும்பிய வண்ண முத்த ராக்கையை ||

...வேங் கடவர்க் காட்செய் திடும்படி சிந்தை செய்தே. (கருஞ்)

விரைகமழ் நறும்பூஞ் சோலை வேங்கடத் தவர்க்கு முன்ன
முரைசெய்த படியே யாட்செய் துள்ளவா றவனைக் கண்டு
புரையற னாவும் யாரும் புகழுநல் லொருவடி நென்றான்
வரைநிரை மாட விதி வண்குரு கூரின் மாறன். (கருஞ்)

கிளரொளியிளமைகெவ்வதன்முன்னம் முடிச்சோதி யாபுனது முகச்சோதி மலர்த்தவோ
வளரொளிமாயோன் மருவியகோயில் வடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையா யலர்த்தவோ
வளரினம்பொழில்சூழ்மாலிருஞ்சோலை படிச்சோதியாடை யொடும்பல்கலையுநின்பைமெ
தளர்வில ராகிற் சார்வது சதிநே. கடிச்சோதி கலர்த்தவோ திருமாலே கடநிறையே.

முந்நீர் ஞாலம் படைத்தவெம் முகில்வண்ணனே
யங்கா ணித்தத் வாக்கையின் வழியுழல்வென்
வெந்நாளோய்வீய வினைகளை வேறற்பாய்ந்
தெந்நான் யானுனை யினிவந்து கூடுவனே.

கருஞ்—செய்யுளில், முதலடியின் இறுதி யிரண்டுசீர்களும், உ-க-வது அடிகளும், ச-வது அட
யின் முதற்சீரின் பகுதியும் காணப்படவில்லை எமக்குக்கிடைத்த ரு- ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் இவ்வாறு
அரை குறையாகவேதான் எழுதப்பட்டிருந்தது. இச்செய்யுள், ஒழிவில்லா மெல்லா முடனா
மன்னி, வழுவிவாயுமை செய்யவேண்டுகார், தெழிசுரலருவித் திருவேங்கடத், தெழில்கொ
சோதி யெந்தைதந்தைதந்தைக்கே. என்துத் திருவாய்மொழியின் பொருளை விளக்குவதாகும்.

§ புகழுநல் லொருவ நென்கோ பொருவிச்சீர்ப் பூமி யென்கோ
திகழுந்தன் பரவையென்கோ தியென்கோ வாயு வென்கோ
நிகழுமா காச மென்கோ நீன்சட ரிரண்டு மென்கோ
விகழவில்ல வுனைத்து மென்கோ கண்ணனைக் கூவு மாநீர்.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

இப்படி மாலைக் காணு தவர்களை யிகழ்ந்து மிந்தப்
பொய்ப்படி தன்னிற் கண்ட தொண்டரைப் புகழ்ந்து மன்பாற்
செப்பினான் மொய்ம்மாம்* பத்திற் செண்பக மாற னாயென்
னப்பனா யன்னை யாயர் சாரிய னான வம்மான். (கருக)

வேறு.

செய்ய தாமரைக் கண்ணனிற் செண்பக மாறன்
வைய மாந்தரில் வீட்டின்ப மருவிடு மவர்க்குப்
பொய்யி லந்தரி யாமியா யுயிர்தொறும் புகுந்த
வையன் சேவடி பற்றிவீ டடைதலு மரிதாம். (கக௦)

பிரம ருத்திர ருணர்வருந் தேவனைப் பிடித்துப்
பரப தத்தினை யடைதலு மருமைபாற் கடலி
லரவ ணைத்துயி லச்சுதன் றையுணர்ந் தானி
விரவு முத்தியிற் புகுதலு மரிதுவிண் ணின்றும். (கக௧)

மண்ணில் வையுய தயரத ராமனை வணங்கி
நண்ணி வீட்டின்ப நண்ணவு மரிதுஞா லத்திற்
புண்ணி யந்தரு நந்தகோன் புதல்வனைப் போற்றி
யெண்ணும் வீட்டின்ப மடைதலு மரிதிரு நிலத்தில். (கக௨)

ஆத லாலுமக் கரியவீ டடைந்திடு முபாய
மோது மர்ச்சாவ தாரத்தை யுவந்துமெய் யன்பாற்
போது தூவிரின் றருச்சனை செய்பவர் புவி
லேதுசெய்யினுமெளிதினவீ டடைவ்ரென்றிசைத்தான். (கக௩)

வேறு.

ஆப்படியே வீடளிக்கு மர்ச்சாவ தாரத்தை
யிப்படியிற் பற்றுமவர் யாவர்களே யாயிடிது
மொப்பரியா ரென்னை யுடையா ரெனமாறல்.
செப்பும் பயிலுஞ் சுடரொளிப்பிற் செப்பினான் (கக௪)

மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை முதலைச் சிறைபட்டு நின்ற
கைம்மா வுக்கருள் செய்த கார்முகில் போல்வண்ணன் கண்ண
னெம்மா னைச்சொல்லிப் பாடி யெழுந்தும் பரந்துந்துள் ளாதார்
தம்ழாற் கருமமென் சொல்லீர் தண்கடல் வட்டத்துள் ளீரே.

செய்ய தாமரைக் கண்ண னுபுல கேழு முண்ட வயன்கண்டிர்
வையம் வானம்மனி சர்கெய்வ மற்று மற்று மற்று முற்றுமாய்ச்
செய்ய சூழ்சுடர் ஞான மாய்வெளிப் பட்டி வையடைத் தானின்.
மொய்கொன் சோதிபோ டாயி னுஞ்ஞா னும ராகிய மூர்த்தியே.

பயிலுஞ் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப்
பயில வினியநம் பாக்டல் சேர்ந்த பரமனைப்
பயிலுந் திருவுடை யார்யவ ரேனு மவர்கண்டிர்
பயிலும் பிறப்பிடை தோறெம்மை யானும் பரமரே.

வேறு.

முடியானே*யென் றருள்பத்தின் முன்ன மிரங்கி மாமாஸ்சி
ரடியார்கீ கடியா ரென்றுரைப்ப வரியை விரும்பிக் கரணங்கள்
படியா மொன்றின் றெழிலினைமற் றென்று விரும்பிப் பகர்ந்ததனைக்
கடியார் பொழில்குழ் திருக்குருகூர்க் காரி மாறன் கட்டுரைத்தான். (கச)

சொன்னால் விரோதப் மெனும்பத்திற் கரணங் களுக்குஞ் சுகமளிக்கு
மென்ன ரமுதைக் கவிசொல்ல வம்மின் புலவீ ரெனவழைத்து
மன்ன மனிசர் தமைப்பாடி வாய்மை யிழக்கும் புலவர்கட்குத்
தன்ன லாமா றுபதேசஞ் செய்தான் வகுளச் சடகோபன். (கசக)

ஊறும் பாலுஞ் செழுங்கனியு மமுதுங் கூட்டி யுணவிடினு
நாறும் விடக்கின் சுவடெடுத்து நடக்கு கின்ற நாயேபோற்
கூறுங் கவிட டமிழ்மாற னுரையை யிறையுங் குறியாதே
மாறி வஞ்ச மாளிடரைப் பாடி வாய்மை யிழந்தழியும். (கசக)

தின்மை யுடையார் தின்மையுடன் சேர்மின் றேவர்க் கிடர்செய்யும்
வன்மை யுடைய வல்லரக்கர் மடியப் படைதொட் டெனையாண்ட
நன்மை யுடையோன் சீர்பரவி நானோர் குறையு மிலேனென்னச்
சன்மம் பலவென் றொருபத்து முரைத்தான் ஞானச் சடகோபன். (கசக)

ஒருநா யகமென் றருள்விளங்க வோதும் பத்தி லுலகத்தீர்
திருமால் பரம பதத்தின்பந் திகழும் போக மல்லாதே
வருமாப் பிரம னரணதி போக மாய்த றிடமென்றான்
கருமாக்கடனின் றெனையெடுத்த காரி மாறன் சடகோபன். (கசக)

* தின்மை—தீமை. “நன்மையுஞ் செல்வமு நாளு மல்குமே, தின்மையு மின்மையு
மின்றித் தீருமே” என்னும் கம்பராமாயணச் செய்யுளில் தின்மை என்பது தீமை
யென்னும் பொருளில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

முடியானே மூவுலகுந் தொழுதேத் துஞ்சி
ரடியானே யழுதகடலைக் கடைந்தாய் புள்ளார்
கொடியானே கொண்டலயண்ணு வண்டத் தும்பரி
னெடியானே பெய்ந்து கிடக்குமென் னெஞ்சமே.

சொன்னால் விரோதமி தாகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினே
வென்னாவி லின்கவி யானொரு வர்க்குங் கொடுக்கிலென்
றென்ன தெனுவென்று வண்டு முறறிரு வேங்கடத்
தென்னுனை யென்னப்ப னெம்பெரு மாணுன னாகவே.

சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம்வீல்
லொண்மை யுடைய வுலக்கை யொன்வா டண்கொண்டு புள்ளார்ந்துலகில்
வன்மை யுடைய வரசுக் கசுரரை மாளப் படைபொருத
நன்மை யுடையவன் சீர்பரவப் பெற்ற நானோர் ஈகைவிலனே.

ஒருநா யகமாயோட வுலகுட னுண்டவர்
கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பானையர்
பெருநாடு காண வின்மையிலே பிச்சை தாய்கொள்வர்
திருநாரணன்றன் காலம்பெறச் சிந்தித் தயமினே.

வேறு.

பாலனா* யென்ற பத்திற் றுனொரு பாலனாகி
யாலமா மிடற்றன் போற்று மச்சுத னவதா ரத்திற்
கோலமா யணிந்த தாமங் கழிந்தமன் கொள்வா னெண்ணிச்
சாலவே யழுது விம்மிப் பொருமினான் றனைத்தா னொப்பான். (க௭0)

வேறு.

இறந்த காலத் தவதாரத் திட்ட மாலை கேட்டவற்குச்
சிறந்து தோன்றி யவரவராய்த் திருத்தார் நல்கித் திருமாறன்
றிறந்த நெஞ்சைச் சார்தாகப் பூசித் துகளி றிருவாயாற்
பிறந்த தமிழை யாடைகலன் றுரா யணிந்து பிரானிற்ப. (க௭௧)

செப்புங் கோவை வாயாளிடி வீசன் செய்யுந் திறனைக்கண்
டொப்பி லாதாய் தீவினையே னெஞ்சே சார்த முனக்கென்றுந்
தப்பின் முனிவர் தலைவாவென் சொல்லோ வாடை கலன்றரா
மப்ப வந்தோ வுனக்கென்ன வாழ்வா ரறத்தாழ்ந் தமைந்திட்டார். (க௭௨)

என்ன கைம்மா றிதற்கந்தோ யாஞ்செய் கேனென் றிதயத்தி
லுன்னி யொடுங்கி யிருந்தனனே மூலக முண்டான் சிறிதகன்றான்
பின்னம் மாறன் கண்விழித்துப் பிராணை நோக்கக் காணுதே
மன்னுந் துயரத் துள்விழுந்து வருந்தி யழுத வருத்தத்தால். (க௭௩)

வெண்ணெய் திருடி யுண்டவர்க்கு வீதி வாயி லகப்பட்ட
பெண்ணைப் போலோர் பெண்கொடியாப் பேரா மயலி னுள்விழுந்து
மண்ணை யிருந்து துழாவிடீயுறும் பத்து மயலாய் வகுத்தானென்
கண்ணை யிறையும் விட்டகலாக் காரி மாறன் சடகோபன். (க௭௪)

மாறா மயலி லவ்வண்ண மாறன் வருந்த வவைதீர்ப்பா
னாரர் சடையான் ரொழுதேத்து மந்தா மத்தா னந்தத்தான்
சேரார் கமலத் திருவாதி மடவார் சூழ்ந்து திருவுருவில்
வேறு காதே யுடனுறைய ரித்தார் முத்தர் வியந்தேத்த. (க௭௫)

பாலனா யேழல குண்டு பரிவின்றி
யாலிலை யன்ன வசஞ்செய்யு மண்ணலார்
தாளினை மேலணி தண்ணந் துழாயென்றே
மா லுமால் வல்வினை யேன்மட வல்லியே.

கோவை வாயான் பொருட்டேற்றி னெருத்த மிறுத்தாய் மதிலிலங்கைக்
கோவை வியச் சிலைகுனித்தாய் குலால் யாண் மருப்பொசித்தாய்
பூவை வியா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கே னேனுந்
பூவை வியா மேலிக்குப் பூசஞ் சாந்தென் னெஞ்சமே.

மண்ணை யிருந்து துழாவி வாமன் மண்ணிது வென்னும்
விண்ணைத் தொழுதவன் மேவு வையுந்த் மென்று கைகாட்டுங்
கண்ணையுண்ணர் மல்கநின்று கடல்வண்ண னென்னு மன்னையென்
பெண்ணைப் பெருமயல் செய்தார்க் கென்செய் கேன்பெய் வனையே.

வீற்றி ருந்தே மூலகாள்வான் விரைவி னெய்தி யாழ்வார்முன்
ரோற்ற விர்தத் திருக்கோலந் தொழுது பணிந்து கவிசொல்ல
நோற்றேற்ற கென்ன குறையென்ன* நுவல வினிய வப்பத்துஞ்
சாற்றி யவனைக் கவிபாடுந் தன்னை வியந்தான் சடகோபன். (கௌ)

வேறு.

இவனைநான் பாடப் பெற்றே நெழுமையுங் குறைவி லேனென்
றவனிறை யுருவ நோக்கி யாடிநின் றுனந் தித்திட்
டெவனெனை நிகர்ப்பா னென்ன விருந்தனன் சுகாதீ தத்திற்
சிவனய னிறைஞ்சி யேத்தத் திருமகள் கொழுநன் போனான். (கௌ)

அச்சதன் போன தோரா னனுபவக் கடலி லாழ்ந்தான்
பச்சைமா முகிலை மீட்டும் பங்கயக் கண்ணு ளோக்க
நச்சரா வணையி னனை நாடினான் காணு தேங்கி
யிச்சொன்ன துயர்தீர்ப் பாரை யாமினி யென்ற பத்தில். (கௌ)

தானொரு மடந்தை யாகித் தலைவனைப் பிரிந்து வாழே
னென மோக முற்று நானிலத் துயர்ந்த தாக
வானவத் துயரங் கண்ட வன்னைமார் வருந்தி யின்றென்
றேனமர் குழலாள் கொண்ட நோயென்கொ லென்று சிந்தை. (கௌ)

வருந்தின ருடனே தேறி வாணுத லொண்க ணுட்குத்
திருந்துமெய் வெறியாட் டாலே திருமென் றதனைச் செய்யக்
குருந்துறைந் தவர்க்குத் தோற்றாள் கொம்புயி ரென்று தோழி
பொருந்தியவெறியாட்டாங்கேவிலக்கவப்பொற்பின்மிக்காள். (கௌ)

கண்ணனுக் காசை யுற்றா ளென்றகட் டெரையைக் கேட்டு
துண்ணென் வெழுந்து விண்ணைத் தொழுதவன் றன்னைக்
வெண்ணினு னெண்ணி மாறு திராப்பகல் வருந்தி மாற
னண்ணருஞ் சீல மில்லாப்தி பத்திலு ஞால முண்டாய். (கௌ)

வீற்றிருந் தேழுல்குந்தனிக் கோல்செல்ல வீவில்சீ
நாற்றன் மிக்கானு மம்மாளை வெம்மாயினந் தான்றனைப்
போற்றி யென்றே கைகளாரத் தொழுதுசொன் மாலை
ளேற்ற நோற்றேற் கெனியென்ன குறையெழு மையுமே.

தீர்ப்பாரை யாமினி யெங்குநா நடுது மன்னேமி
ரோர்ப்பாலிங் வொண்ணுத லுற்றநன் னோயிது தேறினோ
போர்ப்பாகு தான்செய்தன் றைவரை வெல்வித்த மாயப்
தேர்ப்பாக னூர்க்கிவள் சிந்தை துழாய்த்திசைக் கின்றதே.

சீல மில்லாச் சிறிய னேனுஞ் செய்வினை யோபெரிதால்
ஞால முண்டாய் ஞான மூர்த்தி நாராயண வென்றென்று
காலந் தோறும் யானிருந்து கைதலை பூச விட்டாந்
கோல மேனி காண வாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்:

வரமுதன யணையா யன்றேல் வளரொளி திகழு ஞான
வந்தமில் பேரா னந்தத் தகல்விசும் படைவா னீயென்
சிந்தைநோய் தீரக் கூவி யருளென்று செப்பி ரைந்தா
னிந்தமா நிலத்தோர்க் கெல்லா மின்பவி டனித்த மாறன். (கஅஉ)

கூவுதல் வருதல் செய்தி யென்றுநான் குழறக் கேட்டுத்
தேவர்கோ னிரண்டி லொன்று செய்திலன் சிறிய வென்னை
மூவுல களந்தான் வேண்டா மெனமுனிந் தனனே லென்னை
யாவநான் றானும் வேண்டே னென்னவே றுறும் பத்து. (கஅங்)

செப்பினு னிகழ்ந்தான் றன்னைச் செண்பக மாறன் பின்னு
மொப்பிலா நண்ணு தாரிடி லுலகுறு கொடுமை கண்டே
யிப்படி யிடையி லந்தோ விமைப்பொழு தெனினும் வாழே
ன்ப்பவென் னமுதே கூவி யருளுதி யன்பா லென்றும். (கஅச)

உரைசெய்தா னதற்பின் மாயத் துறுமுல குய்யும் வண்ணம்
வரைசெய்மா மாட மோங்கும் வண்குரு கூரி னின்ற
விரைசெய்தன் டொயெம் மாதி விண்டுவே பரமற் றெல்லாம்
உரையறும் பரமன் றென்னப் பொருவிவொன்றுந் தேவில்த். (கஅரு)

அறைதலுஞ் சமணர் சைவ ராதியோர் பகர்வ ராழ்வீர்
மறைகளி லுரைப்பக் கேளே மதிவிதி நலனி தென்ன
நறைகமழ் வகுளத் தாரா னகைத்துநால் வேதஞ் சொன்ன
குறைவறு பொருளை நானுங் கூறினே னென்று கூற. ௩. அ. ௧௮. (கஅசு)

மற்றவ ருரைப்ப ராழ்வீர் மறைதனை யாதி யந்த
முற்றுந் தோதி னோர்க ளுரைத்திடக் கேளே நீருங்
கற்றிலீ ரதனைத் தெய்வ கடாக்கத்தி னுணர்ந்தி ராகி
லற்றமற் றிதுவென் றோது மாரண மறைக வென்றார். (கஅஎ)

ஏறாது மிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகனும்
கூருளந் தனியுடம்பன் குலங்குலமா வசர்களை
நீருகம் படியாக நிருமித்துப் படைதொட்ட
மாராண் கவராத் மணிமாமை குறைவிலமே.

நண்ணார முழுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க
வெண்ணாரத் துயர்வினைக்கு மிவையென்ன வுலகியற்கை
கண்ணார கடல்கடைந்தா யுன்கழற்கே வரும்பாரிக
தண்ணவா தடியேனைப் பணிகண்டாய் சாமாதே.

ஒன்றுந் தேவு முலகு முயிரு மற்றும் யாதுமில்லா
வன்று நான்முகன் றன்னொடு தேவ ருலகோ யிழ்ப்படைத்
குன்றம் பொன்மணி மாட நீடு திருக்குருக ரதனு
ணின்றவாழிப் பிராணிக் கற்றைத் தெய்வ நாகுதிரே.

என்றவ ரறையக் கேட்டாங் கெம்பிரா னருளிச் செய்யு
நன்றுநா னாலாம் வன்ன நான்மறை நவில லாகா
தின்றுநீர் கேட்ட வேத மிசைத்தவப் பொருளை யெல்லா
மொன்றொழி யாது காட்டிக் தருவனீ ருணர்மி னென்ன. (கஅஅ)

முனிவர்க ளுரைமின் வேத மெனவவர் முழுது மோத
வினியநற் பொருளை யெல்லா மெம்பிரா னியம்பக் கேட்டுத்
தனிமுத லிவனென் றெண்ணிச் சரண்புகுந் தவரும் வாழ்ந்தார்
கனிபொழிற் குருகைக் கோமான் கருணையார் கழறற் பாலார். (கஅக)

காசினி யோர்க்குக் கையார் சக்கரத்* தன்னிற் பின்னு
மாசறு வுபதே சித்தா னணிசுரு கூரி னின்ற
விசனைப் பொய்யன் பாலே யான்றொழ மெய்யாய்க் கொண்டான்
கூசிடர் கெடுப்ப னென்போற் கொள்கபொய் வேட மென்ன. (கக௦)

கூறிட வதனைக் காண்ப மென்றுபொய்க் கொடுத்து றுற்று
மாறுறு முலகத் துள்ளோர் வந்துபொய் வேடங் கொள்ள
நாற்பூந் துழாயான் மெய்யாய் நடத்தினு னதுகண் டாங்கே
தேறினார் மண்ணே ரெல்லாஞ் செங்கண னடிய ரானார். (கக௧)

அன்பரிங் கொருவ ரின்றி யருந்துய ருற்று வாடித்
துன்புறு மாறன் றெண்டர் தோற்றிய குழாத்தைக் கண்டிங்
கின்பமுற் றிவைமேன் மேலும் பொலிகு வென் றெடுத்தோர் பத்தும்
வன்புல னவரைச் சீரா மங்கலா சாத னத்தை. (கக௨)

கட்டுரைத் தருளிப் பின்னக் கண்ணனைக் ககனத் தே
விட்டிவண் டிரிந்து வைகும் வேதனை மிகுதி யாலே
மட்டவிழ் துழாயி னறங்கு மடலூர்வான் மனத்து ளெண்ணிச்
சிட்டர்வாழ் குருக்கக் கோமான் மாசறு சோதிச் செய்கான். (கக௩)

கையார்ச்சக்கரத்தென்கருமாணிக்கமேயென்றென்று
பொய்யேகைமமைசொல்லிப்பிறமேபிறமேயாடி
மெய்யேபெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்று காப்பாரா
ரையோகண்ணபிரானறையோவினிப்போளுலே.

பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாப
நலியு நரசும னைந்த நமனுக்கிங் கியாதொன்று மில்லை
கலியுங் கெடுங்கண்டு கொண்டின் கடல்வண்ணன் பூதங்கண்
மலியப் புகுந்திசை பாடி யாடி யுழிதரக் கண்டோம.

மாசறு சோதியென் செய்யவாய் மணிக்குன்
யாசறு சேனை யாதி மூர்த்தியை நாடியே
பாசறு வெய்தி யறிவிழ் தெனைநா னைய
மேசறு மூரவர் கவணை தேரடியென் செய்யுமே.

ஆங்கதற் பின்பு முன்பே யறைந்தசீர் மடலூர் வானு
மேங்கிய வருத்தந் தன்னால் யாக்கையா லியலாத் துன்பந்
தாங்கிய வாவி யந்தச் சடத்தைவிட் டகலாத் துன்பு ॥
மோங்கிடச் சிந்தை நொந்தாங் கூரெலாந் துஞ்சி* செய்தான். (ககசு)

அருந்துய ரிவண மெய்த வழகிய நம்பி வந்து
திருந்துரு வெளியாய்த் தோன்றச் செண்பக மாறன் கண்டு
வருந்தறிந் தெங்ங னேயோ வன்னைமீட் ரென்ன வாக்காந்
குருங்கைமா லருளைப் பெற்ற கொம்பெனக் கூறி வாழ்ந்தான். (ககஊ)

அப்படி யாசை யுற்றாங் கறைந்தவக் கொம்பு பின்பு
செப்பருங் கடன்ஞா லத்திற் சீதரன் செய்த வெல்லா ॥
மிப்பொழு தியானே செய்தே னெனமைய லேறி நின்று
தப்பற வுரைப்பத் தாயு மவைகண்டு தரணி யோர்பால். (ககசு)

என்னென வறியே னந்தோ வென்மக ளறிவின் மேலே
முன்னால் களந்தா னேறி மொழிவதோ வவனாற் செய்யு
முன்னருந் தொழில்க டான்செய் திட்டதென் றுரைக்கு மென்னப்
பன்னரு மொழியுந் தாயார் பகர்ந்ததாய்ப் பகர்ந்தார் பத்தர்.† (ககசு)

ஆங்கதற் பின்பு நோற்ற நோன்பிலேந் தறிவி லேனென்
றேங்கிய பத்தி லில்லேன் றவமெழின் ஞான மென்னைத்
தாங்கிநீ தானவீட் டின்பந் தருதியென் றறைந்தான் றன்சீர்ப்
பூங்கழ ரொழுவார் தொண்டர் தொண்டர்கைப் பொருளை யீர்வான்.

ஊரெல்லாந் துஞ்சி யுலகெல்லா நன்னிருளாய்
நீரெல்லாந் தேறியோர் நீளிரவாய் நீண்டதால்
பாரெல்லா முண்டலும் பாம்பணியான் வாராஅ
லாரெல்லே வல்வினையே னாவிதாப் பாரினியே.

எங்கனையோவன்னைமீர்காளென்னைமுனிவநுநீர்
நங்கன்கோலத்திருக்குழிக்குழநம்பியைநான்கண்ட
சங்கிலுமேமியோடுந் தாமரைக்கண்களோடுஞ்
செங்கனியாபொன்றிஞெடுஞ் செல்கின்றதென்னெஞ்சமே.

கடன்ஞாலஞ் செய்தேனும் யானே யென்னுங்
கடன்ஞால மாவேனும் யானே யென்னுங்
கடன்ஞாலங் கொண்டேனும் யானே யென்னுங்
கடன்ஞாலங் கிண்டேனும் யானே யென்னு.
கடன்ஞால முண்டேனும் யானே யென்னுங்
கடன்ஞாலத் தீசன்வந் தேறக்கொலோ
கடன்ஞாலத் தீர்க்கிவை யென்சொல்லுகென்
கடன்ஞாலத் தென்மகன் கற்கின்றவே.

நோற்றநோன்பிலேனண்ணறிவிலெனுகுமியினுனைவிட்டு
மாற்றகிற்கின்றிலே னாவனனை யம்மானே
சேற்றுத்தாமரை செந்நெனுமெலர் சீர்வரமங்கலநகர்
கீற்றிநீர்க்கவென்கா யனர்க்குமிவை யல்லெனக்கே.

ஆரா வழுத* மெனும்பத்தி லரியைக் கூவ வவன்விரைவில்
வாரா தொழிய மிகவாடி மனத்தி லீடு பட்டுனடி.
தாராய் தருவாய் நியல்லா திலையோர் சார்விங் கெனக்கென்றென் றே
நீரா வினைக டுர்த்தடியே னகத்தே வளர்செண் பகமாறன். (ககக)

வேறு.

திருவல்ல வாழென்றுச் செப்பும் பத்தினி
மருவிய திருப்பதி வணங்கப் போயபெண்
ணருவழி நடப்பதற் கானி யின்றியப்
பொருவரு மூர்ப்புரம் புகுந்தொர் சோலையில். 138, 139 (200)

கிடந்துயிர்த் தோழிய ரோடு கேடிலீர்
நடந்துநான் றிருவல்ல வாழி னுதனைத் 138, 139
தடம்பெருங் கைகளால் வணங்கித் தாழ்வதில்
வுடம்புட னென்றெனக் குறுங்கொ லென்னவும். (20ச)

கூறியும் பிறந்தவாடி நென்று கூறிய
மாறிலாப் பத்தினி னந்த கோன்மக
னூறுபால் வெண்ணெய்தொட் டுண்ட தாதியாத்
தேறுசிற் குணங்களைச் சிந்தை செய்துநான். (20உ)

உன்னைவிட் டிறையுமில் வுலகில் வாழ்கிலே
னென்னைநீ கூவுதி யிலங்கு வேல்விழிப்
பின்னைநா யகவெனப் பிதற்றி வாடினான்
றன்னைநான் றுதிசெயத் தந்த தம்பிரான். (20ங)

ஆரா வழுதே யடியே னுடல நின்பா லன்பாயே
நீரா யனைது கரைய வருக்குகின்ற நெடுமாலே
சீரார் செந்நீல் கவரி விசுந் செழுநீர்த் திருக்குடத்தை
யேரார் கோலச் சிகழக் கிடந்தாய் கண்டே னெம்மாளே
மானையோக்குல்லீர் வையக னுமவினையென்மெலிய
வானூர்வண்கமுகு மதுமல்லிகைகமழக்
தேனார்சோலைகள்குழ் திருவல்லவாமுறையுங்
கோணரையடியேனடி கூடுவதென்றுகொலோ.
பிறந்தவாழ்முவளர்ந்தவாழும் பெரியபாரதங்கைசெய் தைவர்க்குத்
திறங்கன்காட்டியிட்டுச் செய்துபோனமாயங்களு
நிறந்தனாடுபுக்கெனதாவியை நின்றிருந்துருக்கியுண்கின்றவிச்
சிறந்தவான்குடரே யுன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே.

“ஆராவழுதே” என்கிற இந்தத் திருவாய்மொழியை மேலநாட்டினின்றும் எழுந்தருளிய சில
பூழைவண்ணவர்கள் மன்னனார் திருமுன்பே அனுஸந்தித்தருள்க்கேட்ட பூமிநாதமுனிகள் அபிரீத
ராய் அந்த பூழைவண்ணவர்களைப்பார்த்து, “ஆயிர்த்துளிப்பத்தம்” என்றிருந்தது; இந்தப்பிரபந்தம்
உங்களுக்கு முற்றப்போமோ” என்று கேட்டருள, அவர்கள் ‘இப்பத்துப் பாட்டுமே வருவது’
என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பூமிநாதமுனிகள் அவர்களை ஸத்திரித்துப்போகவிட்டருளி பூரி சட
கோபன் அவதரித்தருளின திருக்குகூர்ப் பரதேசத்திற்கு எழுந்தருளித் திருப்புளியாழ்வாரடியிலே
ஆழ்வார்திருமுன்பே, பூரிபரங்குசதாஸர் நியமித்தருளியபடி கண்ணிறுண்டிருந்தாம்பைப்பன்னீ
ராயிர உரு நியமத்தோடு அனுஸந்தித்த ஆழ்வார் பிணைநாய் பூமிநாதமுனிகளுக்குத் திருவாய்
மொழியையும், மற்றுமுள்ள மூவாயிரப்பந்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளினார் என்பது வரலாறு.

வேறு.

டுத்த வைகல் பூங்கழியிற்* திருவண் வண்டீர் மாறன்பாற்
 ஈடுத்த வாசை மிகத்தூதாய்த் தூநீ ரிரைதேர் பறவைகளை
 டெத்துத் தலைவன் வரவுணருங் கொம்பாய் வாடி மெலிந்தான்
 டெத்த பதினெண் பூமியையுந் திருவாய் மொழியா லுய்வித்தான். (உ௦௪)

வேறு.

தன்னுடைத் துயர மெல்லாந் சாற்றிமுன் விடுத்த தூதான்
 7 மன்னுசீர்த் திருவண் வண்டீர் மாயன்மெய் வந்து தீண்ட
 வுண்ணையின் றளவுங் கூவ வென்செய்தா யென்ன ஆடி
 மின்னிடைய மடவா ராதிப் பத்தையும் விரித்தான் மாறன். (உ௦௫)

செல்வரான் மறையோர் வாழுந் திருவிண்ண கருந் மாமால்
 பல்பல பொருளு மாகிப் பரந்தமை யனைத்து நோக்கி
 நல்குரத் வாதி பத்து ஞானமாய் நவின்ரு னென்னை
 யல்லலிற் பட்டாதாட் கொண்டென் னருவினையறுத்த வம்மான். (உ௦௬)

விண்ணக ரண்ண லான பரிசெலாம் விரித்த தற்பின்
 பண்ணமர் குரவை யாய்ச்சிடி யென்றுரைத் தருளும் பத்தின்
 மண்மிசை நந்த கோபன் மகனுடை விளையாட் டெல்லா
 மெண்ணிரான் பரவப் பெற்றே நெனக்கினிக் குறையே தென்றும். (உ௦௭)

எலையறு மகிழ்ச்சி தாங்கி யிருந்துபி னொருபெண் ணகித்
 தொலைவி லி மங்க லத்தைத் தொழுததிற் றுணிவி னோடுந்
 தலைவனைப் புணர்வா னேகத் தாயது தடுப்பக் கண்ட
 நிலையுயிர்த் தோழி சென்றத் தாயரை நோக்கி நின்றே. (உ௦௮)

வைகல்பூங்கழியாய் வந்துமேயுங்குருகினங்கான்
 செய்கொன்சென்றெலுயர் திருவண்வண்டீருறையுங்
 கைகொள்சக்கரத்தென்கணியாய்ப்பெருமான்கண்ணி
 கைகன்சுப்பிச்சொல்லிர் வினையாட்டியேன்கருண்மையே.

மின்னிடைய மடவார்க ணின்னருன்குருவார்முன் புரானதஞ்ச
 மன்னுடையிலங்கை யரண்காய்த்தமாயவனே
 யுன்னுடையசுண்டாய நானறிவனினியதுகொண்டுசெய்வதெ
 னென்னுடையபந்துங்குழைத் தந்தபொருளம்பே.

நல்குரவுஞ்செல்வமு நகுஞ்சுவர்க்கமுமாய்
 வெல்வகையுடையும் விடமுமமுதமுமாய்ப்
 பல்வகையுட்பரந்த் பெருமானென்னையானவாணச்
 செல்வமல்குமுடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே.

குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததுங் குன்றமொன்றேந்தியது
 முரவுரீர்ப்பொய்கைநாகங்காய்த்தது முட்படமற்றும்பல
 வரவிற்பன்னியிரான் நன்மாயவினையெய்யலற்றி
 பிரவரண்புடையகவிரிலு பொன்னகரைவெண்க்கே

வேறு.

காட்டிக் கொடுத்தி ரறியாத கன்னி தனக்குக் கருமுகிலை
நீட்டிக் குறைக்கி னெடும்பகையென் றுல்கோர் சொல்லு நிலையன்றோ
நாட்டிற் பழிக்கு நீரஞ்சித் தடுத்தா னங்கை நிலாளென்னக்
கூட்டிக் கொடுத்த வுயிர்த்தோழி கொம்மின் செயலைக் குறித்திரங்கி. (உ௦௯)

வேறு.

அன்னையோ டுற்ற தாக வருளினு ரங்கோர் பத்தூ
பின்னையு மாற்கு வையு மென்றதி லந்தப் பெண்டான்
முன்னையா ரணங்கர் போற்று முதல்வன்மே லாசை பூணம்
தன்னையு மறந்து தாய்மார் தன்னுடை மகிழ்நன் சாத்தும். (உ௧௦)

அணிகல னுடை முற்று மறவிகழ்ந் தெறியக் கண்டு
பினியிவை யென்கொ லென்னப் பேசிய தேசத் தார்க்குப்
பணியனை யுடையார் மாய மயக்கிடைப் பட்டா ளென்னத்
துணிவுடை யன்னை சொல்லுந் துகளறு சொல்ல தாக. (உ௧௧)

செப்பினுன் மாறன் பின்னச் சேயுழை தனக்கன் றன்னை
யொப்பிலா பரணஞ் சாத்தி யுடுதுகி லுடுத்தி யுண்ணென்
றப்பொழு தன்னந் தண்ணீர் வெற்றிலை யடைக்கா யீய
விப்பொழு தெனக்குக் கோனார் பதியதா யினிது வாகும். (உ௧௨)

கண்ணனை யுண்ணுஞ் சோறுங் களிப்பொடு பருகு நீரும்
வெண்ணகைக் கழகு செய்யும் வெற்றிலைப் பிளவு மென்னத்
திண்ணமா யவ்வு ரெய்தத் தேடித்தாய் வருந்த லாக
வுண்ணுஞ்சோ ருதிநீ பத்து முரைத்தன னுவமை யில்லான். (உ௧௩)

ஆங்கதற் பின்பு தானோ ரரிவையா யமரர் வேந்தன்
றுங்கிய வுலகு மன்னும் பறவைக டமக்கு நல்கி
யோங்குவை குந்த மன்னு முத்தமற் கென்றா தாகப்
பாங்குட னுரைத்தோள் விரென் றன்பினற் பகர்ந்த பண்சேர். (உ௧௪)

தவளின் மாமணி மாட மோங்கு தொலைவில் மங்க லந்தொழு
மியனை நீரினி யன்னை மீருமக் காசை யில்லை விடுமினோ
தவள யொண்ணங்கு சக்கர மென்றுந் தாமரைத் தடங்க ணென்றுங்
குவளை யொண்மலர்க் கண்கணிர் மல்க நின்று நின்று குமிறுமே.
மாலுக்கு வைய மனந்த மணுளற்கு
நீலக் கருநிற மேக நியாயற்குக்
கோலச்செந் தாமரைக் கண்ணென்கென் கொங்கல
ரேலக் குழலி யிழந்தது சங்கே.

உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற் றிலையுமெல்லாங்
கண்ண னெம்பெருமா னென்றென்றே கண்கணிர் மல்கி
மண்ணினு ளவன்சீர் வளம்மிக் கவனார் வினவித்
திண்ண மென்னின யான்புகு மூந்திருக் கோணரே.

வேறு.

சீரார் பொன்னு லகாதி* பத்துஞ் செப்பிப் பரம பத்தத்திருந்த
நாரா யணனே வருதியென ஞால மிரங்க விண்ணிரங்க
நீராய் நிலனா யெனுமபத்தி நெடுமா லிரங்க விருந்துரைத்தான்
காரார் பொழில்சூழ் திருக்குருகூர்க் காரி மாறன் சடகோபன். (உகரு)

வேறு.

பொருளிலா வுலகமுண்ட பெருவாயு நென்றன்பாற் புகலும் பத்தின்
மருவரிய வேங்கடப்பொற் குன்றிலுறை மாயவனை மார்பில் வைகுந்
திருமகளை முன்னிட்டுச் சிந்தனையூற் சென்றிறைஞ்சிச் சரணம் புக்கா
னருமறையு மறிவரிய பொருளையிந்த வம்புவியோர்க் கருளிச் செய்தான்

வேறு.

அடுத்த வுண்ணி லாவிடி தன்னிற் சரணு கதியென் மடிபணிய
வெடுத்து விரைவிற் பரமபதத் திறைவ நேற்றா வகைகண்டு
தொடுத்த வஞ்சப் புலன்கடமக் கிரையா யென்னைத் துணிந்திட்டுக்
கெடுத்தா யின்னுங் கெடுப்பாய்கொன் முறையோவென்றான் கேடில்லான்.

அப்ப டியுண்ணி லாவியினின் முறையிட் டலற நான்மறைக்குஞ்
செப்ப வரிய பரம்பருடன் சேரா வகையான் மிகவாழ்
யொப்பில் கங்கு|| றனிலாசை யுற்றோர் பெண்ணாய் நம்பெருமா
ளெப்போ|| வருவ நெனத்தன்னை மறந்து கிடப்ப வல்வியல்பை. (உகஅ)

பொன்னுலகாளீரோபுலனிமுமுதாளீரோ
நன்னலப்புள்ளினங்கான்வினையாட்டியேருணிர்ந்தேன்
முன்னுலகங்கெல்லாம்படைத்தமுதில்வண்ணன்கண்ண
னென்னலங்கொண்டபிரான் நனக்கென்னிலையையுரைத்தே.

நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவாலாய்ச்
நீரார் சுடர்க் கிரண்டாய்ச் சிவனா யயனாய்
சுடர ராழி வெண்சங் கேந்திக் கொடியேன்பால்
வாரா யொருநாண் மண்ணும் விண்ணு மகிழவே.

உலக முண்ட பெருவாயா வுலப்பில் கோத்தி யம்மானே
நிலவஞ் சுடர்கு மொளியூர்த்தி நெடியா யடியேயுருயிரே
லைத் முலகுக் காய்நின்ற திருவேங் கடத்தெம் பெருமானே
குலதொ டுடியே னுண்பாதங் கூடு மாறு கூறியே.

உண்ணி லாவிய வைவராத் குமைத்திற் றியென்னையுன் பாத பங்கய
ண்ணிலா வகையே நவீனா னின்ன மெண்ணுகின்ற
யெண்ணி லாப்பெரு மாயனே யிமையோர்க் கேத்து முலகு மூன்றுடை
யண்ணலே யமுதே யப்பனே யென்னை யான்வானே.

கங்குலும் பகலும் கண்டியி லறியான் கண்ணநீர் கைகளா லிறைக்குஞ்
சங்குசக் கரங்க் ளென்றுகை கூப்பிற் தாமரைக் கண்ணென்றே தளரு
மெங்கனே தரிக்கே னுண்ணிவிட் டென்னு யிருநிலங் கைதுழா விருக்குஞ்
செங்கயல் பாய்நீர்த் திருவங் கத்தா யிவடிநத் தென்செய்கின் ருயே.

ஈப்போது ளீன்பது கடைக்குறை விசாரம்பெற்று 'ஈப்போ' என நின்றது.

கண்ட வண்ணை நம்பெருமாண் முன்னே யிருந்தக் கண்ணிதனைக்
கொண்டு சென்றுன் படிக்கிடத்திக் கூச்ச மின்றி மருமகனைத்
கண்டி நின்றென் மகருந்னைச் சாற்றி மறந்தா ளிவடிவத்திற்
கண்டு புனியுண் டவனைநீ யென்செய் திட்டா யெனப்பலகால்.

உரைத்த வாறே யுரைசெய்த வேங்கு வெள்ளைச் சுரிசங்கில்
விரைக்கொள் பொழில்சூழ் தென்னரங்கன் பேரை யன்னை முனமணிப்பத
கரைபுக் கயர்ந்தா னுடன்றேறி வேட்டைக் கவன்போய்ச் சார்ந்திருந்த
விரைத்த பொருளைத் தென்றிருப்போர் தன்னின் மனத்தை யிருந்தேவி.

புலம்பி னைந்த வாறாகச் செப்பி முன்னம் பூதலத்தி னின்ரு,
புலம்பு திரைநீள் பாற்கடலி லரவத் தணையிற் கிடந்தபிரான்
குலங்கொ டரும நெறிகாப்பான் குறையா நிறைவா லுயர்ந்தோறு
பிலம்புக் கருளு மவதாரம் பத்திற் செய்த செய்ந்நெறிகள். (உஉக)

இப்போ காட்ட வேண்டுமென விரங்கி மால்சென் நெதிர்ந்தோன்றித்
கப்போ கேட்ட துடனீவே மென்று சார்ந்து தன்னுருவத்
தொப்போ டமர ரறியாத வருவம் பத்து முனசெயமு
மப்போ காட்டக் கண்டாங்கே யாழி யெழுச்சங் கருள்செய்தான். (உஉஉ)

கற்பா ரிராம பிரானுதி புதறும் பத்தின் முன்கண்ட
கற்பா லுருவுக் கோரொன்றாய் நாட்டார்க் கறிய நயந்துவழிதான்
பொற்பார் பொழில்சூழ் திருக்குருகூப் புறத்தே செறிந்தவ் வுந்தொழுது
நிற்பார் தமக்கும் வீடளிக்கு நெறிசேர் வஞ்சச் சடகோபன். (உஉஈ)

சாற்றும் பாம ருழவுலகிற் றுன்முன் கண்ட தனிமுதல்வன்
நேற்ற மோரைந் தொருநான்குந் தோன்றி மறையப் பிரிந்தான்
னாற்ற கில்லே னெனக்கூவி யலறி யழுந்தா னயன்விதியுங்
கூற்றுங் கலங்க வெனதுள்ளே குருகூ ருடனே குடிபுக்கான. (உஉச)

வெள்ளைச் சுரிசங்கொ டாழி யேந்தித் தாமரைக் கண்ணெனன் னெஞ்சி னுடே
புள்ளைக் கடாகின்ற வாற்றைக் காணீ ரென்சொல்லிச் சொல்லுகே னன்ன மீர்கான்
வெள்ளைச் சுகமவன்வீற்றி ஞ்ந்த வேத வொலியும் விழா வொலியும்
நினைக் குமா வினையாட் டொலியு மருத்திருப் பேரையிற் சேர்வ னுனே.

ஆழி யெழுச்சுக்கும் வில்லு மெழுத்தினை
வாழி யெழுத்தணமும் வானு மெழுயண்ட
மோழை யெழுமுடி பாத மெழுவப்ப
ஊழி யெழுவுலகங் கொண்ட வாறே.

கற்பா ரிராம பிரானையல் லான்மற்றுங் கற்போ
புற்பா முதலாப் புல்லெழும் பாதினொன் றின்றியே
நற்பா லயோத்தியில் வாழுகு சராசர முற்றவு
நற்பாணுக் குய்த்தன னுன்முகனார் பெற்ற நாட்டுனே.

பாமரு ழுவுல கும்படைத்த பற்பா நாவோ
பாமரு ழுவுல கும்மளந்த பற்பா தாவோ
தாமரைக் கண்ணு வோதனி யேன்றனி யானாவோ,
தாமரைக் கையாவோ வுண்ண யென்றுகொல் சேர்வத்

எண்ணு மேழை யராவியுண்ணுங் கூற்றங் கொல்லோ* வெணுமபத்திற்
கண்ண னுருவைக் கண்டிறைஞ்சிக் காதன் முதிர் வருவெளியாய்
நண்ண வதனைக் கண்டிரங்கி மனத்தில் வருந்தி நைந்துரைத்தான்
வண்ண மாடக் கிணக்காடகர் மாறன்-வருளச் சடகோபன்.† (உதிரு)

வேறு .

என்றைக்கு முய்யக் கொண்டேய் யென்றெடுத் தருளும் பத்திற்
குன்றைக்கொண் டானைக் காத்த கோவிர்தா புலன்க னோடுஞ்
சென்றெய்க்கும் வண்ண மண்ணில் வைத்ததென் செப்பா யென்ன
வொன்றைக்கொன்றென்றைக்காத்த|| வுத்தமனருளிச் செய்வான்.(உஉச)

மண்மிசை யுவப்போ மும்மை வைத்தமை கேளும் வாக்கார்
பண்ணமர் கவிக ணம்மைப் பாடுமா றதனை வஞ்சக்
கண்ணம ருயிர்கள் கற்றென் கழலடைந் துய்யு மாழ்வி
ரெண்ணமற் றிதில்வே றில்லை யெனவிறை யியம்ப வாழ்வார். (உஉஎ)

வேறு .

என்னே யிதற்கோர் கைம்மாறுங் 'காணே னென்னைத் தன்னுக்கித்
தன்னே ரில்லா னென்றறியே னுளத்தே புகுந்து தான் றன்னை
நன்னே ருற்ற கவிபாடி நாட்டா ரெல்லாஞ் சடகோபன்
சொன்னோர் பெற்ற கவியென்னச் சொல்லும் படிக்குச் சொல்வித்தான்.

என்ன விற்றையைக் கொண்டாடி யிசைத்தா னுக்கே யொருபத்தும்
பின்னவ் வின்பம் பயக்குந் மெனப் பேச விரிய வப்பத்தி
லின்ன வாறு கைம்மாறென் றின்றிக் கவிகொண் டிட்டபிர
மன்னுந் திருவா றன்னிலையை யென்றோ மன்னி வலஞ்செய்து. (உஉசு)

எழைய ராவியுண் னுமினைக் கூற்றங்கொ லோவறியே
எழியவ் கண்ணபி ரான்றிருக் கண்கள்கொ லோவறியேன்
சூழவுந் தாமரை நாண்மலர் போல்வந்து நோன்றுக்கண்ட
தோழியர் கானனை மீடுஞ்செய் கேன்றுய ராட்டி யேனே.

ரம்பெருமான் காட்டின விசித்திர ஜகதகாரதையை யனுபவித்து ஆழ்வார் விஸ்மிதரான படிபையத்
தெரிவிக்கிற, “மாயா வாமன னேமது சூதா நீயருளாப், ஓதியாய் நீராய் நிலனாய் விசம்பாய்க்
காலாய்த், தாயாய்த் தலைதாய்ப் மக்களாய் மற்றுமாய் மூற்றுமாய், நீயாய் நீநின்ற வாழினை
யென்ன நியாயங்களே.” என்னும் இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தைபுதுக்கொண்ட பாட்டு
மக்குக்கிடைத்த வட்டுப்பிரதிகள் ஒன்றிலுங் காணப்படவில்லை. ஆகியே எழுதாது விட்
னரோ, அன்றி எழுதியிருந்ததான பின்னர் இம்மதுவிட்டதோ அறியோம்.

என்றைக்கு மென்னை யுய்யக்கொண்டு போகிய
வன்றைக்கன் றென்னைத் தன்னுக்கியென் னாற்றனை
யின்றமிழ் பாடிய விசனை யாதியாய்
நின்றவென் னோதியை யென்சொல்லி நிற்பனே.

ஒன்றைக்கொண் டென்றைக் காத்த—முதலையைக்கொன்று கஜேந்திரனைக்காத்த.

இன்பம் பயக்க வெழின்மலர் மாதருந் தானுயிவ் வேழலகை
யின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற்றிருந் தான்கின்ற வெங்கள்பிரா
னன்புற் றமர்த்துறை கின்ற வணிபொழில் சூழ்திரு வாரன்வினா
யன்புற் றமர்த்து வலஞ்செய்து கைதொழு நான்குரு மாருக்கொடே

ஈசற் குவந்த கைங்கரியஞ் செய்வ தென்றோ வெனவிரங்கிப்
பேசித் தேவி மாராவா* ரென்னும் பத்திற் பேருலகி
லாசை தீவிரந்த வடியவர்கள் வசமா மாறு மதுவன்றித் ?
தேசத் தெல்லாப் பொருளுமவ னான வாறுந் தெளிந்துரைத்தான். (உரு)

கூறு நங்கள் வரிவளையாப் பென்னும் பத்திற் குருவுரையைத்
தேறி யெல்லாப் பற்றினையுந் திருமா லறிய விடிவெளிதி
னேற லாகும் பரமபதத் திருக்க லாகும் விடாதவர்க்கு
நாறு முடம்போ டெப்பொழுது நண்ண லாகு மெனநின்றான். (உருக)

வேறு .

ஆங்கதற்குப் பின்பங்கு மிங்கு* மென்ன வருள்பத்தி
லோங்கியசீ ரந்தாமத் தனுபவிக்கு நித்தர்முத்தர்
பாங்குடையர் பரிவுடையர் படிமீதி லிலரென்ன
வேங்கினு னநுண்மாறன் சிலவரைக்கண் டின்புற்றான். (உருஉ)

வேறு .

மறித்தும் வார்கடா வருவி* மால் யானையென் றுரைத்தாந் பத்தில்
வெறித்தண் பூந்துழாய் மாயவன் வலியையும் விளங்குற நோக்கிக்
குறித்த வன்பர்கள் குழாத்தையுங் கண்டெங் குளிர்துரை செய்தான்
பறித்துக் காலன்னை நின்றெனைக் கொணர்ந்துதன் பத்தியிற் பதித்தான்

வேறு .

மாயக் கூத்தா* வென்றநுளால் வகுத்த பத்தின் மாமாயன்
றாய வடியிற் சிந்தனைபொய்த் துன்புற் றிரங்கி மடைமாரூ
நேயத் தாலே யிருந்தமுதா னீச னேனில் வுடல்விட்டாற்
றுயைத் தேடிச் செலநவீர்க்குஞ் சரணு கதிபைத் தந்தாண்டான். (உருச)

தேவிமர் ராவார் திருமகள் பூமி யேவமற் றமரரால் செய்வார்
மேவிய வுலக மூன்றவை யாட்சி வேண்டுவேண் டிருவரின் னுருவம்
பாவியேன் றன்ன யடுகின்ற கமலக் கண்ணதோர் பவனயாய் மணி
பாவியே யமுதே யல்கடல் கடைத்த வப்பனே காணுமா றருளாய்,
ங்கள் வரிவளை யாயங் காரோ நம்முடை யேதலர் முன்பு நாணி
நங்கட் கியாலென் றுரைக்கு மாற்ற நோக்குகின் தேனெங்குங் காண மாட்டேன்
நங்கு சரிந்தன சாபி முக்தேன் நடமுலை பொன்னிற் மாய்த்த ளாந்தேன்
வெங்கண் பறவையின் பாக னெங்கோன் வேங்கட யாணனை வேண்டிச் சென்றே,
அங்கு மிங்கும் யானவர் தானவர் யாவரு
மெங்கு மினையை பென்றுண்ட யறியக லாதலற்றி
பங்குச் சேரும் பூமகண் மண்மக ளாய்மகள்
நங்கு சக்கரக் கையவ னென்பர் சரணமே.

வார்கடா வருவி யானைமா மலையின் மருப்பினைக் குவடியுத் துருட்டி
பூர்கொடின பாக னுயிர்செகுத் தரங்கின் மல்லரைக் கொன்றுமுழ. பரணமேற்
போர்கடா வரசர் புறங்கிட மாட மீமிசைக் கஞ்சனைத் தகர்த்த
சீர்கொள்கிற் றுயன் றிருச்செங்குன் றாரிற் றிருச்சிறு மெங்கள்செல் சார்பே,
மாயக் கூத்தா வாமனா வினையேன் கண்ணு கண்கைகால்
தூய செய்ய மலர்களைச் சோதிச் செவ்வாய் முகிழ்தாச்
நாயல் சாமத் திருமேனி தண்பா சடையாத் தாமரைநீ
யாசத் தடம்போல் வருவானே யொருநாள் காண வார

வாடிச் சேரா மயலனிக்கு மாயக் கூத்தன் றனைமனத்தாற்
 நேடி யெல்லி காலை* யினிற் சென்று தங்கி யுளமகிழ்ந்து
 'நாடி யிருத்தும் வியந்ததனி† னண்ணி யன்பி லனுபவித்தா
 'பாடிச் சாம வேதத்தைத் திருவாய் மொழியாய்ப் பரப்பினுன். (உ௬௫)

சீரார் கண்கள் சிவநீர் தென்னச் செப்பும் பத்திற் றிருமால்வா
 தேரா ராவி யுறக்கலக்க விதுநீ பிரியே லெனவிரப்ப
 நாரா யணன்வா ழான்மாவி னேற்ற மெல்லா நவின் றருளக்
 காரார் பொழில்குழ் குருகைக்கோன் கண்டு களித்துக் கட்டுரைத்தான்.

கருமா ணிக்க மலைத் தன்னிற் கழறுங் குட்ட நாட்டிலுறை
 திருமா றனக்கு நாயகனுய்த் தானோர் பெண்ணுய்த் திருவாக்கா
 லொருமா நொடியு மவன்பெயரே யலதொன் றுரையா வகையுரைத்தா
 னருமா மறையி னொலிமுழங்குங் குருகூர் நகர்வா ழுருண்மாதன். (உ௬௬)

எண்ணி நெடுமார் கடிமை யென விசைத்த வின்ப முறுபத்திற்
 கண்ணற் கடிமை யானவர்க ளேற்ற மெல்லாங் கண்டுவந்தே
 யுண்டிணக் குருகி யவரடியா ரடியார்க் கடிய னெனவுரைத்தான்
 விண்ணுக் கேற வழிகாட்டும் வேதார் தத்தை வெளியிட்டான். (உ௬௭)

கொண்ட பெண்டிர் ராதியாய்க் கூறும் பத்தி லுலகத்தீ
 ரண்ட முண்ட திருமலை யல்லா தாவிக் குறுந்துணைநான்
 கண்டி லேன்மற் றொருவரையுங் கைம்மா றின்றிக் காப்பாரை
 யுண்டென் றுங்கட் குறவாவார் திறத்தைக் கேண்மி னுரைக்கின்றேன்.

எல்லியுக் காலைத் தன்னை நினைத்தொழி † இருத்தும் வியந்தெனனைத் தன்பொன்னடிச் சீடு
 நல்ல வுருள்க ணமக்கேதற் தருள்செய்யா றருத்தித் தெனைத்தோர் பலநானுழைத் தேற்குப்
 எல்லிப் தண்ணற் றுழாய்முடி யப்பனார் பொருத்தமுடை வாமனன் றுன்புருத் தென்றல்
 செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித் தானமே. கருத்தையுற வீற்றிருந் தான்கண்டு கொண்டே.

கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் வாயுஞ் சிவந்து கனிந்துள்ளே
 வெண்ப விலகு சுடரிலகு விலகு மகர குண்டலத்தன்
 கொண்டல் வண்ணன் சுடர்முடிய னுன்கு தோன்ன் குணசார்ங்க
 லொண்சங் கதைவா ளாழியா லொருவ னடியே ஞுள்ளானே.

கருமா ணிக்க மலைமேன் மணித்தடர் தாமரைக் காடுகள்போற்
 றிருமார்வு வாய்கண் கையுந் தி காணுடை யாடைகள் செய்யபிரான்
 றிருமா லெம்மான் செழுநீர்வயற் குட்ட நாட்டுத் திருப்புவியு
 ரருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சில னன்னையீ ரிதற்கென் செய்கேனோ;

நெடுமார் கடிமை செய்வேன்போ லவனைக் கருந வுஞ்சித்துத்
 தடுமார் மற்ற தீக்கதிண முற்றுத் தவிர்த் சகிர்நினைந்தாற்
 கொடுமா னையே னவனடியா ரடியே கூடு மிதுவல்லால்
 வீடுமா நென்ப தென்னத்தோ வியன்மு விலகு பெறினுமே.

கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத் தவர்பிறருங்
 கண்டதோடு பட்டதல்லாற் காதன்மற் றியாதுமில்லை
 யெண்டிணையுங் கீழுமேனு முற்றவு முண்டபிரான்
 றெண்டிரோமா யுய்யலல்லா லிலைகண்டார் தனையே.

அருள்பெறு மடவா என்னை புத்திர னத்த னுற்றார்
பொருள்பெறக் காணிற் றத்த மாவீபோற் பூண்ப ரன்றேற்
றெருளுறு நிலைய ரேனுஞ் சீசியென் றிகழா நிற்பர்
மருளுறு முலகத் துள்ள வழக்கிற்கச் சமூக்கை மாற்றி. (உச0)

உற்றிரு மைந்தர்களு முறவாய வுயிர்த்துணையும்
பெற்றரும் பெண்டிர்களும் பெரும்பொருளும் பேருறவு
மற்றருந் திருமாலே யென்றமனம் வைத்துமன
பற்றசற் றிருப்பீரே லதுபரம பதந்தருமே. (சுசக)

.....ன வுலகத் தவர்களுக்கு மிதமா யுபதே சம்பண்ணிப்
பின்னும் பண்டை நாளென்னப்* பேச வரிய பத்திலுண்
மன்னும் பதியாம் புளிங்குடியின் மற்ற விரண்டின்† மகிழ்வோடு
முன்னங்கிடந்தாங் கிருந்தாநின்ற முதலவன்றனைத் துதிசெய்யுக. (உசஉ)
கொடியார் மாடப் புளிங்குடியிற் கிடந்தான் தன்னைக் குறளாய
நெடியாய் கமலக் கண்ணிழித்து நீச னேனை யுறநோக்கி
மடியா துலக முண்மெழ்த வாயி லுவந்த கைங்கரிய
மடியேன் செயுமா நெழும்புதிருந்து பேசா யென்ற னருண்மாறன். (உசங)

ஓரா யிரடி மென் றருள்பத்தி லுறக்க நீங்கி யெழுந்திருந்து
நாரா யணனம் மாழ்வாளை நாரீர் வேண்டும் பொருளெல்லார்
தாரா நின்றோ மருள்கவெனச் சாற்ற மாறன் றத்துவனார்
சீரா ரருளின் பரிசுருந்த படியே யென்னத் திருவுளத்தில்.

(உசச)

உருகி மையார் கண்ணி யினி லொளிசே ராழி சங்கேந்தித்
திருவி னுடனே புகுந்தருள்வாய் சிறியேன் காண வெனத்தேடிப்
பெருகு காத லுடன்கூடிப் பெருமா னந்த வணமாழ்வா
ரருகிற் றேற்றக் கண்டுகைஞ்சியாவ றீர வனுபவித்தார். (உசரு)

மற்ற விரண்டு-வரகுணமங்கை, ஸ்ரீவைகுண்டம்; “புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுண மங்கை
பிருந்துவை குந்தத்து ணின்று” என்றருளிச்செய்தது காண்க. ✓

ஓரா யிரமா யுலகே ழுனிக்கும்
பேரா யிரங்கொண்ட தேர்பீ டுடையான்
காரா யினகா ளாந்மே னியின
ஓரா யணனங் கள்விரா ளுவுனே,

மையார் கருங்கண்ணி கமல மலர்மேற்
செய்யா முருமார்வினிற் சேர்திரு மாலே
வெய்யார் சுடராழி சரிசங்க மேந்துங்
ஐகபாவங் ழைத்துணைக் கருதமென் கண்ணே.

இன்னு யி*ரென்னு மெழிற்பத்திற் றலைவ னீங்க விருந்திரங்கு
மன்ன நடையோர் பெண்கொடியா யவனைக் காணு வருத்தத்தான்
முன்னும் பறவை கூப்பீடும் பொறுதே வருந்தி யனைந்துய்ந்தான்
முன்னி லெப்து மால்பிரியத் தளர்வுற் றழுத சடகோபன். (உசக)

ஒது முருகு மாறன்னி லோத வண்ண ரினிவந்தாற்
பாத முதல்கே சாந்தத்திற் பரிவாற் பண்ணி யிதம்வருத்தும்
வேதஞ் சொன்ன கைங்கரிய மெல்லாஞ் செய்ய வேண்டுமென்ப
போதுங்கரத்திற் கொண்டிருந்தார் வெள்ளப் புவனமுண்டபிரான். (உசஎ)

கதுமென் றெய்தி யிவரவற்குச் செப்வா னெண்ணுங் கருமமெல்லா
மதுவார் துழாயான் செய்தருள வாழ்வார் பதறி வாயடித்தே
பிதுவே னிறைவா வெனவொடுங்கி யிருப்ப வீச னிருவருக்கும்
பொதுவன்றோபே ரின்பமெனத் திருமாற் கடியெனெப்புகன்றான். (உசஅ)

பண்ணி லெங்கா னலங்கழியிற் பரிந்த மூழிக் களத்துறையுங்
கண்ண னுருவைக் காதலித்துக் ககனத் தேகும் பறவைகளை
யெண்ணு நம்மை யிராப்பகலென் றீசன் போது மெனத்தூதாய்
மண்ணிற்றோரே பெண்கொடியாய் விடுத்தா னிருந்துமகிழ்மாறன். (உசக)

அறுக்கும் வினை யென் றருள்பத்திற் றாதி கூறி யவன்வருமுன்
பொறுக்க மாட்டா திவர்பதறித் திருநா வாயுட் புகநினை ய
மறுத்தங் கதுவுங் கூடாம லிருந்து வருந்தி மல்லிகையிற்
கறுத்த தென்றல் யாழாதி நலிய மெலிந்து கலங்கினார். (உரு0)

பின்னுயிர்ச் சேவனு நீருங் கூவிக்கொண் டுங்கெத்தனை
பென்னுயிர் கோவ மிழ்ந்தேன் மின்சூயிற் பேடைகா
னென்னுயிர்க் கண்ண பிரானே நீர்வரக் கூவுகிலீ
ரென்னுயிர் கூவிக் கொடுப்பார்க்கு மித்தனை வேண்டுமோ,
ருவாய்மொழி எம்பெருமானார்க்கு உகப்பாயிருக்கும் என்ப.

உருகுமா னெஞ்ச முயிரின் பரமன்றிப்
பெருகுமால் வேட்டையு மென்செய்கேன் ரெண்டனேன்
மெருவெல்லாங் காவி கமழ்திருக் காட்கரை
மருவிய மாயன் மாய நினைதொழே.

எங்கான லகங்கழிவா யிறைதேர்ந்திங் கினிதமருந்
செங்கால மடநாராய் திருமூழிக் களத்துறையுங்
கொங்கார்பூர் துழாய்முடியெங் குடக்கூத்தர்க் கென்றதாய்
நங்கால்க னென்றலைமேற் கெழுமீரோ றுமரோடே.

அறுக்கும்வினை யாயின வாகத் தவனை
ஶறுத்துமனத் தொன்றிய சிந்தையி னார்க்கு
வெறித்தண்மலர்ச் சோலைகள் சூழ்திரு நாவாய்
சூறுக்கும்வகை யுண்டுகொ லோகொடி யேற்கே.

மல்லிகை கமழ்தென்ற லீரு மாலோ வண்குறிஞ் சியிசை தவரு மாலோ
செல்ககிர் மாலையு மயக்கு மாலோ செக்கர்நன் மேகங்கள் சிதைக்கு மாலோ
வல்லியற் தாமரைக் கண்ண னெம்மா னாய்க் கேற்றி யேறெம் மாலோன்
புல்லிபு ழலைகளுந் தோளுங் கொண்டு புகலிட மறிசிலற் தமிழ மாலோ.

மாலைண்ணி* பெனும்புத்திற் றிருக்கண்ண புரமருளி
யாலினிலை யமர்ந்தபிரா னடிதொழுது பூனிட்டான்
மேலுரைப்ப தென்னிந்த வுடறவித்து வீடளிப்பன்
காலமுறச் சென்றனை மென் னுரைத்தான் கருணையினான். (உரு)

ஆங்கதற்குப் பின்னா தாமரையிற் லம்புனியீர்
பாங்குடனே மோகுவாழ் பரம்பரனைப் போய்ப்பணிந்தா
லோங்குமருட் பரமபதத் துமக்கவவே வழித்துணையாய்த்
தாங்கியுறக் கொடுபோவன் சார்மினென்றான் றமிழ்மாதன். (உரு)

உன்னுமுன் கெடுமிடரென் றொருபுத்து மனந்தபுர
மென்னுகர் பரமபத முலகத்தீ ரிறைஞ்கமதின்
மன்னுவார் நித்தர்முத்த ரெனத்திடைய வுகுத்துரைத்தான்
றென்னுக லென்னைவிடாத் திருவழுதி வளநாடன். (உரு)

வேறு.

சாற்றும் வேய்ம ருதோளினையிற் றுதே ராயர் தலைமகளாயத்
தோற்றுங் கஞ்ச னுயிர்செகுத்த கடராழிகை யம்மானைப்
போற்றிக் கூடி யனுபவித்துப் புணர்ச்சி நீங்கி யிருந்தவளிற்
றேற்றி யிருத்திப் பசுமேய்க்கப் போதே னென்னத் திருமகன்கோன்.

செப்பாத் தடியும் வேய்க்குழு மெடுப்ப வந்தச் சேயிழைசென்.
றிப்போ கூடி யான்வருவே னென்று தொடர வவன்றிப்ப
வப்போ பரம பதத்தெனைக் கொண்டு போவா னருளியதன்
தப்பா மென்று வெவ்வுயிர்க்குந் துணையாய் பின்ற தனிமுதல்வன். (உரு)

மாலை நணனித்தொழு தெழுமினே வினைசெடக்
காலை மாலை கமலமல ரிட்டுநீர்
வேலை மோதமதின் குழிநீருக் கண்ணபுரத்
தாலின் மேலாலமர்ந்தானடி யின்களே,
தான தாமரைத் தடமணி வயற்றிரு மோகூர்
நானு மேவிநன் கயிர்ந்துநின் றகரணத் தகர்க்குந்
தோளு நான்குடைச் சரிசூழற் கமலக்கட் கனியாய்க்
கான மேகத்தை யன்றிமற் றொன்றிலங் கதெய,
கெடுமிட ராய வெல்லாங் கேசவா வென்ன நானுங்
கொடுவினை செய்யுங் கூற்றின் றமர்களுங் குறுகி லு
விடமுடை யரவிற் பன்னி விரும்பினான் சுரும்ப லற்றுந்
தடமுடை யயல னந்த புரங்கப் புகுது மின்றே,
வேய்மரு தோளின் மெலியு மாலோ மெலிவுமென் றனிலையும் யாது
காமரு சூயில்களுங் கூவு மாலோ கணமயி லவைதலந் தானு மாலோ
யாமரு வினநிறை மேய்க்க நீபோக் கொருபக லாயிர முழி யாலோ
தாமரைக் கண்கள்கொண் டயிதி யாலோ தகவிலை தகவிலை யேநீ கண்ணு.

போகிறேன் என்பது 'போதேன்' என மருவி வந்தது "மும்கையும் பாவி போதேன்
என்றவிடத்தும் போகிறேன் என்பது 'போதேன்' என வந்திருத்தலிதிக்.

காட்டின் முன்னஞ் சானகியைக் கங்கைத் திருநா டுடையபிரான்
கூட்டிப் போய்முன் பட்டதெல்லாங் கூறக் கேட்ட தில்லைகொலோ
காட்டின் பின்னே போய்த்திரிந்து வருந்த வேண்டாம் வனங்கொடிது
கீட்டிற் கூட்டிப் போதறிட மென்று விமலன் விரித்துரைப்ப. (உருச)

மங்கை சிந்தை யுறத்தெளிந்து வாச தேவா வனங்கொடிதே
லங்கம் வருந்தும் பசுமேய்க்க நீயும் போகே லெனவறையச்
சங்க மேந்துங் கைத்தலத்தான் றவிர்ந்த பரிசாய்ச் சாற்றினான்
பொங்கு நறவப் பொழில்புடைசூழ் குருகூர் மருவும் புகழ்மாறன். (உரு௭)

ரணுஞ் சார்வே தவநெறியி* னிரைப்பின் னேக றவிற்கென்ன
நண்ணி யுரைப்ப வுடன் றவிர்ந்தாங் கிருந்த நம்பி நயநோக்கித்
கண்ணன் மிகவு மடியவர்கட் கெளிய னென்னக் கட்டுரைத்தான்
றிண்ணன் வீடு தந்தாண்ட தெர்ப்பா சனத்தர் திருப்போரன். (உருஅ)

ஆத லாலே யுலகத்தோர் தமக்கு மாயர் தனிமுதலாய்
பூத முதலாய் நின்றவனாற் புரையின் முத்தி பொருந்திடலாங்
காதலாலே பற்றுமெனக் கண்ணன் கழலிற் கட்டுரைத்தான்
வேத சிரத்தில் வீற்றிருக்கு மெய்யைத் தெளிந்து வெளியிட்டான். (உருக)

வேறு .

அருளபெறுவாந் ரெனுப்பத்தில் வாட்டாற்றி லச்சுதரை
தெருளுறிசீ ருடம்போடுந் தமையெடுத்துத் தேவர்தொழும்
பொருளுறுமேற் பரமபதம் புகரினைப்ப வதையறிந்து
மருளுறமி தென்னசெஞ்சொற் கவிந் தன்னின் மாமாயன். (உசு௦)

வேறு .

செய்ய கமலத் திருவடியைப் பிடித்தின் றெமையா டிருமாலை
மைப லுடம்பும் வாதனையும் போக்கி யுயிரை வாங்குகென்ன குமை
வைய வுடலென் செய்தமையென் றிறைவன் கூறவச்சுதனே
நயம்பொறியும் புலனைந்துப்பொருந்து பொற்றைப்புழக்கூடு. (உசுக)

சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோ தன்னுள்கள்
சார்மேக வண்ணன் கமல நயனத்த
சீர்வான மண்ணெரி காலாய்கின்ற கேயியான்
பேர்வா னவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனே.

கண்ணன் கழலினை
நண்ணு மனமுடையீ
ரெண்ணுந் திருநாமம்
இண்ண நாணமே.

அருளபெறுவா ரடியார்தம் மடியனேட டியா
ருடருவா னமைகின்ற னதுநமது விதிவகையே
ருடருமா ஞாலத்து னினிப்பிறவி யானவேண்டேன்
ருளொழிநீ மடநெஞ்சே வாட்டாற்ற னடிவணங்கே.

செஞ்சொற் கவிகா னுயிர்காத்தாட் செய்மின் திருமா லிருஞ்சோலை
வஞ்சக் கன்வன் மாமாயன் மாயக் கவியாய் வந்தென்
னஞ்ச முயிரு முன்கலந்து நின்ற ரதியா யண்ணமென்
னஞ்ச முயிரு மலையுண்டு தானே யாகி நிறைந்தானே.

பஞ்ச பூதம் பிரகிருதி பற்றுங் கன்ம வந்திரிய
வஞ்ச வுடல மிதுநீக்கி வாங்கா யென்றான் மாதனிறை
யென்சொன் னீரிப் புவிதன்னி லிலங்குஞ் சாங்க மணிபவர்க
டஞ்ச மாக வவையிருந்த பாண்ட முடைத்தோ சாத்துவர்கள். (உசுஉ)

கூறு மென்னத் தமிழ்மாறன் கூறுங் கோதி லாதாயிந்
நாறு முடம்பாற் பயனென்கொ லென்ன ஞால முண்டிரான்
நேறு மும்மை வைத்திருந்த தேக மன்றோ வெனச்செப்ப
மாறு மொழிய வல்லேனோ நின்னோ டென்ன மகிழ்மாறன். (உசுங)

பெருக வருந்தித் துன்புற்ற பின்பு திருமா னம்மாழ்வீ
ருருக வேண்டா முடறவிந்துக் கொடுப்போ வேனென் றுரைத்திடலு னு
மருவி நயன மாறாம லாறு பாய வன்புருகித்
திருவுற் றமருங் குருகைக்கோன் சிந்தை குளிர்து தெளிவோடும். (உசுச)

மன்றல் கமழ்மா லிருஞ்சோலைப் பத்தின் மாயன் மடிபிடித்தேற்
றின்று வலிய மேல்விழுந்திக் கெடுத்தா யிறறை வரையுமென்து
குன்ற மெடுத்தா யென்பொருட்டாற் கெடுத்தா யாதனைக் கூறென்ன
வொன்று மதற்கு மறுமாற்றங் காணா துலக முண்டிரான். (உசுரு)

இந்த நினைவுக் கியாமேதை யியம்பி மடியை விடுவிப்பாஞ்
சிந்தை தூய மகிழ்மாறற் கென்னத் திருமால் கிருகுதலை
மைந்த னினைவை வேறென்றான் மறப்பித் துவக்கு மாதாப்போ
லந்த மில்லாக் குணத்தினுக் கர்ச்ச ராதி மார்க்கத்தை. (உசுசு)

எண்ண வாய சூழ்விசும்பித் திறைவன் காட்ட விவர்கள்
கண்ணன் மடியைப் பிடித்ததரந் தாழ்வ நெகிழக் கண்களிடம் விடு
நண்ணி மனத்தா லந்நெறியே ஞான னந்தப் பெருவிடாம்
விண்ணை மேனி யனுபவித்து மீண்டு முனியேய் பெனுமபத்தில்.

பாணி யுடைத்தோ 'எ' ன் னுடமுங் காணப்படுகிறது.

திருமாலிருஞ் சோலையே யென்றே னென்னத்
திருமால்யந் தென்னெஞ்ச நிறையப் புழுநான்
குருமாமணி யுந்துபுனற் பொன்னித் தென்பாற்
றிருமால்சென்று சேர்விடந் தென்றிருப் பேரே.

குழ்விசும் பணிமுதி றாரிய முழக்கின
வாழ்கட லலைநிறை கையெடுத் தாடின
வேழப்பொழி னும்வன மேந்திய வென்னப்பன்
வாழ்புகழ் நாரணன் மறைக்கண் டுகத்தே.

முனியே நான்முக்கனே முக்கண் ணப்பா வென்
கணியாய்த் தாமரைக் கட்கரு மாணிக்கமே யெ
தனியே அருமியே யென்றலை மிசையாய் வந்திட்
டினநான் போகலொட்டே னென்று மாயஞ்.

வேறு.

ஊனமி லின்ப முத்தி யுற்றனு பவித்த லாழ்வார் ஈற,
மானத மாத லாலே மற்றுநங் கண்ணுற் கண்டங்
கானபே ரின்ப வீட்டி லச்சுதன் கமல பாதத்
தேனுக் கிற் தடிய ரோடுஞ் சென்றனு பவிப்ப வெண்ணி. (உசாஅ)

வேறு.

மாசிலாப் பரமபத்தி தலையெடுத்து மகிழ்மாறன்
தேசபொலி கமலமலர்த் திருவாணை நின்னாணை*
செவெனை வாங்குதிநின் னிணையடிக்கீ முனக்கவி
ராசைமிகுந் திருந்திரங்கப் பரமபதத் தம்புனையகோன். (உசாக)

பெரியதிரு வடிபெரிய பிராட்டியார் தனைத்தன்னை
யுரியநெறி யன்பினெடு முவந்தேந்த வுலகேழு
மரிகரியென் றடிபணிய வந்தாமத் தடியரொடுங்
கரியவொளி மணிவண்ணன் காரியார் திருமகன்முன். (உஎ0)

புள்ளிமறத் தோன்றியவா வறச்சூழ்ந்து கைப்பற்றப்
பள்ளமடை யுடைபுனல்போற் பரம்பரன்பாற் பத்திவெள்ளத்
துள்ளமடுத் துறப்பாய்ந்த படிதன்னை யுவந்துரைத்தான்
வள்ளலெனக் கருள்புரிந்த திருவழுதி வளநாடன். (உஎக)

வேறு.

ஆகத் திருவாய் மொழியித்தை யருளிச் செய்து மதுரகவி
யேகச் சிந்தைப் பெருஞ்செய்யி லிறங்கி விதைத்து மெய்ஞ்ஞானப்
போகம் வினைய வருண்மாரி பொழிந்து வினாவித் துலகேழின்
றுகந் தீர்க்குங்க் கவியமுதந் தந்தா னந்தாத் தமிழ்மாறன். (உஎஉ)

மாறன் கைம்மா ரென்றின்றி மதுர கவிகட் கிவைசெய்ய
வேறென் றறியேன் சடகோபன் விரைத்தா ளன்றி யென்றுமனந்
தேறிக் குருகூர் நம்பியல்லாற் நெய்வ மறியேன் யூரென்னக்
கூறி மாறன் சீரனைத்துந் தொகுத்தோர் பத்தின் கோவையாய். (உஎங)

வேறு.

மபண்ணுண் னிடைப்பின்னை மணவாளன் றிருப்பெயரி னை
லெண்ணிநுண் பொருடந்த சடகோப னெனிலென்பா
லண்ணிநின் நென்னுவுக் கழுதுறு மெனவன்பாற்
கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பை மதுரகவி கட்டுரைத்தான். (உஎச)

மாயஞ்செய் பேலென்னை யுன்றிரு மார்வத்த மாலைங்கை
வாசஞ்செய் பூக்குழ லாடிந வாணநின் னுண்கண்டாய்
நேசஞ்செய் தன்னு டென்னையுயிர் வேறின்றி யொன்றாகவே
கூசஞ்செய் யாதுகொண் டாயென்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

கண்ணி நுண்சிறுத் தாம்பு.

—(௧)—

- ௧ கண்ணி நுண்சிறுத் தாம்பினுற் கட்டுண்ணப் பண்ணி யபெரு மாயனென் னப்பனி னண்ணித் தென்குரு கூர்நம்பி யென்றக்கா லண்ணிக் குமழு தூறுமென் னொவுக்கே.
- ௨ நாவி னானவிற் றின்ப மெய்தினேன் மேவி னேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே தேவு மற்றறி யேன்குரு கூர்நம்பி பாவி னின்னிசை பாடித் திரிவனே.
- ௩ திரிதந் தாகிலுந் தேவ பிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவுருக் காண்பனென் பெரிய வண்குரு கூர்நகர் நம்பிக்கா னுரிய னாயடி யேன்பெற்ற நன்மையே.
- ௪ நன்மை யான்மிக்க நான்மறை யாளர்கள் புன்மை யாகக் கருதுவ ராதலி லன்னை யாயத்த னொயென்னை யாண்டிடுந் தன்மை யான்சட கோபனென் னம்பியே.
- ௫ நம்பி னேன்பிறர் நன்பொரு டன்னையு நம்பி னேன்மட வாரையு முன்னெலாஞ் செம்பொன் மாடத் திருக்குரு கூர்நம்பிக் கன்ப னாயடி யேன்சதிர்த் தேனின்தே.
- ௬ இன்று தொட்டு மெழுமையு மெம்பிரா னின்று தன்புக மேத்த வருளிநென் குன்ற மாடத் திருக்குரு கூர்நம்பி யென்று மென்னை யிகழ்விலன் காண்மினே.
- ௭ கண்டு கொண்டென்னைக் காரிமா தப்பிரான் பண்டை வல்வினை பாற்றி யருளிநா னென் னடி சையு மறிய வியம்புகே டெனென் டமிழ்ச்சட கோப னருளையே.
- ௮ அருள்கொண் டாடு மடியவ் ரின்புற வருளி னானவ் வருமறை யின்பொரு ளருள்கொண் டாயிர மின்றமிழ்ப் பாடிநா னருள்கண் டிரிவ் வுலகினின் மிக்கதே.
- ௯ மிக்க வேதியர் வேதத்தி னுட்பொரு ணிற்கப் பாடியென் னெஞ்ச ணிறுத்தினான் றக்க சீர்ச்சட கோபனென் னம்பிக்காட் புக்க காத லடிமைப் பயனன்றே.
- ௧௦ பயனன் றுகிலும் பாங்கல்ல ராகிலுஞ் செயனன் றுகத் திருத்திப் பணிகொள்வான் குயினின் றூர்பொழில் சூழ்குரு கூர்நம்பி முயல்கின் றேனுன்றன் மொய்கழற் கன்பை
- ௧௧ அன்பன் றன்னை யடைந்தவர் கட்கெலா மன்பன் றென்குரு கூர்நகர் நம்பிக்கு அன்ப னாய்மதுரகவி சொன்னசொ

வேறு.

முன்பே தோன்று மதற்பினரு ன்ருவாய் மூவா முதலாய
சுன்ப மயமாய்ச் சின்மயமா யிருக்கு முதலோர் நான்மறைக்கும்
சுன்பு முன்பு மேல்கீழ்கள் பேச வரிதாய்ப் பேணுமவ
என்பு எல்லா லயனரற்கு மறிய வரிதா மந்தாமம். (உஎரு)

வேறு.

நம்முடைய வீடென்று நம்மைநீர் கேட்பதென்மற்
றும்முடைய வீடின் றுமக்களித்தோ மும்பர்தொழ
வெம்முடனே போதுமின் னேயென் றிலக்குமிகோன்
றம்முடைய வீட்டைத் தமக்களித்துத் தாமகிழந்தார். (உஎச)

அப்படியே யெம்பெருமா னாழ்வார்க்கு வீட்டு
விப்படிவிட் டேகு மினியென் றறிந்ததற்பி
னெப்பரிய ஞான முடைய மதுரகவி
யெப்படிவிட் டென்னை யிருப்பே நெனவிறைஞ்சி. (உஎ௪)

சீரார் வகுளத் திருத்தாரான் சேவடியை
யேராரு மன்பாற் பிடித்தன் றிரங்கியழக்
கூராழி சங்கேந்துங் கொண்டலெனக் கண்டுநின்ற
நாரா யணனவரு நானிலமு மீடேற. (உஎ௫)

கட்டுரைக்கு மாழ்வார் சுருணைத் திருவுருவை
மட்டவிழும் பூம்பொழில்சூழ் கோனார் மதுரகவி
யுட்டெளிவாற் கேட்டி யுனக்கு முலகோர்க்கு
மெட்டெழுத்தின் சார மிதுவென்றே யின்பமுற. (உஎ௬)

தேசுடைய ஞானத் திருப்புளிக்கீழ்ப் பண்ணுவித்தங்
காசி றமிழ்வேத மாகவிவர் கட்டுரைத்த 97
பேச வரிய பிரபந்த நாலினையுங்
கூசாதிம் மண்ணோர்க்குக் கூறி யதன்பயனை. (உ௮)

காட்டிச் சிலநாளிக் காசினியி னீரிருந்தால்
வீட்டிற் பிணையுமமை யிவ்வண்ண மேவுவிப்பேன்
பாட்டை யுலகிற் பரத்துமென்றான் பல்லுயிரை
யூட்டி யுறக்கி யொழியாது காத்தளிப்பான். (உ௮)

என்று மதுர கவிக ளிதயத்தின்
மன்றல் கமழும் வகுளத் திருத்தாரா
னென்று மனுபுவத்தி லோர்ந்துரைத்த ஞாலனைத்து
மன் றமவே காபிக்காக் கச்சகன மாம்வாரா. (உ௮)

வாருமினி பென்றழைத்து மாறன் றனைக்குருகை
 யூரு முலகு முருகக் கருடனுமெய்த்
 தேரு மிருப்பத் திருமடிமேல் வைத்தனைத்துப்
 பாருந் துதிப்பப் படர்விசம்பின் மீதானுன்.

(உஅங்)

வேறு.

தொடர்ந்துகுழி விசம்பி லணிமுனிற் குழாங்க டீரிய முழக்கிடக் கடல்க
 டடந்திரைக் கரங்க ளெடுத்துவந் தடுத்தாங் காடிடத் தரைமுத லாகி
 யிடந்திக முலக மேழுமே வளங்கொண் டேடந்திட வினையவர் கித்தர்
 நடந்துவந் தெதிர்கொண் டடிதொழ முனிவோர் நான்மறை பாடிநின் றூர்ப்ப.* (உஅச)

மேருவேமுதலாம்வரைப்பெருங்குலத்தால்கிவிங்குசீர்த்தேரணநிறைத்தா
 ரேர்கொளா காய கங்கையா லங்கங் கேந்தினர் பூரண கும்பஞ்
 சாரண் ரியக்கர் கின்னரர் வகக்க டானவர் முறைமுறை துதிப்பச்
 சீர்பெறு மிரவி பெல்லியைப் பிளந்து தேவர்க ளுலகினு டேகி. (உஅரு)

இந்திரனெதிர்கொண்டிறைஞ்சிட வவன்வா முலகினு டேகிமுகு கண்ணன்
 மந்திர வுலகு மலரய னுலகுங் கடந்துமூல் காரிய மயமாய்த்
 தந்தவை குந்தத் தெல்லையுங் கடந்து தனியண்ட பித்தியுங் கடந்,
 டந்தமில் சத்தா வரணமுங் கடந்தாங் கரும்பெரும் பாழையுங் கடந்தே. (உஅசு)

வேறு

முன்னஞ் சொன்ன பிரகிருதி மூலப் பெரும்பா முவைவீங்கத்
 தன்னெப் பில்லாப் பிரகிருதி தாமாம் பரமா காயத்தை
 மன்னிப் பேரா னந்தத்தால் வகுத்த புரிசை வைகுண்ட :
 மென்னப் பட்ட திருநகரின் புறத்தா யெலையில் வளத்தோடு

-அஎ

வேறு.

விரைசைமா நதியிற் சூக்குழ வுடலை விடுத்துவா தனையையும் விடுத்தக்
 கரைசெறிந் தமரு மூரனவ னுத்தங் கரங்கொற் சிரம்பத மாத்
 புரையறத் தீண்டிப் பரிசுனஞ் செயவப் பொழுதிலே யிறைவனுஞ் செந்த
 மரையுறத் திருவு முடல் சிவன் வந்தடி வணங்க. (உஅஅ)

சீருறு ஞான வப்பிரா கிருதத் தெய்வவிக் கிரகம தென்னு
 மேர்பெறு மொளிக்கொண் டிலங்குசோ தியுமா மீரிரு கடிவுரு வெடுத்து
 வாருறு ஞான வனமுலை மடவார் மாலையார் தாடையா பரணங்
 காரொளி வண்ணன் விடுத்தவை யனைத்துங் கவின்பெற வணிந்துகைக் கொண்டே

‘சூழ்விசம்பணிமுகி’ ‘முனியே நான்முகனே’ என்னும் இந்த இரண்டு பத்தில்
 அந்தத்தனையும் கூடியவரையில் ஆழ்வாரது செஞ்சொற்களையே யமைத்துக்கொண்ட
 ஆசிரியர் இச்செய்யுளிலிருந்து முறையே கூறிச்செல்கின்றமை யறியத்தக்கது.
 ‘சூக்கமா முடலை’ என்றும் பாடம்.

வேறு

கோலத் திருமா மகளோ மெண்ணக் கூடாதே
சாலப் பலநா ளடியே னோதளர் வேனெவ்ந
ஞாலப் பற்றுக் கஞ்சி யதன்ற னவையற்றான்
மூலச் சுருதிச் சாரத் திருவாய் மொழிசெய்தான். (உக௦)

வேறு.

மதிமுக மடவார் பலவிதத் தேந்தும் வளங்கொடு புடைவர முத்தர்
துதிசெய்தாங் கிறைஞ்சிக் கைவிளக் கெடுப்பத் தோமறு நித்தர்கள் புகழ்
விதியினிற் காளம் பேரிகை யாதி விளங்குசீர் வாச்சிய முழங்கக்
குதிகொளும் கருணைக் கருடனாண் டேந்துங் கொழுஞ்சுடர் விமானம தணைந்தே. ()

வேறு.

மாக வைகுந்தங் காண்பதற் கென்மன
மேக வெண்ணு மிராப்பக லின்றியென்
றாகங் காந்து மனல்மெழு காயுகுஞ்
சீசாக மன்று தவிர்ந்தனன் றோமிலான். (உக௨)

வேறு.

கொடியணி மதின்குழ் கோபுரங் குறுகக் கோதறு வேதமோர் நான்கின்
முடிவிடை யாதி யந்தமு மறியா முத்தியை யடைந்ததி லுறையும்
வடிவுடைச் சேனை முதல்வனே முதலோர்மடந்தைய ரோடும்வந்திறைஞ்சி
யடிகளெம் மிடம்புக் கிடிகெனக் கொடுபோ யணிதிக ழாசனத் திருத்தி. ()

வேறு.

சிறந்தமெய்ஞ் ஞான நீராற் றிருவடி விளக்கிப் பூசித்
தறந்தலை நின்ற நீதி யச்சத னென்ன வன்பிற்
றிறந்திறம் பாமற் பேணிச் செலவிடுப் பவரோ டேகிப்
பிறந்திற வாத முத்திப் பேரின்ப வீட்டை முக்கூல். (உக௩)

வேறு.

வலம்வந்து திருமா மணிமண்ட பத்தி
னலமந்த மில்லா ஞானத்தின் ஞானப்
பலமுந்து சீரிற் படிந்தா னடர்ந்தென்
புலனைந்து மாயப் புகுந்தா னுவந்தான் (உக௪)

வேறு.

கனிப்புங் கவல்வும் பிறப்பிறப்புங் கடிந்து கண்ண னடியருட
னொளிக்கொண் டிலங்கு சோதியுமா யென்றோ வுடன்கூடுவதென்று
துளிக்குங் கண்ணீர் மிகவழுத தன்று கூடித் துயர்தீர்த்தா
னனிக்கொண் ணுபிரின் பாரங்கீரக் கனக்காட் கொண்ட வாகுண்டாறன்

வேறு.

மடிவற்ற சுகோததியின் முழுக்கியெழுந் திறையொடொரு யோபுப்
படிபெற்ற நித்தரொடும் பற்பலகா ளளவள விக்
கடிபெற்ற துழாயலங்கற் கண்ணையுங் கமலையயு
மடிபற்றிக் தொழுதிறைஞ்சி யாங்கவரை வலஞ்செய்து. (2.௬௭)

வேறு.

எடுத்திறை யேந்தி மடிமிசை யிருத்தி யென்னுயி ரிதுவென விரங்கி
யடுத்தித் தணைத்து மாப்பினே டழுத்தி யலர்கம லத்தவ ளிடத்தில்
விடுத்தவ ளவண மணைத்தபின் சாம வேதகி தங்களைப் பாடிப்
படுத்தபாம் பணையான் பங்கயத் தாளி லடைந்தனன் பத்தர்கட் கினியான். (2.௬௮)

வேறு.

கண்டாற்றே னுலகியற்கை கடல்வண்ண வடியேனைப்
பண்டேபோற் கருதாதுன் னடிக்கேகூய்ப் பண்கொளென ய
மண்டாவி யிருந்துரைத்த வருத்தமன்று தீர்த்தெழுந்தா
னுண்டாட்டும் புலனைந்தின் வசங்கெடுத்தென் னுயிர் கர்த்தான். (2.௬௯)

வேறு.

தீரக் காய்ந்த விரும்பதனுட் டெறித்தாற் சிறிதும் பிரிக்கரிய
நீர தென்ன வந்தாமத் திருந்த நெடுமா னிகரற்ற
வேரிற் பொலிந்த திருவடியி லடைந்தா னென்னைத் திருநகரி
யுரைத் தொழுதே யுய்யென்ன வுபாயங் காட்டி யுரைசெய்தான். (௩.00)

வேறு.

யின்னினைப் பிரிந்து கூடு மின்னொளி யென்னச் சென்று
தன்னுடைச் சோதி தன்னைச் சூடகோபன் சார்த்து வாழ்ந்தா
னென்னுடை யறிவிற் கண்ட திவையவன் புகழை முற்று
முன்னுல கனைத்துந் தந்த முதல்வற்கு மொழிய லாமோ. (௩.0௧)

வேறு.

ஆத்தான் கருணைத் திருவுருவு மழகப் பன்சீ ரருளுருவும்
பார்த்தா லொன்றாய்த் திரண்டெழுந்த பாலேய் தமிழ் ரருளுமெனைக்
காத்தாட் கொண்ட திருமல்லி நாடி தாதர் கருணைகொடுங்
கோத்தா லொன்று மென்றினைக் கொடியேன் றுணிந்து குறித்துரைத்தேன். (௩.02)

வேறு.

கானியம் வல்லார் தொல்லைக் கலைவலார் கவிசுன் வல்லார்
பானியேன் பகர்ந்த தென்றிந் நூலினைப் பழிக்க வேண்டா
தேவிவாழ் மார்பன் றந்த செண்பக மாறற் கன்றி
யோவிய மாவி தாங்க வுலகிடைக் கண்ட துண்டோ. (௩.0௩)

வேறு .

தெய்வ மறிய வடியேனாற் செய்யப் பட்ட பொருளன்று
பொய்யின் றுமீழ் புகன்றேனேற் பொடியாய் முடிந்துபோகின்றேன்
வைய மறிய வேங்கடத்தான் மணவை நகரில் வந்தடியே
னுய்யும் படிமுன் பற்பலவு முரைத்தா னிவையு முரைத்தானே. (௩௦௪)

வேறு .

நத்திரம் பூட்டி யாட்டி தொழிலென்ப ரறிந்தோ ரன்றிப்
பார்த்திருந் தவரம் மெய்யைப் பாவையிற் படுத்து மாபோற்
பாத்திர வசத்த நீதைக் கடையனிற் காண்பர் ஞான
நத்திர முடையா ரெல்லா நேமியான் செயலி தென்பர். (௩௦௫)

அஞ்சன வண்ண னாற்கு மாவிக்கு முள்ள நீர்மை
வஞ்சனேற் குணரக் காட்டி மாறனைக் குருகூ ரோடென்
னெஞ்சினி லிருத்தி நீங்கா நிலையனித் தாண்டாட் கொண்டான்
கஞ்சமா மலரீத்தா னுன்னாக் கள்வனோ கழறற் பாலேன். (௩௦௬)

உருத்திரன் சமயத் துள்ள பத்தாக னொருங்கு கேட்டேந்
கிருத்திகழ் மாப்பர் தொண்டர் செய்கையிற் சிறிதுங் கேட்டே
கருத்துறு சமயத் தோர்கள் கற்பனை பலவுங் கேட்டே
மொருத்தரென் மாறன் போன்றார் கண்டில் முலகு தன்னில். (௩௦௭)

வேறு .

முன்னே பிறந்து வீடடைந்த முதல்வ ரனந்த முவுலகிற்
மின்னே பிறந்தாங் கவையடைவா ரனந்த மனந்தம் பேசுங்கா
லென்னே மாற னிகரொருவ ரெக்கா லத்து மில்லையில்க
கன்னேர் தனக்குத் தானா னென்னுன் சாற்றத் தகுமந்தோ. (௩௦௮)

ஸ்ரீ

மதுரகவியாழ்வார் பிரபந்தம்.

—o—o—o—

செப்பரிய பெருங்கீர்த்தித் திருவழுதி வளநாட்
னிப்பரிசே சென்றிறைவ னிணையடிக்கீழ் வீற்றிருந்த
னப்பெரிய கதையிறைவ னருளியதிற் சிலகூறி
யொப்பரிய மதுரகவி செய்திறமு மோதுவாம்.

வேறு

சீரார் திருவாய் மொழிப்பெருமான் செங்கட் கரிய திருமேன்
நாரா யணனை யடைந்ததற்பின் ஞால மிரங்க மதுரகவி
நீரா யருகி மோகித்துத் தேறி மாற னிகரில்லா
வேரார் கோலத் திருவுருவை யிலங்கு ஞானத் திருப்புளிக்கிழ்

என்று முண்டாம் படிசூறித்தங் கேறி யருளப் பண்ணுவித்து
குன்றம் போன்றங் கருள் விளங்குங் கோயில் செய்தக் கோழை
கன்றி யொன்றுந் தனக்கின்றி யல்லும் பகலு மவன்பணியி
னின்றங் கீரெட் டுபசார நேமி விளங்கும் படிபண்ணி.

திருவா சிரியந் திருவிருத்தந் திருவந் தாதி திருமால்சீ
ருருவார் திருவாய் மொழியென்றே யுரைத்த பிரபந் தங்களை
மிருமா வினையிற் படுபவரை யிருந்து திருத்தி யோதுவித்திட்
டொருமா நொடியுஞ்சன்னிதியை யகலா தாங்கே யுடனுறைந்

ஓது மாண்டன் றிருதூற்று நாற்ப திருந்திவ் வுலகனைத்து
பூத நாத னடியவராய்ப் பொருந்தும் வண்ணந் திருத்துவித்த
வேத நாலுந் தமிழ்செய்த விமல னருளா லுடலோடே
சித விரசைப் புனலாடித் திருமா மணிமண் டபஞ்செறிந்தான்

மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

20/6
(20/6)

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத்தேராயநல்லாயுட :

வடிவவழிய நம்பிதாஸ்

இயற்றிய

சூழிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

சூப்பியம்

ஸ்ரீமான் திருநாராயணபிள்ளையவர்கள்

பொழுதுதவியைக்கொண்டு

பண்டிதர், P. R. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

தஞ்சை :

சுலயானகந்தரம் முத்திராசாலை

1908

(Copy Right)

20764

செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது
தமிழ்நாடு அரசு
10-9-64

ஸ்ரீ

சூழிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்

வேறு

1. மாதக்கோ ருளம்பிரியா மதுகவி திறங்கூறிச்
சீதக்கோ மளத்துளபந் திருத்தாயாய் வில்லிபுத்தூர்
வேதக்கோன் தந்தையாய் வந்துதித்த மெய்ஞ்ஞான
போதக்கோ மளக்கோதை திறமறிந்த படிபுகல்வாம்.
2. வையமோ ரேழும் வயிற்றிடை யடக்கு மாயனை யாயர்கண் மனையைச்
செய்யவாய் கமலம் கண்கைகா லுந்தி திகழ்த்தரு திருமகள் கோனைப்
பொய்யிலா மெய்யுற மெய்யுளே தோன்றிப் போக்கொடு வரவிலாப் பொருளைத்
துய்யகார் முகிலைப் பழித்தமா நிலச் சோதியைச் சுருதிநா யகனை. **பு**
3. பூதநா யகனைப் புனைகா ரணனைப் பொருவிலாப் பொருள்களை விளக்கும்
வேதநா யகனை விதிசிவன் சனகன் விரும்பின் தேத்தநா யகனைப்
போதநா யகனை யமரர்நா யகனைப் புலையனை ஓவிநா யகனைத்
பூதநா யகனை யைவர்கட் கலையார் தொடுகடற் கிடந்தநா யகனை.
4. மண்ணவர் துணையை மறையவர் துணையை மாசறு மன்பினால் வணங்கும்
விண்ணவர் துணையைவிடைவலான் துணையைவிரிஞ்சனே முதன்முனீவோரென்
தெண்ணவர் துணையை யேழையேன் துணையை யிராப்பக விடைவிடா தேத்தும்
பண்ணவர் துணையைப் பத்தர்க டுணையைப் பங்கயச் செல்வந் துணையை.
5. ஆழியுஞ் சங்குந் தரித்தமா முகிலை யண்டமுண் மீழ்ந்தவா ரமுதைப்
பாழிசா லனந்தன் றீமீசைத் துலங்கும் பாற்கடற் கிடந்துபற் பல்வா
மூழியா யிரங்க ளொருகண மாக யோகதித் திரைபுரி வானை
வாழியென் தேத்தி யொருபக விலங்கு மண்மகண் மலர்மகண் முதலாம்.
6. மங்கையர் சேனை முதல்வன்வா ளனந்தன் வளரொளி திகழ்கிறைத் கருடன்
பொங்குமூ வுலகின் முனிவர்க ளமரர் பொன்னுல காள்பவன் விரிஞ்சன்
சங்குசுக் கரம்வா டுண்டில் லாதி தனித்தனி யடிதொழு திறைஞ்சி
யங்கவன் றாயிலு மழகினுக் கிரங்கி யிருந்தன றலைகடற் றயின்ருன். **பு**
7. கண்டியை னீங்கி யிணையடி விளக்கிக் கருணைமாத் திருமுகம் விளக்கித்
தண்டர எப்பூந் தவிசின்மே லேறித் தாமரைச் செல்லிப் பூ மடந்தை
யொண்டொடி நீளை யடிதொழ மந்தை யனைவரு முளங்குளிர்ந் திறைஞ்சப்
புண்டரீ கக்கட் கருமுகி விருந்தா னிருந்துழிப் புவிமக டொழுதான்.
8. அப்பொழு திறைவ னவண்முக நோக்கி நினைந்ததென் னாமு தனையாய்
செப்புதி யென்ன நித்தரே யாதி செகத்துள பல்லுயிர்ந் தொகையி
லொப்பிலா யார்க்கு நல்லுநீ யென்ன வோங்குபா மூலையு மாலை
தப்பற வெமக்கு நல்குவோ ரிடத்திற் றங்குவென் சந்ததந் தையல்.

- 9 என்றுரைத் தருள மண்மகள் வணங்கி யேழையேன் ருனுமப் பணியி
லொன்றின் றுன்னே யுகப்பிப்ப தன்றே டுடம்பெடுத் துளபலு னதலு
லின் றடியேன்போய்மண்மிசையதற்காயெடுக்கின்றேன்யாக்கையென்றிசைத்து
மன்றல்சேர் குழலா திதித்துநின் றிறைஞ்சு மாயவன் மற்றவட் குரைப்பான்.
- 10 ஆயினம் பத்தன் வில்லிபுத் தூரி லாசுறும் விட்டுனு சித்தன் **ந்திடு**
றாயவப் பணிசெய் தினிதமர் கின்ற னுங்கவன் புதல்வியாய்த் தோன்றி
யேயுநின் மனத்தி னினைத்ததை முடித்தி யானுமத் தலத்துளே னென்ற
னாக னதுகேட் டன்னமென் னடையா னன்றென மகிழ்ந்திவை நவிலும்.
- 11 என்னையாண் முகிலே வில்லிபுத் தூர்முன் யாவாரற் றேன்றிய ததையு
முன்னையான் மறைக்கு மரியநீ யதனுட் புகுந்தமை தன்னையு மொழிந்து
பின்னையத் தலத்தில் விட்டுனு சித்த னென்னுமப் பெரியவன் பணிக
டன்னையு முள்ள வாறுநீ கூறி யருளுதி தலைவெவன் றிசைத்தான்.
- 12 நன்றது கேட்டி மண்மிசை யணங்கே நாவல வன்பெருந் தீவிற் **மெனும்**
றென்றிசை யரசன் பாண்டிய னென்போன் சிறந்தசெங் கோல்புரி நாட்டில்
வென்றிசேர் சேதுக் குமரிமா மலையு மேடத்தி னடுத்தவெற் பகத்தி
னின்றன பூரியந் தத்தினிற் கீழ்பா னெரியிலோர் காதத்தி னளவில். **வே**
- 13 மாதல மொன்றுண் டத்தலந் தனினும் வராகமா யுருவெடுத் துன்னே
வேதனே செய்த விரணியாக் கனைமுன் வென்றுபுஃ றறமுமு முனக்கே **யுனை**
யோதிடக் கேட்டன் றென்னேநீ நோக்கி யோங்குபல் லுயிர்களுக் குதவிக்
காதலோ டிருத்தி யீங்கென ஷரைத்தாய் கண்ணினு மெனக்கினி யவளே.
- 14 மன்னுசீர் வராக கேத்திர மென்றே மறைபுகன் றிடும்படி பண்ணி
யுன்னுடன் வாழ்ந்தே னனந்தகற் பங்க ளதன்பிற கோருக முடிவி
லன்னமென் னடையா யடைவியாய்ப் பல்லாண் டமரகு முனிவரு மிரங்கத்
துன்னுபல் விலங்கின் கணங்கன்சஞ் சரித்துத் தொழுதெழக் கிடந் து முன்தால்
வேறு.
- 15 அத்தலத்திற் பிரகுமாற் கண்டன்முத லருந்தவத்தி லன்பு பூண்ட
வுத்தமமா முனிக்கணங்க ணெடுங்கால மிருந்துலையாற் தவங்கள் **பண்ணிச்**
சித்தமொருப் படுத்தியென்பா லன்பிருத்தி யுரலாழ்ந்து செல்லு நாளி
லெத்தலமும் புடைத்தழிக்குங் கொடுங்கால நேமியென்றோ ரிரக்க **மல்லான்.**
- 16 கடுவனைய ிசாசரன லீடுபட்டுக் கலங்கிமுனிக் கணங்க ளிந்தத்
தொடுகடலிற் கிடந்தவெமைத் துயிலெழுப்பி யவன்செய்த துயரங் கூற
விடுவீடெனப் புள்ளேறி யக்கணத்தி லத்தலத்தில் விரைந்து சென்று
முடுகிடலு மடலவுண் னமர்குறித்துச் சேனையொடென் னோடே மூண்டான்.
- 17 பூமியே சேனையொடும் புவனம்வெரு வுறப்பூண்டு **பொருத கால பேரந்தி**
நேமியையென் னேமியினு னேமியிடை யறுத்திடவர் நீசன் சோரி
நாமினிதின் வலத்தேந்துஞ் சக்கரத்திற் றேய்ந்திடவர் நவைக டுரப்பான்
காழியமா ணவமாயை கைவிட்டு வருணனுமக் களத்தி லெய்த.

- 18 ஆங்கவனைச் சக்கரத்தை நீராட்டி விடுதிபென வவனு நக்கன் **நேர்ந்**
7முங்குபுனற் கங்கையினை யமுனையினைச் சரஸ்வதியைத் தரணி மாநேவ
பாங்குடனே கொணர்ந்தாழி நீராட்ட வம்முன்றும் படியி லாக
வோங்குதிரு முக்குளமென் றக்குளத்துக் கும்பர்திரு நாம மிட்டார்.
- 19 அத்தலத்தி னின்றவட லரக்களு லலம்வந்தங் காவி சோர்ந்த **ம**
வுத்தமர்கள் பட்டதுயர்க் கிரங்கிநா னேவியமே யுருக நஞ்சீர்ப்
பத்தர்களு முனிவர்களும் வானவரும் வந்துதிருப் பல்லாண் டோகி.
சித்தமுறப் பணிந்தேத்தி நின்றென்பா லொருவார்த்தை செப்பு **கின்றார்.**
- 20 ஆங்கவைதா னேதென்னி லன்னடை மின்னிடையா யாதி நாதா **சு**
வோங்குதிரு **னே**மியைப் பெயர்களுக்கா யுயிர்மாய்த்த துவகிற் றேனற்ப் (
பாங்குடனே பாற்கடலிற் கண்வளர்ந்த படிபோலிப் படிமேற் சேடன்
ருங்கிடலின் றித்தலத்திற் கண்வளர வேண்டமென்றென் சரணந் தாழ்ந்த
- 21 திரண்டவர்க ளவைமொழிய நன்றென்று நானிந்தத் தேக நீன
மிரண்டுநா ருயிரத்தோ டைம்பதினா யிரமென்றே யிசைக்கப் பட்ட
வரண்டருஞ்சீ ரோசனைக ளளவிலடி முடியினையோ ரற்ப மாக்கி
முரண்டலிர்ந்த வனந்தனைபு மதுக்களவாய்ச் செய்தந்த முனிவோர் காண
- 22 அத்தலத்தி லொருகோயி லமைத்ததனுட் படுத்தனன னவைகண் டோங்கு
முத்தமர்கள் பாற்கடலிற் கிடந்ததிரு வுருப்பரப்பை யொடுக்கி மாய
னெத்திறத்தாற் கிடந்தனனென் றெனையியந்திட் டொழுநகி யிரங்கி யிந்த
சித்திரந்தா னுணக்கல்லா லெவர்க்கியலு மென்றேத்திக் கெளிந்து நின்றே
- 23 அண்டமெல்லாந் திருவுதரத் தொடுக்கியொரு பாலகரு மாக்கை தன்னைக்
கொண்டிவட தடத்திலேமேற் கிடந்ததெனக் கிடந்தனனக் குறியா லிந்தப்
புண்டரிகக் கண்ணனுக்கிங் குயர்வடவேச் சுரனென்றே பொருந்து நாமந்
தொண்டர்மகிழ்ந் தேத்தவென முனிக்கணங்கன்கட்டுரைத்தாரொல்லோராள
- 24 அந்நகருக் குறுபெயரு நவ்வடவேச் சுரபுரமென் றருளிப் பலகா
லென்னையவம் வந்தேத்தி யிமையவரு முனிவர்களு மிறைஞ்சிப் போனார்
மின்னைய நுண்ணிடையா யெட்டெட்டிச் சதுரயுகம் வேத மேத்த
திண்ணையுமக் கமலையையு மடிமுடியி லுறவிருத்தி நெடுநாள் வாழ்ந்தேன்.
- 25 தேனமரும் பூங்குழலா யெட்டெட்டிச் சதுரயுகஞ் சென்ற தற்பின் ---
வானவர்கண் மகிழ்ந்துரைத்த மாவடவேச் சுரபுரம்போய் மடங்கல் வாழ்ந்
கானகமாய்க் கரடிபுலி மதயானை பகையின்றிக் களித்துவாழ்ப்
போனயுக மனந்தங்க ளாங்கதற்பி னதன்மருங்கோர் புத்தூர் தோன்றி.
- 26 கந்தறும் பூங்குழலாய் வேதமுதற் பலகலையுந் கருத்தி லொரு
மந்தணர்கள் பலர்வாழ வுதன்மருங்கே வேடர்குடி யனந்த மேற
நந்தலில்லா வுத்தலத்தில் வேடர்களே வேந்தர்களாய் நண்ணி வாழ்ந்தார்

சூழக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

ஆங்கிருவ ருடன்பிறந்து பாலர்களாம் பருவம்போ யரசா ன்ளரி
லோங்கிடநாங் கண்டயிலுங் கானகத்து வேட்டைக்கென் றொருநாட் போந்தார்
தேங்கமழ்பூங் குழலணங்கே யிருவர்களிற் பின்பிறந்த கண்டன் சென்று
தாங்கியகை வேலினொடு மவ்வனத்தில் வாழுமொரு சார்த்து வத்தை.

தொடர்த்தோட வதுசெடியாய்த் தோன்றமை கண்டிசுவ டெடுத்து வாழு
மிடந்தேடி யிவன்றிரிய வயற்பிலம்பி விருந்திவனுக் கெதிரே பாய்ந்து
நடந்தேறி மார்பிடந்து செங்குருதி யுண்டிசெடி நண்ணுங் காலே
யுடன்றேடித் தம்பியெங்கே யென்றுவில்லி தடமெடுத்தங் கோடி வந்தான்.

வேறு.

வந்தவன் தம்பியி றந்தமை கண்டு மயங்கி மண்ணி
லெந்துணை போயினே யோவென வேங்கி யிரங்கி வீழ்ந்து
நந்தின னொமென மோகம டைந்தன னுன் தற்பின்
செந்துவர் வாய்மட மாமயி லேதுயில் செய்யும் வண்ணம்.

எண்ணிய வன்றுயில் போதினில் யானுமெ முந்துசென்று
புண்ணிய சிந்தைகொ டுத்தவ னோடி புகல லுற்றே
னண்ணினை யென்பதி யின்றுபு துக்கிடி னுளு நாளும் ண்நாணு
பண்ணிய தீவினை முற்றும் றும்பிது பண்ணி ரென்ன. பெ

வேறு.

அப்பொழுது சொற்பனத்தி லாங்கவனு மென்றோடே யரைவா னாதி
யிப்பொழுதென் பின்பிறந்தான் வேட்டைக்கு வந்தவனின் கிற்றது விட்டான்
கைப்பொருளு மிகவேண்டு மித்தலத்தை நவமாகக் காரண வேண்டி
லெப்படி கற்பித்தா யப்படியே செய்கின்றே னிறைவா வென்றான்.

மாசிலா ணீதுமொழிய மாணையா யவனோடு மறுத்துஞ் சொல்வ ன்னோ
னாசிலா வும்பியையு மெழுப்புவே னவன்குருதி தன்னை வாயாற்
கூசிடா துண்டிஞ்சார்த் துலத்தை யிக்கணத்திற் கொல்வேன் மற்றப்
பேசரிய தனம்பேண்டி லுதன்குகையிற் காட்டுகின்றேன் பெறுதி யென்ன.

செப்பினே னவன்கனவிற் றுணுக்கென்ன வெழுந்திருந்தான் தோனே வில்ல
யிப்பொழுது கண்டகளு வீதென்கொ லதிசெய்யமென் றிருந்தா னக்க
னெப்பரிய கண்டனுயி ருடன்மேவி யோடியெழுந் திருப்பக் கண்டு
தப்பிலது கண்டகளு வய்ந்தனனா னெனவவனைத் தழுவிக் கொண்டான்.

என்னுடைய கண்மணியே யெனத்தழவி யணைத்தருகி லிருத்திக் கொண்டு
தன்னுடைய சொற்பனத்தில் யான் தணக்குப் பகார்த்ததெல்லாந் தம்பிக் கோ
மின்னிடையா யிருவர்களு மெழுந்திருந்தாங் கிருகவடு மேவ வில்லி

- 35 கண்டனையோ கண்டாவிப் புலியிறந்து கிடந்ததுமென் கனவு தன்னிற் கொண்டல்வண்ணன் கட்டுரைத்த பரிசினையு மெனத்தம்பிக் குவந்து கூறிப் புண்டரிகந் கிடந்தபெரும் பிலம்பிளையிற் கிடந்தொளிரும்பொருளைக்கண்டா ணுண்டிவிடந் தனிலெனக்குக் கனக்காட்டி யுயக்கொண்ட வொருவனென்ன.

வேறு.

- 36 அத்தலத்தி லெனைத்தேடித் திரிந்தனனாங் கவ்வனத்திற் சித்தமுறக் கேட்டிமுன்னாட் சிறப்போடு மெனக்கினிய பத்தர்கணஞ் சமைத்தளித்த கோயிலறப் பழகவதி லுத்தமமாம் உடமுன்னு ளுயர்ந்தோங்கி நமைத்தாங்கும். *அவ்விதம் 2*
- 37 சேடன்முத னித்தர்களைத் திருமகனா யெனினின்ன யேடவிழ்தன் சினையாலு மெழுந்தோங்கு முயர்வாலும் பீடுபெறப் பொதிந்துநிற்கும் பெரும்பூட்டி னதிசயத்தை வேடனுங்கண் டெனதருளால் விரைந்தாங்கே யருகணைந்தான்.
- 38 வந்தவில்லி சிறந்தோங்கும் வடவத்தின் றிறநோக்கி யிந்தவிதி லுளன்கனவி லெமக்கருளு மிறைவெனென் *யு* சிந்தையுற் பணிந்ததனை வலம்வாடுவோர் சினையுடே *மனையோ,* முந்துறம் மனந்தாழ்வான் பணமுகுட மூன்றிரண்டும்.
- 39 கண்டனன்மற் றத்தப்பின்னே கரியவிழிச் செங்கனிவா யொண்டொடியே யெனைக்கமலை தனையுன்னையுற்றுறையுந் *ந்த* தொண்டர்களைத் தனித்தனியே யாலமுட்டிற் றுணைவென *வ்வி* மண்டமுண்ட செவ்வாயா சரணமென்றெ னடிவீழ்ந்தான்.
- 40 உடனெழுந்தென் னவையவாங்க ஞறநோக்கி யன்பின்னது *னை* படவரவத் தனையானே யெனப்பலகாற் பணந்தேத்தி மடமயிலே நான்கனவில் வகுத்தபணி செய்யநம்மை விடவடிக்க மாட்டாமல் விம்மிவிம்மி யிருந்திரங்கி. *சூரக*
- 41 அத்தலத்திற் சிலகடிகைப் போதிருந்த வடல்வில்லி யித்தலத்தி லிவற்கிசையுந் திருக்கோயி லெடுத்திவற்காம் பத்தர்களும் பலசனமும் பரிந்தினிதி னுறையவிதை புத்தமமாந் திருநகர மொன்றிதென வும்பரினம்.
- 42 கட்டுரைப்பக் குடியேற்றி யிடுவேனெ னெனக்கருதி வட்டமதி முகத்தணங்கே மாசிலா னத்தலத்தை விட்டெழுந்து புத்தூரில் வேதியரை யழைத்தவரை. டிட்டெளிவா லிவையனைத்து முரைத்ததனிற் குடியேற.
- 43 வேண்டுமென்றான் விறல்வில்லி வேதியர்க ளப்பதிக்கு மாண்டகையெம் மூர்ப்பெயரே யாக்குதியே லதுசெய்வான் கூண்டினே வருகின்றே மெனவரைத்தார் குலமறையோர் நீண்டபுக முறுவில்லி யதற்கிசைந்து நின்றவரை.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

உடன்கொடுபோய்க் குடியேற்றி யுத்தமமா மப்பதிக்குத்
 படம்புடைகுழ் புத்தூர்ப்பேர் தன்பேரென் றிரண்டொன்றாய்த்
 டிடம்படவுள் னுணர்ந்திதன்பேர் தீவிலிபுத் தூரென்றே **திருவில்லி**
 படங்கிடவோ ஁ரர்க்கிருபே ராக்கினு னுரமுதே.

- 45 ஐல்லிநாண் மலர்வதனத் தணங்கேயந் நாட்டின்பேர்
 ஐல்லிநா டெனத்தனைப் பெற்றாள்பேர் மகிழ்ந்திட்டான்
 வில்லிநான் மறைவாணர் வேதத்தின் விதித்தநெறி **ரி**
 சொல்லினுற் றனையிறையும் பிரியாத் துணைவனெனும்.
- 46 ஆங்கதர்பி னனந்தாழ்வான் தனையென்னை யழகோடு
 மேலங்கியசீர்த் திருமகளை நினைமற்றங் குள்ளவரைப்
 பாய்குடனே திறல்வில்லி பரிவோடுங் கோயின்முதற்
 பூங்குழலாய் முன்கண்ட தனமெடுத்துப் புதுக்குவித்தான்.
- 47 பதுமமுகத் தணங்கரசே பழகினதைப் புதுக்குதலாற்
 புதுவையென்று மப்பதிக்கோர் பெயரிட்டான் புகழ்வில்லி
 மதுமலர்ப்பூங் காக்கள்பல வைத்தனந்த மேடைகண்டா
 னனாகிடப்பத் திருவிழா வாகியாய் மரையறைந்த.

வேறு.

- 48 வாரார் முலைபாப்பேன் கீதங்கள் வாச்சியங்க
 ளாயா தனைகட் களவிறந்த பல்வளங்க
 ளேராரு நாடகங்க ளேழலுகும் கண்டுவப்பச்
 சீரார் திறல்வில்லி மற்றெமக்குச் செய்வித்தான்.
- 49 அன்பினு லிவ்வாறு செய்துபல காலமவன்
 நன்பினுன் கண்டனெடு மத்தலத்திற் றுன்வாழ்ந்து
 பின்புநா மேவப் பிரமனான் காணுவென்
 னின்பநா டெய்தினு னீரே முலகேத்த.
- முன்னாள் நிகழ்ந்த கதையும்ந்த முதார்க்குப்
 பின்னா யேரும் பிரம னரனேத்த
 வந்தாண மத்தலத்தின் மேவியது மாரணங்கே
 யிந்நா னுரைத்தோ மீதுவன்றிப் பட்டர்பிரான்.
- செப்ப முடைய திருநகரிற் சென்றுதித்தங்
 கொப்பிலான் பூமாலை பாமாலை யுண்மகிழ்வா
 லெப்பொழுதுஞ் செய்துவரு மென்றேன்முன் னத்திரமுந்
 தப்பறநீ கேளா யுரைக்கின்றன் றார்குழலே.
- 2 வையத் துயிர்க ளெனையுணர மாட்டாமற்
 பொய்யி லுதித்தவமே போவதுகண் டவ்வுயிர்க
 ளுய்யும்வகை யெண்ணெயென தூர்தியினை யோவியமே
 மெய்யைவிளக் கென்றுரைத்து மேதினியின் மேவுவித்தேன்.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 53 மற்றவனு மானியினிற் சோதிதனின் மண்ணன்முனஞ்
சொற்றவில்வி புத்தூரிற் ரெல்புகழ்சேர் வேதியரி
ஹற்ற முகுந்தருக்கும் பற்றுமைக்கு மோர்மகவாய்ச்
சிற்றிடையாய் தோன்றினான் தேசஞ் சிறந்தோங்க.
- 54 ஆஞ்ச வயதி லளவிறந்த பூம்பொழில்லக்
கஞ்சங் கழுநீர் கவித்திலங்கு மோடைபல
நெஞ்ச நெகிழ்த் தீனேவோடுங் கண்டடைமையே
தஞ்ச மெனின்னு பூமலை சமைத்தாரித்தான்.
- 55 ஆந்நாளிற் கூட நகராளு மீனவர்கோன்
மின்னர் முடிவேந்தன் வேதாந்தத் துட்பொருளைத்
தன்ன லறியச் சமையகளைத் தான்கூட்டிப்
பொன்றார் கிழியொன்று தூக்கினான் பொற்றொடியே.
- 56 வேண்டிய வாறுசில வேதாந்தம் போர்கூறிக்
கூண்டணந்து சென்றுகிழி கொள்வான் சமையகடாந்
தீண்டி யறுக்குநெறி செல்லா நலமருநாட்
பாண்டியன்முன் னெய்திக் கிடையறுத்தான் பட்டர்பிரான்.
- 57 தண்டிபுர வித்த சமையத்தார் தாரவேந்தன்
கண்டிருப்பச் சென்றேநம் பத்தன் கழல்விழ்த்தார்
திண்டிதல்சேர் மன்னவனுந் தேவர்முழாம் போற்றிடவப
பண்டிதனை யானைக் கழுத்திற் பரிந்தேற்றி.
- 58 கூடற் பதியை வலமாகக் கொண்டுரை
வாடற் பறவைமே லேறியவன் கண்டிடநா
னேடுற்ற தாரா யெதிர்செல்லப் பட்டன் ண்டைப்
பாழிப் பரிந்தெனக்குக் காப்பிட்டான் பட்டர்பிரான்.
- 59 ஆங்கத்தின் வில்லிபுத்தூ ரெய்நியநா மாயரிடைப்
பாங்குடனே தோன்றி வளர்த்திருநாட் பாலகளு
யோங்குபுருவத் தசோதை யுரையாகப்
தங்குமலாய் பீரமலை பாடியென்னைப் புகித்
ரன்னு மங்க் மெழின்மா லிருஞ்சோலைக்
குன்ற மிலங்குங் குளிர்வேங் கடப்பொருப்பு
நன்றிதருஞ் சீவில்லி புத்தூரிந் நான்கினிலு
மொன்றிய சிந்தையன யோவியமே வாழ்கின்றே
- 61 மடமயிலே வைகுந்த மாநகரி லிந்தப்
படவாவ மேந்துவளர் பாந்தடலிற் புண்ண
வடவிலையிற் பட்டன் மனமே யெனக்கா
மிடவகையாய்க் கொண்டாந்தே யெப்பொழுதும் கூழ்வேன்.

சூழக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

என்றிறைவன் முன்னிகழ்ந்த கதையெலா மெடுத்தியம்ப
மன்றல்கமழ் பூங்குழலாண் மண்மடந்தை யுணர்ந்துமனத்
தொன்றியசீ ரன்பினளா யுலகளந்த வொருமுதலைச்
சென்றுபணிந் துவந்தேத்திச் சீவிலிபுத் தூர்நகரில்.

இப்பொழுதே யேகின்றேன் விடையருள்க விறைவவென
வொப்பரிய திருமாலு முவந்துவிடை கொடுத்தருள்
செப்பமுடை யுலகேழுஞ் சீர்பெறவத் தேவன்மன
மப்பொழுதே பின்றொடர வாமரர்குழா மடிபணிய.

வேதங்க டொழுதேத்த விரிஞ்சனா னகமகிழப்
பூதங்க டொழுதேத்தப் பூசுமார்க ளம்மடந்தை
பாதங்க டொழுதேத்தப் பட்டார்பிரான் குலம்வாழப்
போதங்கொ ணெறவில்லி புத்தூரின் புகழோங்க.

அருந்தவத்தோ ரின்பமுற வச்சுதற்கா ளாயுலகந்
திருந்தவரு முனீக்கணங்க டேசுபெறச் சித்தர்குழாம்
பொருந்துமது மலர்நூவிப் போகாந் பிறவியறு
மருந்திதெனப் பணிந்தேத்த வசக்கடிகு வடிபரவா.

ஏராரு நாரதனுந் தும்புருவு ம்சைபாட
வாராரும் பூண்முலையாள் வளர்திருப்பாற் கடலிங்கி
கூராழி சங்கேந்துங் கொண்டலமர் புத்தூரின்
சீராருந் திருவாடிப் பூரத்திற் சிறப்பினெடும்.

பட்டார்பிரான் பயிர்செய்து பலநாளும் பூவெடுக்கு
மட்டவீழ்ப்பூம் பொழினந்தா வனத்திடையின் மதுப்பொருள்க
விட்டிலங்கும் பசந்துளப மென்பூட்டின் மேலான
சிட்டர்தொழப் புவிமடந்தை திருவவதா ரஞ்செய்தாள்.

வேறு.

௮8 மண்ணேங் கினமா னிடறோங் கினசீர்
விண்ணேங் கினவே தியறோங் கினரேழ்
பண்ணேங் கினபா டல்களோங் கினதேர்
கண்ணேங் கினகற் றவறோங் கினரால்.

வேறு.

மடிந்தது தீமைபாவி மடிக்கிய மாயா கங்குல்
விடிந்தது ஞால் மெங்கும் விளங்கின களங்க நீங்கி
யொடிந்தது வஞ்சர் வஞ்ச மேய்ந்தது கொடுமை யன்றே
படிந்தது வாது பேசும் பாதகச் சமைய மெல்லாம்.

சூழிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

- 70 பெய்யி றந்தன போதம் பிறந்தன
மெய்சி றந்தன லேக மெலிந்தன
வைய மெய்தும் வருத்த மயக்கமும்
கைக முன்றன காம மிரிந்தன.

வேறு.

- 71 அடைபட் டதுதீ வழியல் லலொடுங்
தடைபட் டதுசத் தமுதற் புலனே
யுடைபட் டதநீ தியிலோ முளங்
கிடைபட் டதுகீழ் மையவா யவொலாம்.
- 72 வண்ணந் திகழ்மண் மகளும் வளர்வா
னண்ணுந் திருநந் தவனப் பொழிலும்
விண்ணின் றலேமே கமுடின் னுமெனா
வெண்ணுந் திறமா கியிலங் கினவே.

வேறு.

- 73 வாவியி னலர்ந்த செந்தா மலா திரு விளக்கே யாகீக்
காவிகள் விழித்து நோக்கக் களிவண்டு கானம் பாட
மேவிய மயில்க ளாட விண்முகின் முழவி ஞர்ப்பத்
தேவியுந் தன்னே ின்ற திருத்துழாய் மடியில் வாழ்ந்தாள்.

வேறு.

- 74 இச்சென்ற காலத் தெனையொப்பார் யார்புவிமா
னச்சொன் றெடுத்துவரப் பெற்றேனென் றன்புருகி
வெச்சென்ற வெந்நீரும் வேண்டாத் துழாயன்னை
பச்சென்ற கொங்கைப் பசுநறவப் பாலளித்தாள்.
- 75 அன்னைத் துளப மருடீபால் சுரந்தளிப்பப்
பின்னென்ற பூமரங்க ளெல்லாம் பிராட்டிதனக
கென்னபணி செய்வதினி யாமென் றெழின்மரங்
டன்னையறக் தாவ வரிக்குயில்க டாலாட்ட.
- 76 செய்ய பசுங்களிகள் சென்றாங் குறைபயிற்ற
மையலறு மன்னம் வளர்சிறகால் வந்தணைப்பப்
பையவிளந் தென்றல் பசுமேனி மேற்றடவ
வய்யவருட் பூவை யுறங்கக் குறங்குதட்ட.

வேறு.

- 77 பூவெலா மதுக்கள் சிந்தப் பொழிலெலர்ங் கணிகள் சிந்தக்
காவெலாம் பரந்த மந்தி கடுவனோ டெழுந்து செந்தே
னவலா லருந்தி யாடி யன்னையின் றெமக்கு முன்போ
லேவலா னவைக ளுண்டேற் பணியென, விறைஞ்சி யேத்.

குடிக்கெள் நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 78 சாதிக னெறியில் வைகச் சதுமறை யவர்க டங்கும்
வீதிக டோறு ஞான விழாவொலி மேவி யார்ப்ப
வோதிய கலைக்கு முன்னே யுணர்வுசென் தருளின் வைக
நீதிகள் யாவர் மாட்டு நிலைதிறம் பாது நிற்க.

வேறு.

- 79 கானில் வாகும் விலங்கினமும் கரிச னீங்கி யருளெய்த
வானில் வாகுந் தேவர்களும் வந்து மலர்மா மழைபொழியத்
தேனுண் டிளிசேர் பூமரத்திற் செறியும் வெறியும் பறவைகளு
மூனு முயிரு முடன்கரைய வுணருந் திருவெட் டெழுத்தோத.

வேறு.

- 80 மன்னுசரா சரமோங்க வாளுேங்க மறையோங்க
வன்னநடை டின்னிடையா எரிவண்ண மாங்கமா
முன்னேவினேத் தொடர்வாலே முகுந்தனார் திருமகளு
மென்னுமெழிற் பட்டர்பிரா னெப்போதும் போலிறைக்கு.

வேறு.

- 81 கடிமலர் கொய்து நாளுங் கணிப்பரு மாலே கட்டி
யடிகளுக் களிப்ப ரென்று மரடிப்பூ ரத்தி னன்னும்
படிமுழு துலக முண்ட பரஞ்சட ரருளி னாலே
விடிவதன் முன்னஞ் சென்று மென்மலர்க் காளைச் சேர்ந்தார்

- 82 ஆதவ னெழுந்த போதி லகலிடத் திருள்க ளெல்லா
மோதுமக் காவில் வாகி யுறையுமற் ததுதா னந்நாட்
போதமாக் கதிர்கொள் பூமி நங்கையும் பொருத்த லாலே
சோதிமேற் சோதி யாகித் துலங்குத றெண்டர் கண்டார்.

வேறு.

- 83 அதுகண்டு மகிழ்ச்சி தாங்கி யந்தணர் கோனு நந்தாழிய
மதுமலர்க் காவு னெய்தித் வளரொளி மூல நாடிப்
புதுமதுப் பொங்கும் பச்சைப் பசுந்துழாய்ப் பூட்டி னாலே
கதுமென விழியா னோக்கிக் கருணையின் கொடமக்கைக் கண்ட.

- 84 கண்டவப் பொழுதே கண்ணு முள்ளமுங் களிப்பச் சென்ற
தொண்டரப் பெண்ணை நோக்கித் தேமாமு மன்பு கூர்ந்திவ்
வொண்டொடி யார்கொ லென்ன வுரைத்தன மறையென் மா
கொண்டபுன் சொல்லா னாயே னறிந்தவா கூற லுற்றேன்.

வேறு.

- 85 பூதாதி யெல்லாப் பொருட்கு மனைத்துயிர்க்கு
மாதாவோ விண்ணவர்கள் வைப்போ மறுவறுசீர்
வேதாந்திந் தானே விரிஞ்சனரன் செய்தவமோ
வோதாச் சகோததியின் வித்தோ வொளிமணியோ.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 86 செந்தா மரைமலரிற் றேன்றிச் செகமெல்லாந்
தந்தாள வந்த திருமகளோ தாரணிசேர்
நந்தா விளக்கோ ஞானத்தி னற்கொழுந்தோ
சிந்தா மணியோ திருப்பாற் கடலமுதோ.
- 87 கற்றவர்கள் கண்ணின் மணியோ கலைமகளோ
வுற்றுணரு மன்ப ருயிரோ வுயிர்த்துணையோ
முற்றப் புனை முழுது முறையாலே
பெற்று வளர்க்கும் பெரும்பார் மடமகளோ.
- 88 புண்ணியமோ வேதப் பொருளோவிப் பூதலத்தோர்
நண்ணிமுனஞ் செய்த நவீமாவென் னாகுணையான்
கண்ணின்மணி தாடுநு கலைப்பொருளோ காரணத்தா
லெண்ணிய நீதித் தொழுந்தோ விளந்தாரிரோ.
- 89 பாலோ செழுங்கனியோ தேனேநற் பாகவதர்
நாலோ வதன்பயனே நொய்கினெனை யாண்டதிரு
மாலோ மடப்பிணையோ மாசறுசீர் வேதமோரு
நாலோ வகின்மகலோ நம்மா லறிவாரிதால்.
- 90 எல்லா மறிவித்தெ னின் னுயிர்க்கு வாழ்வருளு
மல்லாண்ட சூண்டோண் மணிவண்ணன் முன்பிலிந்த
வில்லார் நுதலானாக் கொண்டுசென்று மேவினாற்
சொல்லா திரானெமங்கித் தேராகைவர லாறென்ன.
- 91 எண்ணிப் பெரியாழ்வா ரின்னமுத மீதென்ன
மண்ணிற் கிடந்த மடமயிலைச் சென்றெடுத்துப்
பண்ணிற் சிறந்தமறை பாடப் பசுந்துளபக்
கண்ணிக் கருமுகிற்கோர் காணிக்கை யீதென்ன
கொண்டுசென்ற வன்பர் வடபெருங் கோயிலுமுன்
ஹெண்டர்குழாஞ் சூழக் கிடத்திந் தொழுதேத்திப்
பண்டிலக முண்ட பானையிப் பாவைதனைக்
கண்டனனின் னந்தா வனத்தமரேபன் னன்களிப்ப.
- 93 மஞ்சலவுஞ் சோலை வளர்பூந் தடவனத்திற்
பஞ்சவர்க் தோவிப் பச்சைப் பசங்குழவி
தஞ்சுமெவ பாகவந்து தங்கிற்றா ரீன்றவர்கூ..
முன்செய் வினையொன்று மறியேன் மொழிகவொன.
- 94 வேதியர்கோன் கூறவில்லி புத்தூரிற் கண்டொலி
மாதி மணிவண்ண னுழ்வார் முகநோக்கி
யோதியிவ ளிந்நா னுதித்த கருமத்தி
னீதியையும் பின்னே யுரைக்கின்றேனீயிலிவோ.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

95 இப்போ தகத்திற் கொடுபோயிவ் வேந்திழையை
மும்போதும் போற்றி மகளா முறைபொருந்த
வெப்போதும் பேணி வளர்ப்பா யிவன்பெயருஞ்
செப்போங்குங் கோதையெனச் செப்பென்றான் தேவர்பிரான்.

96 இன்றுநா மேறுஞ் சிவிகையினி லேற்றியிந்த
மன்றல் கமழு மடமயிலோ டாழ்வார்பின்
சென்றனைத்துக் கொத்துந் திரும்புகவென் றுன்றிருமா
லன்றவர்க ளெல்லா மதற்கொருப்பட்ட டாங்கணந்தார்.

97 மாணிக்க முத்து வயிர முதன்மணிகள்
பேணிப் பதித்தடங்காப் பேரொளியி னுல்விளங்கு
மாணிப்பொற் பல்லக்கி லாழ்வார் திருமகளை
வாணித் திலநகையார் வாழ்த்தி மகிழ்ந்தேத்தி.

வேறு.

98 பேரிகை யெக்காளங் கொம்பொடு பேர்நவரி **நினை**
சீரிய நற்றாளஞ் சின்ன முழுவதிர **வை, சி,**
வேரியல் பல்வளமு மெங்கணு மாகியெழக்
சூரிய மெய்ஞ்ஞானக் கொம்பினை யந்தணர்கோன்.

99 தன்றிரு மாளிகையிற் றாணி யோர்கடொழ
வொன்றிய வன்பினொடு முத்தம னுன்புகலு
மன்றயன் மாளிகைவா ழாயிழை யார்மறையோ
சென்றனர் யாவர்களு நின்றிவை செப்பினரால்.

வேறு.

தெள்ளமு தத்தைத் திரட்டித் திருமேனியைச் செய்த தென்பார்
வள்ளமி டத்திற் செனித்த. மலர் மங்கையின் மிக்க தேன்பா
ள்ள முடைத்துக் களித்துச் சிலரோலியப் பாளை யென்பார்
மள்ள வுடுத்துப் படுத்துச் சிலர்மென்முலை யூட்டு மென்பார்.

வேறு.

11 மாசறு சோதி நீதி வளரொளிக் கருணை யென்பா
ராசறு குணங்கண் மூன்றுங் கடந்தவ ராலி யென்பார்
வரசுவனத்துன் மிக்க வானவர் செல்வ மென்பா
ரீசனுக் கினிய நீனை யெடுத்ததோர் வடிவ மென்பார்.

அண்டங்க ளுனைத்தி னுள்ள வழகெலா மெடுத்துச் சேர்த்துப்
பூண்டரீ கத்துள் வேதன் பூமிசை விடுத்த தென்பார்
கண்டிடி, லயனாற் செய்யுங் கன்னியோ விவடா னென்பா
ருண்டுகொல் லுலகி லிந்த வருவினுக் குவமை யென்பார்.

- 103 உலகிரு ளகற்ற வந்த வொண்சுடர் விளக்கி தென்பார்
பலகலை பகரும் வாக்கி னங்கையிப் பாவை யென்பா
ரலகிலா ஞான வாரி யாமமு தாகு மென்பார்
நிலமக ளிவளே யென்பார் நேமியா னுயிரி தென்பார்.
- 104 சனகனி லுதித்த சீதை பின்னுலித் தரணி மீதிப்
பனவனில் வந்து தோன்றும் படியிது வாகு மென்பார்
மனமகிழ்ந் தவளே யாகின் மற்றுநாம் வாழ்ந்தோ மென்பா
ரனகனு மாழ்வார்க் கீதை யறிவித்தா னிலனோ வென்பார். ன
- 105 அன்னையு முளனோ வந்த வழுதினுக் கறையி னென்பார்
முன்னையான் மறையி னந்த முதற்பொருள் பெண்ணோ வென்பார்
தன்னையே ரிகரா மாழ்வார் தவநிரண் டதுகொ லென்பார்
மின்னையே யனையா டோன்றி மேதினி விளங்கிற் றென்பார்.
- 106 ஆசறு பெரியாழ் வார்த மகத்துக்குத் திரியு நெய்யுந்
தேசுதத் தேட வேண்டாந் திருவிளக் கிவளே போது.
மாசறு புதுவை யுள்ள மானிடத் தவர்தம் வாழ்வைப்
பேசிலார் பெறுவா ரிந்தப் பெருநிலத் திடைபி லென்பார்.
- 107 சுற்றவ ருவமை சொல்ல வல்லரோ கமல நேரோ
சிற்றடி யிண்ணக் கென்பார் சிறுவிரற் காணாமி னென்பா
ருற்றநற் புத்தாள் கட்கிங் குவமையு முளதோ வென்பார்
பொற்றொடி கணைக்கால் கட்குப் பொருவிலை யுலகி லென்பா
- 108 இருகுதற் கெழிலை வேத மிசைக்கவும் வலதோ வென்பார்
பொருவரு மருங்கிற் கொப்பிப் பூதலத் துளதோ வென்பார்
ஒருபொரு ளுளதோ பேதை யுதரத்துக் குவமை யென்பார்
வருதன மிரண்டுந் தோன்று மாற்பினுக் கிணையே தென்பார்
- 109 வேையையோ தோளுக் கொப்பு விளம்புவ திவளுக் கென்பா
ராய்சீர்க் கழுத்துக் கொப்பிங் கறைவதா ரந்தோ வென்பார்
தேயுமா முதியோ வந்தத் திருமுகந் தனக்கொப் பென்பார்
வாய்தனக் கிணையுந் கூற வல்லரோ மனித ரென்பார்.
- 110 சீரிய பேதை மூக்குக் கிணையெது செப்பு மென்பார்
கூரிய விழிகட் கொப்புக் குவலயத் துளதோ வென்பா
ரேரியல் வள்ளை யொப்போ விருகுழை யிணைகட் கென்பார்
நேரிய பிறையோ மாதெ னெற்றியை நிகர்ப்ப தென்பார்.
- 111 கருங்குழ நனக்கோ ரொப்புக் கூட்டவு முளதோ வென்பா
பெருந்திரு மங்கை யிந்தப் பெண்ணினுக் கிணையோ வென்
திருந்தினமாற் கன்றி யார்க்கித் திருமண மேற்கு மென்பா
ரந்தவ முனமிப் புத்தூர் செய்ததற் களவே தென்பார்.

சூழக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 112 இப்படி சென்று கண்டா ரிவைவியை யெண்ணி வாழ்த்த
வொப்பறு கோதை பேதைப் பருவமா யொழுதி வர்ழ்ந்து
தப்பற வுதனுக் கேற்ற வணிகலன் பலவுஞ் சாத்திச்
செப்பமாய் வளர்ந்து பின்னப் பெதும்பையாம் பருவஞ் சேர்ந்தான்
வேறு.
- 113 சீரார் கமலத் திருவடிக்குச் செம்பஞ்சு
மேரார் புறந்தாளி விட்டிலங்கும் பொற்சிலம்பு
நேராக வங்குலிக டோறு ந்ரைநிரையே
பேரா துமைத்துப் பிறங்கும் பணிபலவும்.
- 114 எண்ணிய ஞாபுரங்கண் மீதே யிசைந்திலங்கப்
பண்ணிய பாடகமும் பைம்பொ னொளியீசு
நண்ணி யதின்மேலே நண்டை நலந்திகழப்
புண்ணிய மாகினல்லார் பூட்டி யுவந்துனரால்.
- உற்றா நோக்கி லுளநா யொளிர்மருங்கிற்
சிற்றூடை சாத்தித் திருமடிநா றுங்கமைத்துப்
பற்றா விடையிற் பசும்பொனரை ஞாணணிந்தார்
முற்றாக் கருணைக் கொழுந்தா முகிணைக்கே.
- 115 ஞாயமலர்ந் காந்தூட் டிணைக்காத்தி லங்குலிகட்
காயதிரு வாழி யிலைச்சினை என்னமன
னையதிரு முண்கைக் கெழிற்சரிகள் சூடகங்கள் பங்கு
வேயனைய ஞாள்சுக்குத் ஞாள்வளைகள் விஞ்சொளிகேர்.
- 17 சீரமருந் கெச்ச மணிந்து திருக்களத்துக்
கேரமரும் பொற்பட்டக் நாதை யிலங்கொளிகே
மாரம் பவளநிரை யாணிப் பசும்பொன்மணி
வாரமரும் பூண்மூலையார் மண்மகட்டுச் சூட்டினார்.
- 18 செய்கனி வாயுந் திருப்புன் குறுநகையுந்
தாய்ய குமிழிற் றுலங்குந் திருமூக்கு
மையமரும் வேல்விழியும் வர்காதும் ஐபீற்றோடும்
வெய்யவொளி வீசி விளங்குதிருக் கெப்பினையும்.
- 119 வட்ட மதிமுகத்தில் வார்புருவப் பொற்சிலையு
டிட்டிரு மண்காப்பி னேரார் பிறைதுதன்மேன்
மட்டு ம்விசுவலிந் சூழியமும் வாழ்திருவும்
பட்டந் திருப்பூப் பாளை பலவணிந்தார்.
- ஆழிநீர் வண்ண னருளாற் பெரியாழ்வார்
வாழியருட் கோதையெனு மங்கலா சாதனத்தா
வேழலகு மீன்ற னொழுந்து நடைபயின்று
தோழியர்க ளொடுவிலை யாடத் தொடங்கினான்.

வேறு.

- 121 அந்நாளிற் பரமபத்தி தலையெடுத்தாங் கலைக்கிடந்த
பொன்னாழிக் கையாற்குப் புருந்துபணி செய்துவருந்
தன்னாவித் தாதையைப்போற் தக்கபணி தான்செய்வான்
பன்னாளு மலர்க்காவிற் பட்டர்ப்பிரா ணுடனடந்தே.
- 122 சென்றுசிறுப் பொற்கும்பஞ் சிற்றிடைச்சி மொக்கலைமேன்
மன்றல்கமழ் மலர்க்கோதை வாசந்றும் புனல்கோரிக்
குன்றெடுத்தா னிடைநூத்தான் மனமகிழக் கொண்டணைந்தங்
கன்றுமுதற் பயிர்க்குதகம் பரிமாறி யன்பினெடும.

வேறு.

- 123 சிலபகல் செல்லு நாளிற் சீரிய பெரியாழ் வாரும்
பலநறு மலரும் கொய்து பரிந்துபூ மாலை சேர்த்து
மலமறு மன்பி னோடும் வைத்துபா தானம் புண்ண
நலமுற வேகுந் காலை நாண் னருளிற் போங்க.

வேறு.

- 124 பெண்ணிற் பொலிந்த வருட்கோதை பெருமாற் கமைத்த வித்தரமம்
விண்ணிற் றுமந் தனக்கினையாய் வருமோ காண வேண்டுமென
நண்ணித் திருப்பூக் கடையின்முன் ஞான மிக்கார் வைத்தநறுங்
கண்ணித் தொடரி லொன்றெடுத்து மூக்கில் வைத்துக் கந்தித்தாள்.
- 125 துய்ய வாச முறநோக்கித் தோதை நினையுந் துகளறுநம்
மையர் திருக்கை வாசியினு லான மணநீ தாதுவினால்
வையத் துள்ள மலரெல்லா மென்றும் வானின் மலர்க்கிதுநஞ்
செய்ய கமலக் கண்ணற்குச் சேரா தென்னச் சிந்தித்தே.

வேறு.

- 126 என்னுடைய கோதை மணமூட்டி யிலங்கைநகர்
முன்னடையச் செற்ற முதல்வர்தமக் கித்தாரைப்
பின்னளிப்பே னீதே பெறுநங் கயிங்கரிய
மன்னுமிறைக் கென்றுதிரு மாலை ஊனைத்தினையும்.
- 127 சீரார் திருக்குழன்மேல் வேய்ந்துதிருக் கண்ணாடி
யேரார் கிணற்றி னிழலி லெழினோக்கிப்
பாராநின் றுணமீண்டு பட்டர்ப்பிரா னெய்திடுமுன்
றாராக் கோதைமண மூட்டியவை தான்கழித்தே.
- 128 முன்ன மிருந்த தலத்தின் முறையாலே
மன்னுதிருப் பூக்கடையுள்ளமைத்து மூசிறந்த
வென்னமுதுக் கெப்போது மிப்பணிக ளன்போடு
நன்னெறியிற் செய்திடநாம் வேண்டுமென நன்குணர்

குடிக்கோத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 129 ஐயர்வரு முன்ன மகன்றிக் கயிங்கரியங்
செய்ய வுலகிற் செனித்தபலம் பெற்றதென
மையமருங் கண்ணுண் மனமகிழ்ந்து மண்ணவர்க
ளுய்யச் சிலநான்க னுற்றிதுவே நற்றொழிலாய்.
- 130 பண்ணிவரத் தாதை யூறிவா லிவண்முடித்த
கண்ணிமண மெங்கும் கமழக் கொடுபோயிம்
மண்ணின் றுயர்தீர் வடபெரும் கோயிலர்மு
னண்ணி யவற்களிப்ப நாரணனு மாங்கதஞல்.
- 131 ஒப்பரிய வின்பம் விளைய வுளமகிழ்ந்து
செப்பரிய கோதை மணத்திற் றிருவுளம்பூண்
டிப்படியோர் வாச முளதோவென் நின்பமுற்ற
னப்படியே நாள்கள் செலுமளவி லாங்கொருநான்.

வேறு.

- 32 ஆசி லாத வடபெரும் கோயி லுடைய வச்சதனும்
பேச வரிய சீபூமிப் பிராட்டி யாழ்வார் பெண்மகளாய்
நேசத் தாலே யவதரித்து நின்று தமக்கிப் பணிசெய்த
நேசத் தவர்கட் கறிவிக்க வேண்டு மென்னச் சிந்தித்தான்.

- 33 அந்த நாளி லருட்கோதை யணிந்து கழித்த திருத்தாரிற்
கந்த நானு மயிரொன்று கூட வாழ்வார் கண்டப்பிச்
சந்த மாருந் திருமார்பர் சாத்தும் படியர்ச் சகர்கையின்
புழுந்த நாள்கள் போலளிப்ப முதிய மறையோ னுதைவாங்கி.

கொண்டார் திருப்பூக் கூடையொடுங் கோதை யமைத்த குளிர்வாசத்
தண்டார் தன்னை யுறநோக்கிச் சாத்தக் கொடுபோம் வேலையினிற்
கண்டான் றுமத் துறுமயிரைக் கலங்கு மறையோ ஞழ்வீரின்
றுண்டாய்த் தீதோர் பிழையென்ன வோதித் தாமத் துறுமயிரை

- 35 காட்டித் தாம மனைத்தினையுங் கடிசேர் கோதை மணடிகவு
மூட்டி யிறைக்கு வரவிட்ட வுபாய மறியா தர்ச்சகனும்
வாட்டிப் போட்டிர் மயிர்வைத்தீர் மாலையாகா திறைக்கிதும்
வீட்டிற் கொடுபோய்த் திருமலை கொணர்க வென்றே விரைந்தென்ன

வேறு.

- 36 வாங்கிய மலை யெல்லாம் வாசவற கூடை யொடும்
பாங்கற வெறியக் கண்ட பட்டனும் பதைத்து விம்மி
யேங்கியப் பொழுதே நந்த வனத்தினி லெய்திப் பூக்கொய்தே
தோங்குசீர் மலை கட்டி யுடன் கொணர்ந் தளித்து நின்றே.
- 37 அர்ச்சகன் றனைப்பார்த் தின்றெம் மரும்பிழை பொறுத்தி யென்னக்
நச்சையுற் றுழ்வார் கூறக் கோதறு மறையோன் கூறும்
ச்சர வணையர் னுனை நான் பல பலவுங் கண்டே
ரிச்சலும் வாடி வாடி நிறங்குலைத் திருக்குந் தாமம்.

- 138 மாசிலா நிலையார் கட்டு மாலேக்கோர் மறுவுண் டாக்கிப்
பேசினு லபசா ரத்தைப் பெறுதுமென் றென்னைப் பேணிக்
கூசினேன் மயிருங் கண்டேன் கூறினேன் கோதி லாத்
ரீசனார் குடுந் தார்க்கின் நிதுவா லெதனு லென்ன.
- 139 அந்தனை கூற வாழ்வா றதைவாநா னென்றும் போல
வந்தநாண் மலர்க ளெல்லாம் வகைதெரிந் தெடுத்துக் கட்டித்
தந்துநான் போவ தல்லாத் தரியனே னிதற்கு மாசிங்
கெந்தவா றடைந்த தென்ன வறந்திலே னிறைவ னுனை.
- 140 எனத்தொழு நாழ்வார் நிற்ப வெலையறு கலைகள் வல்லான்
மனத்தினில் வருந்த வேண்டா மேகிகன் மாலே பேணிக்
தினத்தினங் கொணர்க வென்னச் செப்பியுந் கொணர்ந்த வாசப்
புனத்துழாய்த் திருத்தா ரெல்லாம் புவனமுண் டவற்குச் சாத்தி.
- 141 அச்சுத னினையு காணு தர்ச்சக பகத்திற் பேரனார்
பச்சைமா முகிலின் செய்ய பதம்பணிந் நாழ்வார் பாடி
யிச்செய லெதனால் வந்த தெனத்திரு வுனத்தி லென்ன
மச்சணி மாட மேரங்கு மாபிகை யதனுண் மன்னி.
- 142 வண்டமர் தாமஞ் சேர்த்து வைத்துநா மகன்ற காலே
யுண்டெனி லுபாயங் காண்போ நானாயென் றுளத்தி லெண்ணி
யண்டமுண் டெழிந்தார் தொண்ட மன்றையிற் பொழுதைப் போக்கிப்
பண்டுபோ லெழுந்து சென்று பனிமலர்க் காவி ணுள்ளே.
- வேறு.
- 143 வண்டேது முனமெய்தி மதுநிறைந்து கிண்கிணியாய்க்
கொண்டோங்கு மலரெடுத்துக் கூடையிறை வுறப்பெய்து
தண்டோடு மிருகூடை யொருதோளிற் றுன்காவிப்
பண்டோங்குந் திருமாலேப் பணிப்பூற்று விடத்தெய்தி.
- 144 நாராயந்து கொண்டெடுத்து நறுமலரின் வகைதெரிந்து
சேராய்ந்த நறுங்கண்ணி சிறப்போடு முறச்சேர்த்தங்
கேராரங் கூடையினி லெடுத்தமைத்தெப் போதும்போ
னேராக வொருதலத்தில் வைத்தொளித்து பின்றனரால்.
- 145 அப்போதி லருட்கோதை யறியான்போ லையிலே
யிப்போது மெனச்சென்றங் கிருந்திருத் தாரனைத்து
முப்போது மிறைக்கிடமா முகுந்தனார் முதல்காண
வெப்போதும் போற்றம மிருங்குழன்மேற் சூடினான்.
- 146 கண்டுநின்ற பெரியாழ்வார் கடிதினெய்திக் கோபித்துக்
கொண்டுசெல்ல வருட்கோதை குழற்சேர்த்த திருத்தான
பண்டிருந்த கூடையினிற் பயத்தோடும் மனிமலர்க்குண்
விண்டருவி மிகப்பாய வைத்திரங்கி விடமினன்.

வேறு .

- 47 சென்று கோபந் திருமுடிமேற் செறியச் செறிந்த வாழ்வாரு
மன்று பதறி யழுதிரங்கு மகளார் தம்மை யணைத்தம்மே
யொன்று மறியாய் போலுந் யுலகத் தெவர்க ளிதுசெய்வா
ரின்று நீசெய் திட்டதெனத் திருமா லேற்ற மெலாமெடுத்து.
- 148 கூறித் தங்க ளெளிதாவுங் குலவு மறையி லெடுத்திசைத்தங்
காறி யிருத்தி யினியிவணஞ் செய்யே லஞ்ச லெனத்தேற்றி
வேறே தாமம் பலசமைத்து விரைந்து கொடுபோ யிறைக்களித்திட்
டுறுங் கருணை மனத்தினரா யுலக முண்டார் திருத்தொண்டர்.
- 149 நீண்டார் வேதக் கோன்சென்று விளங்கு மகம்புக் கின்றென்னை
யாண்டா டன்னை யருகிருத்தி யறத்தின் றிறங்கன் பலகடற
மாண்டா னிரவி சூடதிகையின் மாணி யாகி மண்ணிரந்து
நீண்டான் கங்கு லிடைச்சென்று நிகரி லாத பெரியாழ்வார்.

வேறு .

- 150 தம்மிடத்திற் சொற்பனத்திற் றங்கியிறை சாற்றியிடு
மெம்மிடத்திற் பாங்கா யினிதமரும் பூமடந்தை
தம்மிடத்திற் புத்திரியா யுற்பவித்தா ளன்போடு
நம்மிடத்திற் பூமாலே பாமாலே நன்னெறியால்.
- 151 சூழத் தாவழகார் சொற்றெரிந்துள் ளன்புகிட
பாடித் தாப்பிறந்தான் பட்டர்பிரா னென்னலேநீ
வாடிற்று முன்னே மயிர்கிடந்த தின்றென்று
நாடித் களைந்ததா ரெங்கேயத் தார்நாளே.
- 152 நன்னலத்தாற் கொண்டுவந்து தந்தா லணிவோந்,
நென்னலேநீ தந்த நெடுந்தாமங் கோதைமண
முன்னப் பெருதமையான் மற்ற தணிந்திலநா
மென்னவுரைத் தேகிப் புதுவையுள்ளோ ரெல்லோர்க்கும்.
- 153 இப்படியே யர்ச்சகர்க்கு மீச னருள்புரிந்து
செப்பரிய கோயில் செறிந்தாங்கே கண்வள
வப்புதுவை யுள்ளவரு மாழ்வாரு மர்ச்சகரு
மொப்பரியான் சன்னிதியி லுற்றா ருதிப்பவன்.

வேறு .

- 154 அத்திறத் தமைந்து சென்ற ரர்ச்சக ராகி மாயன்
தத்தமக் கிருளிற் சென்று சாற்றிய பரிசை யெல்லா
முத்தம குணத்தான் மிக்காந் கோங்குசீர்ப் பெரியாழ் வாரா
பத்தரைக் குறித்துக் கோதை மகளென்று பகரே லென்ன.

155 முதல் 165 வரையிலுள்ள செய்யுட்க ளிறந்துவிட்டனபோலும். எமக்குக்
த்த நான்கு பிரதிகளில் ஒன்றிலாவது இவை காணப்படவில்லை. 165-வது செய்
யுளில், 'மலர்ப் பூங்கோதை - முன்போல நம்மகளைன் றெண்ணுதே முப்பெருமுதும்'
என்ற மூன்றாவது அடியின் ஒருபகுதியும் நான்காவது அடியும் காணப்படுகின்றன.]

சூழிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 166 ஆதரவாற் போற்றி யடங்க நகர்க்கிடந்த
மாதவனார் தேவியென்ன மாமனத்து னுந்நெண்ணி
வேதக்கோ னன்போடும் வாழ்ந்தானம் மெல்லியலு
மாதக்கோர் போற்ற வளர்ந்தருளு மந்நாளில்.

வேறு.

- 167 சீரமர் பெரியாழ் வார்த்துத் திருமக ளாத லாலும்
பார்மக ளாத லாலும் பவனவாய்க் கருங்கட் டோரைக
யேரியத் கோதை யாக்கை யிறைப்போதைக் கிறைப்போ தாங்கி
கூரிய பரம பத்திக் கொழுந்தொடு மெழுந்து ழோன்ற.

வேறு.

- 168 நாரா யணனை யனுபவிக்கும் பருவம் வந்து நண்ணிடவக்
காரார் முகிலிற் திருமேனி கண்கால் செவ்வாய் கரங்களினை
யேரார் கமலம் போலுமெழி லீச னிடத்தி லெழுவ்காதல்
வாரா நிற்ப மாணிடைவற் றெனிறுந் வாழா மநிதோன்ற.

- 169 சேலைத் தேடிக் காணுதே குழையச் சிறுஞ் சினவியாள்
பாலைத் தேடிக் காணுதே பாலைக் காதும் பணிமொழியாள்
கோலைத் தேடிக் காணுதே குழைந்து வளைந்த கொழுந்தெ
மாலைத் தேடிக் காணுதே வாடிக் கோடு மனத்தினளாய்.

- 170 மண்ணிற் புத்தூர் நகருறையு மாலைக் கூடி வளர்துமென
வெண்ணி லர்ச்சா வவதார மதனு லிசையா னிவனென்ன
பெண்ணிற் சிறந்த வருட்கோதை பெருக வருந்தித் துன்பு
குண்ணைக் குருகி யவ்வுரி லுறையு நெறிசே ருத்தமரில்.

- 171 அந்த ணைர் மங்கையரி லறிவிற் சிறந்தோர் தமைக்கூவி
முந்தை நாள்க டமிலிந்த முளரிக் கண்ண னெடுங்கூடி
யிந்த வுலகின் மடவார்க ளிருந்த துண்டே லியும்புமெனச்
சிற்பை யார் நினைந்தவர்க டிருமா லவதா ரந்தன்னில்.

- 172 சீரார் நந்த கோன்மகனுந் திருவாய்ப் பாடி மடந்தையரு
நேரார் பருவத் தொன்றுகி நின்று கூடி யளவளவி
யேரார் யமுனைப் பேராற்றி லிறங்கிக் குளித்து விளையாட
வாரார் முலையார் துகிலெல்லா மாயன் வாரிக் குருந்தேறி..

- 173 அன்பிற் கலந்து விளையாடி யாசில் கூதன் மிகப்பெருகித்
துன்புக் கிடமா மெனவெண்ணிச் சுருதி நாத நகன்றிடவோ
பொன்புக் கிலங்குந் தடம்பொழிலிற் புருந்து மறையப் பலம்பிமிகப்
பின்பங் கவினைக் காணுதே கலங்கி மிகவும் பேதித்தார்.

சுடிக்கோத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

174. எல்லையில் நாத லோடங் கிருந்தன மடவா ரெல்லாம்
புல்லிய கண்ணென்கே போயினென்னு நாடி
யெல்லியும் பகலாய்த் தேடி யினோத்தனர் மீண்டு முன்னஞ்
சொல்லிய பொழிலிற் கூடி யவன்முனந் துணிந்து செய்த.
175. படியைநாஞ் செய்யிற் றுன்பம் பாதியு மகலு மென்ன
வடிவுடை யொருத்தி தன்னைக் காளியாய் வகுத்து மற்றோர்
துடியிடை தன்னைக் கண்ண னாகியத் தொழில்கண் முற்றும்
விடிவத னளவுஞ் செய்து விடிந்தபி னவனைக் கண்டார்.
176. ஆங்கவர் தம்மிற் கூடி யானிரை மேய்த்துக் குன்றந்
தாங்கிய தாதி யாகக் கண்ணனத் தைய லார்பார்
பாங்குடன் களித்து வாழ்ந்த பரிசெல்லாம் பகர்ந்தார் கோதை
யெங்கினு ளன்று கூடப் பெற்றிலேன் யானு மென்ன.
177. தேனமர் குழற்பூங் கோதை தேவகி தனைய னோடே
நானுமோ ராய்ப்பெ னாகி நலமலு பவிக்கு நோன்னை
யானவக் காலத் தப்பா னோற்றிலே னதனா லன்றே
போனதத் கண்ண னல்க மடந்தையர் பொருந்து மின்பம்.
178. நமையொரு பொருட்டா யின்னு நாணிலத் துறுவா னேகொ
லுமையொரு பாகன் காணு வோருநீர் வண்ண னம்மா
ஹமையு விருந்தங் கண்ணந் தாகாச மீன்றின் பார்போற்
ஈமைவறக் கழிந்த காலந் தன்னையிச் சித்த ரன்னில்
179. நந்தகோன் புதல்வன் முன்ன நற்றிரட் பசுவின் பின்னே
வந்தகாற் சுவடுங் கல்லின் மாரிக்கன் றெடுத்த குன்று
மந்தலில் குணத்தின் மிக்க வாய்ச்சிய ரோடுங் கூடிச்
சிந்தனை களிப்ப வுடுஞ் சீரிய யமுனை நீரும்.
180. உண்டெனி லின்றே யேகி யோரிடத் திராதே சென்று
கண்டெங் கண்ண னோக்கிக் காதுளைய் தீர்வ மென்ன
வண்டமர் குழற்பூங் கோதை மனத்தினி னினைந்தாண் மாண்மேற்
கொண்டபே ராசை வெள்ளக் கொழுஞ்சுழி யதனுட் பட்டே.

வேறு.

181. கையுங் காலும் வழங்காதே கன்னி போக றவிர்த்தந்தோ
செய்யும் வகையென் னீதைக்குத் தேற்றங் கொடுத்தல் சிலையவதி
நையும் பின்னைப் பிராட்டிக்கு மவதி யேறு தழுவுதலு **புத்தரன்**
னுய்யும் வகைக்கோ ரிலக்குளதோ ஐழி சென்று மெனவொய்ந்தான்.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

- 182 அத்திதந் கண்டு முன்னே யாங்கவடனக்குக் கண்ணன்
மெய்த்திறந் கூறி வைகும் வேதியர் குலத்தின் மாத
ரித்திறம் வருந்தி யன்னே யெம்பிரா னனைய முன்னாட்
சித்திர வுருவி லாயர் மகளிர்செய் ததுவுந் கேளாய்.
- 183 என்நன ரெழுந்து கோதை மியம்பிடு மென்ன நின்றோ
மன் தல்சேர் குழலாய் கேட்டி மாசிலாய்ப் பாடி தன்னி
லொன்றிய பஞ்ச லக்கங் குடியதி லுவந்து வாழு
மன்றதிற் கண்ணற் கொடுத்த பருவமா யளவி லாத்.
- 184 மங்கையர் மாய னோடே மாசதக் கலந்து வாழ
வாங்கது கண்ட வண்ட ரமலனும் மாபுக் கெல்லாய்
பங்கமே வருத்து மென்னப் பைந்தொடி யார்க ட
தங்களிற் கூடி யெண்ணித் தத்துவன் காணு வண்ண
- 185 மலமறு குணத்தி னோளே மங்கையர் வருத்த மெய்த
நிலவறை பலவுஞ் செய்காங் கிருத்தினர் நோர்க் கஞ்
சிலபகல் கடக்க வந்தச் சேயிழை யார்க ளெல்லா
முலகமுண் டவனைக் கூடு முபாயமே தென்ன வெண்ணை?
- 186 ஒன்றிலு மவனைக் கூடி யுறநெறிக் குபாயம் காணு
மன் தலங் குழலார் தமர் லொருத்திமா மாய னும்பா
ளின்றியர் கருணை நல்கி னீணிலத் துய்வ மென்றோ
ளன்நதை யுரைத்தி யென்ன வனைவரு மொழியச் சொல்வாள்.
- 187 செய்யமா மலர்க்கண் மாயன் நிருவருட் டிறத்தி னோலே
வையகத் துயிர்க ளெல்லா மழையற வாடு மாகி
லேயன்மார் நம்மைக் கூவி வருணனோன் பனுட்டிப் பீரோன்
பெய்யுமா மழைக ணீங்கன் பிடிமீனோன் பென்பா ராகில்.
- 188 கண்ணனை யந்த நோன்பின் கதையுணர்த் தென்பா ராகி
லுண்ணனை விருப்ப ஹம்மா லரிதென வரைக்கு மாகிற்
நின்னமா யவர்கண் மாயன் நிருக்கையைப் பிடிப்பா ராகி
லெண்ணமற் றவனு மங்கே யிசைந்தது செய்யு மாகில்.
- வாசமார் குழலி னாரே வாழுகு மிவைய லாதே
பேசுமோ ருபாய மில்லைப் பெண்களா யிருந்தோ மெல்லா
மீசனை வேண்டிக் கொள்வே மிவணமாம் வண்ண மென்றோ
மாசறு மனத்தி னார்கண் மற்றதற் கொருப்பட்டாங்கே.

வேறு.

தங்க டங்கண் மனத்தினிற் கண்ணனைத் தாழ்வு தீர நினைந்திவை வேண்டினு
அங்க கொந்து வருந்தி மடந்தைய ராவி சோர் விறிந்தருண் மாயனு
மங்கை மார்பிக் கல்லதை யெண்ணினு ரென்ன வெண்ணி மகிழ்ந்து மனத்து
யெங்கு மாமழை யின்றி வருத்தினு வீச னாயர்க ளின்ன லடைந்தனர்.

- 191 மண்ணின் மாமழை பெய்யு முபாயமென் மறைவ லாளர்கள் வாருமி தோதுமி
 னெண்ணி யென்றன ராயர்க ளந்தன ரில்லை மாமழை யேயுறு கோளினுந்
 பெண்ணின் மாசறு கன்னியர் தங்களைப் பெய்யு மாமழை நோன்பினைப் பீடுறப்
 பண்ண வேசொலு மாரியுண் டென்றனர் பார்ப்பின் மிக்கவ ராயரப் பாவைமார்.
- 192 தம்மை மண்ணை விட்டத் தலத்தினிற் தக்க நீதியிற் கூவிநன் மங்கைமீ யின்
 ரும்மை வேண்டின மாரியை நோக்கிநீ ரோங்கு நோன்பொன் றுறுதியிற் பண்ணி
 நெம்மை யுய்யும் படிசெயு நோன்பினுக் கியற்றி வேண்டுவ தீந்து கதைசொலுந்
 செம்மை வல்லவ னந்தகோன் புத்திர னென்று செப்பி யவனையுந் தேடியே.
- 193 மாட்டின் பின்றிரி கின்றமா மாயனை வருக வென்றோர் மனையினி லன்பொடுங்
 கூட்டிக்கொண்டோய்வைத்தபின் கொண்டலாற்கோதில்பூமிக்குறையுற்றுவாடின
 நாட்டின் மற்றது பெய்யவோர் நோன்பதை நாடி மங்கையர் பண்ணுவர் நீகதை
 காட்டி வேண்டுவ தீகுநி யென்றனர் காலி யாயர்கள் கண்ண னுரைத்திடும்.
- 194 கொண்ட னேற்புக் குறுங்கதை வல்லவர் குவல யத்தின் மிகவுளர் கூறுவர்
 பண்டு மங்கைய ரோடெனைத் தூறுகள் பாணும் வீணும் பறையும் படியுளார்
 சுண்டி ருப்பவித் தாரிகை யார்க்குநான் கதையு ணர்த்திற் கழறுத றிண்ணமா
 மண்டிப்பேசிய நாரிய நிற்கெனக் கல்ல னல்கு மடாகென் நெழுந்தனன்.
- 195 சென்று மாயவன் கையைப் பிடித்துநீ செய்ய வேண்டு மிவையென் றிரந்தன
 ரன்ற தற்பினக் கண்ணனு மொப்பின ஞாயர் மற்றவ் வரிவையர் தங்களை
 யின்று நீரிவன் தன்னொடு மேகினோன் பியற்றும் வேண்டுவ திவனிக் கண்ணனோ
 டொன்றி நோன்புக் கொருப்பி மென்றுபின் னேங்கு தம்பி யானான் ராயர்கள்.

வேறு.

- 196 முனைக்கொடுங் கோலி ஞாய ரகன்றபின் முதுலொன் றுகி
 யனைத்தினு ின்ற மாய னடிபணிந் தாயர் மாதர்
 நனைத்தவை முடித்த கண்ணு நீயினி யெம்மை விட்டோர்
 கினைக்களைப் பொழுது நீங்கே வென்றிவை செப்புங் காலே.
- 197 நந்தகோன் குமர னந்த நாரியர் தம்மை நோக்கி
 முந்தைநா ணும்மைச் சீறி முடித்திட நினைத்த வாயர்
 தந்தனர் வலிய மாரித் தவத்தொழி றன்னைப் போல
 விந்தமா நிலத்தில் யார்கொ லிவ்வண முதவற் பாலார்.
- 198 என்றுரைத் தவர்க ளோடு மியமுனைக் கரையி லெய்தி
 மன்றலம் பொழிலிற் நென்றல் வரும்பெரும் பளிக்குட்
 யொன்றிய புளினக் குன்றி லோவிய மனையா ரோடுஞ்
 சென்றன னென்னை யாண்ட தேவகி பெற்ற சிங்கம்.
- 199 அருக்கனுங் குட்பால் வெற்பி லமர்ந்துதன் கிரண மெல்லாஞ்
 சுருக்கினன் செக்கர் வானந் தோன்றின விசம்பின் மாரன்
 செருக்கினர் சிலையு மேந்தித் தென்றலந் தேரீந் னேன்ற

சூழக்கோடுத்த நாயச்சியார் பிரபந்தம்.

- 200 ஆங்கவர் மதன னாலே யஞ்சிய பரிசைக் கண்ட
வோங்குசீர் நந்த கோபுன் நிருமக னொருத்திக் கோரோ.
பாங்குறு முருவாய்த் தானே பலபல வாய்த்தா னிற்பப்
பூங்குழ லாருந் தானும் புணர்ச்சியி லொருமை யாக.
- 201 எல்லையில் பேரா னந்தக் கடற்குடைந் தினிதி னாடிப்
புல்லிய மாத ராணைப் புணர்ச்சிபோ யுணர்ந்த தற்பி
னல்லியங் கண்ண னோக்கி யரிவைரீர் நமக்கு ஸீதோ
ரெல்லியின் நிருந்த வாறே யெனவாவர்க் கிதங்கள் கூறி.
- 202 கங்குலி லிவணங் கூடி யிருந்தமை யொருவர் காணி
லெங்குமாம் பேச்சுக் கேட்டோர் யாவரு டிகழ்வர் நீர்போ
யுங்கன்பே ரகத்துண் மன்னி யுதிப்பெண் முன்னே நாரோ
யெங்கண்மா ளிகையில் வம்பி னெனவுடைத் திறைவன் போருண்
- 203 மாயவன் போன தற்பின் மற்றவன் தன்னை நிங்கிப்
போயமர் வருத்தக் கூர்வாள் புகுந்துளத் துயிரை யீர்
வாயர்கண் மடவார் தத்த மகங்களின் முகங்கண் மாறிச்
சேயிதழ்க் கமல மன்ன திருவடி வருந்தத் சென்றே.
- 204 மெல்லணைப் படுக்கை மேவி வெதும்பினர் சிலவர் ஸீதோ
ரல்லலிற் பட்டேற் கென்ன வணையெனச் சிலவர் மண்ணி
லெல்லியிற் படுத்துந் துஞ்சார் சிலரிருந் திராங்கி வாடிப்
புல்லிய கங்கு லன்று புலருமுன் னெழுந்து மாதர்.

வேறு.

- 205 முற்பட்டா ரெழுந்திருந்து வைகறையின் முறைகூறிப்
பிற்பட்டார் தமையெழுப்பிப் பெருந்திரளோ டேகியவர்
கற்பட்ட திரடோளா னந்தகோன் கடைக்காவற்
செர்ப்பட்டான் தனையெழுப்பிச் சுருதிமுதல் வனையெழுப்பி.
- 206 தேன்புக்க துழாயலங்கற் நிருமாலே மார்கழியின்
நோன்புக்கு வேண்வென தந்துநோற் பித்திடுவான்
வான்புக்க் புகழினாய் வருதிடுவென வறையவிதை
தான்புக்கங் சூனையிந்து தவக்குறையு முடித்துவந்தான்.
- 207 என்நனர் நன்றாய்த் தென்ன விலங்குசீ ரலங்கற் கோதை
யன்றவர் செயல்போ னம்மா லானவா செய்து நாமு
நின்றவொர் துயர மாற்றி நிமலனை யடைவோ மென்ன
வொன்றிய மகிழ்ச்சி யோடு மோங்குசீர் ஞானத் தாலே.

வேறு.

- 208 சீரார் புத்தூர் தனைச்சிறந்த திருவாய்ப் புரடி யாக்கியதி
லேரார் கின்ற வடபெருங் கோயி தன்னை யெம்பெருமா
கூரார் வேற்கை நந்தகோன் நிருமா ளிகையூரய்க் கொண்
ணார யணனை நப்பின்னை கேள்வ னாக்கி நாணூடம்.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

- 209 அத்திரு நகரில் வைகு மரிவையர் தம்மையாயர்
சித்திர மகளி ராக்கித் தனையும் கவாறிச் சேர்ந்த
மெய்த்திறத் தாய்ப்பெ ணை விளங்குசீர் மனத்துக் கொண்ட
ஞத்தம் குணத்தாள் கொண்ட தியானுமென் னுரைக்கே ன

வேறு.

புப்படியே கோதைமன மாய்ப்பாடி தனைமருவிச்
சுப்பரிய நறுங்கந்தத் திருமேனி கிடைமுடையு
மொப்பரிய விடையுடையு மிடைநடையு மொருகாலுந்
பப்பரிய விடைமொழியு மிடைமுடியுந் தானமர.

வேறு.

- 11 ஆய்மக ளாய பின்பெ னச்சுத ன்ணையும் வண்ண
மேயுநன் மடலொன் றேந்தி யிருப்பதோ கரும மன்றேற்
றுயநற் றவநாஞ் செய்யத் துணிவதோ வெனச்சிந் தித்து
மாயவன் சுணையி லாதான் டுடலினுற் பலியா தென்ன.
- 212 அவத்தொழி லகற்றித் தன்னை யடைந்தவ ருயிர்க் ளெல்லாம்
பவக்கடல் கடக்கும் வண்ணம் பார்க்கைப் பிறந்து தோன்றுந்
துவர்த்தசெவ் வாயின் டிக்க தோகையிற் சிறந்த கோதை
தவத்தினி லொருபட்ட டாளன் ததனையுஞ் சாற்ற லுற்றும்.
- 213 மார்கழி நீரு மாயர் மடந்தையர் நோற்ற நோன்புஞ்
சீர்பெறு மேது வாகக் கண்ணனை யெழுப்பிச் சென்றிங்
கேர்பெறு முனக்குச் சேஷ மாயவெ னுவி டீசா
பார்க்கை பொருவற் காகிப் பழுதிலே கழியா வண்மை.
- 214 அண்டனே சொருப மாய வுணுகலம் பிறந்தெ னுன்மாத்
தொண்டினிற் பதிய நான்செய் துகளறு தொழில்கள் செப்பி
விண்டலத் திலங்கு நீதி மேலேவீ டளவுமேலோய்
தண்டமற் றடிமை நாளுந் தலைச்செய்யும் படிக்கள் செய்து.
- 215 காக்குதி யென்னை யென்னுங் கருத்தினுற் றனையோ மாய்ப்பெண்
ணைக்கியத் தொழி மார்க் ளுடன்கலந் ததன்மேற் பூண்டாள்
வாக்கொடு மனமு மொன்றாய் மாயனை வணங்கி வாழும்
பாக்கியப் பட்டன் பெற்ற பனிமலர்ப் பைம்பொற் கோதை.
- 216 மார்கழித் திங்க ளென்ன வகுத்தருள் புரிந்த பாட்டிற்
சீருறு நோன்புக் கான திங்களுந் தினமுந் தந்து
நேர்பெறும் நூலந் தன்னைக் கொண்டாடி நேயத் தாமல
யேர்பெற் வருளிச் செய்தா ளிடைக்குடி யிடைச்சி யானான்.

குடிக்கோடுத்த நாயச்சியார் பிரபந்தம்.

- 117 வையத்து வாழ்வீ ரென்னு மாசறு பணுவ றன்னே
யையறு வற்றார் செய்யுந். கிருத்தியா கிருத்தி யங்க
ஞய்வுற விவேகம் பண்ணி யுவந்தருள் புரிந்து செய்தாண்
மையமர் கருங்கட் செவ்வாய் மதிமுக மல்லி நாடி.

வேறு.

- 218 தங்கி யுலக மெனக்கோலி யுடைத்த பாட்டி னேன்புக்குப்
பாங்கி னறு யறுமறிகள் பண்ணி னூர்கள் பெறும்பலனை
யாங்கே பிட்டு வுருள்செய்தா னாழ்வார் மகளா யாய்மகளா
யெங்கு மலையகி மடவன்ன நடைச்சி யென்னு மெழிநீர்கோதை.
- 219 ஆசி லாடி மழைக்கண்ணில் வருண நெய்நி யடற்றிகிரி
நீசத் குவந்த கயங்கரிய மெனையு டியரத் திடுவனென
நேசத் துடவி யிவ்வாறே பெய்க வெண்ண யார்த்தான்
வாசக் கமலத் தடம்புடைசூழ் மல்லி நாட்டில் வளர்கோதை.
- 220 ஆற்றன் றிக்க மாயனென வதைந்த பாட்டி லொருதோடி
னூற்று முலகி லெல்லாரு மறியப் பெருக்கித் தொடங்கிறுந்
சாற்று நோன்பு தலைக்கட்டித் தருநற் கின்று திடமுண்டேன
வேற்று முனஞ்செய் வினைநீடுத்தா லென்றா துணைந்த வினையென்றோ

வேறு.

- 221 அறையவே தாந்தம் போன வாயிழை யொருத்தி னின்னே
குறைவற வுண்பா னுஞ் குடிப்பவா றிடத்திற் பித்த
முறையுமோ வதுபோ னுமு மடித்தன தொழிலே யும்ப
ரிறைவனிற் செய்ய முன் னையெலா றிரியு மென்றான்.
- 222 ஆதலா லீதற்கு நாடு மன் னென்ன வுன்ன
காதலா னோற்கு நோன்பைக் கைவிடக் கடவோ மன்றென்
நேதிக்கி முஞ்ச பாட்டாற் றிராப்பியத் தோடு மோய்கும்
பூதசா யகனைப் புல்லி யனுபவித் தவனிற் பூணும்.
- 223 உரைக்குமே காந்த மான வுபகர ணங்கள் கொண்டு
நிரைத்தமேற் படுத்துப் பாட்டா னிரைத்திரை யெய்த்த கோவை
யிரைப்பற வுனுப் விக்கு மவர்களை யெழுப்பிப் பின்னும்
விரைக்கொள்புந் துழாயான் போக மிகப்பெரி தாத லாலும்.
- 224 எலையறப் பெருகு மாற்றி லிழிபவர் துணைக டேடி
நிலைபெறத் திரிதல் போலு மொருவரை யொருவர் நின்றே
யுலைவற வெழுப்பு கின்ற ரன்றியு முலக முண்ட
தலைவனை வணங்க லம்மா றமர்களை முன்னிட் டன்றி.
- 225 தொண்டர்கள் வணங்கார் மண்ணி லன்றியுந் துகளில் வீட்டா
பண்டு ரித்தர் முத்தர் பரம்பர னனுப வத்தைக்
கண்டனு பவித்து வீழ்ந்தக் கடலிடை நீந்த லல்லா
லுண்டிதற் களவென் றுன்னி யுணர்ந்திடப் படாமை

சூழிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 226 மண்ணிசை வைகு மாயர் மகளிர்க ளாத லாலு
மெண்ணிமுன் போக வாற்றி லிறங்குத லின்மை யாலு
நண்ணிநாம் பலருங் கூடி ஞானநா யகனைச் சேரு
முண்ணினை வோடுங் கூடி யொருவரை யொருவர் கூவீ.
- 227 நின்றற வெழுப்பு கின்ற நெறியினு லுரைத்தாள் கோதை
பன்றியும் புள்ளி வீச னனுபவ வுரிசை காணு
மன்றல்சேர் சூழலா னேனென்பை மறந்துற வுறங்கு வாளைச்
சென்றுற வெழுப்பு கின்றாள் சேடியர் தங்க ளோடும்.
- 228 சீசென வுரைத்த பாட்டிற் கேசவ னனுப வத்தை
வாசற வறிந்து தன்னை யயர்ந்துட னுறங்கு வாளைப்
பேசுபல் குறியுஞ் சொல்லி யெழுப்பினாள் பிறைசேர் மாடத்
தேசமர் மதிஞ்சூழ்ந் தோங்குஞ் சீவிலி புத்தா ரன்னம்.
- 229 எண்ணிய கீழ்வா னத்தி லெந்திழை யார்க ளெல்லா
நண்ணிவை கறையி லென்னை நாளைவந் தெழுப்ப வேண்டு
புண்ணியக் கொழுந்தே யென்னப் புனிதனை வேண்டித் து
முண்ணினை வுடையா டன்னை யெழுப்பினா ளுலகை யீன்று
- 230 மன்னுதா மணியின் மாயன் வாந்தபோ வருகின் றானென்
றுன்னுத லுடையாள் கண்ண னுண்மகிழ் கலவி மிக்கா
டன்னுடை நலத்தி னாலே யனாதரித் தமளி சார்ந்த
மின்னிடை யொருத்தி தன்னை யெழுப்பினாள் விரக மிக்கா

வேறு.

- 231 தொடுத்த நோற்றுச் சுவர்ச்சித்திற் சுருதி முதல்வ னனுபவ
மடுத்த ஷள்ளம் பரதவித்த ஷாருந்தி யிரங்கி வாசப் ப்
படுத்த விணையிற் றுயிலாத பாவை மார்கள் படுப்பாட்டி
லெடுத்தன் றுலகை யுண்டுமிழ்ந்த விறைவன் வருத்தும் படி
- 232 கலவி நலத்தின் மாலுக்கு மாலகக் கொடுத்துக் கண்டியிலு
நிலவ வாயா ளொருகொடியை யெழுப்பு கின்ற ளென்மடி
பலவுந் தெங்கும் வாழைகளுங் கழுகு நெருங்கும் பைம்பொ
குலவும் புத்தா றுறைவாற்குச் கோதை சூழக் கொடுத்தமயி

வேறு.

- 233 உற்றசீர் மருவுங் கற்றி லொளிவளை யார்க ளோடுங்
குற்றமொன் றில்லா வாயர் குலக்கொழுந் தென்னு மாங்
பொற்றொடி முற்ற மெய்தி யெழுப்பினாள் புத்தார் மன்னிக்
கற்றவ ரிதயப் போதிற் கலந்துவீற் றிருக்குங் கன்னி.
- 234 கனைத்தினி லிராமன் தன்னை யகத்தினும் புறத்துங் கண்டு
கினைத்துணை யளவு நீங்காச் சுமித்திரை சிங்க மென்ன
வனைத்தையு முண்ட கண்ண னுருயிர்த் தோழ னாகு
மனைப்பெரு வளத்தின் மிக்கான் தங்கையோர் மங்கைத் தன்

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 235 சென்றுற நின்று கூடுஞ் சேயிழை யார்க னோடு
மன்றவன் வாசன் மன்னி யளவறு பணிநீர்த் துள்ளி
மன்றல்சேர் குழலிற் றேய வருத்தமுற் றழைத்தான் செய்த
நன்றிகொன் றுழலு மென்னை நாகிடைப் புகாதாட் கொண்டா

வேறு .

- 236 புள்ளின் மானம் வன்கண்ணி டுண்டேற் றனியே பொருந்து
வுள்ளி மிகவு மனுகரித்தங் குறங்கு வானை யுறக்கூலிப்
பள்ளி கொள்ளேல் பிள்ளைகள்போய்ப் பாவைக் களத்திற் பதிந்
கள்ளந் தவிர்ந்து கலந்திடென வுரைத்தான் விடைத்தார்க் கனந்

- 237 உங்க டன்னி னேன்புக்கங் கொருப்பா டிற்ற வொளியினைக்கை
மங்கை நல்லார் தமைநென்னத் துணை யெழுப்ப வாய்பேசி
யங்கச் செய்கை மறந்துறங்கு மாய்ச்சி வெள்க வதைச்சொல்லி
சங்கத் துடனே புகுந்தெழுப்பி நின்ற டாமக் கனங்குமலன்

- 238 சீரா ரெல்லே யிளங்கிளியிற் றேழி மார்க டுரன்கண்டு
பேரா னந்தம் பெறவெண்ணி நினைந்து கிடந்த பிறைநுழை
வாரார் முலையா ரெல்லாரும் வந்தார் வந்து காணென்ற
னாரா யணனைத் தான்குடிந் தாரா லுருக்கி ரைவித்தான்.

வேறு .

- 239 எண்ணரிய நாயகனி லெல்லாரு முடன்கூடி
நண்ணரிய நந்தகோன் றிருவாச றனைநண்ணி
விண்ணியல்பி லவ்வாசல் காப்பவனை மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணிபுனை செழுங்கோதை யெழுப்பவனை காப்பவனு

- 240 சென்றவர்க டிறநோக்கித் திருக்கதவைத் திறந்திலங்கு
மன்றல்சமழ் குழன்மடவீர் வம்மினென வுள்புகுந்த
கன்றதனிற் கண்டிலு நந்தகோ னாதியரை
நின்றறுவன் நெழுப்பின ளம்புரத்தி னெறிநின்றள்

- 241 அப்படிநின் றுயிழையா ளாங்கவரைத் துயிலெழுப்ப
வொப்பரியார் பேருறக்க மொழியாத படிநோக்கிச்
செப்பரிய நப்பின்னைத் திருமகளை யெழுப்பிநமக்
கிப்பொழுதிங் கிவண்முன்னு யீடேற வேண்டிமென .

வேறு .

- 42 உரைக்கு முந்து மதகளிற்றி னவனை யெழுப்பி யொளிகிளர
நிரைத்த குத்து விளக்கென்னு நிகரில் பாட்டி லவன்விழித்து
விரைக்கொள் குழலார் தமையுள்ளே விடுப்பு நினைத்தாங் கெழுந்த

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

- 243 முன்னிலை யிவளா மந்த முகிண்கை யாருக் கெல்லா
மென்னவோ யவிகா ரத்தா னிலங்குமோர் விகாபம் பண்ணி
யன்னவ னெழாத வண்ண மணைத்திரு கரத்தால் வாசப்
பொன்னணி மார்பி னென்றாய்ப் பொருந்திடத் தழுவிற் கொன்ன.

ஆங்கவ னெழாமை கண்ட வரிவைய ரதற்பின் முன்ன
மோங்கியே முலகு முண்ட வொருவனை யெழுப்பிப் பின்னும்
பாங்கொடு வவனுந் தோன்றப் படியுணர்ந் தென்செய் கோரா
மீங்கினி..... கீண்டு மந்தைவனை யெழுப்பும் வண்ணம்

- 245 பின்னையை யெழுப்பி யந்தப் பெண்ணமு தத்தை நோக்கி
முன்னையா ரணங்கள் போற்று
.....யே யனையாய் கூறு மிலக்கென வேத நாலு
மன்னையே யனையா யென்ன வாங்கவ ளாதி யாய.

- 246 நந்தகோள் புதல்வன் தேவி மார்களாய் நயத்தின் மிக்க
பந்தனை விரவார் தம்மைப் பிரிந்துமும் பத்து மூவாச்
சந்தமார் பஹுந் தன்னி லெழுப்பின டனக்காட் செய்வோர்
சிந்தனை கோயி லாகத் திருந்தவீற் றிருக்கும் கோதை.

வேறு.

- 247 எற்ற கலங்க டனித்பின்னை யெழுந்து கதவு திறந்துவாரிற்
றோற்ற மிருந்த நயிச்சியத்தாற் சொல்லுந் தோகை மீறெனக்கி.
கூற்ற மேதிங் குள்களிலே யொருத்தி யன்றோ யாமுமவ
ஹற்றன் மிக்க குணம்பரவி யெழுப்ப வம்பி னென்வழைத்தே.

வேறு.

- 248 ஆங்குவார்க ளுடன்கூடி யச்சுதனை யன்பினொடும்
பாங்குடனே ரின்றெழுப்பும் படிபகர்ந்தாள் பகர்ந்ததற்கு
ஹோங்கியச் சங்கண்மா ளாலத்தி லொளிவனையார்,
தாங்கியுல குண்டுமிழந்த தத்துவனை யுற்றிறைஞ்சி.

வேறு.

- 249 ஆசை யரியு நயிச்சியத்தை முன்னிட் கெக்கொண் டனைத்துயிரி
மிச வெம்மைக் கைப்பற்றி யினிந் கொள்ள வேண்டெனத்
தேச ப்ரோலியக் கட்டுரைத்தாள் சீரார் வில்லி புத்தூரி
னேச மிருந்த பெரியாழ்வார் மகளாய்த் தோன்று நேரிழையாள்

- 250 மன்னு மாரி மலைமுழஞ்சின் மாய னனைமேற் கிடந்தவரை
யென்ன கருமம் வந்தமைவென் றியம்பக் கேட்ட விடைமகளி
ருன்னுஞ் சிறுமைப் பராமுகமாய்க் கேட்கு மதிலே துளதன்ப
மின்னு நேமி நெமொலே யெங்கட் கமையா விரிவோங்கும்.

சூழக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

251 சீமார் சிம்கா தனத்தன்னிற் றிருவோ லக்க மாயிருந்து
வாரார் முலையார் பலர்கூடி வந்த கரும மென்னென்ன
வாராய் தருள வேண்டுமென வரைந்தான் புத்தூ வுதரிக் கிற்
கேரா வாடிப் பூசுத்துக் கேட்கக் கொடுத்த வெழிற்கோதை.

வேறு.

252 அப்படியே விரும்பியவா ளாங்குரைத்த படிசெய்வான்
செப்பரிய திருப்பன் னி யறைந் துந் திருமகன்கோ
னெப்பரிய மண்டபத்தி லோர்குமரி யணையேவா
விப்படிமே னைந்தருடை யெழிலேக்க ள்வங்கிழையார்.

வேறு.

253 அன்றிந் ஆலக மெழும்பாட்டி லாதி நாந் னைந்திடப்பின்
சென்று திருமா னைந்தருடை யெழு லைக் கண்டு திருப்பல்லாண்
டென்று கூறிக் காப்பிட்ட பரிசை யன்பா லெடுத்திசைத்தா
னொன்றி யுலகம் பதினான்கும் வணங்கப் புத்தூ குறைகின்றான்.

254 ஒருத்தி மகனி லம்மாய லேகிற்கு மரியா சுனத்தன்னி
லருத்தி செய்தாள் கிருந்தருளி யாயர் மகனி மின்னுங்கள்
கருத்தில் வேண்டும் பொருளேது கழறு மென்னக் கண்ணொடு
வருத்த மின்றி மீன்றந்த மடவார் லீல மணிவண்ணா.

255 பண்டே நாங்கள் செய்தமைத்த பாவத் தொடர்கள் பற்பலவு
முண்டே யெனினு நீபோக்கி யருளி யெய்க ஞாயிருய்ய
வண்டேர் துழாயாய் கைப்பற்ற வேண்டு மென்ன வகுத்துரைத்த
தொண்டே துணையாய்ப் பிறந்தந்த வண்ட மனைத்துந் லொழின்

வேறு.

256 அத்திறத் தாயர் மகளிர்கண் மொழிய வச்சுந் துதுசெய்தாள் கதற்பின்
மெய்த்திற மாலே மணிவண்ணன் தன்னின் மெல்லிய லார்களோ கிரைக்
மித்திறம் புகுந்து நீங்கவேனாற் கின்ற நோன்புக்கின் தென்னிடை வேண்டு
சித்திர நெறியி லுபகர் ணங்க டம்மையுஞ் செப்புந் தென்ன.

257 ஆயர்கண் மகளி ராயினாற் மாலே யாங்கதற் காயின சங்க
மேயுகற் பறையு மிலங்குபல் லாண்டை யிசையுட னறைபவவு லவருந்
தூயமா விளக்குஞ் சுடர்நெடுங் கொடியுந் துகளின்மேற் கட்டியுந் தந்
நேயமோ டெங்க ணேன்பினுக் கிரங்கி யருளுதி நீயென நிகழ்த்த.

258 இன்னவா றுரைத்த மடந்தையர் தங்கட் கெம்பிரா னியம்புவா னெப்பி
வன்னமென் னடையீர் சங்குக்கெம் பாஞ்ச சனியமு மாசறு பறைக்கு
முன்னமா மரையிற் கட்டிய பறையு முழங்குபல் லாண்டுக்கு முருந்தன்
நன்னுடை மகனும் விளக்குக்கெம் பின்னைப் பிராட்டியுந் தயங்குசீர்க் கெ

சூழிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

தேசடைக் கருடன் றனையுமேற் கட்டி தனக்கெம தரையினிற் சிறந்த
 வாசறு டீதாம் பரத்தையுங் கொண்மி னென்றனன் மாயவ னவர்க
 ளீசமற் றிவைகள் பலபல வேண்டு மென்றன ரிறைவனெம் போன்றார்
 பேசுமே முலகிற் பலருள் ராகிற் பெறுதிரீநீ ரிப்படிப் பலவும். **என்பே**
 என்றிறை பகர மடந்தையர் மொழிவார் யாவையுந் திருவயிற் றமைத்தே
 யன்றொரா ரிலையி லடங்கி னினக்கின் றருளுந் வருமையன் றத்தனற்
 குன்றெடுத் துயர்ந்தாய் தருதியென் றனந் தான் கொடிநெடு மடமா ளிந்
 றென்றல்வந் துலவுஞ் சீவிலி புத்தூர் நகருறை கின்றதே மொழியான்.

அப்படி யிறைவ னருளிட நோற்றார் பெற்றபே ருயின வெல்லாஞ்
 செப்பருங் கூடா ரென்பதோர் பாட்டிற் றெரிதர மொழிந்ததற் பின்னே
 யொப்பிலாக் கறவை தன்னிலே யிறைவ னொளிதிகழ் மாமுக நோக்கி
 யிப்படி யுள்ளா ரறியநோன் பென்றோ ரேதுவிட் டெய்தினோ மெங்கள்.

எய்யி

நீனைவினா யுன்று ரின் னுடை யருளா னேமிவா னளந்தின் செய்ய
 களைகழற் குவந்த கயிங்கரி யங்கள் செய்யுமா கருதிவந் தனைந்தோ
 முனைவீனே யென்ன நயிச்சிய விருப்பு முன்னில யாகவான் றுரைத்தான்
 வினையெலார் திரண்டோர் வடிவெனத் திரியும் வேட்கையே ளுக்கையுள்

வேறு.

263 ஆங்கதற்பின் சிற்றஞ் சிறுகாலி லச்சுதனை
 யோங்கியசீர்க் கயிங்கரியந் திருவ ளத்துக் குவந்தபடி
 பாங்குடனே யுரைத்தெம்மைப் பண்கொள்வா யெனப்பகர்ந்து
 பூங்கோதை தொழுதெடுத்த விரகத்தின் குறைமுடிந்தான்.

264 சீராரும் வங்கக் கடலிற் நிருப்பாவை
 யோர் ரிசைத்தமிழை யின்பமுறக் கற்றுரைப்பா
 றாரா யினும்வாழ்ந் தலர்கமலச் செல்வியொடு
 றாரா யணன்ற ளடைவரென்ற ணன்னுதலான்.

வேறு.

265 இப்படியே பாவகத்தா லிடைமகளாய்த் திருப்பாவை
 முப்பதையு முரைத்ததினு முகில்வனெனய் தாமையினுந்
 செப்பரியாண் மிகக்கலங்கித் திருமொழிகள் பலபகர்ந்தா
 ளப்பரிசு தனையடியே னனூந்தபடி யறைகின்றேன். **ஈ**

266 கணங்குணையா டிரு மொழியின் முதற்பாட்டிற் காலபர **ஈ**
 முனம்பிரித்துக் கூட்டினு முன்னிலையே வேண்டுகையான்
 மனந்தனிலே, நீனைத்தந்த மாசிலா மயிலனையா
 னனங்கணையந் சாமனைய மடிதொடங்கி தறைகின்றான்.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

267 உன்னை யும்பி தனைநோக்கி யுலகத் தவர்கொற் றுய்யுகெழி
மன்னு நோன்பை நோற்கின்றேன் வடவெங் கடத்தி லுழைபக
கென்னை விதித்துச் சேரலுமலை யுறைவ ருங்கத் தினிதமர்வா.
தன்னை யிலக்கா யெனைக்கணையா யெய்தி யென்றா டவார்க்கா.

வேறு.

268 இந்த வாறு மன்ம தற்கி லக்க னைந்தி லங்கிடுங்
கந்த மேவு கோதை யுள்க லங்கல் கண்ட கண்ணை
முந்தை நாளின் மூல மென்று யானை மோக முற்றபோ
வந்த வாறு போல வந்து மங்கை முன்னின் மன்னினான்.

அற்ற முள்ளு ணர்ந்து மாட னைத்து ின்ற மாயனை
யிறறை நாளி ரங்க வந்தி டாமை யுன்னி யூடின
ஞற்ற தோழி மார்க ளோடு கூடி யுண்ம கிழ்ச்சியாற்
சிற்றி லுற்றி னைத்தி ருந்து தேவி கைதன் மாறினான்.

270 அண்ட முண்டு மிழ்ந்த மாய னாகில் கோதை யூடலைக்
கண்டு வண்ட னுண்ம ணற்க லந்தி னைத்த சிற்றிலைத்
தண்டி வந்து தாள்க ளால ழுப்ப மிக்க னையலுந்
தெண்டி னைக்க டற்கி டந்த தேவி வெங்கன் சிற்றிலை.

எது வின்றி யின்ற ழுப்ப தேதி னுலி ருந்துளோ
மோது கைகண் மெய்க னோவ லுற்றி னைத்த சிற்றிலைப்
பூத நாத மேல ழித்தி டாதி ருத்தி யென்றுபு
மாது கூற மாய னந்த வாச கம்பு ணர்ச்சியாய்.

72 எனி னுனி ருங்க டற்கி டந்த மாய நெய்திய
மேக வண்ண னோடு கூடி மேவி டாத காதுளோ
யாக மெங்கு மூளு காம வங்கி பொங்க மங்கையு
மோக மெய்தி ழுந்தை நாளொர் பொய்கை மேவி முன்புபோல்

273 சேடி மார்க ளோடு சென்று சீத வார்பு னற்படிந்
தாடி யந்த வங்கி வெப்ப கற்றும் வண்ண மெண்ணியே
மாடு நீள்கு ருந்து சூத மன்னு வாவி மன்னினா
டோடு கூறை யிட்ட னைந்த தோழி மார்க ளோடும.

274 பெரும்பு னற்ப டிந்து கோதை பெண்க ளோடு மாடிடக்
கருங்க டற்கி டந்த மால்க டிப்பி நெய்தி யாங்கவர்
மருங்கி லுற்ற கூறை முற்றும் வாரி வாரு நீரெனக்
குருந்த னைந்தி லங்கு தோள்கு லுங்க நக்கி ருந்தனன்.

சூழிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

நக்கி ருந்த கண்ணன் மாமு கத்தை நாடி நங்கையும்
பக்க நின்ற பேர்கள் காணி லேது ணூப்பர் பண்ணவா
தக்க தன்று கூறை யின்று தந்து போதி நீயென
வெட்க முற்றி ருந்து மாலி ரங்குமா விளம்பினான்.

276 கோதை கூறை யீதி யென்று கோம ளம்பொ ருந்தவே
யோது பாடல் பத்து மன்பொ டோத வோத வண்ணனும்
போது நீது மிக்க தோர்பு ணர்ச்சி யென்று பூந்துகி
லீது கொணமி னென்ற ளித்தி றங்கி யங்க ணேகினான்.

277 மாய மாம யக்க னேக மாத ரோடு கோதையுந்
தூய வாடை சென்றெ டித்து டித்து வந்து சுந்தரன்
போய திக்கை நாடி நின்ற பூவை வண்ண னின் னுமவந்
தோயு மென்ன தாவி யுய்ய வெய்து மேகொ லென்னவும்.

வேறு.

278 மாசுறுநுண் மணற்பாப்பி யதைவட்டப் படவோத்துத்
தேசறுமென் காந்தளங்கைத் திருவிரலால் வலஞ்சுழித்துத்
பேசியவக் கூடலுளும் பெருஞ்சுழியாங் கொன்றமைத்திங்
கீசனினும் வரும்வாரா னெனுமிரண்டி லொன்றதனை.

வேறு.

அறிய வேண்டு மெனக்கருதி யலுந்தற் கோதை யன்றந்தக்
குறியை நோக்கி யிவையிவைகள் கூறி நின்றான் கோலநயம்
வெறிகொ டுபுத் திருத்தாரான் வினோத்த விரக முதிர்ச்சியிகர்
செறியு மனமும் வாசகமுஞ் செயலு மழிந்த திருவினையான்.

வேறு.

280 மாடு மேய்த்து வரிவளை யாய்ச்சிய
ரோடு கூடி யுலக மிறைஞ்சிட
நீடு மாலிருஞ் சோலையு ணின்றவன்
கூடு மாகினீ கூடுடி கூடலே.

281 பண்டு வானம் படியளந் தோங்கிய
தண்டு முாய்முடித் தத்துவ ணுத்தம
னண்டர் நாத னணியரங் கத்துறை
கொண்டல் கூடிடற் கூடிடு கூடலே.

282 கன்று மேய்த்துக் கடுந்திறற் கஞ்சனை
யன்று மாய்த்தட லைவர்க டீவெனச்
சென்று சேனையைச் செற்றவென் வோங்கடக்
குன்று ளான்வாரிற் கூடிடு கூடலே.

வேறு.

- 283 இப்படியே லீசைந்து பாட்டுமெழ்த் கூடலுடன்
செப்பியுந் தைந்து திருமேனி யுண்மெலிந்து
வெப்பமுற்றுக் கூட லுணையாமை யால்வெதும்பி
யொப்பரிய கோதை சூய்லோ டிறவாடி.

வேறு.

- 284 அனங்கத் திணங்கும் விருத்தா யணந்து யிரிந்தவர் தம்மை
மனங்கரைத் தாவி யுருக்கி மாள மிழர்ந்நம் சூயிலே
யெனங்கம் பசலை பொருந்த விருகையித் தங்கமும் கொண்டு
புனந்திகழ் காவிப்பின் போன பூவை வண்ணன் வரக்கூவாய்.

- 285 காரிருண் மையுந் சலங்கக் கண்ணம் கறுத்த சூயிலே
யாரினி யுனையல் லாடுதன் னுருயிர் காப்பவ ரக்டோ
பாரினித் திற்றி லாத்துப் பண்ப்பட் டெடுத்தனித் தேகிச்
சரிய வேங்கட மன்னுந் தேவர் பிரான்வரக் கூவாய்.

- 286 கல்லியத் தீதக் சூயிலே நாடோறு நாரியார் முன்னே
யல்லியத் தாமரைக் கண்ணு லருவினே யெனுயிர் கொண்ட
மல்லியர் தோண்முகில் வண்ணன் மாலிருஞ் சோலைபுண் மன்னி
வல்லியத் துரு னுறையும் வித்தகன் குன்வரக் கூவாய்.

- 287 தீந் தினிய சூயிலே கிளிமொழி யாடியத் சொரி
மாதரெல் லாரு நகைப்ப வல்வினே யேன்மனம் கொண்டு
சித்தக் கமல மனைய திருக்கண் வளர்பவர் பேரலே
போகா மாங்க் கின் மன்னு முலகந் தான்வரக் கூவாய்.

- 288 என்னைத் திப்படி பத்து நியம்பி யிரவம் பகலும்
குன்றெடுத்தானினை காத்த கோவை என்னென்று கூற
மன்றல் கமழுந் திருத்தார் மாலுக்குச் சூழிக் கொடுத்தா
னொன்றி... லுருகு மெழுகினை யொத்தாள்.

வேறு.

- 289 இ— -- -- -- ருந்துதல் கண்டுளி மங்கிய மங்கநகர்க்
கெப்பொழு தும்மருண் மாரிபெய் மாழுகி வெய்தியி லங்கிழையா
டப்பறு மாமண மேவுமுன் வாடுவ டானென வப்பொழுதே
சொப்பன மன்னிம னத்தொழின் முற்றும் எரித்தனர் தோமறவே

- 290 ஒன்னொடி கண்டமை முற்றும் னத்துருவந்துக எரிப்பினுடே
வண்டமர் கோதைய ராயின தோழியர் வம்மினெ னக்கனவித்
கொண்டனி தத்தவர் வந்தருள் செய்தமை கூறினன் சேறுபடாப்
பண்டரி கக்கிக் மாதனை யாள்புது வாபுரி மாமயிலே.

குடிக்கோடுத்த நாயச்சியார் பிரபந்தம்.

- 291 வாரண மாயிரம் வந்துந் னைத்திட மாமுனி வேர்க்கொழு
நாரண நம்பிந மக்களுள் செய்யந டந்தமை கண்டிலகோர்
பூண பொற்குட மாயண மந்திர மோடிபு ரித்தழகார்
தோரண மாநகர் வீதிக டோறுந் ரைத்தனர் தோகையனார்.
- 292 சிரிய மாமண நானையெ ஞுமறை தேர்மறை யோர்புகல
வேரியன் முத்தர் ரைத்தணி பந்தரி னென்கையின் முன்கையிலே
மேரிய தூல்கொடு காப்பணி வித்துந் ரைப்பிற கேதிரியுந்
காரிருள் வண்ணென னச்சுமர் கூறிய காபோபு குந்தெனையே.
- 293 அன்றுவி டிந்தபின் னல்லது வைத்தொழு லாயின வாயவெலா
மொன்றொழி யாமன்மு டித்தென தங்கையை யுத்தம நாரணநு
ரைன்றுரை செய்தவர் பத்தியி னோடுமெ முந்தொரு நந்தரிமேற்
சென்றுவ லங்கொடு நன்னக ரித்பொலி சிட்டர்கள் பட்டஹன்.
- 294 மன்னிய வீதிக டோறும கிழ்ச்சிவ முங்கிந டம்பரிலப்
பொன்னணி மாரிகை மேலியி லங்கிய பூவிணை யிற்றிருமா
லென்னிரு கொங்கைபு ணர்ந்திட விற்றமையி மாத்துயி றங்கனவி
ன்னனுத லீரிவை கண்டன னென்றன னைத்து வைக்கிரியான்.
வேறு.
- 295 பொங்கோத வண்ணர் பொருந்தி யஹபவித்த
லங்கோர் கனவி லநுரு லருள்சோதை
செங்கோலக் கண்ணர் திருவாய்ச் சுவைவாசன்
பங்கோடே தான்வினவிச் சாற்றினு ளோர்பத்தும்.
- 296 இப்படியே தங்கோ டிருந்து வினவிடுநா
ளொப்பரிய வான்முகில்க ளோங்கியொழி யார்த்தம்
செப்பரியா னம்பாற் செறிகால மீதென்ன
வப்பொழுதிற் கோதை யணிமுகிலோ டோதுவான்.
- 297 விண்ணுக் கூண்டேகு மேகங்கா ணர்ர்போற்
தண்ணு டருவித் தடவொங் கடமுடையென்
கண்ணான் வந்திலனோ கட்டுமையி னென்று
டிண்ணார் மதின்புடைகுழி சீவிலிபுத் துருந்தவான்.
- 298 குன்ற மெடுத்தானைக் கொண்டஹன் கேட்பவவை
யொன்று மியம்பாமை கண்டே யொளிவிரையா
னன்று கலங்கியந்த லில் முகிக்கணத்தைச்
சென்றுதிரு வேங்கடவற் சென்றுயாஞ் செப்புமென
- 299 துதுலிட மேகங்கள் சுந்தரத் தோளருக்கம்
மாதின் றுயர முடியாமை மாமழையா
யோது முலதி லுறப்பெய்து போயுழியுக்
கோதற்ற் கோதை கொடுத்துயரத் துள்ளமுந்தி.

சூழிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 300 முன்புதான் தேவ முகில்பொழிந்த மாரியினு
லின்ப ஷலகி லியாகமுனைத் துன்பவிப்ப
வன்பதனாற் சோலை மலையமுகர் மேனியையும்
பொன்பொருத்தும் வெண்ணையுடன் ஓவ்வாயும் போன்றதென
- 301 பாராரும் பூவை மலரினையும் பாறமருள்
சீராக முல்லை முறைகண்டையுள் செப்பமுட
னேரார் சிலத்தூரு சிங்கிசோ பத்தினையு
நேராக வெண்ணை பினைத்துறைத்து வாடிமுன்.
- 302 இத்தவகை யெண்ணெயெடுத்தகோதை மரமாயன்
வந்து கலவா வருத்தத்தால் வாப்பெருவிச்
சிந்தை கலங்கித் திகைத்தாண் மனங்குவிப்பச்
சந்தத் தடம்பொழிவிற் தங்கி அணிதமர்க்கா.
- 303 காலே யெழுந்து கரியகுரு விக்கணங்கண்
மாலின் வாழையுணர்க மலர்க்கோதை
சோலை மலையமருஞ் சந்தரத் தோளையெழும்
வோலைவண்ணர் நம்பால் வழுமவந்தால் வேண்டிலுமுன்.
- 304 தித்திப்பு மீக்க திருவடிசி லக்கார
மெத்தித் தடாநூறில் வெண்ணெயுமற் கவ்வாஷம்
பத்திப் பரிசார் பரமனுக்கு வாப்பேற்றித்
பத்திக்குத் தங்கவுண் காட்செய்வென் போதிவெண்.
- 305 செப்பினுள் செப்பியுநிற் சந்தான்செல் லாமையினு
வப்பொழுதே வாடி யுருகி யலம்வந்திப்
கொப்பில்சிலம் பாறுடைய ஷத்தமன்கை வில்லாவியு
முப்பொழுது மேத்தி முழங்குதிருச் சங்கொலியும்.
- 306 என்றுகேட் யெவோ னியானென் றருகிருந்த
மன்றல் தமழு மலர்க்கோதை தோழியுட
னன்றுரைத்துப் பின்னே துறைக்கின்ற ளாரணங்கே
சென்றிலங்கை சென்ற திருமா திருவாக்தால்.
- 307 என்னை யடைந்தார்க் கெப்பிழைகள் செய்திடினுள்
பின்னையவர் செய்த பிழைநோக்கே னுங்கவென்
மன்னுமுயி ரென்றுரைத்தார் மன்னவரை மாமகனா
ரன்னவுரை பொய்த்தாலு மாழ்வார் மகளாதல்.
- 308 பொய்யாதே தோழீ யெனப்புலம்பி நீண்டகன்ற
மையார் தடங்கண் மலர்க்கோதை கட்டுரைத்துச்
செய்யார் பொருந்துந் திருமார்பர் தம்மைநா
றையாமல் அவ்வபு செய்கு நமக்களிப்பா

சுடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 309 ஐயரெனக் கோதை யனைத்தினுள்ளு நிற்பனாய்
நுய்யுந் திறத்தா ருறுஞ்சீ ருபாயத்தார்
செய்யுந் திறத்தை மறந்துசில நாளிருப்பக்
கையமரு மாழியினு னாங்கவைகள் கண்டிருந்தாம்.
- 310 வந்துகல வாமன் மலர்க்கொடியை வாட்டினு
னெந்தவகை செய்தா லினியுய்வே னென்றிரங்கிக்
கந்தமலர்க் கோதை கலங்கிக் கருமுகிலா
மெந்தை யாங்க ரெடுத்திட்ட விடர்க்கடலில்.
- 311 தங்கினு டாமுவக்குஞ் சங்குதனிற் றாயருக்குக்
கொங்கமருங் கோதைக் குவிமுலையா டானரைப்பாக
செங்கயல்கள் பாயுந் திருக்கா விரிமடிமே
லங்கண்வளர் கின்ற வரங்கர்செய்து மாமதமும்.
- 312 ஸங்கென் றுணிவினையு மெல்லீருங் காண்டினெனப்
பூங்குழலான் விம்பி யரங்கன் பொருந்துமுன
மாங்குழைநா ரோடுலக மாக்கியவை காத்தனை
யோங்கியளந் தான்வளையுந் தோர்வி லம்பர்விழின்.
- 313 என்று பகர விருந்தா டடாதவைக
ளின்தே மறப்பா யெனவுரைப்ப வரங்கவர்க்கு
மன்றல் கமழு மலர்க்கோதை மானனை
ரொன்றுளது கேண்டினென கோது மிவைவியையே.
- 314 ஆசையுற்ற வென்னினைவுங் காணு தயலிருந்து
பேசுகின்ற தெல்லாம் பிறவியுறு மூங்கனுக்கு
'மாசுமன்னும் வஞ்சச் செவிட னுரைமாணங்
கூசிப் பயனேது கொண்டுபோ வென்னையவன்.
- 315 மனனுந் துவாரகையின் மாமதுரை மாநகரிற்
சின்னமுழங் காய்ப்பாடி தன்னிலனைச் சேர்மினென
வன்னவர்கண் மாணே யவன்குடிக்கு முன்குடிக்கு
மின்னனையாய் டுரூப் பழியா மெனவிலக்க.
- 316 ஆகிலவன் சாத்துமீ தாம்பாழு மான்பொடியு
மேகவண்ண னிட்ட வனமாலே வெண்ணைகசேர்
பாகி லினிய பவளவா பூரமுதந்
தோகைமீர் சீபாத தூளிமுத லாமிகைகள்.
- 317 எல்லா மளித்தவினை யென்பால் வரவழைத்து
மல்லாண்ட தோளானே வல்வினையேன் மன்னும்வனை
வில்லார் நுதன்மடவீ ரெண்ணுமின்கள் வேறென்று
சொல்லா த்கன்மினெனத் தோகைதுய ருத்திரங்கு.

சூழிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்..

318 இல்லாப் பொருளை யெமக்கீக வென்றுலகைக்
கொல்லாமற் கொல்லுங் கொடுங்கோ லரசனைப்போற்
செல்லார் சூழலானைச் செப்பார் தனநீரண்டும்
வில்லா லிலங்கைநகர் செத்தவிதற் செவகனை.

319 காட்டித்தா வெண்ணக் கணத்தெழுந்து ழீர்பொருந்தப்
பூட்டியவா ழீர்ப் புடைபலந்து மேனிதனை
வாட்டி வருத்த மணவாளை வாராது
ழீட்டித்தாற் கொடைபயிளி யென்செய்வோ வென்றவனை

320 உன்னித் திருமாலே யோடிவந்தே னொருயினை
மன்னிநா மெய்தும் வருத்தத்தை நீக்கவேவே சூலை
வென்னுயிரின் மேக விடைதந் திடுகவெனப்
பன்னிமலர்க் கொடைபடைப்பொடுங்கிப் புகழ்கையிற்.

321 தங்கினு ளக்கணத்திற் றாழா துலகனந்த
செங்குட் கரிய திருவாங்கர் வந்தவுடன்
கொங்கை குழைய வரிக்கோல் விழ்ச்சிவப்ப
யங்கம் குளிர வுணைத்திடனா யாற்றினார்.

வேறு .

322 அங்கவ னெய்துமுனம் பட்டவ ருந்துயரு
மோங்கிய மாமாய ஹத்தயி ஹன்மிகத்
தாங்கிய நல்வளமுந் தானல தப்பரிசைப்
பாங்குட ஹற்றுணர்வோர் பார்மிசை யின்மையினால்.

323 ஒண்டொடி தன்னுணர்வி லோரிரு வோர்களுமாய்ப்
பண்டுந் தைப்பிதகே போனப ரஞ்சுடரைக்
கண்டிலி ரோவெனவுங் கண்டன னொமெனவு
மெண்டிடை யும்புகழு டின்னிகை பாடினளால்.

வேறு .

324 இந்நவகை யனுபவித்தன் றியம்பியிடுந் திருமொழிகள்
சந்தமிகு மொருநூற்று நாற்பதையுந் தாழிழ்விளங்கத்
சந்தமிகு மலர்க்கோதைத் தட்டுரைத்தா ளைவகற்றோர்
பந்தமறப் பரமபத மடைந்துய்யும் படிபாரிள்.

வேறு .

325 தேடிமறை காணாத செல்விதிருப் பாற்கு ல்விட்
டாடிப்பூ ரத்தி லவதரித்துப் பூமலை
சூழிக் கொடுத்துத் துணிந்தபடி பாமலை
பாழிக் கொடுத்துப் பாண்டி னா ழீக்கனை.

சூழக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்

- 326 இப்படியே கோதை திருமொழிக ளாங்கியம்பி
யொப்பிறிரு மாலோ கிறச்சேர்ந் தனுபவித்துச்
செப்பமுடன் வாழ்ந்து திருவடங்கத் தம்மாணைத்
தப்பறநான் சென்றிறைஞ்ச வேண்டிமெனத் தானினை
- 327 ஆசில்பெரி யாழ்வாரை நோக்கியைய ரேயடியேன்
தேசுபொலி தென்னரங்கத் துள்ளே திருக்கண்வன
நீசன் கழல்வணங்க வேகநீனைத் தேனெனைநீர்
கூசாம லின்றே கொடுபோய் விடுமென்றான்.
- 328 என்றவுரை கேட்ட வெனையாண்ட பட்டர்பிரா
னன்மென் றுலகி னவைநீரக் கண்வானு
மன்றல்கமழ் சென்னி வடபெருங் கோயிலர்மு
னன்றுசென்று நின்ற தறைவா னரவனையாய்.
- என்னுடைய கோதை யெழின்மடவார் நால்வர்களு !
மன்னுந் திருவாங்க மாநகரிற் பாம்பனைமே
தூண் ளுருவங் காண வுவந்தானென் செய்வதெனப்
பன்னரிய வேதக்கோன் பட்டர்பிரான் கட்டுரைப்பு.
- வண்டமருஞ் சோலை வடபெருங் கோயிலருந்
தண்டரிழ்தூல் வல்லீரத் தார்குழலைப் பல்லக்கிற்
கொண்டுபோய்த் தென்னரங்க மேவிக் குவையங்க
ளுண்டுறங்கு நங்கோல முள்ளபடி கண்டிறைஞ்சி.
- 331 கோதையொடு நியும் வருகியெனக் கோதில்லா
வேத முதல்வன் விடைகொடுப்ப வேதக்கோ
மேதைவண்ணன் தன்னை யுளக்கமலத் துள்ளிருத்தி
காதன்மக டங்குங் கனகமணி மாளிகையில்.
- 332 வந்தவளைப் பல்லக்கில் வைத்தடியார் கோழியர்கண்
முந்தை மறைவாணர் முனிவர் புடைசூழ
வந்தரத்தோர் பூமாரி பெய்ய வருடழைப்ப
நந்தா விளக்கனைப ஞானச் செழுங்கனிசே
- 333 மாணிக்கப் பல்லக்கை மூடிமுன்ன மாகவிட்டுப்
பேணிப்பின் றுமோர் பெருஞ்சிவிகை மீதேறி
வாணித் திலநகைசேர் மாமகளார் முன்னேகப்
பூணித்த காவலர்கள் சூழ்ந்துபொதிந் தேகியிட.
- 334 வில்லார் புருவத்தாள் வேதக்கோன் பட்டனுடன்
மல்லாண்ட திண்டோண் மணிவண்ணைக் கும்பிட்டுச்
செல்லார் பொழில்சூழ் திருமா லிருஞ்சோலை
நில்லாநின் றுனை நினைவாற் பணிந்தேகி.

குடிக்கோடுத்த நாயச்சியார் பிரபந்தம்.

- 335 அண்டர் புகழு மாய்ச் சகர்நோக்கிப்
புண்டரிகத் தாமோனும் பூஞ்சுதுறுஞ் செல்லனவி
லொண்டொடியான் கோதைநைதக் கோஞ்சுதுருப் பல்லா
பண்டியைத்த வெதக்கோண் பட்டர்பிரான் தன்மீனும்.
- 336 செப்புவா னோர்வார் ததை பையயெ தென்ன
பொயில் சிக் மொளிகுகழும் கோபுங்க
ளெப்பொழுது கொற்று மெனைக்கதனை வீரோக்கி
யப்பொழுதே கூறு மடியேணிப் பல்லக்கில்.
- 337 சீன்றிறங்கி வானளவீண்டமுகிப் கோபுரத்தைப்
பொன்றிகழ வொங்கும் பொருவில்விமா னந்தனை
யின்று பணிந்தெ னிருகா னடையாகப்
சென்றங்கந் தன்னைத் தெரிசிக்க வெண்ணெமனை.
- 338 த்துறுஞ் கோதையவன் பின்சென் றுரைகேட்ட
தெதக்கோண் பட்டர்பிரான் மெல்லியலா னோடுக்கி
மாத்தகோ ரேந்த வரியாவிற் கண்டயலும்
பூத்தகோண் மண்ணிவளர் ப்பாண்ணரங்கப் பொருக்கமம்.
- 339 இன்னொ தெரிசின் த் தேந்திழையெ யென்றழ்வார்
தென்னொரும் பொண்ணிநதித் தென்கையிற் சென்றதற்பின்
சொன்னொ றுமுன்னந் தெற்றியபோ சொல்லாமை
ன்னொ ரிடையா ணடையான் மெலியுமெனை.
- 340 இந்நூ தெரியு தெனப்புகன்ற யப்பொழுதே
நந்தா வீளக்கையோண் டொனிகட்கும் காண்பிரிதா
யந்தாமப் பல்லக்கி னின்றெது யப்பொழுதே
செந்தா மரைக்கட் டிருவாங்கர் சேவடியை.
- 341 சென்று பணந்து திருமார்பின் மீதேறி
மன்றல் கமழு மலர்க்கோதை வீற்றிருந்தா
ளன்றிஷோப் பல்லக்கிற் சீபாதந் தாங்குமவர்
பின்னனர்கீ ளவ்வழியி னின்றார் நிலேசோக்கி.
- 342 என்னென்று பட்டர்பிரான் கூற விலங்கிழைபோய்
முன்னொன்றச் சீபாதந் தாங்கு மவர்மொழிவார்
மின்னொன்று நுண்ணிடையார் மேவுநிந்தப் பல்லக்குத்
தன்னொன்று பாரந் தவிர்த்தவடான் றங்கிடுதல்.
- 343 இன்மைபோ லெங்கட் கிருந்த தெனவியம்ப
நன்மைபுரு மாழ்வாரு நற்றூசை நீக்கியந்த
மென்மையுறு பல்லக்கின் மெல்லியலைக் காணதே
தின்மையடைந் தெங்கேயென் சேயிழையென் றுங்கழுது.

சூழக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

344 சீரார் திருவரங்கர் செய்தகன வீதென்னப்
பாரோ ரிறைஞ்சப் படிமீதிற் றுமோடி
யேரார் பொழில்சூழ முழிலயங்கத் துட்கிடந்த
பேரா யிரமுடைய பெம்மானைச் சென்றிறைஞ்சி.

345 நின்றமுது விம்மி நெடுமாலே நீகவாந்திங்
கின்றடியேன் பெற்ற விலங்கிழையை யெங்கொளித்தீர்
நன்றடியே னும்மையென்று நம்பெருமா ளென்றிருந்தா
லொன்றும் பலமு மிதுவோ வுலகின்முனம்.

வேறு.

346 கல்லைப்பெண் ணாக்கிக் கவுதமனுக் களித்தோரே
நல்லமறை யோன்மக்க ணைவையு மளித்தோரே
யொல்லையினிற் கலையனைத்து மோதுவித்த தக்துணையாய்ச்
செல்வமிசூஞ் சாந்தீபன் நிருமகனோ யளித்தோரே.

ஒருமகளே யடியேனுக் குலகறிய வுள்ளவளைத்
திருமகன்சேர் மணிமார்பா சேவிப்பக் கொடுபோந்தேன்
வரும்வழியி னீர்புகுந்து களவீரனென் மாயத்தாற்
குருமணியே யொளித்தக்காற் குவலயத்திற் பல்லுயிர்க்கும்.

வேறு

தென்றார் நதிசூழ் திருவரங்கர் காவலென
முன்றா ணங்கண் மொழிய வடைந்தவர்க
ணின்னா விடரெய்தி னேமியாய் நின்கீர்த்தி
யென்றா மடாதவையென் கோதையெங்கே யென்றிறங்க.

349 மஞ்சேர் பொழில்சூழ் மதினரங்க ராழ்வரை
யஞ்சே லெனத்தன் நிருமார் பமர்ந்தருளும்
பஞ்சே ரடியானைப் பாரென் னுடனளிப்ப
வய்ஞ்சேனென் னுள்ளங் களிகூர்ந் துவப்பினெனும்.

வேறு.

350 சீரமரும் பெரியாழ்வார் திருமகளார் தமைநோக்கி
யார்வமருங் களிகூர வருகனைத்து முடிதடவி
யேரமரு மரங்கத்தீ ரெல்லாரு மறியவிந்த
வாரமரும் பூண்முலையை மறைமுழங்கும் புத்துரில்.

351 வந்துமணம் புணர்ந்திந்த மாதிரெடு மத்தலத்திற்
சந்தமருந் தடம்புயத்தீர் தங்கியினி தமர்ந்தருளப்
பந்தமறப் பல்லுயிரும் பணிந்தருளும் படிகண்டு
சிந்தைகளிப் புறவடியேன் வணங்ககினைந் தனன்றேவ.

சூழக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

352 இப்படியே செய்தருள வேண்டிமென விதைதாளி
லொப்பரியான் பணிந்தேத்தப் பக்குளி யுத்திரத்தி
லப்படியே சீவில்லி புத்தூரி லண்டர்நொழ்
தப்பறநாம் வந்துமணம் புரிவோடிக் தார்சூழலை.

வேறு.

353 இன்னே டிவித்த விலங்கிழைமையக் கொண்டுகித்
தன்னே மனைப் புதுவைகற் தான்மருவி
நின்னே டிடையாண் மணத்துக்கு வேண்டிவன
முன்னே யயற்றுகி பட்ட னெனமொடிந்து.

வேறு.

354 இத்தலத் தலைத்துக் கொத்து மெழுத்துவன் மகப்பி னோடி
மத்தலத் திவினை விட்டு வருகவென் தருளிச் செய்து
பத்தர்கட் கினியா னேறும் பல்லக்குங் கொடைத் தீந்தே
யுத்தமப் பெரியாழ் வார்க்கு மொளியினர் கிவிரை வுலகி.

வேறு.

355 எருந்நக டிரினியென்ன கொல்லங்க புருள்செய்ய
மேகவண்ண ச ணமென விருவர்களும் விழுந்திழைநஞ்சி
யாகமுதற் திருவாங்கத் தழுதத்தை மறைத் தருள்செர்
பாகவதர் பலர்குழப் பைந்தொடியார் புடைநெருங்க.

356 திருவாங்கத் திருப்பதிவற் சீர்மருவி வாழ்பவரும்
பெருவாங்கொண் டவநித்த பெரியாழ்வார் திருமகட்குப்
பெருவொருங் கொத்துளளாம் பூவையரு முளவோவென்
திருவாங்கம் பிரியாதே யிருப்பதுநம் விருப்பென்ன.

357 பிஞ்செல்ல வமர்குழாம்பரசமலர் மழைபொழியப்
பென்செல்லும் புதழாங்கப் பூசுர்கண் மறைபுகல
நின்செல்லுந் துடியிடையார் திருவென்சா மறாவீச
முன்செல்லு முழுவோசை முகிலொலியின் மிகமுழங்க.

வேறு.

358 பேரிகை காளங் கொம்பு பெருந்தவின் மகுடந் தாளஞ்
சரிய நவிரி யாதிச் சிறந்தவாத் தியங்க ளார்ப்ப
நாரியர் வீணை வல்லோர் நாதகீ தங்கள் பாடக்
கூரிய கவிஞர் பாணர் குழாங்கன்பல் லாண்டு கூற.

வேறு.

359 அம்பரத்தின் முனிவர்குழா மணியணியே தொழுதேத்தத்
தும்புருவு நாரதனுஞ் சுருதிநெறி யிசைபாட
வம்பவிழும் குழற்கோதை மணவாள ருகந்தீளித்த
செம்பொன்மணிப் பல்லக்கி லெழுந்தனடென் றிசைநோக்கி

சூழிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

- 360 முத்திற் கோமே தகந்தன்னின் முழுநீ லத்தில் வயிரத்திற்
றுத்தி யரவி னொளிமணியிற் றுலங்கும் பற்ப ராகத்திற்
றத்தித் தத்தி றிரைத்தெங்குந் தயங்கும் பூணிகள் பெரியாழ்வார்
பத்திக் குடையு மிடையிடையே பவளக் கொடியு முடனிழற்ற.

வேறு.

- 361 மன்னியசீர் மதிளரங்கு மாநகரங் கடந்திரைக்கும்
பொன்னிவள நதிகடந்து புகழ்ச்சோழ நெல்லேவிட்டு
பின்னியெழும் வச்சிரக்கை விண்ணவர்கோன் விற்றன் மலுவிச்
சென்னிபிசை விளைபெறிந்த தென்னவன்சீர் நாடனைந்தான்.

- 362 மருவரிய திருவரங்க வளநகர்விட் டெழுந்தருளிப்
பொருவரிய சீவில்லி புத்தூரிற் புகுமளவு
பிருமருங்குந் திருச்சின்ன யெடுத்திசைத்தா ராங்கவற்றி
லருவினையேன் சிறிதென்றோ லறிந்தபடி யடைகின்றேன்.

வேறு.

- 363 இருமா லிலத்தி னிடர்கெடும் வண்ண
மருவார் திருத்துழாய் மாநர்வாய் மாசி
லருமா மறைதேரு மாழ்வார் மகளாய்த்
திருவாடிப் பூரத்திற் சென்மீத்தான் வந்தான்.

- 364 தேடி மலர்க டெரிந்துதன் தேவற்கு
நாடித் தொடுத்த நறுந்தாரைக் கோலையு
சூழிக் கொடுத்தபின் சொற்றமிழ் தன்னையும்
பாடிக் கொடுத்தருள் பைந்தொடி வந்தான்

வேறு.

- 365 மட்டவீழும் பொழில்புடைகுழ் மதுரை தன்னில்
வாதியரை மீட்டித்து மறையி ன்ந்த
மெட்டெழுத்தே யெவக்கூறி வேத நான்கு
மிருந்தபடி யெடுத்தோதி மன்னர் மன்னன்
கட்டியபொற் கிழியறுத்துத் திருப்பல் லாண்டைக்
கட்டுரைத்துக் கண்ணனுக்குக் காப்பிட் டேத்தும்
பட்டர்பிரான் றிருமகளார் வந்தார் வந்தார்
பாடவல்ல நாய்ச்சியார் வந்தார் வந்தார்.

குடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 366 மனையுஞ் சாமனையுங் கருத்தா லுன்னிக்
கருதியுந் தைத்திங்கள் கணித்த நோன்பின்
மருவும் வேங்கடவ னிலக்கா மென்னே
மலர்க்கணையாய்த் தொடுத்தெய்யு மகன னென்னப்
பாமருவுந் தாழ்ப்பத்து மகையி னோடே
பட்டர்பிரான் கொண்டாட வருளிச் செய்து
தேமருவு மலர்க்கோதை வந்தான் வந்தான்
டிருப்பாவை பாடினான் வந்தான் வந்தான்.
- 367 மற்றுநங்கா மங்கண்மாத் தென்றார் வந்தார்
மாமாலே மாந்தன் மகனா யுன்னைப்
பெற்றிலே னென்றருளிச் செய்தார் வந்தார்
பெரியாழ்வார் திருமகளார் வந்தார் வந்தார்
நந்தமிழ்சேர் நாமமா யிரமோர் பத்தி
ஓரணனே நரணே நரங்கள் செய்து
சிற்றில்சிறை யேவென்றார் வந்தார் வந்தார்
திருமாலே வழங்கினார் வந்தார் வந்தார்.
- 368 சீரிணங்கும் பொய்கைநறும புனல்புக் காடே
செங்கண்மா றுகிலெடுத்துக் குருந்நிலேற
நாரணனே கூறையைநல் கிவ்வா றுகி
ஓங்குபினிப் பொய்கைக்கு வாரோ மென்ற
பூரணனே யிரந்திறைஞ்சிப் பூம்பட் டேற்றுப்
பொருவரிய தாழ்ப்பத்து மருளிச் செய்து
வாரணங்கு டொழுதேத்து மாண்டான் வந்தார்
ளணியரங்கர் திருமார்பி லமர்ந்தான் வந்தான்.
- 369 எவ்விழ்பு மாலிருஞ் சேநிலே றின்ற
வெழிலழகர் வேங்கடவ ரிலங்கு நீதி
மாடமிசை மதிதவழு மரங்க மன்னு
மணலான னம்பாலே வருமோ வென்னச்
கூடல்வளைத் திருந்துகுறி பார்த்தோர் பத்தார்
கொழுந்தமிழ் வளன்செய்து குலவு மல்லி
நாடமரு மாறணங்கு வந்தான் வந்தான்
ஞானமயச் செழுந்கோதை வந்தான் வந்தான்
- 370 மன்னுபெரும் புகழாதி பத்தும் புத்தார்
மலர்க்காவி வினிதமருங் குயிலை நோக்கி
யின்னிசைகள் மிகவல்லாய் கூட லொன்று
மியம்பரமை கண்டாயோ வென்று கூறிப்
பின்னதனை மாலிருஞ் சோலை நின்ற
பிரானைவரக் கூவுகியென் றருளிச் செய்து
வன்னநடை ழின்னிடையார் வந்தார் வந்தார்
பாழ்வார்தந் திருமகளார் வந்தார் வந்தார்.

- 371 நாரணனைக் காணாத வருத்த மெய்த
 கம்பெருமாள் சொப்பனத்தி னூட்டார் காண
 வாரணமா யிரஞ்சுழ வந்து தன்னை
 ப், மணம்புணர்ந்த படியெல்லாம் வகுத்தோர் பத்திற்
 சீரிணங்க வருள் செய்த செல்லி வந்தாள்
 செங்கமலத் தடவயல்குழ் மல்லி நாட்டி
 ஞாணங்கு வந்தாள்பூங் கோதை வந்தா
 னனைத்துயிர்க்கு மன்பருபி யாண்டாள் வந்தாள்.
- 372 செங்கோலக் கண்ணன்வாய்ச் சுலவையின் வாசஞ்.
 செப்புதியெய் போதுமவன் கையின் மன்னி
 னங்கோதும் வாயமுத முண்டு வைகு
 மடலாழி வெண்சங்கே யென்றோர் பத்துஞ்
 சங்கோடு கேட்டுவந்தாள் வந்தாள் வந்தாள்
 சதுமறையோர் குலவிளக்கார் கையல் வந்தாள்
 பொங்கோத வண்ணரிட மருங்கில் வைகும்
 புவிமடந்தை வந்தாள்பூங் கோதை வந்தாள்.
- 373 மஞ்சினங்காள் வேங்கடவற் கென்று தாக
 வான்மீதி லேகியவன் மயலிற் பட்டு
 நஞ்சருந்துங் செண்டையென வறிவு சோர்ந்து
 நரன்படுமிக் துயரெல்லா நயந்து கூறிப்
 பஞ்சவர்க றீதனுரை கொண்டு மீறிற்
 பாவியே னுயிர்பெறுவே னென்றோர் பத்துஞ்
 செஞ்சொல்பெற வெடுத்தாழ்வார் வந்தார் வந்தார்
 மலர், செவ்வியிற் குடினார் வந்தார் வந்தார்.
- 374 சிந்தூசு செம்பொடியி லழகார் கோலத்
 திருவுருவை நினைந்துபத்து மருளிச் செய்து
 சந்தநறு மலர்க்கோதை வந்தாள் வந்தாள்
 கார்த்தோடற் பூவாகிக் கருதும் பத்தி டை
 னொந்தாவி யறச்சோர்ந்தாள் வந்தாள் வந்தா
 னென்புத்தன் றொருப்பட்டு கோற்றான் வந்தாள்
 செந்துவார்வாய்ச் செங்கமல முகத்தாள் வந்தா
 டிருமாலப் பிரியாதாள் வந்தாள் வந்தாள்.
- 375 எண்ணியசீர்த் தாமுவுக்குஞ் சங்க மாதி
 யெழிறிகழு மொருபத்து மருளிச் செய்து
 மண்ணினிடர் கெடப்பிறந்தாள் வந்தாள் வந்தாண்
 மற்றிருந்தீர் கட்டுகென்ன வகுத்த பத்தி
 னண்ணியமா தேசத்திற் கொடுபோ மென்ன
 நாரியர்க ளுடனுரைத்த நங்கை வந்தாள்
 கண்ணனெனங் கருந்தெய்வந் தன்னிற் கூடிச்
 கலவிநலத் துறவாழ்ந்து கலந்தாள் வந்தாள்.

சுந்தார் திருக்கார்.
 பெரிய, சிவகாமயங்குதார்
 குறும்பர்
 பெண்ணு. க. ச. சிவசுந்தார்

குடிக்கோடுத்த நாயச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

- 376 ஆதி மூர்த்தி யுச்சுலந்த பின்பு மகிழ்ச்சி யடங்காமல்
வீதி யாச வடுவானை விருந்தா வனத்தே கண்டேனென்
டுறுதிக் கலர்க்கு டனே வந்தா னுலக மேழுந் தொழுதேத்திச்
சொசி நிகழு மதிமுதத்தான் வந்தா டோகை மயில்வந்தான்

வேறு.

- 377 பங்கய முகமதி மெனமுதிபயார் பவிடு கலமுடை யவன்வந்தான்
கொங்கலர் குழல்பொற் கியவாசக் கொசலை நிருமரு மகன்வந்தான்
மங்கையர் குலமா மயில்வந்தான் வாலென விவமா வெனவெயிருஞ்
செங்கயல் விழியை யவன்வந்தா டவகி நிருமரு மகன்வந்தான்.

வேறு.

- 378 பொன்னவிர புண்முலை வந்தான் பொருவறு புதுகையை தென்ன
கண்ணக குடையவன் வந்தா ணன்மறை பவல்பவன் வந்தா
ன்னமென் னடையினன் வந்தா னமுதென மொழியினன் வந்தான்
மன்னென மடையினன் வந்தான் வேலெனவும் விழியினன் வந்தான்.

வேறு.

மதுமலர் குழன்மா மயில்வந்தான் வாரிகுழ புவிமா மயில்வந்தான்
பதுமநற் நிருமற் கையின் றக்க பாடிந் துரியத் தினன்வந்தான்
முதுமொழி நிருமா மொழிதந்தே முத்திநல் கியவுந் தவ்வந்தான்
புதுமதுப் பொழுகு வினமன்னும் புதுவையுந் துறைபொற் றொழுகுந்தா

வேறு.

- 380 பரிபுரப் பத்தி வந்தான் பழமறைக் கிழத்தி வந்தான்
சரிவளைக் கரத்தி வந்தா டடமுலைக் குத்தி வந்தா
ளரிவரக் கருத்தி வந்தா னானடை திருத்தி வந்தான்
சரிவளைக் கடித்தி வந்தா டனைவிழிப் பினைச்சி வந்தான்.

வேறு.

- 381 வேதநா யகிவந்தான் வேவ்விநா யகிவந்தான்
கோதைநா யகிவந்தான் கோலநா யகிவந்தான்
பேபாதநா யகிவந்தான் பூரிநா யகிவந்தா
ணாதநா யகிவந்தான் ஞானநா யகிவந்தான்.

வேறு.

- 382 என்றிசைக்குஞ் சின்னங்க ளென்முசையுந் கீழ்மேலு
மொன்றிவன் ரன்பினர்க ளுளங்குளிர் வெடுத்தாதி
மன்றல்கமழ் வேங்கடத்தோன் சேனைமொடு மந்தவன்
சென்றுவழி நடத்தவெழிற் நிரவரங்க ரஞ்சுழி.

சூழிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

383 ஈரார்மா லிருஞ்சோலை நின்றருளுந் தேவனு
 ரேராருஞ் சேனையொடு மெதிர்ப்பவிஞ்சிட் டெதிர்சென்று
 வாரார்பூண் முலைக்கோதை மாணிக்கப் பல்லக்கி
 னேராய விடம்வலத்து முன்னுமணி நெருங்காமல்.

வேறு.

384 பிரம்படி கார னாகப் பெண்ணணங் கருகே யேகச்
 சிரம்படிந் தமரர் தாழச் சித்தர்கள் கற்ப கத்தின்
 மரம்படு மலர்கள் சிந்த மறையவர் மறைகள் பாட
 நாம்பொடு வீணை வல்லார் நவிலுமே ழிசைகள் பாட.

385 பல்லாண்டு பட்டன் பாடப் பறவைமே லிருந்து கேட்ட
 மல்லாண்ட திண்டோ ளாதி மணிவண்ணன் சேனை யோடும்
 வில்லாரு நுதலாள் பாங்கின் வெளிபட நடந்து சென்று
 கல்லாரம் பிடித்து கையாள் கண்கணை ராக வேக.

386 மாசறும் வில்லி புத்தூர் வடபெருங் கோயி லாதி
 யீசனா றவ்வுந் துனை யெழில்பெற வலங்க ரித்தும்
 காசறு தோரணங்க ளணியணி பொருந்தக் கட்டித்
 தேசுற வுடன்செல் வார்க்குத் திருவிருந் துமைத்தவ் ளூரில்.

387 உறைபவ றனைவ ரோடு முவந்நெழுந் தெதிரே செல்ல
 நறைகமழ் கோதை யாகு ஞானநா யகியார் வந்து
 ௪, பிறைதவழ் மாட நீடு பேரருட் புதுவை புக்கார்
 முறைமுறை பணிந்து ரித்தார் முத்தரு மடிக டாழ்.

388 வேங்கடத் துறைவா ரன்றே வீண்டிடும் பதியிற் புக்கார்
 பாங்குடன் கோதை யேகும் பல்லக்கின் முன்ன ராகி
 வாங்குவித் துடனே மன்னு மாலிருஞ் சோலை யாரும்
 பூங்குழ லருளி னாலே பொருந்துதம் பதியிற் புக்கார்.

389 மணிவணர் சேனை யோடு மதுவரமா நகரம் புக்கா
 ரணியணி ரிரைத்து வந்து வரங்களு றனைத்துக் கொத்து
 பணியனைப் படுத்தார் நல்கும் பயன்படு விருந்து முண்டு
 பணிபசி பிரவி யற்றார் பிரான்வள ராங்கம் புக்கார்.

390 ஷசிலா மலர்ப்பூங் கோதை யரங்கர்நா மணைவொ மென்ற
 மாசறு முறைத்துக் கெண்ணி வகுத்தநாள் வரவு நோக்கித்
 தேசுற விருந்நா ளாழ்வார் சிலபகல் செல்ல மாயன்
 பேசிய மணநா னனை யெனமறை யவர்கள் பேச.

391 திருநக ரலங்கரிக்க திருமணங் காண வென்றே
 வருபவ ரறிய யானைக் கழுத்துவன் றுவனை யேற்றிப்
 பெருமுர சடைக வெண்ணப் பெண்ணமு தத்தைப் பெற்ற
 ருமறை யந்த னுள னருளவங் கறைந்தா சன்றே.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

392 திருக்கலி யாண நானை யெனச்செழு முக நட்பிப்
பெருக்கொலி யந்த னோர் பெறுநலக் கனிப்போ டோது
திருக்கொலி வீதி யெற்கு மெழுந்தச் சோசை கேட்டோர்
நெருக்கொலி கடலு மஞ்ச ரினைந்தன வான மெல்லாம்.

393 புலந்தரு வளங்க ளாலும் னெகர்ப் புதுவை தன்னைக்
குலந்தரு வளங்க ளாலும் கொழுமறை வளங்க ளாலும்
புலந்தரு வளங்க ளாலும் பொதுவுறு வளங்க ளாலும்
மலங்கரிக் கின்ற வாற்றை யறிந்தவா றுறைய லுற்றேன்.

வேறு.

394 படவாவத் தணைக்கிடந்து பங்கயக்கண் வளர்த்தருளும்
வடபெருங்கோ யிலர்கோயின் மணிமரட கோபுரங்க
எரிவகைகண் மண்டபங்க ளெழிற்குழ வலங்கரித்துத்
தடவாய்க்கும் புத்துரிற் சதுர்விளங்கும் வீதிதோறும்.

வேறு.

395 ஆணிக் கனகப் பசம்பொன்றா லமரர்க் கிறங்க வமைத்துளவா
மேணித் திள்ளுகொ லெனக்கண்டோ ரியம்ப விலங்கு நித்திலத்தி
மாணிக் கத்தின் பவளத்தின் மாலை முக்கி மழவற்ற
சேனிற் பொலியுந் தோரணங்க ணுட்டி யிடையே சிறந்தோங்கும்

வேறு.

396 இந்திர விமான மேகொ லன்றெனி விரவி தேர்கொல்
சந்திர விமான மேகொ றமனிய மலைக் கோகொன்
மந்தர கிரிக ளோகொ லென்றுமண் ணைவர்கள் கூற
வந்தர மனப்ப வோங்கு மணிமலைத் தேர்கள் செய்தார்.

வேறு.

மின்னுமா மணிசேர் மாடமா எிகையில் விகம்புதத் தூக்கிய கொடிகள்
பொன்னினுட்டவரைத் திருமணங் காணப் போதுங் னென்றழைப் ப
மன்னின் ரூடத் தமனியக் கும்ப மலைசை மதியொளிர் கின்ற
கன்னலாம் படியே மனம்பகர் மாடத் தெழில்பெற வமைத்தன நிலங்க.

வேறு.

398 காவண நகர மெங்கு டிட்டதிற் கவின்கொண் டோங்கு
மாவண விதானத் தூக்கி வளநகர்க் கழகு செய்கல்
காவண வீதி தோறு மணியணி வரழை வாசப்
பூவணக் கழகு நாட்டிப் பூவண பொற்கும் பங்களா.

399 அணியணி நிரைத்துப் பூம்பட் டாடைத் ததன்மேற் சுற்றி

398. மணியினுந் தென்னங் காய்கள் வயங்குமார் தளிஞஞ் சேர்த்துக்
குணிகொணான் மறையோர் மன்னர் குலத்துயர் நலத்தோ டே
வணிகர்வே ளாளர் தத்தம் வாயிலக் டோறும் வைத்தார்.

சூழக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

- 400 ஆணிக் கனக நெடுந்தூணி லாடை பொதிவா ரலங்கரிப்பார்
மாணிக் குதளாய் லலங்கொண்டான் மணநா ளென்று வருமென்று
பேணிப் பகர்வீர் மறையவர்க ளென்பார் பெண்ணை வளர்த்தவர்க
ஹணி யிறைக்குச் சுருள்வைக்க நலனார் பலன்க ஹழிவார்.

வேறு.

- 401 மஞ்சன மாடு வாரும் வரிவிழ் யிணைக டம்ம
லஞ்சன மெழுது வாரு மம்மனை யாடு வாரும்
பஞ்சக ளணிகின் றாரும் பரிபுரப் பதத்தி னேர்ந்த
வஞ்சிபோ லிடையின் வண்ண மேகலை யண்கின் றாரும்.
- 402 மருவிருங் குழல்க டம்பின் மாலைக ளண்கின் றரு
மருமறைப் பயன்க டம்மை யாசற விரிக்கின் றாரும்
வருவிருந் தெதிர்கொள் வாரு மனைதொறுங் கொடுசெல் வாரு
மிருமிரு மென்னப் பேணி யாசன மிடுகின் றாரும்.
- 403 அறுசுவை யடிசில் பேணி யணைந்தவர்க் களிக்கின் றரு
நறுமலர் புனைகின் றரு நாசியா பரணம் வெந்நுக்
குறுநகை விளக்கின் றாரும் கூன்பிறை நுதலில் வட
மறுவறு திலத மிட்ட மயிலென வருகின் றாரும்.
- 404 எழிசை பாடு வாரு மெழின்மலர்க் கோடை யென்றும்
வாழியென் தேத்து வாரு மறையவர் மனையிற் சென்றிங்
காழிமா லெய்து நாளை யறைவினென் றார்க்கின் றருந்
தோழிய ரோடும் கூடிச் சூதுகள் பயில்கின் றாரும்.
- 405 ஸ்விய மெழுது வாரு முயிர்ப்புள திதற்கென் பாரு
மாவிபெற் றுடையீர் வாதிட் டாடுமெம் மோடென் பாரு
காவிபோற் சிவந்து நீண்ட கயல்விழிக் கடைக்கூர் வாள்
மேவிய விளைஞ ராவி மெலிவுற நலிகின் றாரும்.
- 406 தண்ணையும் புழுகும் வாசச் சந்தனக் குழம்புங் கூட்டித்
திண்ணைகண் மெழுகு வாருந் தெருக்களிற் தெளிக்கின் றரு
பண்ணமீர் சிந்திற் சேர்ந்த பாடல்கள் பயில்கின் றாரும்
வண்ணமா மணிப்பட் டாடை வறியவர்க் களிக்கின் றாரும்.
- 407 தேசுறு பெண்ணில் விட்டந் திரண்டகால் பட்டுத் தாம்பித்
டாசறு வயிரத் தாலே யழகுறு பலகை சேர்த்தே
பூசல்க ளாடு மாத நும்பர்நா டிவ்வுந் கொவ்வா
செயென் றிகழக் கேட்டுச் சிந்தனை களிக்கின் றாரும்.

- 408 பாலிகை பொன்னிற் செய்து பலமுளைப் படுத்து வாரு
மாலிருஞ் சோலை யானே மணஞ்செய் வருமென் பாரு
மாலிலைப் பள்ளி கொண்ட வரங்களுர் காணென் பாருந்
தாலிலேங் கடவர் முன்னே சமைத்தன ரிவட்கென் பாரும்.
- 409 வடபெருங் கோயிலுள்ளான் வளர்ப்பமத் தவர்கள் கொள்ளக்
கடவுளோ வென்கின் றுருங் கைட்டிடி வலியி லென்னி னாநீ, னீ
லிடவகை டுக்கு முண்டேன் டுவத்கென் விசைக்கின் றுருங்
குடகிசை முடியை வைத்தான் கோமக னுமென் பாரும்.
- 410 சீருறு பெரியாழ். வாருந் திரிந்துநின் றுதகந் தன்னே
யார்திருக் கையில் விட்டா ரவர்க்கிவ ளாமென் பாரு
நேர்பெற நால்வ ரொக்க ிரைத்தகை பதிநு றுக்கும்
பார்ப்பிசை நின்ற தெரண்ட மென்செய்வார் பகரென் பாரும்.
- வேறு.
- 411 குழைவகண் முழக்குவார் கொடிமுனை புதுக்குவார்
பாவையி னிரைக்குமா பழமறை பயிற்றுவார்
நீயை வெளிக்கிணை நிலவிசை பாப்பிமால்
வரவைபு முணர்த்துவார் மணவினை பயிற்றுவார்.
- 412 வீதியி னடிப்பொரு வெயின்மணி யொதுக்குவா
ரோதிம நடக்குமா டுறுநடை பயிற்றுவார்
வேதிகை புதுக்குவார் விமையலர் பரப்புவார்
சாதியி னெழுக்கமே நுருகலை வழுத்துவார்.
- 413 சிறுபறை முழக்குவார் சிலர்பணி விளக்குவார்
குறுநகை பெருக்குவார் குழன்முடி கனக்கவே
யறுபதம் விலக்குவா ரமரர்கள் விடுத்தீர்
நிறுமல ரொதுக்குவார் நவமணி திருத்துவார்.
- 414 பங்கய முகத்தினர் பஞ்சனை பத்தத்தினர்
குங்கும மிகுத்தமா கொங்கைகள் பெருத்துளார்
செங்கையி லெடுத்தயாழ் திண்டிம மொலிக்கலே
மங்கல நகர்க்கெலாம் வந்தொலி பரப்புவார்.
- 415 பேரிகை முழக்கினர் பேரருள் விளக்கினர்
தூரிய முழக்கினர் சூழ்வினை துளக்கினர்
சீரிய முகத்தினர் தேவமர் நரத்தினர்
கூரிய கருத்தினர் கோமள வளத்தினர்.
- 416 மாசறு குணத்தினர் மாண்மத மணத்தினர்
புரு-பாசறு தனத்தினர் ராடவர் மணத்தினர்
-16- தேச்சறு குலத்தினர் தேமொழி வளத்தினர்
வீசிய கரத்தினர் வீதியி னெருக்கினர்
பேல்வாதி யிணத்தினர். ஈழியல்வெடுக்கினர்.
வீசைகள் பயின்று வந்த சிமவிகை மியுள்ளவார்.

குடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

417 : பான்மொழி வளத்தினர் பனிமதி முகத்தினர்
மேலிடு தனத்தினர் மேகலை துவக்கினு
ராலிலை வயிற்றினு ராடவர் மனத்தினர்
வேல்விழி யினத்தினர் வீதியி னெருக்கினர்.

...18 வேதியர் நெருக்குவார் வேள்விகள் பெருக்குவா
ரோதிய மறைக்குழா வோசைக ண்ரப்புவார்
சாதியி னொழுக்கமே சார்வுற நிறுத்துவார் ஐஓ,
வீதியி லெடுத்தயாழ் வீணைகள் பயிற்றுவார்.

419 கச்சணி தனத்தினர் கட்கு விடத்தினு
ச்சிலை பிடித்தகா மற்கரு ளளித்துளார்
வச்சிர மனத்தினர் வற்கலை நிறுத்தினர்
கச்சனு நெருக்கவே நத்திரை யருக்குவார். கஐ

வேறு.

420 இந்நவகை யனைவர்களு மெழில்விளங்க வலங்கரிப்ப
முந்தமறை தொழுமதி மொழிந்ததிரு மணநாளாம்
பந்தமறும் பங்குனி யுத்திரத்தின் முனைநாளி
லந்தரத்தி லரம்பையரு மமர்களு மணியணியே.

421 இரைத்தேத்து மிந்திரனு மியக்கர்களு மெழுந்திறைஞ்சி
நிரைத்தேத்தச் சித்தர்குழா நிலவுமலர் மழைபொழியத்
திரைத்தேத்துங் கடலரசன் சேவிப்பச் செழுமறைக
ளுரைத்தேத்திச் சீவில்லி புத்தூரி னுட்புகுந்தார்.

422 'வாசநறு மலரயனும் வாக்கியுமற் றுள்ளவருந்
, தேகபொலி விமானபிசைச் செழுமறைக டொழுந்தித்
மாசுநன்ற வில்லிபுத்தூர் வளநகரி னுட்புகுந்தார்
வீசுபுனற் சடையானு மெல்லியலா ளுடன்செறிந்தான்.

வேறு.

423 வித்தியா தாரும் வீணைவல் ஒரு மேவுதம் மனவிய ரோடுஞ்
சித்தியா தவைகள் சித்தியா மென்று செங்கண்மா றிருமணங் கா
புத்தியால் வந்து பலருடன் ருன்றிப் பாம்பிணப் பரன்பணி டெ
வித்தியா னந்த ருறைந்திடும் புதுவை நிகரினீ ணகடம் தடைந்தா

வேறு.

வேதவி யாதன் சூதன் மேதினி படைக்கப் புக்கா
னோதுமா சுகத்தி முன்ன மொலிகடல் குடித்தோ னுள்ள
போதெலா மரியைப் போற்றும் புண்ணிய வசிட்டன் மிக்க
காதலா லுலகமேத்துங் கவுதமன் கருணை மிக்க.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 425) காசிபன் சுதிட்டன் ஞானப் புலத்தியன் கலைக்கோட் மும்ப
 ஞசறு சனகன் மிக்க வுத்திரி படுத்து வாசன்
 பேசிய சனக்கு மாமன் பிருகுமாற் கண்ட னாதித்
 தேசறு முனிவ லெல்லாந் திருமணம் காணச் சென்றார்.
- 426) முனிவர்க ளுலகின் மிக்க மூதறி வுடையோர் மாயன்
 பனிமலர்க் குழலி னுளைப் பங்குளி யுத்தி ித்தி
 வினியநன் மணஞ்செய் கோல மறைஞ்சிட வேண்டு மெண்ணக்
 கனிபொழிற் புதுவை தன்னிற் கணத்தினி லெழுந்து சென்றார்.
- 427) அண்டத்துக் குட்பட் டார்க ளனைவரும் புதுவை புக்குப்
 பண்டைத்தெண் டினைப் பொன்னி மடியிசைப் பள்ளி கொண்டு
 தொண்டர்க்கின் னருள்க ணல்குள் சுடரொளித் தருளைக் குன்றும்
 வண்டிற்ற துளவத் தாரான் வரும்வாழி கோக்கி ின்றார்.

வேறு.

- 428) அற்றைநா ரிராப்பக லவனம் வைகிஞர்
 மற்றைநாள் வைகறை யெழுந்த வாச்சிய
 மிற்றைநா டிருமண ளென்ற பேரொஸ்
 யுற்றநான் மறையொஸ் புலகி னேறங்கவே.

வேறு.

- 429) காரார் குழலானைக் கலியாண குணங்கள் கைவி டாது
 வேரா ரிடையானே யிறவாவா நல்கிய வின்சொ லானை
 வாரார் குழலானே யின்னொழு தென்ன வளர்த்த தானை
 சீமார் திருமாளிகை முன்றினிற் தேவர்கள் சூழ்ந்து போற்றி

வேறு.

- 430) மாணிக் கத்தின் காளுட்டி வயிரத் திலங்கும் விளைபோட்டுப்
 பேணிப் பவளக் கொம்பாலே பெருக்கி நிரப்பி
 யாணிக் கனகப் பொற்றகட்டால் வேய்ந்தும் கூடா கா வணத்தில
 வாணித் திலத்தின் செழுங்கோவை மணிக்கோ வைகளோ திறத்தூக
 சுற்று மிலங்கும் பொற்றகட்டாற் சுவர்கள் பொதிந்தோ வியமெழுதி
 பற்றும் பளிங்காற் தளவிசைகள் படுத்துத் தொடுத்த கொடர்தூக்கி
 மற்று முள்ள பலவளமு மணக்கா வணத்தின் மன்னுவித்தூ
 ருற்ற வரங்கள் குறித்ததின மின் றன் றோங்கு மொளிகளை

வேறு.

- 432) மடந்தையர் கூடி வாச மஞ்சன மாட்டி டீரத்
 கொடர்ந்திழு திருவொற் றுடை சுரிசுமற் றுவட்டி முற்று
 மிடந்துக் கின்ற கோதைக் கிமைப்பினிற் சாத்தி மாற்றி
 துடங்கிடைக் கிணங்கும் பூவி ளெய்யபட் டாடை சாத்தி.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் ப்ரபந்தம்.

- 433 தேனமர் மொழிக ணல்குஞ் செந்துவர் வாயி னுட்கு
மான்மதச் சந்தங், கந்தத் குங்கும மற்று முள்ள **ங்**
வானநற் கலவை சாத்தி யலர்கம லங்க னென்ன
வானவர் வணங்கி யேத்து மலரடி யிணைக டம்மில்.
- 434 பேசுமங் குலியிற் றேன்றும் பெருவிரன் முடிச்சு **ம்**ச்
வாசறு டீலி காண்மோ திரமயி லடிசு ளன்றித் **ல்**
தேசறு டீன்ற கோலச் சிறுவிரன் முடிச்சுஞ் சாத்தி
மாசிலா மயிலின் சாயல் வல்லிதன் புறந்தாண் மீதில்.
- 435 சிலம்புபா டகநற் றண்டை திகழ்மணிச் சதங்கை சாத்தி
நலந்திக முரைஞாண் சாத்தி நான்மறை வணங்கி யேத்துங்
வலந்திக ழாழி மாமான் மலரடி வருடி நாளு
மலர்ந்தெழு கமல மன்ன செங்கையங் குலிகட் கான.
- 436 சிறந்தமோ திரங்கள் சாத்தித் தேமொழி் திருமுன் கைக்கு
நிறங்கிளர் பவள மிக்க டீடொளிக் கடகஞ் சாத்திப்
புறம்புட னகழு மிக்க பொலிமணிச் சரிகள் பூட்டித்
திறந்திகழ் கெச்ச மாதி தோள்வளை சிறப்பச் சாத்தி.
- 437 செப்பெனப் புடைத்து விம்முந் திருமுலைக் கச்சின் மீதே
யொப்பறு முத்துத் தாம மொளிகிகழ் பதக்கஞ் சாத்தி
யப்பரு வத்துக் கான வாபர ணங்க னெல்லாந்
தப்பறு களத்திற் சாத்தித் தயங்கிரு குழைக டம்மில்.
- 438 இருகதிர் வட்ட மென்ன விலங்குபொற் றேடுஞ் சாத்தி
மருவுசீர்ச் செவிப்பூச் சாத்தி மாசறு கொப்புச் சாத்திப்
பொருகயல் கழுநீ ரன்ன போர்விழி யிணைக டம்மிந்
கருமுகிற் கழகு நல்கிக் கறுத்தமைக் காப்புஞ் சாத்தி.
- 439 ஆசிலா முத்திற் பொன்னி லழகுறச் சமைத்த கோல
நாசியா பரணஞ் சாத்தி நளிமதி நுதலிற் றேன்றத்
தேசறு திருமண் காப்புஞ் சிறப்புடன் சாத்தி யூடே
வாசமார் மஞ்சட் காப்பும் வயங்குறச் சாத்தி னூர்கள்.
- 440 பட்டமுந் திருவும் பூரப் பாளையும் பரிவாற் சாத்தி
மட்டவிழ் குழலில் வாச மலர்த்துழாய் மாலை குட்டி
யுட்டொரி வுடைய கோதைக் கோங்குசீ ரரங்க னொருஞ்
சிட்டரு மகிழும் வண்ணந் திருமுடிப் பூட்டு மிட்டார்.
- வேறு.
- 441 அப்பரிசே மணக்கோலஞ் செய்தாண்டா ளங்கிருப்ப
வொப்பரிய வ்யனாழ்வார் முகநோக்கி யுத்திரத்தி
லிப்பொழுதை யிலக்கினமே திருமணத்துக் கிட்ட தினி
யெப்பொழுது வருமிறைவ னென்றனென் றலுமாழ்வார்.

சூழக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

4.4.2 அன்னென் னோடே பங்குனி யுத்தி லாசில்லா
மன்றல் கமழும் குழலானை வதுவை செய்ய வருகின்றே
னென்ற பங்கு வையுறிவ னெழை யேனம் மாமாயன்
சுன்ற மயக்கை பென்னறிந்து கூறச் கடவே னெனக்கூற.

4.4.3 திருந்த வயண முருக்கி னு ம்மையையர் கோண ம்மையவரு
மருந்த வுஞ்சேர் முனிவர்க ளு மல்லை ருறைவோ னைவர்களு
வருத்தி லுறங்கி யினியர்க்கன் வாமான் கொல்லோ வெனமறு
திருந்து மாழ்வார் திருமகனா ருட்கே சென்றன் செயவெண்

4.4.4 என்னென் முண்டான் கின்விழிட லெயுல்லா ரங்கத் தினிதம
முன்னம் மேரிடே கட்டுரைத்த முகிழ்த்த முகிழ் தம்மாய
னின்னம் வந்தா னில்லைவிளி யென்செய கேணிந் தியாவர்கட
மன்ன கடையாய் ககவாடி யழுங்கு கின்றா னெனவறைந்தார்

வேறு.

4.4.5 மையமர் கருங்கட் கோதை மத்தவை கேட்ட போதே
மையயின் தஞ்ச னெண்டா மங்களை நாமெல் லோரு
முப்பயிற் கணத்தி லிங்கே யாக்குவா னுமப றெல்லா
ககவாடி வண்ணந் தேற்றி யிடுகநன் னலத்தா லென்றான்.

வேறு.

4.4.6 சீரார் கருடன் தனைக்கவிக் சென்றிக் கணத்திற் திருவரங்கத்
தாரா வமுதைக் கொணருதியே லவிலே டென்றே டருகமரு
மேயார துணநான் தருகின்றே னென்றான் கோதை யுடனவனு
டாரா யென்னப் பகர்த்தேகி யாங்கன் பாதாம் புயம்பணிந்தே.

வேறு.

4.4.7 மல்லாருந் தின்புயத்தோய் வளர்புதுவை மாநகரிர்
பல்லாண்டு முன்புமைத்த பட்டர்பிரா னுதியர்க்
னெல்லாரு றீயிந்த விலக்கினத்துக் கெய்தாயேற்
செல்லாருங் குழலியொடுந் தீதுறுவர் சீக்கிரத்தில்.

4.4.8 என்னுடைய தோண்மீதி லேறியரு னென்றுரைப்ப
முன்னலக் மேழுமுண்ட முழுமுதல்வ னப்படியே
பொன்னடியைக் கட்டுரைத்த புள்ளசின் மேல்வைத்து
மின்னமரு நேலியின னீள்விசம்பின் மீதானான். மே.

வேறு.

4.4.9 கண்டனர் புதுவை யுள்ளோர் ககனமீ துறைவோர் மிக்க
வெண்டிசைத் தலத்தி லுள்ளோ ரிருடிக ளாழ்வா ராதி
கொண்டலிற் பொலிந்த மேனி சுளிர்மகி வகணங் கைகா

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 450 ஆடினா ரன்பு கூர்ந்தா ரலர்மழை சிந்தி வானோர்
பாடினார் சித்த ரந்தத்தார் பங்கயத் தயனும் வானி
லோடுசீர்ச் சடையி னுனு மும்பர்கோன் ருனுஞ் சென்று
குடினார் கருடன் செய்ய தோண்டிசை யமர்ந்த தானே.

வேறு.

- 451 சீரார் கருடன் திருத்தோள்விட் டிறங்கித் தேவர் புடைகுழ
லோபார் மகிள்குழ் வடபெருங் கோயி லெய்தி யினிதமர்ந்து!
சாரார் வண்ண னிந்திறனைக் கண்ணிட் டாழ்வார் திருமகளாட
வாரார் முலைபா டனைபோய் மகட்பே சிடுக வெனவிடுப்ப.

வேறு.

- 452 ஆங்கவன்போய் மகட்பேச வாழ்வாரு மதற்கிணங்கிப்
பாங்குடனே யிருந்ததற்பின் பாம்பா லும் படர்வானி
லோங்கியசீர்ப் பந்தர்க்கீ மும்பர்தொழப் போய்ப்புகுந்தான்
பூங்குழலான் மனமகிழப் பூதலத்தோர் புகழ்ந்தேத்த.

வேறு.

- 453 பங்கயப் போதி லுள்ளான் புரிந்துநம் சடங்கு காட்டக்
கொங்கலர் குழலி னார்கன் குரவைகண் முழக்க வேக
மெங்கனு றிரைப்பச் சங்க மேழ்கட லொலியி னார்ப்ப
மங்கல முரசு மார்ப்ப மந்திரக் கோடி சாத்தி.

- 454 செந்துவர் வாயி னுட்குத் திருமண மாலே சாத்திப்
பந்தனை கரத்திற் காப்பும் பழமறை விதியிற் கடடிச்
சந்தரத் தோள னீண்ட சோதிவோங் கடவன் மானை
முந்துற வளர்த்தோ னுழ்வார் முன்னின்று முகத்தை

ஆங்கவர் துமைநோக் கா தே யழகிய மணவா ளற்குப்
பூங்குழற் கோடை தன்னைத் தந்தனன் புனித வென்னட்
பாங்குட னுதகம் பண்ணிப் படிபைப் பணிந்து ின்ற
தெங்கமழ் பொழில்குழ் செல்வச் சீவிலி புத்த

வேறு.

இருக்காதி மறைபுகழ யாவர்களு மானந்தப
பெருக்காற்றி னிடைத்தினைப்பப் பெரியாழ்வார் திருமா
கோருக்காலுஞ் சிதையாத வோங்குகிரு மங்கிலியங்
கிருக்காணுற் பட்டத்தி னுள்ளாகச் செறிவித்தார்.

வேறு.

சீரார் பிரமன் செறிந்தா குதிசெய்ய
லோபார் பெரியாழ்வார் பல்லாண் டெடுத்தேத்த
வாராத காத லடியார் குழாம்புகழக்
சாரார் குழலணங்கைக் கண்ணபிரான் கைப்பிடித்தான்

குடிக்கோடுத்த நாயச்சியார் பிரபந்தம்.

வேறு.

458 மாயவன் கோதை செய்ய மலர்க்கரம் பிடித்த தன்றிச்
சேவையினை திருத்தா டண்ணைத் திருத்தாப் பிடித்து முக்கா
லாயச் சீர்தினை நிதிப்பித்தல் கயலார் போற்றல்
தானை வலஞ்செய் தாங்கெ திருக்கைவிற் பொரியு மேற்கிற.

459 அருந்துதி சொக்கி டக்க வாசுதிக் குணநக டந்தது
சுருத்திய வெள்ளை யானை நிதிபித்தலி யோடும்
வரும்பெருத் திசைய ணுண்டினார் வாணுனார் முனிவோர் கால
நெருங்கின ாசி கூட நனைவர் வலம தாக.

460 பாற்கடன் நிதி வெறிப் பரிதியா பிளவகன்
சீர்ப்பொலி டன்னெருண் மேடுநித் செய்யுதா மனைகள் பூத்தோர்
கார்க்கடல் வருவ தென்னக் கண்ணணும் கருணைக் கோல
வார்ப்பொலி கொங்கை யானும் வந்தனர் வாடுநர் குழ.

வேறு.

வாணம் தெருந்தம் விட்டிடித் தருவர் மாணிக்கத் தருவடி டிலெதாட்
டாணை மொலிப்ப வாச்சிய மொலிப்ப வடியவ ணையகன் துதிப்ப
பூண கும்பந் திருவிளக் கெடுத்தப் பூசு ாசிகள் பகரக்
காணப் புவிமா மடந்தையுந் தாழும் கடிமணக் கனகமா விரையல்.

மணவதை புருந்தார் மன்னனார் மாலை வழங்கிய மடமயி டோடும்
பணவதை திறந்து பட்டர்கோன் பாரில் வறியவர் பகிலெடச் சமையத்
புணவாசித் தாடை யாபா ணத்தோ டோய்குச் சீர்தியமும் வழங்கி
வணமலர்ப் பிரம னோவா னவர்க்கு மாசுறு பேரமு தளித்தான்.

அன்னமென் னடையான் கருடற்கு முன்ன மறைந்தவோ காசன மளித்து
மன்னனா ரிடத்து மருங்கினி லவனும் வலத்திரு மருங்கினிற் றுண
வன்னுமா முகிலு மேருமால் வரையும் வேறிதற் குவையென நினை
யென்னலாம் படிநின் தருவினா ளாண்டா ளீமையவர் முறைமுறை தெ

வேறு.

திருமணம் காண வந்த சிவனயின் முனிவர் சித்தர்
தருமணக் கடவுள் வாடுந ராதியர் சார்த்தோ வெல்லா
மருமணக் குழலி யோடு மன்னரை வணங்கிப் போனார்
பெருமணம் வில்லி புத்தூர் நகர்தனிற் பெறமுன் வேண்டும்.

வேறு.

465 பட்டர்பிரா ணுமகிழ்ந்து பங்கயக்கட் டனிமுதல்வன்
மட்டவீழ்பும் பொழிலரங்க மாநகரா னென்மகோ
யிட்டதிரு முகிழ்த்தத்தி லெழுந்துமணஞ் செய்ப்பெற்றே
ஹட்டெளிவா ஹதகோக்கி லொருகுறைவே றினியுளதோ.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

466 என்னுமகிழ்ந் தரங்கனையு மேழுலகுந் தொழுதேத்து
மன்றல்கமழ் குழிலியையு மணக்கோலச் சேர்த்தியினிற்
சென்றுதொழு வேமென்னச் செறிந்திறைஞ்சி யுக்கோல
மொன்றியசீ ரன்பதினு னுறவீருத்திப் பல்லாண்டும்.

467 இப்படிநீ கோதையொடும் யாவர்களுந் தொழுதேத்த
வொப்பரியா யித்தலத்தி லுறைகுதியென் றுற்றிறைஞ்சிக்
செப்புமறை யடிபாவுந் திருவரங்கத் தினிதமர்வா பு
ரப்படியே செய்கின்றே மென்றருளிப் பின்னாழ்வார்.

முகநோக்கி யறைகின்றார் முகுந்தனார் திருமகனே
மகனோக்கு மேலோர்கள் வணங்கருந்ம் ஸ்ரவுருவ
மகனோக்கு மர்ச்சரவ தாரமா யருள்வினங்கப்
புகனோக்கு கின்றேனான் புத்தூரி லெப்பொழுதும்.

469 ஆதலா லதுசெய்தி யென்றருள வாழ்வாருந்
தீதெலாங் கெடவென்றுஞ் சென்றிறைஞ்சி யுலகுய்யாக்
காதலான் ஸ்வரையுங் கணத்தேறி யருள்வித்து
வாதெலாங் கெடவென்றார் நின்றார்பின் மதிளரங்கர்.

வேறு.

470 சீரார் வில்லி புத்தூர்க்குச் சீவை குண்டத் தினிதமரு
மேரார் செல்வ மெப்பொழுது முண்டா யிடுக வெனவிசைத்தங்
காரா வன்போ டாழ்வாரை யரங்க நகரில் வருகவெனக்
காரார் குழலா டன்னோடுங் கண்ணன் கருடன் மேற்கொண்டு.

வேறு.

471 திருவரங்க நகரணந்து சீபூரி விண்டுவெனு
நிருவரங்க மொன்றாகி யினிதமர்ந்தா னிறையாழ்வா
ரொருவரங்க மொன்றேனும் புத்தூரி லுறைபவர்கண்
டருவரங்கம் பலவாகி வாழ்த்தனர்மற் றவரவருந்.

ஆதிவட பெருங்கோயி லச்சுநனைப் பணிந்தேத்தி
வேதியர்கள் புடைசூழ விடைகொண்டு கூடலிடைச்
சோதிவளர் மணிவணரைத் தொழுதகன் டிங் கழகரையு
நீதியின லுறவணங்கி நிலவுமணி மதிளரங்கம்.

சென்றனைந்தார் தேவர்தொழுந் திருமாலேத் தாம்வணங்கி
நின்றனரங் காழ்வாரு நெமொலு நிகரிலாக்
குன்றனைய மெய்ஞ்ஞானக் குணத்தினனே செய்திறமிய்
கொன்றுளது கேளென்ன வாங்கவரோ ரெரக்கின்றான்.

இத்தலத்தி லொருகோயி லுனக்கென்றே யெடுத்தென்--
யத்தலத்திற் கோதையைக் கருடனையே காசனத்திற்
பத்தர்தொழும் படிபண்ணிப் படிவான முள்ளளவு
முத்தமமாங் குணத்தினனே நீயுமுட் லுறைதியென.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

475 கட்டினைத்தான் நிருவாங்கம் தினிதமநுங். கார்வண்ணன்
பட்டர்யி னாப்படியே பண்ணுவித்துப் பழமறைநெர்
மட்டலிழ்ப்புங் குழிச்சொடை முன்னிலையாய், மதினாங்க 112
மெட்டெழுத்தை யெடுத்தி னாநி னினைபடிக்கீழ்ப் போய்ப்புகுந்தான்

வேறு.

476 ஆன்பதினாற் கண்மத்தால் ஞானத்தா லாசற்றி
வீன்பதிரு பத்தி மலர்குவலி னாக்கியத்தாற்
மன்பகன்த வீன்பத் துலக் குயி பதிப்பினால்
முன்புத்தார் பட்டர்யிராற் கொத்தார் ஞாலலகில்.

477 ஆர்வான் தன் பின்னையா ணண்டா ணலிச்சியத்துக்
கோட்டு முலகி னாய்விட்டி முத்தவர்த் 113
பார்க்கின யாராய்ந்து பார்த்தாறு முண்டாங்கொல்
பு. குழலாட் கொத்தார்கண் கக்கார் பகன்றிடின.

வேறு.

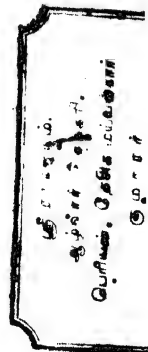
478 ஆத்தை யாவியிமானம் பண்ணு மவர்க்கு, மான்மானவ
கோங்கிச் சொருபம் பிரப்பித்து கொன்பின் னைக்கு நிருமுகட்கும்,
பார்க்கி லணுவை மெருவினா யொத்த வாகி யெணப்பகர்வர்
வாக்கு மனமுஞ் செய்தொழி லு மொன்றாய் ின்ற மழிலிக்கார்.

479 ஆந்த வானு நிருமுகட்கு மாழ்வார் களுக்கு முனவேற்றம்
பத்த மில்லாப் பத்தந்கட்கும் பட்டன் தனக்கு முனவேற்ற
முத்த மொழிந்த வுறுமேரு மாறு முருந்தன் மகனார்க்கும்
கந்த மலர்ப்பூங் கோதைக்கு மனை மெற்றம் கண்ணிரைத்தார்.

வேறு.

480 முனவர்தகரி லாழ்வார்கட் கெத்தம் கண்டி
மொழிந்தபடி யென்னென்னின் முனவார் ஞான
னியிருப்பக் காக்கவாந்த வாறு போலும்
கண்டிருப்புந் கரும்புகழத் தெய்தில் போலு
பனிமலர்ச்செந் திருமகன்கோ ஞாய்சோதிப்
பாம்புருட னிருப்பவான் படைப்பிற் றேவைத்
தனிமுதலா ிதுவென்றே நாட்டி னாலுஞ்
சமையங்க டோறுமதற் கிணங்கச் சாற்றி.

481 மாயந்தனர்க ளிருடிகளந் துலைச் சற்று
மதுயாம லாழ்வார்கண் மறையி னந்த
மாயந்துதிரு வாய்மொழிக ளுள்ளிச் செய்தே
யச்சுதனே பரமெனவர் தன் னென் னுரைக்
யாய்துபிர பஞ்சச்சொற் கலைகடம்மைக்
காற்றிலிடு மிலவம்பஞ் சென்னக் காட்டிச்
யாய்துசரண் புகுந்தேத்துஞ் சமையத் தார்க்குத்
தத்துவத்தைக் கட்டுரைத்த தலைமை யாலே.

குடிக்கோடுத்த நாய்ச்சியார் பிரபந்தம்.

- 482 ஆழ்வார்கண் மேருமால் வரையை யொத்தா
 ஈருந்தவஞ்சேர் முனிவர்களு மனுவை யொத்தா
 ரேழ்பாரி லுள்ளவர்கள் வேதாந் தத்தை
 யிகழ்ந்ததிரு மாநிறத்தை யிகழ்த்த பின்பு
 வாழ்வாரோ வாழ்வாரோ மீட்சி யில்லா
 மாநாகப் பெரும்ஞாயிற் குவ னோடும்
வீழ்வாரோ வெழுவாரோ வறியே னந்தோ
 வினக்கி... நினைவைய லிருப்பு வாரோ.
- 483 ஆசிலா வாழ்வார்கண் பதினமர் தம்
 லாண்டாளுக் கேற்றமென்கொ லென்ப னாகி
 லீசனவர் சுழுத்தியிற்சென் றெழுப்பித் தன்சீ
 ரிருந்தபடி காட்டக்கண் டின்புத் துர்க
 டேசுபொலி யாண்டாளந் திருமா றன்னைச
 சென்றெழுப்பித் தன்குறைகள் செப்பி வாழ்த்தாள்
 பேசருசீ வாழ்வார்கண் மகளா யாண்டா
 டாயானு னந்திலேயின் பெருமை யாயே.
- 484 தாயநெறி யாழ்வார்க டம்மி லானிச்
 சோதிதரும் பட்டர்பிரா னேற்றஞ் சொல்லின்
 மாயவன்மற் றவர்கூன மங்கா வண்ண
 மயர்வயுசீர் மதிநலத்தை வழங்கிக் காத்தா
 னுயனெனு மத்திருமா றனக்குக் கண்ணே
 ருகாதே காப்பிட்டுத் திருப்பல் லாண்டை
 யேயவருட் பட்டர்பிரா னருளிச் செய்தா
 னதனாலே யவாரிலி னேற்ற மாமே.
- 485 இத்திறஞ்சேர் பட்டனிலுங் கோதைக் கேற்ற
 மெவணமெனிற் பட்டர்பிரான் புருடன் பொன்ற
 முத்திறந் திருமாலும் புருட னென்னு
 முறைமையினை புருடனுக்குப் புருட னைச -
 சித்திரஞ்சேர் பெண்புருடன் மேலே வைத்த
 ன, சீராசை நேராமோ தேருங் காலே
 யத்திறத்தாற் பெரியாழ்வார் தம்மி லேற்ற
 மாண்டாளுக் கென்றனர்மெய் யறிவி னோரோ.

வேறு.

தலா லாண்டாளு மோழ்வார்க டம்மின்மிகக்
 ரதலான் மாலேக் கலத்தா ளதனாலுங்
 காதிலாழ் வார்களிலிக் கோதைக்கே யேற்றமென
 வோதலா மென்ற ருணர்வா லுயர்ந்தோர்கள்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீகிருஷ்ணாநாதாஜாயநம:

வடிவாகியநம் தாயார்

அடியார்

எம்பெருமானார் வைபவம்.

20764

(722)

ஸ்ரீ தருமன் ஸ்ரீ வஜ்ரகாமாயுடைய அடியார்

உபாதிஷ்டாநாதாயநம

எழுந்தருளியிருக்கும்

வானமாமலை ஸ்ரீ இராமாநுஜஸ்வாமி

நிவந்தித்தருளியபடி.

பண்டிதர் P. R. நிருஷ்ணமாசாரியரால்

பரிசீலிக்கப்பெற்று

திருகிரபுரம்

ரிஷ்ய அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1909

(Copy Right.)

Life of Sri Ramanuja

BY

VADIVALAGIA NAMBI DASA

EDITED BY

PANDIT P. R. KRISHNAMACHARIAR.

AND

PUBLISHED UNDER THE DISTINGUISHED PATRONAGE OF

HIS HOLINESS

THE SWAMIGAL OF VĀNAMĀMALAI MUTT.

TRICHINOPOLY

WEDNESDAY REVIEW PRESS.

1909.

(*Copy Right.*)

PUBLISHER'S NOTE.

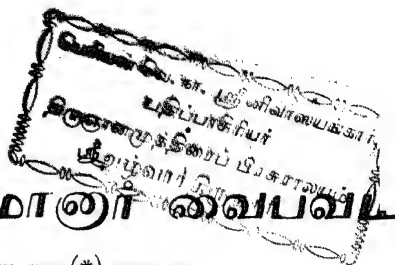
Like most other gems of Tamil literature, the Life of Sri Ramanuja by Vadivalagia Nambi Dasa has hitherto lain hidden in cadjan manuscripts, musty with age and decipherable by none but the practised Pandit. It is now for the first time offered to the public under the distinguished patronage of His Holiness the Swamigal of Vanamamalai Mutt whose love of letters is only equalled by his practical zeal in applying as much as possible of the resources of the Mutt over which he presides with such dignity to the promotion of learning, both secular and religious. No less valuable has been the help rendered in its publication by Brahma Sri Pandit P. R. Krishnamachariar who undertook the responsibility of collecting the necessary manuscript copies and editing them, a task in which he has already shown a rare skill and earned a just reputation by publishing several other works of great merit. It is to be hoped that his indefatigable industry, and vast and accurate scholarship will be the means of bringing to light other manuscripts equally precious. As regards the present publication, it is not quite in the publisher's province to discuss either its intrinsic merits or the beauty of its style. A biography in verse is one of the hardest of literary tasks and its chief difficulty lies in adapting to a full and faithful delineation of the incidents of a life so eventful as Sri Ramanuja's to the exigencies of metre. The conspicuous success which marks Vadivalagia Nambi's work is due to his evident anxiety to acquaint the reader with every detail of the career of his hero, without lingering to impress him with his own scholarship—a failing which is so common to authors whether they sing in verse or expound their thoughts in prose. It is needless to say anything more in praise of a work which is best recommended by the soul-stirring greatness of its theme and the inspiring devotion of its author.

SRIIRANGAM, }
October 8, 1909. }

S. M. RAJA RAM RAO.

எம்பெருமான் வைபவம்

(*)

துன்ப நீக்கியிதுதிர்ப்ப னென்னத் துலங்கும் பாற்கடலு
ளின்ப யோகத் துயில்கொள்ளு மிறைவ னிர்த விருநிலத்தின்
முன்பு தன்பின் போந்திலங்கை முற்றுஞ் செற்ற விவக்குமண
வன்பின் வாரி யெனுநீ யனந்தாழ் வானை யழைத்தருளி. (க)

ஆசி லாத காதலனை யான் வந்தார் நம்முடைய
தேச பொலிந்த தரிசனத்திற் பிரவர்த் தகரைத் தேடியுளம்
வேசற் றிருந்து கரைகின்று விசைவி னேகிப் பூதாரி
னேச முடைய வாசுரிப் பிள்ளை* மகனாய் நீதோன்றி. (உ)

வேறு.

வராரு முத்திரெறி யெப்பொழுது மிருநிலத்தி
லோரான் டி வழியாக வருமந்த வுண்மையினைச்
சீராருந் தேசிகர்கள் பலர்க்குமுப தேசித்துப்
பாராபப் பரப்பியெனைப் பலரறியும் படியாக்கி. (ங)

வேறு.

பிறந்து தோன்று பாறனைப்போற் பெருநீர் குழந்த புனியினமை
மறந்து தியங்கு மானிடர்க்கு மாகின் ஞான மளித்தவர்கள்
சிறந்த செய்கை சொற்சிந்தை யென்பா லாக்கும் படிசெய்தங்
கறந்தன் னிலையை வழுவா மென்றுத்தி வாவென் றருள்செய்தான். (ச)

வேறு.

திருமகன்கோ னருள்புரியச் சீபெரும்பூ தூர்நகரின்
மருவுதிரு வாசுரிப் பிள்ளைதிரு மசனாகிப்
பொருவரிய கார்திமதிட் வயிற்றுதித்துப் பூதலத்தி
லருமறைசேர் சித்திரையி லாதிரையி லவதரித்தான். (ஞ)

இவருக்கு ஆஸூரி கேசவப்பெருமான் என்றும் ஸர்வகீரது தீகதிநர் என்றும்
ஸர்வகீரது கேசவ ஸோமயாஜியார் என்றும் திருநாமமுண்டு.

ஓராசான் வழியாக என்றும் பிரதிபேதம்.

அறந்த நிலையை என்றும் பாடம்.

இவருக்குப் பூம்பிராட்டியார் என்றுத் திருநாமம்.

சகவரவும் தொன்னாயிரத்து முப்பத்தொன்பதுசென்ற வர்த்தமான பிங்கள ஸம்
வத்ஸரத்தில் பூமீமத்தான சைத்ரமாஸத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் பஞ்சமி ருருவாஸர
ஸமஸ்கமான கிருஷ்ணா நக்ஷத்ரத்தில் அவகரித்தாரென விவரம் கண்டுகொள்க.

எம்பெருமானா வைபவம்.

வேறு

மருளுறு முலக வஞ்ச மாயவல் லிருளைச் சிக்குந்
தெருளுறு மிரவி யென்னத் திருவனந் தாழ்வான் மாய
னருளுறு சிறுவ னாகி யவனியிற் றேன்றத் தோன்றா
விருளுறு சமயக் கங்குல் விடிந்ததென் றெவரு மேத்த.

வேறு.

பத்தியின் கொழுந்தோ நயிச்சிபக் கொழுந்தோ
பாரதந் தரியத்தின் கொழுந்தோ
முத்தியின் கொழுந்தோ நான்மறைக் கொழுந்தோ
முதியவ ருளத்தினில் விளையுஞ்
சித்தியின் கொழுந்தோ செழுந்தவக் கொழுந்தோ
தேசிகர் சிந்தையுட் டிகழும்
புத்தியின் கொழுந்தோ புண்ணியக் கொழுந்தோ
போதத்தின் பொலிசுடர்க் கொழுந்தோ. (எ)

உலகெலாந் துதிக்குங்கருணியின் கடலோ வோங்குமா னந்தமாக் கடலோ
வலகிலா வின்ப வமுதமாக் கடலோ வாசறு கமையருட் கடலோ யுலா
மலமிலா நிலைசேர் போதவான் கடலோ வென்றென்று மதலையைக் கண்டார்
பலபல பகரப் பாலனுய்க் கிடந்தான் பங்கயக் கண்ணனுக் கீளையான். (அ)

வேறு.

அப்படியே யுலகுய்ய வவதரித்த சிறுவனுக்கங்
கப்படியின் மடக்கொடியா ரின்புறவே ழாந்தினத்திற்
செப்பரிய பொற்காப்புத் திருவருளாற் செறிவித்து,
முப்பொழுதுங் கோதாட்டி முலையூட்டி மூன்றுலகும். (க)

துன்பகல வளர்த்ததற்பின் றேன்றுமறு திங்கடனி*
லன்புறுநற் திருநாம மிளையாழ்வா ரெனவருளி
முன்பின்மறை விதித்தபடி பாறேன்மூக் கனிபெய்த
வின்பமுறு மின்னமுத மருத்துவித்தா ரேந்திழையார்.† (கர)

வேறு.

பூங்கவ னவணம் வளருநாட் செய்ய வலர்கம லத்திணைப் பதத்திற்
பங்குபொற்சதங்கை தண்டையோடணிந்து தன்னை யேயனையவன் மருங்கி
லாங்குபொன் னரைஞாண்கண்கணிமார்பிலொளி திகழும்படைசருண்
பங்குமுன் முடியிற் றட்டிகை கட்டுப் பொருவறு கெச்சம் தாதி. (கஉ)

பெரிய திருமலைமயி பன்னிரண்டாந் திவஸத்திலே நாமகரணஞ் செய்தாரென்
ருருபரம்பராப்புவாத்திற் சொல்லுகிறது.

அருந்துவித்தா ரீன்றெத்தார் என்றும் பாடம்.

எம்பெருமானார் வைபவம்

அவயவந் தோறு மழகுற வணிந்தங் கரிவைய ரணிமுலை யருந்தி
நவையறத் தவழ்ந்து தளர்நடை நடந்து நாடொறும் பேதைய ரிழைத்த
சுவையறச் சுவைசேர் சிற்றிலை யழித்துச் சுருதிக் டொடர்ந்துபின் செல்லக்
கவையறுகுணத்தா னுருளுறுசிறுதேர்கவின்பெறவோட்டி மீட்டுலாவி. (௬)

வேறு.

மாசற வளரு நாளின் மறையவர் விதித்த வண்ணம்
ஆசறு சவுளஞ் செய்தங் கலங்கலஞ் சோதி* மாநீடுந்
நேசமுப் புரிநூல் சாத்திப் பிரமசா ரியத்தைப் பேணி
யீசனா ரருளி னாலே யீரிரு மறைக ளோதி. (௧௩)

செருக்கிள ராழி சங்க மேந்திய திருமா லன்பா
லிருக்கொடு மூன்று மோதி யாவரு மிறைஞ்ச நின்றார்
மருப்பொலி குழலி னாங்கோர் மாசறு மயிலைப் பேசித்
திருக்கலி யாணஞ் செய்து சிலபகல் செல்லு நாளில். (௧௪)

மாதவன் வடிவைக் கூறு மன்னுசாத் திரத்தின் மீதே
காதன்மிக் குடைய வன்பாற் ற் காஞ்சிமா நகருட் ளெய்தி
யாதவப் பிரகா சன்பா லெலையறு கலைக ளோதிப்
பூதல மிறைஞ்சி வாழ்த்தப் பொருவற வாழு நாளில். (௧௫)

பாக்கியந் திரண்டா லன்னடி பான்மையா லினையாழ் வாரோர்
வாக்கியந் தனக்கன் றத்த மற்றவ னோடு கேட்பத்
தூக்கிய வுணர்வென் றில்லான் சுருதிச்சொல் லன்றி வேறென்
ருக்கியப் பொருளைக் கூற வாசறு மினையாழ் வாரும். (௧௬)

மற்றதைத் தட்டி யந்த மறைப்பொரு ளுளவா கூறக்
கற்றன னிவனோர் தேவ னெனவவன் கருத்து னோக்கப
பெற்றதில் வுலக முன்னைப் பெருந்தவ முடைய தென்ற
னுற்றவ னெறிக ளெல்லா வுலகமு மறிந்த வன்றே. (௧௭)

எண்ணருங் கலைகள் வல்ல யாதவப் பிரகா சன்பா
னண்ணியோர் மறையோன் கற்ற நான்மறை தன்னி லிந்த
மண்ணின்மற் றொருவர் காண வாக்கியத் தத்தர் தன்னைத்
திண்ணமா யுரைத்தா னென்னுஞ் சீருரை தேச மெங்கும். (௧௮)

அலங்கலங் கோதைமார்பில் என்றும் பாடம்.

அன்பன் என்றும் பாடம்.

பெருமான் கோயிலுக்கருகான திருப்புக்குழியிலே என்பது குருபரம்பராப்பாவம்.
திரண்டாலென்ன என்றும் பாடம்.

“ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்தம் பிரஹ்ம” என்கிற சுருதிவாக்கியம்.

ஆக்கிய பொருளை என்றும் பாடம்.

எம்பெருமானார் வைபவம்.

ஆனமை யரங்க மன்னு மாளவர் தாருங் கேட்டுத்
தேனமர் கமலத் தீரோன் சீபெரும் பூதூர் மன்னு
மானவா சூரிப் பிள்ளை மகனினை யாழ்வா நென்போன்
ரூனவ நேயா மிர்தத் தரிசனத் தலைவ நென்ன.

(கக)

சென்றுநா மவனைக் கண்டு திரும்பிட வேண்டு மென்ன
வன்றுதந் தாளின் முன்ன மாச்சரித் தவர்க ளோடுங்
கன்றுறை தலத்திற் கற்றாக் கருத்துடைந் தேகு மாபோ
லொன்றிய கருணை மிக்கா ரொளிவளர் காஞ்சி புக்கார்.

(உ௦)

ஆரூ ணிறைந்த சிந்தை யாளவர் தாரு மன்பாற்
பேரூ ளாளர் தம்மைப் பிராட்டிமுன் னிலையாப் போற்றிச்
சீருற வணங்கி யாங்கே திருவனந் தாழ்வான் கோயி
னோர்பெற விருந்தா ரெங்கே யவனென நினைவி நெண்ணி.

(உ௧)

இப்படி யவரும் வைக யாதவப் பிரகா சன்பாற்
செப்பருங் கலை ளோதூந் திரளுமந் றினையாழ் வாருந்
தப்பறு மவனுந் தோன்றத் தமரோடு மாள வந்தா
ரப்பொழு தவரை நோக்கி யருகினின் றூர்க ளோடும்.

(உ௨)

செப்புவா ருரைமி னிர்தத் திரளிடையினையாழ் வானூந்
தப்பறு கலைகள் வல்லா நெவனவ நென்னத் தக்கோ
யொப்பறச் சிவந்து நீண்ட வருவின னவன்கா னோக்கா
யிப்பொழு தென்றார் நின்றா ரிலங்குசீ ராள் வந்தார்.

(உ௩)

தேனமர் கமலக் கண்ணுந் திருந்துற நோக்கி யிந்த
மானுபா வன்றான் வந்தெம் மதத்தினி லுறுவா னுகிற்
போனகா லத்தின் மாறன் பொருவென வுலகை யெல்லா
மூனமி லின்ப வீட்டி லுறம்படி பண்ணு மென்ன.

(உ௪)

சிந்தனை செய்து நின்று திருமகள் கோனே யிந்த
வந்தமில் குணத்தி னானே யடியனேன் நனக்குப் பின்பிங்
கெந்தைநின் றரிசு னத்துக் கதிபனு யிருத்தி மண்ணோர்
பந்தமாம் பிறவி நீங்கிப் பரகதி யடையும் வண்ணம்.

(உ௫)

எண்ணின னடியே னிர்த விருநில முய்யும் வண்ணங்
கண்ணனே பவணஞ் செய்தென் கருத்திடர் கெடுப்பா யென்ன
வுண்ணெகி முன்பாற் போற்றி யோதநீர் வண்ண னார்க்குத்
திண்ணவினை ணப்பஞ் செய்து திரளொடுந் திரும்பிப் போனார்.

(உ௬)

ம்பெருமானார் வைபவம்.

போனவர் திரள்க னோடும் பூம்புன லரங்கம் புக்கா
ரீனாமி லீனையாழ் வாரும் யாதவப் பிரகா சன்பா
லானபல் கலையு மோதி யமருநா னொருநா ளாங்கே
மானவேற் சோழன் பெற்ற மடக்கொடி யொருத்தி தன்னை. (௨௭)

வேறு.

விதியாற் பிரம ராக்கதனங் கொருவன் விரும்பி மிகத்தீண்ட
மதியா னொருமற் திரவாதி யுண்டோ வீதும் மடக்கொடியைச்
சதியா முன்னந் தீர்ப்பதற்கென் றரசன் றேடத் தாரணியில்
முதியா ரரசன் முகநோக்கி மொழிவார் மன்னர் மன்னவனே. (௨௮)

வேறு.

யாதவப் பிரகா சன்மற் நியாவையும் வல்லா னந்தப்
போதமிக் கவன்பேர் சொல்லிற் போக்கரப் போயி தென்ன
வோதினர் மன்ன னன்றென் றொருவனை நோக்கி யந்த
வேதியாக் கிதனைக் கூறிக் கொணர்கென விடுத்து விட்டான். (௨௯)

மற்றவன் சென்று நின்றம் மந்திர வாதி யோடே
யுற்றமை யனைத்து மன்ன னோதிய வாறுங் கூறக்
கற்றவ னவனை நோக்கிக் கடுப்பினி லேகி நீயச்
சிற்றியற் பிசாசை மன்னன் நிருமக ளாரை விட்டு. (௩௦)

விரைவினும் போகச் சொன்னோ மென்றூரீ மீண்டு சென்றங்
குரையவை சொல்லா முன்ன மோடுமென் றுரைக்கத் தூத
னரசர்கோன் நிரும நெய்தி யத்திறங் கூறிப் பின்னவ்
விரைசெறி குழவி னானே மேவிய பிசாசி னோடே. (௩௧)

இன்னல்தேய் பிசாசே யுன்னை யாதவப் பிரகா சன்றூன்
மன்னவன் மகளை விட்டு மற்றொரு தலத்திற் போவான்
சொன்னனன் விரைவி லென்றான் தூதுவ னதுவு மாங்கே
தன்னிரு கரங்ே ாட்டித் தரணியுங் குலுங்க நக்கே. (௩௨)

யீங்கிரு ண்டா மெனச்சொலு மேழைப் பார்ப்பான்
றன்னீயீங் கிருக்க வேண்டா மென்றான் சொன்ன தன்னை
யுன்னை நான் வேண்டிக் கொண்டே னுரைத்துமீ னென்ன வோதப்
பின்னையுந் தூதன் மீண்டப் பிரமராங் கதன்சொல் லெல்லாம். (௩௩)

மந்திர வாதிக்க கோத மற்றவன் கோபுத் தோடு
மந்தரத் தமர ரேலு மடக்குவ னாற்ற லென்னச்
சந்தர மயிலைத் திண்டித் துயர்செயும் பிசாசின் முன்னே
வந்தனன் மந்தி ரித்த வாக்கொடு மறைகள் வல்லான். (௩௪)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

மன்னனுங் காண் நின்று மந்திர வாதம் பண்ண
வன்னமென் னடையாண் மேலே யணைந்தவன் பிசாசு பார்ப்பா
னென்னடா செவிக்கப் புக்கா யிதுவன்றோ வதுதா நென்ன
முன்னுற் றோதிப் பண்டே முடக்கிய காலே நீட்டி. (௩௫)

உன்னை யறியாய் பார்ப்பா னுருவெடுத் திங்கு வந்தா
யென்னை யு மறியா யென்றால் யானுனக் கஞ்சு வேனோ
பின்னை நீ மந்தி ரித்தென் பெறும்பயன் பரந்தா வென்ன
முன்னைநான் மறைகள் வல்லான் மூண்டமந் திரத்தை விட்டே. (௩௬)

பண்டுநான் யாவ னீயார் பசுருதி பிசாசே யென்னத்
திண்டிறன் மன்னன் முன்னே மந்திர வாதி செப்பக்
கண்டுகொ ஞுன்னை யென்னைக் கழறுவ நென்றப் பேயு
மொண்டொடி மேலே யேறி யுரைக்குமந் தணநீ முன்போர். (௩௭)

உடம்புநீ பார்ப்பா னானுற் றுனக்குமன் நெனக்கும் வந்த
நடுங்கிடா நன்மை பெய்து நானிலந் தன்னி லுற்ற
கொடும்பழி யிரண்டு நானே கூறுவ னிருந்து கேணி
யொடுங்கிய கருத்தாய் முன்ன மோங்குசீ ரரங்கந் தன்னில். (௩௮)

வேறு.

இருந்த பாக வதர்சிலர்க ளெழிலார் திருவேங் கடத்துறையுங்
கருந்தண் முகிலை யடிவணங்குங் காத லோடும் புறப்பட்டு
வருந்த நடந்து வரும்வழியின் மதுரார் தகத்துக் குளக்கரையில்
விருந்து சிலர்கள் சமைத்தளிப்ப வருந்தி யிருந்து விடாய்தீர்ந்தார். (௩௯)

சிந்தை குளிரப் புறங்குளிரத் திரளோ டெழுந்தேயவர்போன
ரந்தக் கரையி லொருபுற்றி லமர்வை நீயோ ருடும்பாகி
வந்த மேலோர் சேடத்தி லொன்றை நீயுன் லாய்க்கொள்ள
வந்த வுடம்பு பெற்றனைபா லீதுன் சென்ம பிதுவன்றி. (௪௦)

வேறு.

உன்னுடைச் சென்ம் முற்று முணர்ந்தெடுத் துரையா நின்ற
வென்னுடைச் சென்ம் தன்னை யாவதப் பிரகா சாகேள்
முன்னுடைச் சென்ம் நானோர் பிராமண னாகி மூவர்
தன்னுடை யருள்பெற் றுய்வான் றரைமிசை யிருந்தோர்வேள்வி. (௪௧)

பண்ணினேன் கன்மந் தப்பிப் படிமிசை யுடல்விட் டிங்கிப்
பெண்ணினை விதியாற் றீண்டும் பிரமராக் கதனு மானேன்
விண்ணினை நண்ண வெண்ணி வெகுண்டுபா தாலத் துற்றே
னெண்ணிய யாகத் தங்கோ ரெட்டனை யளவு கன்மம். (௪௨)

ஸம்பெருமானுர் வைபவம்.

தப்பிடச் செய்த வஞ்சத் தமிழனென் பட்ட கட்ட
மொப்பிலாய் கண்டா யென்ற லுரைத்திடும் யாகம் யார்க்குள்
செப்பிட வெளிது கன்மஞ் சிதைவற முடித்துக் கூட்ட
வப்பனே யரிது காணம் மறிவின லாயுங் காலே. (சு௩)

இறையும் பிழையா வகைபண்ணும் யாக மெவர்க்குங் கூடாதம்
முறையே செய்து முடிவுற்றற் பயன்மேன் முளரியயனுலகி
லுறையு மற்றை வினைதொலைந்தா லுடனே திரும்பு. மாதலினுன்
மறையின் முடிவில் வீற்றிருக்கு மாய னடியா. ரடிபேணி. (சு௪)

தொண்டு செய்து நிற்பவர்க் கெடர் செல்வச் சுகவீட்டி-
லண்ட ரேத்தும் படியடைவ ரடியா ரளவில் பிழைசெயினுங்
கண்டுங் காணுக் கண்ணுடையான் கமலக் கண்ண னிதினெளிதொன்
றுண்டு கொன்னிற் பவர்க்கவன்ற லுலகின் மேலோ ருலகுளதோ. (சு௫)

வேறு.

ஆங்கவன் றெண்டர் தொண்டர் தொண்டனென் றறைந்த மாற
னோங்குச் சருளை யெல்லா ஷலகமு மறியு நீயும்
யாங்குட னறிதி யந்தப் பத்தர்க் கிய்த்த சேடம்
பூங்கழல் விளக்குந் தீர்த்தம் புலவர்க்கும் புனித மன்றே. (சு௬)

உடும்புரு வாகி மண்மீ தொழிவிலா வஞ்சத் துற்ற
விடும்பையைக் கெடுத்திழ் மேலாம் யாக்கையைத் தந்த தந்தக்
கடுப்பசி யற்ற தொண்டர் தளிகையிற் கழித்த சேடத்
தடங்குமோ ரவிழிற் பாதி யெனில ஈரிய ரென்றே. (சு௭)

நானுனக் குரைக்க வேண்டா நான்மறை யறியு மன்றித்
தேனமர் சுமலத்தாரோய் சிந்தையி லுணர்ந்து நீயே
தானறி தக்கதன்றே தம்மையே யனையார் செய்கை
யூனமி லாநா. யென்ன வொண்டொடி யிடத்தில் வைகும். (சு௮)

பிரமராச் சுதனுங் கூறப் பிடியடி யென்று சென்ற
வுரமராச் சுண்ட தேரை யாடமன வொடுங்கி நின்ற
திரமராச் சிந்தை யோனுந் தெளிவுறத் தெளிந்து நின்ற
மரமரா மரங்க ளெய்த மாயவன் செயலு மன்னுன். (சு௯)

அடியவர் பெருமை தானு மாக்கிய யாகந் தப்பி
முடிவிலாத் துயரத் துற்ற முதியவன் நிறனு நோக்கி
நெடிதுபோ துணர்ந்து நின்று நீதியோர் நினை யொத்தார்
படிமிசை பொருவ ரில்லை யெனப்பல காலுங் கூறி. (சு௧௦)

தேனமர் துழாயான் ரெண்டர் சீபாதம் விளக்குந் தீர்த்தம்
போனகஞ் செய்த சேடம் புகித்தவர் தமக்கு மிவ்வா
றீனமாம் பிறவி யுண்டோ வியம்புதி யென்ன நின்றான்
மானமார் பிசாசு மற்றம் மறையவன் தன்னை நோக்கி.

(ருக)

நன்றுநீ கேட்ட தன்மை நவையிலாய் பசியி னாலே
சென்றற வருந்த லன்றித் திருந்திய ஞானத் தாலே
யன்றுற வருந்தப் பெற்றா லணைந்திடார் பிறவி யென்ன
வொன்றிய மறைகள் வல்லா னொக்குமென் றுணர்வா னோக்கி.

(ருஉ)

சீருறு நிலையா யிர்தச் சேயிழை தன்னை விட்டிங்
காருதச் சொல்லிற் போவா யறையென வந்த னாள்
னேருற நின்று கூற நித்தியர் தம்மி னின்பா
லேருறு சலைக னோதி யிருப்பதோர் திருப்பே ருண்டு.

(ருங)

அவனெனைப் போகச் சொன்னாற் போகின்றே னன்றி யிங்கே
சிவனயன் வரினும் போகே னென்றது செப்பப் பார்ப்பா
னெவனவன் காட்டா யென்ன வெழுந்தினை யாழ்வார் தம்மை
யிவனெனத் தூண்டிக் காட்டி யிணையடி யிறைஞ்சி நிற்ப.

(ருச)

எந்தையு மதனை நோக்கி யெங்கிருப் பாய்நீ யென்ன
வந்தமில் குணத்தா யிந்த வரசிடை யுறையே னென்ன
விந்தமா மயிலை விட்டிங் றேகுதற் கடையா ளந்தான்
வந்தநீ யுரைத்தி யென்ன மாசுறு பிசாசு கூறும்.

(ருர)

விசைசெறி குழலி னானை விட்டுநீ போகச் சொன்ன
லரசினை முறித்தப் பாலே யேகுத லடையா ளந்தா
மரைநெடுங் கண்ணற் கன்பா வென்றது வணங்க வாங்கே
தரைமிசை யிருந்த வேதத் தலைவனும் பேரிதி யென்றான்.

(ருச)

ஆங்கவன் வாக்கு விள்ளு முனமெழுந் தரசைத் தள்ளி
யோங்கிய பிசாசு போக வுலகையான் மன்னன் பெற்ற
பூங்குழல் வெள்கி யந்தப் புரத்தினுட் புக்காள் வையந்
தாங்குமோர் தரும வைப்போ விவனெனப் பலருஞ் சாற்ற.

(ருஎ)

எண்ணரும் புகழ்சேர் மன்னன் யாதவப் பிரகா சன்பி
னண்ணிய புலவர் பூதூர் நாதனை மகிழ்ந்தார் மீண்டப்
புண்ணியக் கெரிமுந்தி னோடும் புலவர்க டலைவன் போன
னுண்ணெகி முறிவின் மிக்க வேந்தனு முறையு ளானான்.

(ருஅ)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

2064
1723 9

இப்படி நிகழ்ந்த பின்னும் யாதவப் பிரகாசன்பாற்
செப்பரு மினையாழ் வாருஞ் சிலபகல் படிக்கு நாளிற்
றப்பற வொருநா வந்தத் தலைவனுக் கெண்ணெய் தேய்த்தா
ரப்பொழு தவனை நோக்கி யாசறும் பூதூர் வள்ளல். (ருக)

இந்தவாக் கியத்துக் கத்த மியம்புதி முதியோ பென்ன
வந்தவாக் கியத்தைக்* கூற வவனுமன் றதற்கு வாக்கில்
வந்தவா றொருபுண் சொல்லை வழுத்தமற் றதனைக் கேட்ட
வந்தமில் குணத்தி னானு மாருயிர் மிகவும் வாடி. (சு0)

இருகணீர் பெருக்க வாங்கேப் யாதவப் பிரகாசன்
மருளிரு துடையில் வீழ்ந்து சுறுக்கென வாரி பொப்ப
வுருவிட வவனு மஞ்சி யுத்தமா பூரை பென்பால்
வருகலை கற்ற லின்றே மாசிலா பகல வென்ன.† (சுக)

செப்பின னினையாழ் வாருஞ் சிலகலை யிவரிற் கற்றோ
மெப்படி பெண்ணும் போதி நீபென வியம்பி யன்றி
யப்புறத் தேக லீமை யெனமயிர்த் தொடரில் யானை
தப்புற நின்று வாடுந் தன்மைபோற் சலித்து நின்றார். (சுஉ)

அன்றவன் போதி பென்ன வருளிய பொழுதே தாமு
நன்றென வகன்றார் மாப னம்மையு மெடுத்தா னென்னச்
சென்றரு ளாராத் கண்டின் மஞ்சனஞ் சிறப்பி னோடு
மொன்றிய மனத்தர் சாலைக் கணற்றினி லுவந்து கோரி. (சுந)

தினத்தினங் கொடுத்து மாயன் றிருவடி வணங்கி யாங்கே
மனத்தினி லெழுந்த வன்பின் வாழ்ந்தனர் சிலநாள் வழுபு
புனத்துழாய் மாலை மார்பன் பூம்பொழி லரங்க மன்னி
யினத்திர னோடும் வாழு மெழிநிக ழாள வந்தார். (சுச)

எண்ணிய படியே பீர்த யாதவப் பிரகாசன்
எண்ணிய னினையாழ் வாரு நாரணற் கான வாற்றை
மண்ணினிற் சிலவர் கூறக் கேட்டுள மகிழ்ந்தன் பாலப்
புண்ணியக் கொழுந்து கேட்பப் போயிதைப் பலகா லோதி. (சுரு)

“தலய யதாகப்பாஸம் புண்டரீகமேவமகிணி” என்கிற சுருதி வாக்கியம்,
ததும்பியாங்கே என்றும் பாடம்.

“ஸர்வங்கல்விதம் ப்ராஹ்ம,” “நேஹ நானாஸ்திகிஞ்சந” இத்யாதி வாக்கியங்களை
வைத பரமாக யோஜித்து ஜீவப்ராஹ்மணைரக்யம் பரதிபாதிக்க, இவரும் அதை
ாகரித்து அவ்வாக்கியங்களை விசிஷ்டாத்வைத பரமாக யோஜித்து அர்த்தஞ்
ால்ல, அவனும் அதிசூபிதனும், ‘இன்று தொடங்கி என்னிடம் வாசிக்கவேண்டாம்.
முடைய புத்திக்குத் தகுதியான விடத்தேபோய் க்ரந்தம் கேளும்’ என்று போகச்
என்னுன் என்று குருபரம்பராபரபாவத்திலுள்ளது.

வருதியென் றருகே நின்ற மாசறு பெரிய நம்பி
திருமுக நோக்கிச் செப்பிச் சீர்பெறத் தாமுன் சொன்ன
சுருதியின் செல்ல வஞ்சு தோத்திரங் கொடுத்து விட்டா
நிருபதம் வணங்கி யந்த நம்பியும் விரைவி னேகி. (சுசு)

கண்ணனெம் பெருமான் வைகுங் காஞ்சிமா நகரு ளெய்தி
யுண்ணெகிழ் கருணை மிக்க வோங்குபூ தூரின் வள்ளல்
விண்ணவ ரிறைஞ்சச் சாலைக் கிணற்றினில் விரைநீர் கோரி
மண்ணவர் துதிப்ப வேகும் வழியினின் மகிழ்ச்சி யோடும். (சுஎ)
இருந்துதம் மாள வந்தா ரிசைத்ததோத் திரத்தை வாக்காற்
பொருந்துமே மூலகுந் தீசேர் பொன்மெழு காகும் வண்ணந்
திருந்துற வோதக் கேட்ட சீபெரும் பூதூர் வள்ள
லருந்தவ முடையார் முன்ன மருளிய பாட றம்மில். (சுஅ)

வேறு.

பிரமா சிவவென் றுலகேழும் பேச வினிய சுலோகத்தைத்
திரமாய்க் கேட்டன் றியோயாழ்வார் சிந்தை தெளியும் பயனுணர்ந்து
பரமாய் நின்ற வருளாளர் பாதாம் புபத்திற் பரிந்துருகி
மரமா யசைவற் றோர்கடிகை நின்றார் பகரு மறையவனே. (சுசு)

வேறு.

யாரிது பகர்ந்தா ரென்று ராளவர் தார்கா னென்று
சீர்பெற நம்பி செப்பச் சீபெரும் பூதூ ரானிப்
பார்மிசை யுண்டோ வந்தப் பத்தனைக் காண. லாமே
நேர்பெற வுரையீ ரென்ன நெகிழ்ந்தினை யாழ்வார் கூற. (எ0)

வேறு.

பெரியநம்பி யினையாழ்வீர் பிரமனரன் காண்பரிய
யரினையிறை விட்டகலா வாளவந்தார் தொண்டரொடும்
விரிபொழில்சூ ழரங்கத்தின் 'மேவுகின்றார் நீர்விரைவில்
வரிலவரைக் காணலா மின்றென்ன வஞ்சுத்துரைத்தார். (எக)
நன்றென்ன விளையாழ்வா ரக்கணத்தி னுரணன்முன்
சென்றந்த மஞ்சனத்தைத் திருவடியிற் பரிமாறி
வொன்றியசீ ரன்பினொடு முற்றிறைஞ்சி யாளவந்தா
ரென்றொருவர் தென்னரங்கத் திருக்கின்ற ராமவரை. (எஉ)

வேறு.

கண்டு வணங்கிப் புகழ்ந்தடிபேன் கடுப்பின் மீள வருகின்றேன்
கொண்டல் வண்ணு விடையென்னக் கோதில் பெரிய நம்பியொடு
மண்ட ரேத்தும் படிநடந்தா ரரங்க நோக்கி யந்நாளிற்
மொண்டர் சமாக்க னினிகமந் மாள வந்தா ரொண்கூயோன்.

வேறு.

சீரானுந் திருக்கோட்டி நம்பிதனைத் திருமலை
நேராக வாண்டாளை நிலையானுந் திருமலையி
லேரானு நம்பிதனை யழைத்தாங்கே யுடனிருத்தி
நாராய ணன்விட்டடை நண்ணுதுநா நீரெல்லாம்.

(எசு)

வேறு.

இருந்து பெரிய நம்பிதனை யினையாழ் வானுக் கிதங்கூறித்
திருந்து பகவற் சம்பந்தம் பண்ணித் திருமந் திரந்துயத்தைப்
பொருந்த வுபதே சித்திர்தப் புவிபை யுய்வித் திடச்சொன்மின்
வருந்த வேண்டா மென்பிரிவி லென்னத் தேற்றி வைத்திருமின்.

(எரு)

ஆங்க தற்பின் றிருக்கோட்டி நம்பி யினையாழ் வாருக்குப்
பாங்கிற் சரம சுலோகத்தைப் பாகம் வருத்தி யுரைசெய்க
வோங்கு திருமா றனையாண்டா னுன்பால் வைத்த தமிழ்வேதந்
தாங்கும் பொருள்க ளனைத்தையும்த் தலைவன் றனக்கே சாற்றிடுக.

(எசு)

அன்பு மிக்க திருவாங்கத் தரைய றிடத்தி லிரண்டுண்மை
முன்பு வைத்தோ மதையந்த முதல்வற் குரைக்கும் படிசொன்மி
னீன்ப மிக்க வான்மீகி யிசைத்த ராமா யணமனைத்தும்
பின்பு திரும லைநம்பி பிள்ளைக் கருள்க வெனப்பேசி.

(எஎ)

வேத நான்கு மிருடிகளும் விண்ணோர் குழுவு மிவணமென
வோத வரிய பரமபதத் துற்றார் மற்றவ் வருத்தத்தாற்
போத மிக்க தொண்டர்குழாம் புலம்பித் தேறி யவ்வுடலை
யேதங் கடியும். பிரமரதத் தேற்றி யிமையோர் மலர்தூவ.

(எஅ)

மாசி லாத வடவாற்றங் கரையில் வைத்து மறுவற்ற
தேச பொலியுந் தொண்டர்பெருந் திரளா யிருப்ப வக்கணக்கி
லீச னருள்சே ரினையாழ்வார் நம்பி யென்னு மிருவர்களும்
பேச வரியு திருக்கரம்பன் றுறையில் வந்து புறப்பட்டார்.

(எசு)

வந்தா ரிருந்த பெருந்திரளை மலர்க்க ணலே யுறநோக்கி
நந்தா ஞானச் செழுந்திரளாய் நமர்க ளிருந்த படியென்கொ
லந்தோ வென்ன வாளவந்தார் போன ரென்ற ரனைந்தவரச்
சிந்தா குலத்தாற் பெரியநம்பி தேசி காவோ வெனவிழ்ந்தான்.

(அ௦)

மண்ணிற் சோக மிகமேவி மயங்கி விழுந்தான் றனைத்தாங்கி
பெண்ணிற் பிறந்தா ரிறப்பர்களென் றிருந்து மிவையென் னம்பியென
விண்ணிற் றாய சொற்கொண்டு விளங்கு மினையாழ் வாரருகு
நண்ணித் தேற்ற வுடன்றேறி ஞாலம் போற்று மத்திரளில்.

(அக)

சென்ற ரந்த விருவர்களுஞ் செறிந்த ரதனு னினையாழ்வார்
குன்று ஞானக் கொழுஞ்சடரா மாள வந்தார் கோலத்தை
நன்றஞ் சிந்தை யுறவிருத்தி ஞான மூர்த்தி யுன்னோடே
யின்னோர் வாக்குக் கேட்டிடநான் பெற்றே னிலையென் றீடழிந்து. (அஉ)

சீரா ரரங்க நகர்க்கிடந்த திருமால் செய்த வுபகாரம்
போரா தோகின் நெனக்கென்னப் பூவை வண்ண னுடன்வெறுத்தங்
காரா வன்ப ராளவந்தார்க் கடுத்த கன்ம மமைத்ததற்பி
னேரா றினையாழ் வாருடனே மீண்டு காஞ்சிக் கேகினார். (அங)

வேறு.

ஆசிலாப் பெரியநம்பி முதலாய வன்பர்களுந்
தேகபொலி திருவரங்க நகரணைந்து சிலகால
மீசனரு ளால்வாழ்ந்தா ரந்நாளி லெழிற்காஞ்சி
மாசிலாத் திருநகரின் மன்னுமரு ளாளற்கு. (அச)

அன்பனார் திருக்கச்சி நம்பியெனு மருணுமத்
திற்புறுசொல் லுடையவனு யார்க்குமரி தாந்தவத்தை
முன்பியற்றிப் பிறந்தவனாய் மூவுலகுக் கோராணி
யென்பவனாய் நயிச்சியங்கள் யாவைக்கு மிருப்பிடமாய். (அரு)

வேறு.

பொய்ச்சார் வில்லா நிலையோனாய்ப் பூமி மேலந் தரசொர்க்க
மெச்சாந் கேத்துங் குணத்தினனாய் வேத நாதன் றன்னுடைய
வர்ச்சா வல்தா ரந்தனை யவதா ரம்போ லாக்குதற்கு
நற்சார் வுடைய நிலையோனாய் ஞான னந்த நலத்தினனாய். (அசு)

திருவைப் பொருந்துந் திருமார்பன் றன்னைச் சிந்தை யுள்வைத்து
மருவப் பட்ட மனத்தினனாய் வாக்கு மனமுஞ் செய்கையுந்தான்
கருவிற் புக்க நாண்முதலாய்க் கண்ணற் காக்குந் கருத்தினனா
யொருவ னுள்ள பேரருளா ருடனே மன்னி யிரவுபகல். (அஎ)

வேறு.

விலைவட்டஞ் சூழ்ந்தபுவி மெல்லியலான் மலர்மடந்தை
விலவட்ட விழிநீனை யுடனெடுமா லருணைக்கி
பாலவட்டம் புரிமாறி யவரோடு முரையாடிச்
சோலைவட்டக் காஞ்சிமா நகர்துதிப்பத்தொழுதமர்வான். (அஅ)

வேறு.

ஆங்கவன் றன்னைப் பற்றி யல்லுநன் பகலும் பேணிப்
பூங்கழ லிறைஞ்சிப் பூதூர்ப் புண்ணியக் கொழுந்தி தென்ன
வோங்குசி ரியோயாழ் வாருஞ் சிலபக லொழுகி வாழ்ந்து
பாங்குட னொருநா ளந்தப் பத்தனை நோக்கிச் சொல்லார். (அக)

இன்றெனக் கிரங்கி நீயே யின்னருள் புரிய வேண்டு
மொன்றிய கருணை வல்லா யெனவிவ ருரைப்பக் கேட்டு
நன்றிசேர் கச்சி நம்பி நவையில்சீர்ப் பூதூர் வந்த
மன்றல்சேர் கமலத் தாராய் மாசினுற் குலத்து மேலாம். (கூ0)

வேறு.

ஐய பிரம வைதிகத்தி லாசி லாத நிட்டையையுன்
மெய்யி லுடையை யத்திறத்தா லதூநீ செய்ய விரும்பிடினும்
வைய மடாது வைதிகர்க்கு மற்றத் தொழிலென் றுரைக்குமென்ற
செய்யுங் கரும மன்றிதூநீ செப்ப வேண்டா மெனச்செப்பி. (கூக)

போனா னன்று திருக்கச்சி நம்பி யதற்பின் பூதூர்வாழ்
தேனார் கமலத் திருத்தாரான் சிலநா ளவன்பின் சென்றவனோ
டானா தமர்ந்தா னதிலொருநா ளருளா ளற்குச் சிலநினைவு
தானாய் நினைத்துத் திருக்கச்சி நம்பிக் கதனைச் சாற்றுவான். (கூஉ)

எம்பி சிலசொ னினைத்தனனான் ஞான மிக்கா யுன்னுடைய
தம்பி ரானோ ட்லைவகேட்டுச் சாற்ற வேண்டு மடியேற்கா
யெம்பி ரானீ யெனச்செப்பி யினையாழ் வார்போய்த் தண்டமிட
வும்பர் புகழுந் திருக்கச்சி நம்பி நன்றென் றுவந்தேகி. (கூங)

வேறு.

பேரரு ளாளர் முன்பு பேணியெய் போதும் போலச்
சீரரு ளெய்தி நின்று திருவால வட்டந் தாங்கி
யாரரு ளோடுஞ் சேவித் தமர்ந்தன னவனை நோக்கிப்
பாரருட் பன்றி யாகி யிடந்தவர் பகர லுற்றார். (கூச)

மன்னுசீர்க் கச்சி நம்பி வதனமு மனமுங் கண்டா
லென்னிடை யொன்று கேட்பா னெழும்பிய நினைவு போன்ற
துன்னுடைக் குறிப்பி லென்ன வோதநீர் வண்ணர் கூறப்
பன்னரும் புகழ்ச்சேர் நம்பி பணிந்திவை பகர லுற்றான். (கூந)

வேறு.

அக்கும் புலியி னதனாழ்முடை யரனார் துயர மறுத்தவனே
யொக்குந் துய்த்த பைக்குறையி லுடையா னறியாச் சரக்குளதோ
தக்க பூதா ரினையாழ்வார் தமியேன் சிலது நினைக்கின்றேன்
றொக்க புகழாய் திருமாலைக் கேட்டின் றென்பார் சொல்லென்றார். (கூசு)

அதுவே சொல்ல வுன்னியது மடியே னென்ற னாசில்லான்
மதுவார் துளபத் திருத்தாரான் மற்றை நம்பி முகநோக்கி
முதுவே தத்தின் முடிவுணர்ந்த முதல்வா பூதா ரினையாழ்வா
னிதுவே நினைந்தா னதுகேட்டி யென்னப் பின்னு மிசைக்கின்றான். (கூ௭)

செப்பு மந்த வினையாழ்வான் சேடத் துவத்தி னுடன்பிறந்தா
னெப்பி லாத சிந்தனையி லெனையே பரமென் றுணர்ந்திருப்பான்
றப்பி லாத நாமுன்பு சார்தி பனியா முனிபக்க
லப்ப வோதி யிடும்படிபோற் சகல கலையு மவரவர்பால். (கூ௮)

ஓதிப் பூத மைந்திடமா முடம்பு முயிருந் தத்துவமும்
பேதப் படுத்தித் தன்னுள்ளே யெல்லா மறிந்து பிணக்கற்ற
மாதக் கோனா யிருந்துநமைக் கேட்டான் மனத்தி னினைவுதனைப்
போத மிக்கா யுரைக்கின்றேன் கேட்டின் றவற்குப் புகலுதியால். (கூக)

செப்பு கின்ற பரத்துவமும் யாமே யென்னச் செப்புதிவே
றொப்பி லாதாய் தரிசனமும் பேத மென்றே யுரைத்திக
தப்பி லாத வுபாயமதும் ப்ரபத்தி யென்றே சார்நிக
வப்ப புகல்க விவையன்றி நினைவும் வேண்டா மந்திமத்தில். (கூ௦)

இந்தச் சரீர வவதானந் தன்னி லிசையு மோக்கமது
மந்த மில்லிக் குணத்தினனுக் காசா ரியனும் பெரியநம்பி
சிந்தை யுள்ளே யிவையெல்லாந் தெளிந்து நோக்கி யினையாழ்வான்
முந்த நினைந்தா னிவையிவையே மொழிந்து வருந் போயென்றான். (கூ௧)

என்று மாய ன்ருள்செய்ய விற்ப துன்ப மிரண்டுமற
நின்ற நம்பி நெடுமாலை நெகிழ்ந்த வன்பால் விழுந்திறைஞ்சிச்
சென்று பூதா ரினையாழ்வார் சேருந் தலத்தி லனைந்திடலு
மன்றல் கமமுஞ் செழுங்கமல மாலை மார்பர் வணங்கினார். (கூ௨)

வேறு.

நம்பியு மந்த மறையவன் கழலி னவையற வணங்கினின் னினைவை
யம்புயக் கண்ண னருளின னிவையோ நினைந்தவை யாசிலா யென்ன
வெம்பிரா னுரைத்த படியெலா முரைப்ப விலங்குசீர்த் தயர்த ராமன்
றம்பியாய்ப்பிறந்தானொக்குமென் றிறைஞ்சித் தாமரைக்கண்ணீர் யென்ன.

திருந்திய கருணை நம்பியை வியப்பத் திருக்கச்சி நம்பியும் பூதூர்ப்
பொருந்துசீர் மறையோ னுள்ளமு மாயன் பொருவருந் திருவுளக் கருத்த,
மிருந்தமை நோக்கிச் சிந்தையுட் களித்திங் கிவனுமோர் திருவுவ தார
மருந்தவ முலகஞ் செய்ததின் பொருட்டா லவதரித்தனனெனவகத்துள்.()

உன்னியின் டிருத்தி யொப்பிலா யென்ன வோதநீர் வண்ணனா ரிடத்தின்
மன்னினுன் முன்போற் றிருக்கச்சி நம்பி மாசறுஞ் சீபெரும் பூதூ
ரென்னுநன் எனரிற் றிருவவ தரித்தா ரெண்ணுவா ரீங்கிவன் சேடந்
தன்னைநா மருந்தி யாருயி ரதனைத் தரையிசைப் பவித்திர மாக்கி. (க0௫)

பின்புமா லருளும் பெரியநம் பியைப்போய்ப் பேணுத லியல்பெனநினைந்தங்
கன்பினு லோங்குந் திருக்கச்சி நம்பி யடியினை நாடொறும் வணங்கி
யென்பெலா முருகப் பின்செல்வார் பூதூ ரெம்பிரான் றிருக்கச்சி நம்பி
துன்பிலா நிலையாயடியனேன் செய்யும்பணியைநீ சொல்லெனத் துதித்தான். (க0௬)

வடிவினாற் குணத்தா லொப்பிலாப் பூதூர் வள்ளலு நம்பியை நோக்கி
முடிவிலாப் பத்தி வாரிதி யனையாப் மூங்கரின் மூங்களுய்க் கழியு
மடியனே எனத்திற் பொன்னடி சார்த்தி யொருபக லமுதுசெய் தருளில்
விடியுமென் மாயா கங்குலென் றிசைத்தான் விளங்குசீர் நம்பியும் விளம்பும். (க0௭)

வேறு.

உன்னுடைத் தளிகைச் சேடத் தோரவி முருந்தப் பெற்றா
லென்னுடைச் சென்ம மென்னைச் சார்ந்தவ ரெலையி றீமை
மன்னுடை யிராமன் செய்ய மலரடித் துகள்சார் கல்லின்
றன்னுடை மேன்மை யன்றோ தமியனேற் கெய்தப் பெற்றால். (க0௮)

என்றதற் கிசைந்து நம்பி யியழ்பிட வினையாழ் வாரு
மன்றவை யின்று வேண்டும் வருதிநீ நம்பி யென்னச்
சென்றன ரகத்துத் தாந்தந் தேவியர் தம்மைக் கூவி
யின்றுநான் விருந்து நம்பிக் கிடும்படி யிசைந்து போந்தேன். (க0௯)

நறுமலாக குழலி னானே நாரண னுருவா மந்த
மறுவறு குணத்தி னானே மானிட னெனவெ ணுதே
யறுவகைச் சுவையி னுன்கு விதத்தினி லன்பாற் பேணி
யுறுகறி யமுது மிக்க போனக முண்டாக் கென்ன. (க10)

வேறு.

செப்பி நம்பி வரும்வழியை நோக்கி யிருந்தீர் செழுமறையோ
ரொப்பி லாத திருக்கச்சி நம்பி யோத வண்ணரிடைத்
தப்பொன் றின்றித் தனக்கடுத்த தொழில்செய் தாங்கே தானமா
வப்பன் கச்சி யருளாள னவனை நோக்கி யறைகின்றான். (க11)

வருந்தும் பிறவித் துயர்கடந்த மைந்தா விப்போ தோரகத்தில்
 விருந்துண் பான்போ கின்றவன்போ லிருந்த துன்றன் மெய்க்குறிப்பு
 திருந்த வுறைய தியாவரிடை யென்று கூறத் திருமாலே
 பொருந்துமன்பி னினையாழ்வார்பணித்தா ரொப்பிப் போந்தனனால். (ககஉ)

என்று நம்பி தொழுதுரைப்ப வீரே மூலகு முண்மீழ்ந்து
 நின்ற மாயன் கட்டுரைப்பா னீதா னவன்றன் சேடத்துக்
 கன்று விரும்பி யொப்பினையவ் னினையாழ் வானு நின்கலத்தி
 னன்றி சேரு முச்சிட்ட நயந்து கொள்ள நினைக்கின்றான். (ககங)

வேறு.

மருவருங் குணத்தி னானே மற்றவ னென்னைத் தாங்குந்
 திருவனந் தாழ்வா னாகுந் தெசாதன் மகனாய் நான்முன்
 பொருவரு மயோத்தி தன்னிற் போந்தநா ளெம்பி மாரா
 மிருவரோ டொருவ னான விலக்குவ னினையாழ் வானாய். (ககச)

மன்னினு னவனின் சேடம் வாய்க்கொளல் பழுதம் மேலோன்
 பொன்னடி வருந்த விங்கே போதுவா னின்னைத் தேடிப்
 பன்னருங் குணத்தாய் வேறோர் நெறியினிற் பரிவா லேகி
 யன்னமென் னடையான் மற்றவ் வந்தான் நேவி தன்னை. (ககரு)

வேறு.

அன்பினால் வணங்கி யடிகில்கேட் டருந்தி யாங்கவன் றிரும்புமு னீயு
 நின்பசி தணித்து விரைவினில் வருதி யென்றிறைநின்றருள் புரிய
 வென்பெலா முருகிக் கண்கணீர் கலுழ மாயவ னினையடி யிறைஞ்சிடி
 புன்புலன் கடிந்த சிபெரும் பூதூர்ப் புண்ணியன் வருநெறி யன்றி. (ககசு)

மற்றொரு நெறியி லேகின் னம்பி யாண்டையின் மறையவன் நேவி
 யுற்றசீர்விருந்துசமைந்ததென்றுரைப்பவுலகெலாந்திருத்துதற்குதித்தா
 னற்றவ முடைய நம்பியைக் கொணர்வ னானேன, வெழுந்துள வஞ்ச
 மற்றவ னமரும் பேரரு ளாள் ஈருகிலென் றாங்கெழுந் தருகி. (ககஎ)

தேடினா ரெங்கே நம்பியென் றவருஞ் செங்கண்மால் கோயிலு ளெங்கு
 நாடினா் காணா் திரும்புமுன் போன நம்பியு மவர்மனை நோக்கி
 யோடினா் வாசற் புறத்தினிற் செறிந்தாங் குள்ளம் ரோவிய மனையா
 டாடொழு தன்னே வருந்தினேன் பசியா லெங்குளார் தலைவரென் றிசைத்தான். (ககஅ)

அத்திறங் கேட்ட வருந்தி யனையா ளாக்கிய விருந்தினை யருந்த
 "மெய்த்திற முடையீ ரும்மையே நாடி வேதியர் தலைவனா் போனா்
 பொய்த்திற மில்லா'ரிக்கணம் வருவ ரென்றன் புண்ணியம் போல்வாள்
 சித்திர நெறியேர் சுச்சிரம் பியுமச் சேயிழை யாளொடுஞ் செப்பும். (ககஆ)

அன்னையே யனையாய் பசியினு லடியே னுருயிர் வாடினேன் மிகவும்
பின்னையென் னுதே யிக்கணத் துதவப் பெற்றந்தே யமையுமென் றுரைப்ப
மின்னையே யனையா டளிகைபோட் டன்பின் வேண்டிய போனக மளித்தா
டன்னையே யனையான் விரைவினி லருந்தித் தளிகையு மாற்றியத் தலமு

வேறு .

விரைவினிற் சுத்தி பண்ணி விண்டுவிண் கோயில் புக்கான்
புரையிலா மனத்தாள் வந்து போனகஞ் செய்து போன
தரைமிசைப் பின்னுந் தானுஞ் சாணிரீர் தெளித்தா டைய
னிரையுறு துவலை மேலே தெறிப்பவந் நிலையி லேகி. (கஉக)

தடம்புன லாடி மீண்டு தையலு மகத்தில் வந்தா
டிடம்படு பூதூர் வள்ள றிருக்கச்சி நம்பி தன்னை
நடந்துறத் தேடிக் காணு தக்கண மனையி னண்ணி
மடந்தையோ டிங்கே நம்பி வந்தனன் கோல்லோ வென்ன. (கஉஉ)

அன்னமென் னடையாள் செப்பு மரும்பசி யுடைய ராகி
யென்னுட னடிகில் கேட்டா ரீந்தன னருந்தி யாங்கே
மன்னிய தளிகை யோர்கை மற்றொரு கையாற் சுத்தி
பின்னுறச் செய்து போன ரென்றனன் பிரம னொத்தார். (கஉங)

கேட்டதி லுள்ளஞ் சோர்ந்து கெடுத்தனை தளிகை யெங்கே
போட்டனன் கொல்லோ வென்னப் புறம்புட னுள்ளு மிக்க
தோட்டமுந் துரவு நாடிக் கண்டிலர் சுருதி வல்லார்
நாட்டமுந் தகத்தி னெய்தி மனைவியை வெறுத்து நோக்கி. (கஉச)

விருந்தவர் ருந்திப் போன பின்புநீ விரைவி னேகிப்
பொருந்துநீ ராடி யிங்கே புக்கீகா ரணமென் னென்று
ரருந்ததி யனையான் மேலோ யாங்கவன் சுத்தி பண்ணித்
திருந்திய தலத்திற் பின்னான் மெளித்திடத் துவலையென்பால். (கஉரு)

தெறித்திட வதனு னானுஞ் சென்றுநீ ராடி வந்தேன்
பொறித்தவல் வினைக ளற்றீ ரென்றவன் புகலக் கேட்டங்
கெறித்தெழு கனலிற் சீறி யானவன் றளிகைச் சேடங்
குறித்திவண் டிரியச் செய்தாய் குற்றமொன் றீகா நின்றால்

வேறு .

உண்டாய்த் தணங்கே குலமேலிட் டுணரு முணர்வா லுதியங்கள்
கண்டார் யாவர் தாந்தம்மைக் கடையா யெண்ணிக் கணிப்பிறந்தோ
ரெண்டா னின்றிப் பலகுலமா யாக்கை தாங்கும் வேதனைமா
றெண்டாய்த் தொண்ட ருடன்கலந்தா லன்றோ கிரங்கு சுகந்தியார். (1)

முன்னை மறையோர் நான்கினுறு முடிவு மிதுகாண் மொய்குழலே
யுன்னை வேண்டி யுரைக்கின்றே னொருநா ளிவணங் குலவீற்றை
பென்னை வேண்டிப் பாகவத ரிடத்திற் காட்டா திருத்தியென
நின்னை நோக்கி யினையாழ்வார் விளம்பி விண்டு வருள்செய்த. (கஉஅ)

வேறு.

குருமணி யாய பெரியநம் பியைப்போய்க் கூடுதல் வேண்டுமென் றருள்சேர்
திருவுளத் தெண்ணித் தென்றிசை நோக்கி நடந்தன னிந்திர சித்தை
யொருதிறற் கணையா லறுத்தறங் கர்த்திங் குவரிசூழ் பூமிவான் முழுதும்
பொருவருந் தன்சீர்ப் புகழினை நிறுத்திப் புங்கவன் புலம்பமுன் போனான்.

வேறு.

அப்படி நிகழு நாளி லரங்கமா நகரந் தன்னி
லொப்பிலா வான வந்தா ரோங்குசீ ரடியி னானந்
தப்பற மன்னி வாழு முதலிக டம்மி லொன்றாந்
செப்பமார் பெரிய நம்பி தன்னொடுஞ் செப்பு கின்றார். (கஉ௦)

வேறு.

ஆசிலா நம்பீநம் மாளவந்தார் பூதூரிற்
நேசுறுசீ ரினையாழ்வார் தெரிசனத்துக் கதிபரெனப்
பேசினார் நம்மோடும் பின்பணைந்து கடாக்கித்தா' ~~சீசு~~
ரீசனார் திருவருளா லவரிசைத்த வின்னுரையும். (கஉ௧)

வேறு.

பொய்யா காசு நீயின்னும் போயப் புலவன் றனக்கருள்கள்
செய்யா நின்ற யெனிலிந்தத் தெரிச னத்துக் கோருறுதி
மையார் கண்ண ளலர்மீதின் மங்கை முதலும் மாநிலத்தி
லையா கேட்டி யாளவந்தார் வரையி லுள்ள வாசிரியர். (கஉ௨)

பண்டு பண்ணப் படிபண்ணிப் பாரை முழுது முய்வித்தா
யண்டர் புகழும் பெரும்புகழா யேகென் றனுப்பி யருளவவர்
புண்ட ரீகப் பதங்களினும் புலன மனைத்து முண்டுறங்குங்
கொண்டல் வண்ணன் றுள்களினுங் குழைந்து வணங்கிப் பெரியநம்பி.

விரைவா லேகி யினையாழ்வார் மேவுங் காஞ்சி நகரணைவான்
வரையார் மாட மாளிகைசூழ் மதுரார் தகத்தின் மன்னிவளர்
திரையா ரேரி காத்தபிரான் றிருமு னெய்தி யிருந்தனர்முன்
புரையா நின்ற வினையாழ்வா ருவப்போ டன்றத் திருநகரில். (கஉ௩)

வந்தா ரெதிர்கொண் டிருந்தவரை மலர்க்க ணுலே யுறநோக்கி
யெந்ததும் சரண மெனப்பணிந்தின் றிரங்கி யருளீர் யெனக்கமரர்
சிந்தா மணியே யெனப்போற்றச் சீரார் பெரிய நம்பிதிரு
ந்தா விளக்கா மினையாழ்வார் முகத்தை நோக்கி நவில்கின்ரு... (கநரு)

வேறு .

எண்ணியின் றுனக்க தீவா நெய்தினே னினையாழ்வானே
பண்ணிய பாவ முற்றும் படிமிசை யகல்வித் தோங்கும்
புண்ணிய கோடி யென்னும் பொருவரும் விமானப் பாங்கி
னண்ணிமுன் னுள வந்தார் நம்பிடை யுனக்கு வைத்த. (கநகூ)

உறுதியை யுரைக்கின் றேனா னுத்தமா கருத்தாற் பேணிப்
பெறுதியென் றருளிச் செய்தான் பெரியநம் பியுநால் வேதத்
தறுதியை யுணர்ந்து நின்ற வாசறு பூதூர் வள்ளன்
மறுமொழி யிவையின் றந்த நம்பிபால் வழுத்த லுற்றான். (கநௌ)

தேவரீ ரடியேன் றன்னை யாளவந் தார்பாற் சேர்க்கப்
பூவடி வருந்த வந்து புன்மையே னோடு மீண்டு
மூவரும் வணங்கி யேத்து முதல்வள ரரங்கந் தன்னுண்
மேவுமு னுள வந்தார் வீட்டைந் திட்ட தன்மை. (கநஅ)

வேறு .

அறிந்தருளு மெய்யடியே னுக்கையுயிர் தொந்தமறப்
பிறிந்தழியுந் தன்மையினைப் பேதையேன் பேசுவதென்
றிந்துவிழு மிவ்வுடம்பி னிலையாமை மகிழ்மாறன்
சுறிந்தமின்னி னிலையிலதா மென்னமுனஞ் செப்பியதும். (கநகூ)

ராய்யாதே யதனாலே புலையேனை யிப்பொழுதே
யையாரீ யங்கிகரித் தருள்கவென வடியிணையைக்
கையார்ந்த மலர்தூவிச் கண்கள்பனி நீர்ததும்ப
மெய்யார்ந்த சிந்தைஊ னுமேதினியில் விழுந்திறைஞ்ச. (கச௦)

பெரியநம்பி யதுகண்டு பேரருள்கூர்ந் தருகனைத்திட
டரியதன தாருயிரோ டொன்றாக வெடுத்தினைத்து
விரிபொழில்சூ ழரங்கநகர் விட்டுயரும் வீட்டைந்த
வுரியவரு ளாளவந்தார் திருவடியை யுவப்பினெடும். (கசக)

பற்றென்ன முன்புரைத்துப் பகவற்சம் பீந்தத்தான்
முற்றுமுன முடையவற்கம் முகுத்தத்தி லவைபண்ணி
யுற்றருரு பரம்பரையைத் துய்த்தினெடு முபநேசித்
தற்றமற வாளவந்தார் தமக்களித்த பொருளனைத்தும். (கச௧)

ஒன்றொழியா தருள்செய்தங் கோங்கியசீர்ப் பெரியநம்
யன்றதற்பி னினையாழ்வா ரோடுமவை யறைகின்ற
னன்றிசெறி மனத்தினனே நாட்டார்க்கா பிராகவனார்
வென்றிதரும் பரதாழ்வார் திருமுடியில் வேதார்தம். (கசா௩)

செப்பரிய திருவடியார் மரவடியைச் செறிவித்துத்
தப்பின்றி வனம்புக்க தன்மைபோ லாளவந்தா
ரொப்பரிய திருவடியை யென்றலைமே லுனக்காக
வப்பொழுதே வைத்தகன்ற ரதுநீயு மறிகுதியால். (கசாச)

வேறு.

என்றிவை பெரிய நம்பி யியம்பிட வினையாழ்வாரு
நன்றிசேர் கருத்தி'லந்தப் பொருளெலா நயந்து கொண்டங்
கொன்றிய காத லோடு முத்தமக் குருவை நோக்கி
நின்றமூ வகையா லந்த நினைவுறு பொருளைக் கேட்பார். (கசா௫)

அருளுறு சிந்தை யெந்தா யறைந்தவிப் பொருள்கட் கெல்லார்
தெருளுறு பிரமா ணந்தா னேததைச் செப்பிப் பின்பென்
மருளறப் பிரமே யத்தை வாக்கினன் மொழிதி மாயை
யிருளறு பிரமா தாக்க'னியாரதை யியம்பு கென்றார். (கசாசு)

என்றிவை யினையாழ்வாரன் றியம்பிடப் பெரிய நம்பி
நன்றுநன் றன்பு நீபோர் ஞானத்தின் கொழுந்தோ வென்ன
வொன்றிய காத லோடு முவந்துநீ கேட்ட வெல்லா
மின்றுனக் குரைக்கின் றேன்கே ளெனவிளித் தியம்ப லுற்றார். (கசா௭)

வேறு.

து கின்றேன் பிரமாணந் தன்னை முன்பி லுத்தமர்கள்
வத நான்கிற் பலகலையில் விரிந்து குவிந்து திரண்டபொருண்
ராத வன்பேர் சொல்லுமதே மைந்தா வோத்தின் சுருக்கென்ற
தின் பயனும் பிரமேயந் தனையுங் கேட்டி யிசைக்கின்றேன். (கசாஅ)

யந்த நாம முடையவாநம் மத்தி கிரிய' லருளவளர
ந்த வுலகத் தவருய்ய வெடுத்த வாழி சங்கிடுநெடு
ந்த'நின்ற திருமாலா முத்தி வித்துக் காதவனை
ந்த மறவிவ் விரண்டுமுறும் பிரமா தாநீ யெனப்பகர்ந்தார். (கசா௯)

வேறு.

ததிரு மொழிகண் மூன்றையுங் கேட்டாங்கன லுறுமெழுகெனக்கரைந்தோ
த்தர மின்றி விழிகணீர் சொரிய வுரோமங்கள் சிலிர்ப்பமெய் விதிர்ப்பச்
த்திர வருவ மிதுவென நின்றான் சிறிதுபோ தயோத்திமன் னவற்குப்
த்திர னாகி முன்பவ தரித்தான் புந்தியி லுணர்ந்திணு புகல்வான். (கசா௦)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

வேறு.

பங்க மில்லா மறைமுடிவிற்பரத்து வத்தைப் பாரிடையே
சங்கை தீர வெடுத்தினிதாய்ச் சாற்ற வல்ல தேசிகளு
ரெங்கள் கோவே யெனக்கென்ன விதயத் தெண்ண விங்குவரைத்
துங்கக் கடலைக் கடைந்தபிரான் சொன்னான் முன்பித் தூயவரும். (கரு௭)

வேறு.

இன்றெனக்குரைத்த மந்திரந் தனக்கிங்கிசைந்தநற் பொருளெது வென்ன
நன்றிசே ரத்தி கிரியினி லாழி நலந்திகழ் சங்கமு மேந்தி
நின்றநந் திருமா லென்றன னிருவர் நிலைமையு நேர்பெற நோக்கி
லொன்றெனும் படியா யிருந்ததின் றந்தோ வோங்குசீர் விட்டுணு சித்தன்.

திருமொழி தன்னிற் பீதக வாடைத் தேவனே தேசிக னுருவா
யிருநிலத் துற்றுனென் றுரைத் திட்ட வீன்சொலை யின்றிவண்டெளிந்தேன்
மருவிய பெரிய, நம்பியாய்த் தோன்றி வையக மனைத்தையுந் திருத்துங்
குருமணி யாகிப் பேரரு ளாளர் குவலயத் தவதரித் தகையால். (கரு௩)

எனவுணர்ந் திருந்த தேசிகக் குன்றி னிணையடி முடிமிசைத் தரித்துப்
புனைமலர்த்துழாயாய்குருமணி யுருவாய்ப் போந்தனை யோவெனப்பலகான்
மனமுற நிறைத்த வன்பினால் வணங்கி நின்றனன் வையக முய்ய
வினமொருசனனமெடுப்பென்னெறெடுத்தவிலக்குவனம்பிபின்னிசைப்பான்.

இரைக்குமேழ் கடலு மணுவெனப்பெருகுமின்பவாரிதிப்பெரும்புனல்சேர்¹
திரைக்கணய்ச் சழிக்குஞ் சழிக்கண யமருந் தெள்ளியோய் கேட்டிநான் முன்ன
முரைத்தமா ப்ரமாண மதுதனக் கத்த மோங்குசீர்ப் பிரமேய மதனை²
நிரைத்தமா மாடக் காஞ்சிமா நகரு ணீபுகுந் தனுபவித் திடுவான். (கரு௫)

வேண்டுமென் றெழுந்து சீபெரும் பூதூர்விமலனைத் தன்னுடன்கொண்டங்
காண்டிவிட் டேகிக் காஞ்சிமா நகரி லணைந்தரு ளாளரைக் காட்டிப்
பூண்டகா தலனே பிரமேய மிதுவாம் புரையறப் பற்றுதி யென்ற
ண்டகை மணக்கா னம்பியு மன்பி லாளவர் தார்க்கரு ளோடும். (கரு௬)

மதுவிரி துழாயா னரங்கமா நகரின் மன்னுசீ ரரங்கனைக் காட்டி
யிதுபொரு ளுங்கண் முன்னுளோர் வைத்த வெலையறு மிருநிதி யென்னு³
முதுமொழி யொப்பக் கூறினா னம்பி முத்திவித் தாமினே யாழ்வான்
பதுமனைப் படைத்தான் நிருமுடிமுதலாய்ப் பங்கயப் பாதுகை வரையாய்.

அன்பினான் மருவி யனுபவித் துள்ள மனலுறுமெழுகென வருகி
முன்புரானினைத்தரினைவெலாமுரைத்தமுதல்வனைசரணெனப்பணிந்தான்⁴
புன்புலா னுகரு மரக்கர்கள் குலத்தைப் பொடியெழச் சுசுசரந் துரந்தான்
றன்பினாய்ப் பிறந்தன்றிந்திரன்பகைஞன் றன்னை யும்பின்னை யுந்தடிந்தான்.

எம்பெருமானார் வையவம்.

வேறு.

ஒப்படியே மடைமாறப் பத்தியினு விளையாழ்வார்
செப்பரிய சிந்தையினுச் சொல்லினுச் செய்கையினுன்
ழப்பொழுது மனுபவித்து மூவிரண்டு திங்களவ
னெப்பரிய பெரியநம்பி யுடன்வாழ்ந்தா ரந்நாளில். (கருக)

பெரியநம்பி யன்பின்மிகும் பேரருளா லாங்கவர்க்குத்
தரிசனத்தி னெறியனைத்துஞ் சீர்பெறவாங் கெடுத்தோதிக்
ரியநிறச் செய்யவாய்க் கமலநய னத்தழகா
ரியையினை யாழ்வார்த மகத்திலுறப் பதிவித்தே. (கரு௦)

வகினு ரறுதிங்கண் மலர்மகள்கோன் றரிசனத்தின்
சய்யநெறி முறைகேட்டுச் சீபெரும்பூ தூருறையு
மயனுள முகந்தருளி யாருயிரும் பாக்கையும்போ
ய்யுநெறி யவைகாட்டு மறையவனோ டுடன்வாழ்ந்தான். (கருக)

பதமறு மிளையாழ்வார் பெரியநம்பி யென்றுரைக்கு
ாதவஞ்சேர் நிலையினரு மறுவறுசீர் நயிச்சியத்தா
லாதுமுட விரண்டாகி யுயிரொன்றாய் வாழ்நாட்
பாதமிகும் பெரியநம்பி மனையாட்டி பூதூரில். (கரு௨)

வந்துதித்த விளையாழ்வார் மனையாட்டி யென்றுரைக்குங்
ந்தமிகும் பூங்குழலா ரிருவர்களுங் களிகூர்ந்த
ந்தையரா யொக்கலைமேற் நிகழ்செம்பொற் குடமேந்தி
ந்தநிலத் தொருகிணற்றி லிரும்புனலுக் கேகினார். (கரு௩)

சென்றுசெழும் புனல்பெருகிச் செறிகிணற்றின் றிண்கரைமே
நின்றிறைவைத் தோண்டியினி னெடுத்தாம்பை யுறப்பூட்டி
ன்றுவிடுத்த ரும்புனலை யலைத்தெற்றி யுறமுகப்ப
வொன்றுசென்றங் கொன்றோடே யுறக்கலந்து பிரிவுறலும். (கரு௪)

வேறு.

ஜண்டகை யானையாழ வாராதந் தேவியா ரதுகண் டந்தத்
தாண்டியை யுடைத்துப் போட்டுச் சுரந்தெழு வெகுளி யோடு
ண்டுதம் மகத்துட் புக்கு வேறொரு தோண்டி கொண்டு
ண்டதங் குலத்தைப் போற்றிப் புனன்முகந் தகத்துட் புக்கார். (கரு௫)

வேறு.

பெரியநம்பி தேவியா சொருமொழியும் பேசாதே
சிரிபுனலாற் குடநிறைத்து மெய்நிறைத்த துன்பினோடு
தரிவுறச்சென் றவையெல்லாஞ் செப்பினுள் கணவனுக்கங்
ரியபொரு ளுணர்ந்தவனு மக்திறங்கேட் டிருந்தெண்ணி. (கரு௬)

வேறு.

இப்படிச் செய்தார் காணு மென்றிதை யினையாழ் வான்பாற்
செப்பிடி லவனு மந்தச் சேயிழை தன்னைக் கோபித்
தப்பொழு தகற்றுஞ் சொல்லா தடக்கிலோ வஞ்ச மாகுந்
தப்பற விரண்டு நாமே சாற்றல்சாற் ருமை வேண்டாம். (கௌ)

என்றிருந் தகத்து னெண்ணி யேந்திழை யாடன் னோடு
மன்றெழுந் தினையாழ் வாரு மறியுமுன் விரைவி னேகிச்
சென்றிச ராங்க மன்னித் தேசிகர் சிங்கம் வாழ்ந்தா
னென்றுமி துணராப் பூதூர் வள்ளலு முவப்பி னோடும். (கௌ)

தேசிக னென்கே யென்னச் சென்றன ரென்றும் போலே
யாசிலா னரங்கம் புக்கா னென்றன ரருகி னின்றார்
பேசிடா தேகற் கேது வென்கொலப் பெரியோ னென்றார்
வாசவார் குழலா னின்சீர் மனைவியாற் றுன்புற் றென்றார். (கௌ)

ஏங்கியப் பொழுதே நெஞ்ச மீடழிந் தினையாழ் வாரு
மாங்கவை யெதனா லென்று ராயிழை செய்த தன்மை
பாங்குநிற் றவர்கள் கூறப் பதைத்தெழு சிந்தை யோடும்
பூங்குழ லமர்ந்து வைகும் பொற்றிரு மனையிற் புக்கார். (கௌ)

வானவ ரிடுக்கண் டர்த்தான் மனைபுக வெதிரே சென்ற
தேனமர் குழலை நோக்கித் திருக்கச்சி நம்பி முன்னம்
போனாகுந் செய்த சேடந் தருவரேற் புனித மென்றே
நானவன் பின்சென் றேத்த நவையுறு மபசா ரந்தான். (கௌ)

அன்றுநீ யொன்று பண்ண வப்பிழை பொறுத்தே னந்தே
வின்றுமென் னாவி நாத னெனவரு பெரிய நம்பி
தன்றிரு வுளத்திற் கூன்றத் தரணியோர் காண வென்னைக்
கொன்றகிற் கொடியி டூணம் பண்ணினாய் கூற்ற மன்னாய். (கௌ)

என்றுரைத் துன்னோ டென்னோ டிசைந்தன தொந்த மெல்லா
நின்றதிங் கின்றோ டென்ன நீணில மிரங்க வந்த
மன்றல்சேர் குழலாள் வைகு மனையைவிட் டகன்று வேறோர்
நன்றிசேர் தலத்தின் மன்னி நான்மறை வியந்து கூறும். (கௌ)

உத்தம வேட மாகி யோங்குசீர்ச் சந்நி யாது¹
மித்தலந் தன்னி லின்றே கைக்கொள்வே னென்ன வெண்ணி
முத்தரு மறைக னோர்ந்த முனிவரும் புகழ்ந்து போற்று
நித்தரி லொருவ னாகி நீணிலத் துதித்தா னன்றே. (கௌ)

வேறு.

இருந்தா நெருப்பட் டினையாழ்வா னிசைக்கு மாரு ரிப்பிள்ளை
தருந்தா மஞ்சேர் குழலணங்கித் தலைவ னார்க்கு முன்பிறந்த
வருந்தா னஞ்சீர்த் தவம்பொறைசே ராண்டான் வயிற்றி லவதரித்து
மருந்தாம், பிறவிப் பிணிக்கென்ன வந்த நந்தா விளக்கணையான். (கௌடு)

பேச வினிய கந்தாடை முதலி யாண்டான் புறப்பட்டுத்
தேச மறிய வினையாழ்வார் திரிதண் டேந்த வொருப்பட்ட
மாசி லாத சீருரையைக் கேட்டு மனத்திற் கனிகூர்ந்து
நேசத் தாலே வந்திருந்த நினைவின் மிக்கான் கழல்பணிந்தான். (கௌசு)

பணிந்த முதலி யாண்டானைப் பார்த்துப் பரம சாத்துவிகள்
றுணிந்தோ மதலாய் நான்மறைமுன் சொன்ன சந்நி யாதத்தி
லணிந்த மென்பூங் குழலியைவிட் டகன்றோ மெதுநின் கருத்தென்றான்
றிணிந்த வினையின் ரொடர்வற்ற முதலி யாண்டான் செப்புவான். (கௌசு)

வேறு.

ண்டனேன் நேவ ரீர்க்குச் சொல்வதொன் றுளதோ வானிற்
டிந லிரவி தன்னைச் செறிமுகிற் கணங்கண் மூடிக்
ரண்டிவிட் டகன்ற தன்மை போன்றதுங் கோலங் கண்டு
பண்டு ானறிவே னின்று பார்த்துள பொழுதின் மேலோய். (கௌசு)

முற்றவும் விடுமி னென்ன மூதறி வுடைய மாறன்
சொற்றது நினக்கே யன்றோ கருதிக ளனைத்து நின்னிற்
கற்றவர் யாவர் கற்றுங் கண்ணனைக் கருத்தி லோர்ந்து
பற்றில ரென்னிற் கற்ற கல்வியாற் பயனென் றுண்டோ. (கௌசு)

சீருநு மாறன் முன்னஞ் செப்பிய தமிழ்வே தத்துக்
காரதி காரி நீயே யன்றியு மொருவ ருண்டோ
பார்மிசை முன்னந் தோன்றும் பத்தரிற் பின்னு மண்ணி
னோர்பெறத் தோன்று வாரி னின்னையே யுணையா யன்றி. (கௌசு)

குலத்தினைக் கல்வி தன்னைக் கோதறு மிளமைச் செல்வ
நலத்தினைத் தனத்தை நம்பி நானிலத் தெவர்க ளுயர்ந்தார்
சொலப்புகி னறிவின் மிக்கோய் துணிந்தமை நன்று பொருள்
பலத்தையும் வெறுத்து நின்ற பரமசாத் திகனே யென்றான். (கௌசு)

என்றிவை யிரையாழ்வார்மு னிறைஞ்சுநின் றியம்பக் கேட்டு
நன்றுநங் கல்வி நன்று நலனுறு முணர்ச்சி யென்னச்
சென்றெடுத் துணர்வுந் தூய சிந்தையு மழுந்தப் புல்லி
யின்றென தாவி யொத்தா யிருத்தியென் றிருத்திக் கொண்டான். (கௌசு)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

அப்படி நிகழு நாளி லாசிலாக் கூர மென்னுஞ்
செப்பரு நகரில் வைகுஞ் சிறந்தசீர்க் கூரத் தாழ்வா
ரொப்பிலா மைந்த னாய வோங்குநற் கூரத் தாழ்வான்
றப்பற விளையாழ் வாருந் தவத்தின்மே லொருப்பா நெற்ற.

திறத்தினைக் கேட்டின் புற்றுச் சென்றவர் சரணந் தாழ்ந்தவ
கற்பொரு ளாகி நின்ற வாசறு மிளையாழ் வார்பா
லுறப்புரு முதலி யாண்டா னுடனமர்ந் தாச்ச ரித்தான்
பிறப்பெனுங் கடலை நீந்திப் பேரருட் கரையைச் சேர்ந்தான். (கஅச)

வேறு.

அந்தவா நிருவர்களு மாச்சரிப்ப வதன்பின்பென்
றந்தையா மிளையாழ்வார் கச்சிரம்பி யெனுந்தவஞ்சேர்
சுந்தையார் மெய்ஞ்ஞானச் செழுந்தவனைக் கண்டிறைஞ்சி
பெந்தையா னினைந்ததிறைக் கியம்புகவென் றிசைத்தனரால். (கஅரு)

வேறு.

தனைவிடுத் தருளா ளற்குத் தன்னுடை மனத்துட் டோன்று
நினைவினை யுரைப்பித் தந்த நேமியா னருளி னாலே
வினைபெலா மறமுன் னோற்றன் னிண்ணவர் மகிழ்ந்து வாழ்த்தத்
தினையின தளவு மொன்றுந் திருவுளத் தாசை யின்றி. (கஅசு)

வேறு.

அனந்த சரசுக் கரைமன்னி யதனுட் புகுந்து நீராடிச்
சினந்திண் மயக்கங் கொடுங்காமந் தீரா வஞ்ச மிவைபுணர்ந்த
மனந்த னோடே பறவிட்டு வாக்கு முளமுஞ் செய்தொழிலுந்
தினந்தண் டொழியான் றனக்காகும் வண்ண நின்று சிந்தித்தே. (கஅஎ)

வேறு.

கருதரு முதலி யாண்டான் கலியாண குணங்க டம்மைத்
திருவுளத் தெண்ணி யந்தத் தேசினை றன்னை யன்றி
மருவிய பற்றை விட்டேன் வாதனை யோடு மென்னக்
கருமுகில் வண்ணன் வைகுங் கனகமா மேரு வொத்த. (கஅஅ)

புண்ணியக் கோடி யாழ்வார் பொருவரு குரவ னாக
வெண்ணிமற் றவரை நோக்கி யாவருங் கேட்ப முக்கா
னண்ணின் றருளிச் செய்து நான்மறை மகிழ்ந்து வாழ்த்தத்
திண்ணிய காவி தோய்த்த திருப்பரி வட்ட முக்கோல். (கஅஆ)

சாத்தின னரையிற் கையிற் றரித்தன னரியை நோக்கி
 யேத்தினன் றிருப்பல் லாண்டை யாவரும் பண்ணி நின்றார் ^{நீ}
 தோத்திரங் கூரத் தாழ்வான் றுகளிலா வொளிகொண் ஞான
 நேத்தி^{நீ} முடையாய் வாழி நீணிலத் தூழி யென்ன. (கக௦)

மங்கலா சாத னத்தை வாக்கினுன் மகிழ்ந்து பண்ணி
 யங்கமர் முதலி யாண்டா னாசுறு முகத்தை நோக்கிப்
 பொங்குசீர்ச்சலோக மொன்றை யுரைத்தனன் பொருளேதென்னிற்
 றங்குமே முலகின் ஞானத் தலைவராய் வைகு வோரில். (கக௧)

வேறு .

உன்னி லுன்னை யொத்தவர்க ளுண்டோ வந்தோ வினையாழ்வார்
 சன்னி யாதங் கொளுமிடத்துத் தனையும் விட்டின் றுனையாழிய
 மன்னும் பொருள்க ளனைத்தினையும் விட்டேன் விட்டேன் மதிமிக்கா
 யென்னு முரையிங் குணக்கல்லா லொருவர்க் குளதோ வெனச்சொன்னான்.

வேறு .

அப்படி முதலி யாண்டா னாசுறு குணத்தைச் சொல்லிச்
 செப்பருங் கூரத் தாழ்வான் றிருவுள மகிழ வந்த
 வொப்பிலா விருவ ரோடு மோங்குசீ ரினையாழ் வாருந்
 தப்பற வவ்வூர் மாயன் சரண்பணிந் தமரு நாளில். (கக௩)

இலங்குசீ ரிருவர் கட்கு மிசைத்தநற் றரிச னூர்த்தந்
 துலங்கிட வருளிச் செய்து தொந்தங்கள் பலவு நல்கும்
 புலங்கெடுத்தருளா என்றன் பூங்கழ னிழலில் வைக^{நீ}
 மலங்களைந் தமல மாகி மன்னினு னந்நா டன்னில் (கக௪)

இருநிலந் தறிஞர் போற்றும் யாதவப் பிரகா சன்று
 னொருபக லவனைப் பெற்ற வன்னைபா லுணவு துய்த்து
 வருமிடத் தவனை நோக்கி மற்றவ ளுரைக்கு னமந்த
 வருமறை நான்குங் கற்றா யனைத்துள கலையுங் கற்றாய் (கக௫)

உன்னுடன் சிலநாட் கற்ற வோங்குசீ ரினையாழ் வாஹு
 மன்னுல களந்த மாமான் மலரடி களைக னாகச்
 சன்னியா துத்தைப் பற்றித் தலைவரிற் றலை னான
 புன்னுனிப்பினிரீர் வாழ்வைப் புதல்வநீ பொருளென்றெண்ணி. (கக௬)

நிற்றலா லுலகந் தன்னி னெடும்பக விருந்து நீமுன்
 கற்றதூ லனைத்து நோக்கிற் கழுதைகுங் குமங்கொண் டேகு
 மற்றதின் கந்தங் கொள்வா லுணர்வில யதுபோ லென்னப்
 பெற்றதாய் பக்ரக் கேட்டுப் பேதைமை தவிரந்தே னன்னே. (கக௭)

வேறு.

அடிபேன் செய்யத் தக்கதகை யருள்வா யென்ன வவளடிபை
முடியால் வணங்கி முன்னிற்பான் முகத்தை நோக்கி யுரைத்
ண்டியா னுலக முன்னனந்த நெடுமா லடியா ரடிபேணுங்
குடியாய்ப் பூதா ரினையாழ்வான் போன்று நீயுங் கோதில்ல (ககக)

முக்கோல் காவித் துவராடை முறையாற் றரித்து மூவுலகுந்
தக்கோ நென்னும் படிநடந்து தன்னுள் விளையுங் காமாதி
யெருக்கோ தினையு மறிவனலா லெரித்து மரித்த மனத்தாலே
தொக்கோ டிறையு முறவின் றி நிற்றி யென்று டொழுதவனும். (ககக)

வேறு.

ஆங்கு நின்ற கன்று சென்ற கம்பு குந்த னைத்தையும்
பாங்க றத்து றத்து சன்னி யாத மின்று பற்றநாம்
விங்கு நீர்வ னைந்த வேலை வட்ட மாகி மெய்ம்மையா
லோங்கு பூவ லஞ்செய் தெய்த வேண்டு மென்ன வுன்னினுன். (200)

உன்னி நாளை யேக வென்ன வோசி டத்த மர்ந்தன
னன்ன வேதி யன்க னாவி லன்றி ராநம் மாயனார்
மன்னி மாகில் பூதார் வந்த வள்ள லைவ லஞ்செய்தச்
சன்னி யாத மெய்தி நீயும் வாழ்தி யென்று சாற்றினார். (20க)

அன்று சென்று மாய னூ ளித்த சொப்ப னத்தையோர்ந்
தின்றி தென்கொ லோர்க னாவி ருந்த தென்ன வேதியன்
சென்று கச்சி நம்பியோடு செப்பு மொப்பில் செங்குறை
கொன்று நானி னைத்து னேன தின்ன தென்னவொள்ளியோய். (20உ)

கேட்டு வந்து ரைத்தி யென்று கேடி லாத நம்பிதன்
ரூட்ட லம்ப னிந்து செப்ப நம்பி யுஞ்ச மைந்துபோய்
வாட்ட மற்ற தாழ் ரைக்கண் மாய னார்ம லர்ப்பதத்
கிட்டு னென்ற காத லோடி றைஞ்சி யால வட்டமும். (20ஈ)

எடுத்தி ரண்டு கைக ளாலு மின்றெ னான் நாதவென்
றடுத்து நின்று வீசி நின்ற வச்சு தன்னி டத்துள
மடுத்து நீங்கு போதி னம்பி மாய னோடு தன்னை முன்
விடுத்த வன்ப கர்ந்த தன்மை யொன்று கூறன் மேயினான்.

வேறு.

ஈறிலா மாயம் வல்லா யாதவப் பிரகா சன்றான்
மாறிலா மனத்தி லொன்று நினை த்துளேன் மாய னார்பார்
கூறியந் நினைவைக் கேட்டுக் கொண்டெனக் குறைத்தி யென்றான்
நேறமற் றவன்றான் கேட்ட நினைவினைச் செப்பா யென்றான். (20இ)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

என்றிவை நம்பி கூற யாதவப் பிரகா சன்ற
 னன்றிசேர் நினைவைக் கேட்டி நவையிலா யவனை யின்ற
 ளின்றி யினையாழ் வானென் றிசைத்திடு மேலோன் போலப்
 பொன்றிலிச் சன்னி யாதங் கொள்ளெ னப் புகன்றுணென் னல். (உ௦௬)

ஆங்கதற் கிசைந்து பூமி வலஞ்செய்தவ் வேடங் கொள்வான்
 பாங்குற வெண்ணி னூரப் பத்தனூர் கனாவி னுன்போ
 யோங்குநம் மினையாழ் வாளை யொருமுறை வலம்வந் தானுன்
 ருங்குமே மூலகு முக்கால் வலம்வரு பலத்தைத் தக்கோய். (உ௦௭)

தருமென வுரைத்தே னத்தை நம்புத லின்றித் தான்வர்
 தொருநினை வுண்டு கேளென் றுன்னொடு முரைத்து விட்டான்
 பொருவிலா நிலையா யெல்லாப் புவனமு மென்னுள் வைகு
 மருவுநான் காரி மாறன் மனக்கம லத்தி லென்றும். (உ௦௮)

தங்குவே னவுனைத் தன்சீர் மனத்திடைத் தங்க வைத்தான்
 பங்கமி லினையாழ் வானப் பத்தனை யொத்தா ரிங்கே
 யெங்குளா ரந்தோ வந்தோ வெலையறு குணத்தா யித்தை
 யங்கவன் றனக்குச் செப்பென் ற்ச்சுத னருளிச் செய்தான். (உ௦௯)

இப்படி மாயன் கூற யாதவப் பிரகா சன்பாற்
 செப்பினு னிதனைச் சென்றத் திருக்கச்சி நம்பி கேட்டன்
 றப்பொழு தெழுந்து தூய வந்தனைப் பூதூர் மன்னு
 மொப்பிலா மணியை நோக்கி யுருகிரின் றினைய சொல்வான். (உ௧௦)

வேறு.

தக்க மாறன் றிருவுளத்திற் ருமோ தானுந் தனிமுதல்வ
 னொக்க வுலகமுனைத்தினையும் விழுங்கிப் புகுந்தா னெனவுரைத்தான்
 புக்க காலத் தவனாகி யின்று பூதூர் நகர்ப்பிறந்து
 தொக்க வினையே னிடர்கெடுப்பான் றேன்றுங் கருணைச் சுகோததியே. (.)

வேறு.

திருமகள் பூமி யோடே செங்கண்மா லுன்ற னுள்ளே
 மருவுவா னென்ற னீயோர் மானிட வேட மாகி
 யிருநிலத் துற்றா யந்தோ யாவரே யறிவார் நின்னைப்
 பொருவரும் புகழாய் நாண்முன் னுரைத்தவை பொறுக்க வேண்டும்.

வேறு.

புனியு மேலா மிருவிசும்பும் புலுந் திசைக னோரெட்டுங்
 குவிய நின்ற நின்னகத்துட் கொண்டு குரவ னருளாலென்
 செவியின் வழியாய் வந்தடியேன் சிந்தை புகுந்தா யெனும்பரம
 கவிசு னுரைத்த படிநின்னிற் கண்டேன் கண்டே னெனக்கழறி. (உ௧௩)

சென்று வணங்கி வலஞ்செய்து சீமா னினையாழ் வாரருளா
லன்று சன்னி யாதம்பெற் றுய்ந்தா னந்த வருமறையோ
னன்றி சேரு மினையாழ்வார் ஞான மிக்க தொண்டரொடு
மொன்றிக் கச்சி யருளாள ரோங்கு கழற்கீ முறவாழ்ந்தார். (உகச)

வேறு.

அந்த வாற னைத்தை யும்ம றிந்த ரங்கர் தாளின்மேற்
சிந்தை வைத்து மன்னு கின்ற தேசி கக்கு ழாங்களு
மிந்த மாநி லத்தி னிற்பி றந்தி றக்கு மின்னல்சேர்
பந்த முற்று மின்றொ ந்த விரந்த தென்று பாரின்மேல். (உகரு)

ஆடி னூர்கள் தென்ன ரங்கர் தானே யன்று சென்னியிற்
சூடி னூர்கள் வேத மாகி சொற்றே ரிந்து பன்முறை
பாடி னூர்க ளங்கு மிங்கு மத்தி றம்ப கர்ந்தெழுந்
தோடி னூர்க ளன்ப ரின்ப முற்ற தென்னு ரைப்பதே, (உகச)

வேறு.

அப்படியே திருவரங்கத் தினிதமர்ந்தெம் மாளவந்தா
ரொப்பரிய திருவடிக்கீ ழூற்றுறையு முதலிகளுஞ்
செப்பரிய வரங்கனார் திருமுன்பிற் புகுந்திறைஞ்சி
முப்பொழுது மமார்தொழு முழுமுதலே யினையாழ்வார். (உக௭)

வேறு.

சன்னி யாதங் கைக்கொண்டு தயங்கு கச்சி மாநகரின்
மன்னி வாழா நின்றனரம் மானு பாவ னுதமுனி 'ரன'
யுன்னி வகுத்த தரிசனத்துக் கோங்கு மதிப றெனவுரைத்தார் 'னெ'
முன்ன மாள வந்தாரெம் மூவா முதலே நியவரை. (உகஅ)

விரைவி லழைத்தித் தலத்தாக்கி வேண்டு முறுதி யாளவந்தார்
தரையி லவர்க்கென் றெங்குளிடை வைத்துப் பரம பதஞ்சார்ந்தா
ருரையும் பொருளு மெங்களைக்கொண் டவருக் கிறைவ வோதுவித்துப்
பரையொன் றின்றி யெம்மொடவர் பொருந்தும் வண்ண மருள்கவென்.

வேறு.

பாராரப் பணிந்தேத்திப் பாகவதர் கட்டுரைப்
காராரு முகில்வண்ணன் காஞ்சிமா நகரமருஞ்
சீராரு மினையாழ்வார் சீக்கிரத்தில் வருகவென
வேராருந் திருமுகமு மீந்திருவர்ப் புகவிடுத்தா (உஉ௦)

சென்றவர்க ளினையாழ்வார் திருவடியி லுறவிறைஞ்சி
நின்றாங்கர் திருமுகத்தை நீட்டின ரவரெழுந்தங்
கன்றமுரப் பணிந்தேற்று ரருளியசொற் பயனுணர்ந்து
நன்றேனவே திருக்கச்சி நம்பியொடு நம்பெருமான். (உஉக)

வருகவெனத் திருமுகமும் வரவிடுத்தா ரருளாளர்
திருவுளத்துக் கறிவித்தத் திறத்தினையிங் குரைத்தியென
ருவருஞ்சி ளினையாழ்வார் வணங்கியிவை கட்டுரைப்பப்
பொருவருஞ்சீர்க் கச்சிநம்பி புதிதனுட னவைபகர்ந்தான். (உஉஉ)

அங்கதுகேட் டருளாள வைணியின்க ணைதுவரினுந்
தங்கடங்கள் பெண்டுகளைப் புறம்போக்க நக்கதுவோ
பொங்குகட லுலகத்தார் புகல்வரிது போமென்னச்
சங்கமருந் திருக்கூத்தான் சாற்றின னதைநம்பி. (உஉஈ)

ஆசிலா ளினையாழ்வார்க் கறைந்தனர்போ யதைபரங்கத்
தீசனார் திருமுகங்கொண் டேகின ருடனுரைத்து
நீசனே னென்செய்கே னெமொலுக் கித்திறத்தைப்
பேசுமென விடுத்தனர்நம் பெருமானு மதுகேட்டு. (உஉச)

வேறு .

சீரா ராழ்வார் திருவரங்கப் பெருமா ளரையர் தமைக்கூவி
யேரார் கச்சி யருளாள ளினையாழ் வாரை யாங்கேட்டாற்
றாரர் நீயிர் போயவரைச் சந்தோ டிக்கும் படிபாடிப்
பூரா யத்தாற்கொணர்மினெனப் பூவைவண்ணரெ னத்தோன்றும். (உஉரு)

செம்பொற் றிரட்டிண் மதிளரங்க ரிவணஞ் செப்பச் சென்றிறைஞ்சி
யம்பொற் சீனிகை மேற்கொண்டங் கரையர் காஞ்சி நகரெய்தி
யும்பர்க் கமுத மளித்தபிரா னேங்கு கமலப் பூங்கழற்கீழ்
வம்புற் றலர்ந்த மலர் வி வணங்கிச் சிலநாண் மன்னினார் (உஉசு)

3 வறு .

துய்யமா மலராளர் புவிமக ளிறைஞ்சத் தொடுகடற் கிடந்துபற் பகலுஞ்
செய்யமா மலர்க்கண் வளரரு ளாளர் தேவர்க் டொழுதெழ வொருநாள்
வையமா ளினையி லினிதிருந் தருளி யரையரை வருகவென் றழைத்திட்
டுய்யமாதவஞ்செய்தோங்கினுய்பாடென் றுரைத்தனரோங்குசீரையர்.

மண்ணெலா, முருகக் கல்லெலா முருக மரங்களும் புற்களு முருக
விண்ணெலா நிறைந்த வமரரு முருக விரிஞ்சனு நக்கனு முருகக்
கண்ணெலா மருவி பாயவிந் திரனுங் கனனுற் றெழுகெனக் கரையப்
பண்ணெலாமெடுத்துப்பாடினினிதாய்ப்பங்கயக்கண்ண னுமகிழ்ந்தான்.

பண்டை களந்தான் நிருவுள மகிழ்ந்து பாடிய வரையரை யுவந்து
கொண்டுவர்க் குபய சாமரஞ் சிவிகை கோதறு மீடையா பரண
மண்டர்கண் மகிழக் கொடுத்தன னரைய ராங்கவை கைக்கொளா தலர்ந்த
புண்டரீகக்கட புரவலாகேளென்றடிதொழு திவையிவைபுகல்வார். (உஉக)

ஒருவனை யொருவன் பாடின லுவந்தால் வேண்டுவ தென்னெனவுரைத்துத்
திருமக டலைவா பாடிய புலவன் செப்பிய தளிப்பர்க ஞுலகின்
மருவரும் புகழா யைதுநொய் தாகப் பாடினான் மகிழ்ச்சியற் றவர்க
டருவதுபோலத் தந்தனை யின் னும் பாடுவேன் றலைவென்றிசைத்தார். (உஉ௦)

செங்கண யகன ரறிந்தறி யார்போற் சீரிய புலவனை நோக்கித்
தங்கிய புகழா யொக்குமின் றெம்பாற் றப்புள வவைபொறுத் திகே
பொங்குதுங் குழலா டிருமகள் பூமி யன்றியெப் பொருளை நீ கேட்பா
யங்கவை யுடன மளிப்பதற் கைய மில்லையேதறையெனவறைந்தார். (உஉ௧)

வேறு .

ஆன லிந்த வினையாழ்வார் தம்மை யடிபேற் கருளென்னத
தேனார் கமலத் தாடொழுதா ரரையர் திருமா லங்கிங்குத்
தான யிருந்து மிகச்சலித்துத் தந்தோ மென்ற ரிருவர்களும்
போனார் சிவிகை மேற்கொண்டப் பூவை வண்ணன் கழல்வணங்கி. (உஉ௨)

ஆடிப் பூரத் தவதரித்த வாண்டா ளருளா லுடையவரைப்
பாடிப் பெற்றோ மினையாழ்வார் தம்மை யின்றெம் பரமனுக்கங் 'என்ன'
கோடிச் சென்று சொல்லென்ன வொருவன் றன்னை முனம்விடுத்தான்
றேடிப் பிரம னரன்காணத் திருமா லாதன் செல்வதின்முன். '3'. (உஉ௩)

அரைய ரிராமா நுக்னைக்கொண் டேசின் றாரின் றவர்க்கெதிரே,
நிரைசெய் திகுக் நம்மனை த்துக் கொத்துங் கொண்டு நீயென்னத்
நிரைசெய் கருணைச் சேனையர்கோன் றனக்குச் சீரார் திருவரங்க
ருரைசெய் தருள வங்குள்ள வனைத்துக் கொத்து முடன்கூட்டி. (உஉ௪)

ஆக மெல்லா மாணந்த மயமா மாற னருளுடைய
பாக வதர்கள் புடைசூழப் பசம்பொன் நிகழும் பல்லக்கிற்
றாக மோக மற்றிலங்குந் தமர்க டாங்கச் சேனையர்கோன்
மேக வண்ணர் பணித்தபடி வடவாற் றளவும் விடைகொண் ன். (உஉ௫)

அந்தா மஞ்சீ ரரங்கமதா யரையர்க் கினையாழ் வர்க்கெதிரே
வந்தார் நித்தர் திரளாகி மற்றையவரே முத்தர்களாய்ச்
சந்தார் பொழில்குழ் வடவாறே சாற்றற் கரிய விரசையதாய்
நந்தர் வளங்கண் மிகவோங்க ஞான மிக்கார்க் கெதிர்கொண்டார். (உஉ௬)

வேறு.

இப்படி யிவர்க ளெதிர்கொள வெதிகட் கிறைவனை யிதயமா மலரிற்
றப்பற விருத்தி மூன்றுதண் டேந்துந் தலைவனு மரையனுங் கூரத்
தொப்பரு நகரின் மன்னுமாழ் வானு முடன்வரு முதலியாண் டானுஞ்
செப்பரும் வடவா றதனினீ ராடித் திருப்பரி வட்டமுஞ் சாத்தி. (உ௩௭)

சீரிய கருணைத் துவாதச நாமஞ் செப்பிநற் றிருமண்காப் பணிந்தங்
கேரிய மஞ்சட் காப்பணிந் திலங்க வெழிறிகழ் திருமணி வடமுங்
கூரிய கருணை திகழ்திரு மார்பிற் கோப்புற வணிந்துதென் கரையிற்
ஹரிய முழங்கக் கொம்புகா ளங்க ிந்துமி குடமுழ வதிர. (உ௩௮)

பேரிகை தாள மத்தளஞ் சின்னம் பேரணி நிரைத்தெதிர் முழங்கக்
கூரிய விழியார் புடைவர வமரர் குலவுநன் மலர்மழை பொழியச்
சீரிய கவிஞர் பாணர்க ளேத்தச் சேனையர் கோனினை யடியி
லேரியு மலரிட் டிறைஞ்சினுன்புவிபிலெதிகளுக்கரசனா மெம்மான். (உ௩௯)

வேறு.

இடிகர் முரசு மார்ப்ப யாவரு மினையாழ் வாரைப்
படியிசை வணங்கி யேத்தப் பத்தர்கள் பல்லாண் டோதக்
கொடியணி நெடுவா ளோங்குங் கோபுரங் கண்டு மண்ணின்
முடியுறத் தாழ்ந்தார் சென்றார் முறைமுறைதுதிசெய்தேத்த. (உ௪௦)

வேறு.

தண்டார் திகழுந் திருமார்பன் றுமோ தரன்கோ புரந்தன்னைக்
கண்டாங் கிறைஞ்சி யெழுந்ததற்பின் கண்க விரண்டும் களிகூர
மண்டான் குழைய முனிவர்தொழ மறையோர் புகழ விரைந்தேகி
விண்டா னளப்ப மிகவோங்கி விளங்கிக் களங்க மேவுவிலா. (உ௪௧)

வேறு.

திடமுடை யமரர் போற்றுந் திடுகொடி மதினைக் கண்டார்
தடமுடைக் கரங்கள் கூப்பித் தாழ்ந்துந் பணிந்துள் பூக்கார்
படவர வணைய தாகிப் பங்கயக் கண்ணன் றன்னோ
டுடனமர் துலக முய்ய வோங்கினே யாழ்வா ரானா. (உ௪௨)

வேறு.

திருமலை தந்தான் வீதியே* முதலாய்ச் சிறந்தசீர் வீதிக டோறும்
பொருவரும் புகழான் வலஞ்செய்தாங் கதனுட் பூசரர் துதியொடு மேகிக்
குருமணி யாய பெரியநம் பியையுங் கோதறு மன்பினு லேத்தி
யிருபதம் வணங்கி யவனாடு மேகி யிமையர் மலர்மழை பொழிய. (உ௪௩)

* “திருமலைத்தற்பெருமாள்திருவீதி” என்று குருபரம்பராப்பராவத்திலே காணப் படுகிறது.

. வேறு .

சந்திர புட்கரிணித் தண்புன லிற்றமரோ
டிந்திர சித்தினைவென் றிட்டனி லக்குமனா
மந்திர வித்தழகார் மஞ்சன மாடியுடன்
செந்துவ ராடைசெழுந் திருவரை யிற்றிகழ.

(உசச)

ஆன்றுபு னைந்தழகா ராசறு நற்றிருமண்
னென்றல பன்னிருநா மத்துட னெக்கவணிந்
தென்றுமு யிர்க்குதவு மெந்தையு முப்பகையை
வென்றுதி ருக்கையினில் வேதனி திப்படியே.

(உசரு)

செப்பரு முக்கோலுஞ் சீர்கொள்ப வித்திரமு
மொப்பறு செங்கையினி லும்பரு மன்புசெயு
முப்புரி தூன்மார்பன் முத்தியின் வித்தெனுமென்
னப்பனு மன்றுதரித் தன்பரு மின்பமுற.

(உசசு)

கோகன கத்துளபக் கோமள மாமணியு
மாகன கத்தொளிரு மார்பில் னிரந்தசுர
னாகந கத்திரளா லள்ளிய வொள்ளியனை
மேகந கத்துருவாம் வேத பரம்பரனை.

(உசஎ)

உன்னிந டந்துபலி பீடமு முள்ளுறையும்
பொன்னினி லங்கியசெம் பொற்கொடி மாமரமு
மன்னுத லங்குளினும் வந்துப ணிர்தழகா
ரன்னமு மாமையுமா மழகிய மணவாளன்.

(உசஅ)

மண்டப மெய்திடலும் வந்தவ ரெதிர்கொளவன்
றண்டர்தொ முங்குருகூர் மாறன றைந்தமைபோற்
புண்டரி கைத்திருமால் பூசுரர் கைத்தலமேற்
கொண்டெதி ரெய்திடநங் கோதறு டுதூரில்.

(உசக)

வந்துபி றந்தவரு மாதவ னாராளிற்
சிரதைக ரைந்துருகிச் சென்றுந் மோநமவென்
றந்தமு மாதியுமில் லாதவ னைப்புனியின்
முந்தவ ணங்கினரம் முதலிய மாழ்வானும்.

(உரு0)

ஆப்படி யேபடிமீ தச்சுத னைப்படியிச்
செப்பரு மெம்பெருமா னூர்வளர் சென்னியின்மேற்
றப்பற நம்பெருமாள் வைத்தனர் தாமரைதூ
னொப்பென வன்றெனவா மொள்ளிய சேவடியை.

(உருக)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

மண்டிய காதலொடு மண்ணில்வ ணங்கியெழுந்
தண்டர்க ஞும்புகழு மச்சத ணைப்பழைய
தாண்டர டிப்பொடிநற் சொற்படி யேயழகார்
புண்டரி கப்பதமும் பொன்முடி யும்வடிவும். (௨௫௨)

வேறு.

ஆசறப் பூண்டு புல்லி யனுபவித் தான வந்தா
ரீசனே பெரிய நம்பி யிதயமே யளவி லாத
பாசமாக் கடலு லாவாய்ப் பாம்பினுற் பதைப்புண் டோய்ந்த
ரீசனேன் தன்னைக் காத்த நின்மலா சரண மென்ன. (௨௫௩)

மின்னையும் பணிந்தா னந்தப் பெருங்கடற் சுழியி லாழ்ந்து
தன்னையு மறந்து நின்ற தொண்டரைத் தலைவர் நோக்கி
முன்னையான் மறைகள் வல்லீர் முழங்குநீர் சூழ்ந்த மண்ணு
மின்னொளி விசம்பு நஞ்சீர் விபூதிக ளிரண்டு மின்றே. (௨௫௪)

பொதுவறத் தந்தோ நீரிப் பொற்புறு நமது வீட்டி
லிதுவது வுதுவென் னாதே யாவையுந் துறைக டோறுங்
கதுமென நோக்கி மற்றைக் காரிய மனைத்துங் காண்பீர்
முதுமொழி மறைகள் வல்லீ சென்றிவை முகுந்தன் கூற. (௨௫௫)

வேறு.

உற்ற வடியா ரெங்குறினு முணர்தற் கரிய பரமபத
மற்றை யவர்கள் கையதுவா மென்ன மாறன் வருத்தபடி
கற்ற பூதா ரினையாழ்வான் கையி னெல்லிக் கனியென்னப்
பெற்ற விபூதித் துயங்கனையும் பேத மின்றி யுறநோக்கி. (௨௫௬)

வேறு

விரிபொழில்சூ ழரங்கத்துட் டமர்களொடும் வீற்றிருக்கும்
பெரியநம்பி முகநோக்கிப் பேதையேற் குணக்காக
வரியரவி லுலகனைத்தும் வயிற்றொடுக்கிக் கண்வளருங்
கரியமுகி லனைத்தினையுங் காட்டிடநான் கண்டொழிந்தேன். (௨௫௭)

பெரியார்க்காட் பட்டக்காற் பெருதபய னென்றுளதோ
வரியானே யெனவுரைத்தன் றவனடியி லுறவிறைஞ்சத்
தெரியாத ஈனையனைத்தும் யாவர்கட்குந் தெளிந்துணர்த்தும்.
விரியாரின் றொளிர்கருணைப் பெரியநம்பி விளம்பிடுவான். (௨௫௮)

வேறு.

கண்டு கொண்மின் பின்னடையக் கலியுங் கெடுமென் றருண்மாதன்
பண்டு பகர்ந்தா னப்படியே யாள வந்தார் பார்வையினுற்
றெண்ட ருப்யும் படியீயுந் துறந்து பெற்றா மிச்செல்வ
முண்டுகொல்லோ வுனக்கல்லா லொருவர்க் கென்ன வுவப்போடும். (உருக)

அரிய குரவ னிவையருள வவரை வணங்கி யன்பரோடும்
பெரிய திருமண் டபஞ்செறிந்து பேரோ லக்க மாயிருந்து
தெரிய வரிய நம்பெருமாள் சீகா ரியங்க ளனைத்தினையு
முரிய முறையா லாராயப் புக்கா னெதிகட் கிறையானுன். (உசு0)

வேறு.

வருகூரத் தாழ்வானு மருமகனு முதலிகளுங்
குருகூரன் றிருவருளு முடன்மன்னக் கொழுந்தவத்தா
லருகூரும் புனற்பொன்னி யம்மான்முன் னமைத்தபடி-
கருகூலத்* தறைபலவர் திறப்பித்தான் கருணையினுன். (உசுக)

வேறு.

சீர்கொண்மா ணிக்கப் படியனைத் தினையுந் திருந்து நோக்கிமற் றதற்பி
னேர்கொணித்திலத்தின்படியெலாநோக்கியிசைத்தநற்பவளத்தின்படியு
நேர்பெற நோக்கி மரகதப் படியு நீடொளி வயிரத்தின் படியும்
பாருறு புகழா னீலத்தின் படியும் பகருங்கோ மேதகப் படியும். (உசுஉ)

ஆங்கதற் பின்பு பற்பரா கத்தி னழகுறும் படியெலா நோக்கிப்
பாங்குறும் வயிடு ரியப்படி நோக்கிப் பசும்பொனின் படியனைத் தினையு
மோங்கிய புகழா னோக்கிமற் றதனி லுறுமறு வகற்றிரம் பெருமா
டாங்குசீராரமணீத்தையுமுன்போலிருந்தவத்தலங்களிலமைத்தே. (உசுங)

வேறு.

திருப்பரி வட்ட வர்க்கஞ் சிறந்தபட் டாடை முற்றும்
வி' விருப்பொடு நோக்கிச் சல்லிச் சுவர்முனம் விரிஞ்ச னுளி
லிருப்பிவை யனைத்து நோக்கி யெலையறு பொன்னிற் செய்த
வுருக்களி னெடையு மாற்று முள்ளவா றுவந்து நோக்கி. (உசுச)

வேறு.

ம' எண்ணிய வேந்த ரிக்குவா குவாதி யிராகவண் வரையினி லுள்ள
புண்ணியம் போன்ற ரங்கனுக் களித்த பொருவரு மாப ரணங்கள்
விண்ணம் ரிரவி யொளியின பலவு மிக்குள ப்லபல பொருளுங்
கண்ணுற நோக்கிச் சீர்பெறவினக்கி யமைத்தனன் காலலரி த்தில். (உசுரு)

*கருகூலம்—கருவூலம்; ஆபரணப்பெட்டி.

வேறு .

மற்றதிற்பி னமுதுபடி மணிவிளக்குத் திருமாலே
யுற்றதுறை துறைதோறு முறநோக்கி யனைத்தினையுங்
கற்றவர்கள் புகழ்ந்தேத்தக் கலாதிசெயு மைம்புலனு
மற்றவனுங் கத்தூரி சந்தனமங் கதற்கிசைந்த. (உசுசு)

வேறு .

கலவைகள் பலவும் விழிகளா னோக்கிக் கண்டதிற் றீமைகள் கடிந்து
நலமுற விளங்கு மண்டபம் பலவு நாடிமற் றவைபுதுக் கிடுவான்
செலவுகள்கொடுத்துத் திருமடைப்பள்ளியனை த்தையுந்திருந்துறநோக்கிப்
புலவர்கள் பெருமான் புதுக்குவித்ததற்பின்பொற்புறுதிருமதிண்முழுதும்.

நோக்கிமற் றவற்றிற் பழையன புதுக்கி நோன்பின்மிக் கவர்வா மிருந்த
பாக்கிய முடையார் செய்தகோ புரங்கள் பலவுந்தன் விழிகளாற்பார்த்தங்
காக்கிய வருவி லழிந்தவை சமைத்தன் றலங்கரித் ததன்புறத் தலர்ந்த
பூக்குடைந் தாடி வண்டினமுரலும் பொழில்கள்பூம் பொய்கைகள் பலவும்

செண்பகற் துவை மல்லிகை யலரி முதலிய திருந்த வனங்க
ளெண்படு பலவு நோக்கிமற் றவற்றி லின்னல்க ளகற்றியங் கதற்பின்
விண்பகர் கான மானிடர் கானம் வீணையில் யாழினி லிசையும்
பண்பகர் பாணர் கவிஞரேமுதலாய்ப் பலபலவாச்சியம் வல்லோர். (உசுசு)

ஆதியா வனைத்துந் துறைதுறை தோறு மாசற நோக்கிமெய் யன்பாற்
சோதியாதவைகளைத்தையும்புகுந்துதுறைதொறுஞ்சோதனைபண்ணிப்
பேதியா தருளி னின்றவர் நிற்கப் பிறர்களை முனிந்தற வகற்றி
நீதியா நின்ற வன்பரை யகன்றா னின்றவத் துறைதொறுநிறுத்தி. (உஎ௦)

வேறு .

சீரொத் திலங்கு மெதிராசன் சிந்தை பென்ன வுடன்மருங்
கூரத் தாழ்வான் றனைநோக்கிக் குடும்பம் பிரிந்திங் கிருத்தல்பிழை
நீரத் தலத்தி லெழுந்தருளி நெடுமாற் குறையு ளாய்விளங்கும்
பாரொத்திலங்கும்பொறையாண்டாளென் னுமந்தப்பைந்ொடியை. (உஎ௧)

சென்று கொணர்வி ரெனவருளித் திருமாற் கினியா ராங்கிருப்ப
நன்றென் றிறைஞ்சி யாழ்வானு ஞான மிக்கான் றன்னையிளங்
கன்று பிரிந்த் கற்றாப்போற் பிரிந்து கடுப்பின் விரைந்தேகிச்
சென்று கூர நகர்புக்குத் திருவை யனைய நயிச்சியத்தாள். (உஎ௨)

ஆண்டா ளுன்றி மற்றனைத்து மறிவிற் றுறந்தங் கவளோடு
மீண்டா னாழ்வா ணண்டாளும் விட்டா ளனைத்துங் கணவனுக்காய்த்
தூண்டா விளக்கே யனையாளுந் துலங்கு செம்பெந் சுடர்வள்ளர்
தீண்டாவுளத்தா டிருமடியிற்செறிவித் தவன்றன் பின்சென்றாள். (உஎ௩)

கல்லு மரமும் பறவைகளுங் கானில் விலங்குங் கானத்திற்
புல்லுங் குழைய வனுபுதிப் பொருளுங் குழைய 'நால்வேதச்
சொல்லுங் குழைய மெய்குழையத் தோகை யணையான் பின்றொடா
வல்லும் பகலு நடந்தாழ்வா னமர ரேத்த வருநெறியில் (உஎச)

கள்ள ருளர்கொ லீந்நெறியி லென்ன வாண்டாள் கலங்கியரு
ளுள்ள முடையாற் குரைப்பவவ னுண்டோ சிலது கொணர்ந்ததென 'ரு
வெள்ளங் கோலி நீர்தகைத்தா லளிப்பான் விளங்கும் பசும்பொன்னின்
வள்ள மொன்று கொணர்ந்தேனென் றுரைத்தான் கேட்டு மதிமிக்கான்.

பெருக நகைத்துப் பயந்தீர்ப்பென் பேதாய் தருதி யெனவாங்கி
யருகி னின்ற செடிமுதட்டி லச்சங் கொடுத்தி ரகலுமென 'ரு
வொருவர்க் காகும் படியோகட் டுள்ளந் தூயா டனைநோக்கி 'ட'
வெருவப் பண்ணு மச்சமின முளதோ சொல்லாய் மெல்லியலே. (உஎசு)

என்று னுண்டா ள்ச்சமெலா மிருந்த வள்ளத் துடன்போய்த்து
குன்று நிலையா யெனப்பணிந்து கும்பிட் டெழுந்தா ளவ்ளோடுஞ்
சென்று னாழ்வான் றென்றிசைமேற் செழுநீ ரிலங்கை யரக்கர்களை
வென்றான் சிடந்து கண்வளரும் விரையார் பொழில்சூழாங்கத்தில். (உஎஎ)

வேறு.

ஆங்கமரும் பாகவத ரணைவர்களு மாழ்வான்றன்
பூங்கழற்கீழ்ப் பணியவந்தப் பூசரர்கள் பதங்களினும்
பாங்குடனே தேவியொடு பணிந்தேத்தி முக்கோலுந்
நாங்கியசீ ரெதிராசன் சரண்பணிந்தான் றையலொடும். (உஎஅ)

வேறு.

அடியிசைப் பணிந்த கூரத்தாழ் வாணையாவியோ டமுந்துறத் தழுவித்
துடியிடை தன்னைத் தன்னையின் றெடுத்த கரிசுழற் றிருவென நினைந்து
முடிசூட திசையின் வைத்தினி துறங்கு முகுந்தன ரின்னரு ளமரும்
வடிவினை யாண்டா ள்தயமாமலரின் மன்னுவித்திடும்படி பண்ணி. (உஎசு)

மற்றையாழி வாறு முதலையாண் டா னு மாறு மதாண்டர்கள் பலரு
முற்றுட னமரத் தரிசனாற் தத்தி னுறுதிகள் பலபல வுணர்த்திக்
கற்றமா தவருங் கருணைமா தவனுங் கண்ணினுண் மணியெனக் கருதப்
பற்றெலா மறுத்த வெதிகளுக் கதிபன் பரிவொடு மரங்கீமா நகரில். (உஎடு)

வேறு.

ஏவரு மகிழ்வுற் றேத்த வினிதமர் கின்ற நாளின்
மேவரு பெரிய நம்பி விரைப்பதம் வணங்கி யோர்நா
டேவரீ ரடியே னுக்குச் சீரரு ளாள வந்தார்
பூவடி வணங்காத் துன்பம் போக்கினீர் புவிமே லுணனும். (உஎக)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

தருவுளத் தமரப் பட்ட சீரிய பரமார்த் தங்கள்
குருபரா வுள்ள வெல்லாங் கூறிட வேண்டு மென்றாங்
கிருபதம் வணங்கி நின்ற ரெம்பெரு மானார் நம்பி
யொடுபொருளின் நிழற்றுமுரைத்தவர்க்குரைப்பார்பின்னும். (உஅஉ)

மாசிலா நிலையி னாலென் வல்வினை யேனை யாண்ட
தேசிக ராள வந்தார் செப்பிய தனைத்துஞ் சொன்னேன்
பேசுமோ ருண்மை முன்பே திருக்கோட்டி நம்பி பெற்றா
னீசனேன் பெறுநா டன்னி லாவந் தார்பா னீயும். (உஅங)

சென்றதை யன்பாற் கேட்டுச் சீரியோ யுப்தி யென்ன
வன்றநுட் பெரிய நம்பி பருள்செய வவரை முக்கா
லொன்றிய கருணை மிக்க வுடையவர் வலஞ்செய் தேத்தி
நன்றிசேர் மனத்துள் வைத்து நான்மறை துதிப்ப மீண்டே. (உஅச)

சீரமர் தொண்ட ரோடுந் திருக்கோட்டி யூரை நோக்கி
யார்வம்வந் துருகுஞ் சிந்தை யாளவந் தாரும் பண்டே
யோரொரு தலத்தில் வைத்த வுறுதியை நினைந்து நைந்து
பார்மிசை யிலங்கு செம்பொற் பலலக்கின் மீது மேவி. (உஅரு)

வேறு.

திருவரங்க நகர்நீங்கித் திருக்கோட்டி யூர்நம்பி
மருவுதிருக் கோட்டியூர் வளநகரின் றிசைநோக்கிப்
பொருவருஞ்சீர்ப் பாகவதர் புடைசூழ வடையலர்கள்
கருவழியத் திருச்சின்னங் காளங்கள் வந்திசைப்ப. (உஅசு)

வேறு.

சென்றன ரினையாழ் வாருந் திருக்கோட்டி யூரின், மன்னி
யன்றதி லுறையு மாய னடிதொழு தன்பின் வாரி
யென்றெழு நம்பி செம்பொற் கழறொழு தெழுந்தோர் பாங்கி
னின்றனர் ஞானு நந்த நீடொளிப் பரிதி யொத்தார். (உஅஎ)

சீரிய ரிவண நிற்பத் திருக்கோட்டி நம்பி யென்னுந்
தூரியன் மார்பர் நின்ற தலைவர்த முகத்தை நோக்கா
ராரிவ ரென்ன ரெவ்வ ரமர்வது நம்பால் வந்த
காரிய மென்கொ லென்னார் கண்கெண் கண்டி லார்போல். (உஅஅ)

இருந்துதந் திருவே லக்கத் திருந்தமெய்த் தொண்ட ரோடுந்
திருந்துநன் மொழிகள் கூறிச் சிலபல கடிகை வைகிப்
பொருந்துதம் மனையுட் போனார் சீபெரும் பூதா ரானும்
வருந்திமற் தவர்பின் சென்று வணங்கியுண் றுறுகி ழிண்டே. (உஅக)

தன்செய லழிந்து மற்றோர் தலத்தினி லமர்ந்து நானு
முன்செய்த வினைகட் கெல்லா முடிவிலா வாறு கண்டே
(1) நென்செய்கே நென்னு னேனு னிவனுடை நிலைமைக் கென்னப்
பொன்செய்தார் மார்ப னன்றைப்பொழுதெலாம்புலவரோமே. (உகூ)

வேறு.

எண்ண! யிரங்கி மற்றைநா னெழுந்து நம்பி திருமுன்பி டேனத்
னண்ணி வணங்கி யடியேற்கு நாதா விசங்க வேண்டுமென
மண்ணி னுள்ளோர் கண்டி ரங்க நின்றான் மறைக னெடுத்தேத்தும்
புண்ணி யத்தின் கொழுந்தனைய நம்பி யந்தப் புங்கவனை. (உகூக)

ஒன்று மணுவின் றுளையளவு மதியா திருந்த வுத்தமனு
மன்றும் பகவற் கலியாண வனந்தா னந்தத் திறங்கூறிச்
சென்று செறிந்த தொண்டரொடுந் திருமா ளிகையிற் போய்ப்புகுந்தா
னின்று வருந்தி யினையாழ்வார் நெடுமா ரெண்டர் பிச்சென்றே. (உகூஉ)

திருந்த வணங்கி மனையளவுச் சென்று மீண்டு தாழுனைநா
ளிருந்த தலத்திற் போயிருந்தா ரிவண நாள்கள் பலசெல்லப்
பொருந்தி யொருநாட் டிருக்கோட்டி நம்பி போவா வென்னாமல்
வருந்தி யின்னு மொருநாளா மென்ன வெண்ணி மாசில்லா. (உகூங்)

தொண்டர்க ளோடு மீண்டு துகளறு மினையாழ் வாரும்
வண்டின முரலுஞ் சோலை மதிட்டிரு வரங்கம் புக்கா
ரண்டரண் டத்தின் மண்ணி லாசைக னெட்டில் வேத
முண்டெ ன வுரைக்கப் பட்ட வுத்தமர் தம்மின் மேலாம். (உகூச)

வேறு.

தெருளு மினையாழ் வார்க்குமுனற் திருமால் பார்த்தன் றிருச்செவியி
லருளுஞ் சரம கலோகத்துக் கதிகார் ரம்போ தாதென்னப்
பொருளின் ரெகைசேர் திருக்கோட்டி நம்பி யிகழப் போந்தனர்போ
யிருஞ்சே ருலகத் ததிகாரத் தெல்லை காண்பா ரினியெவரே. (உகூரு)

ஆசா ரியனைப் பிரிந்திருப்பா ராரென் றுரைக்கு, — உத்தைத்
தேசார் கிந்தைத் தேவாரி யாண்டான் காட்டித் தெளிவித்தான்
வாசா கன்ம மனமொத்து மந்தி ரத்தின் வழிநிற்பார்
பேசா நின்ற மூவுலகி லின்மை நம்பி பிறப்பித்தான். (உகூசு)

வேறு.

உத்தம குணத்த ராய வுடையவர்க் கதிகா ரந்தா
னித்தலத் தில்லை யென்ன விகழ்ந்தன நம்பி யென்றா
னித்தரி லொருவர்க் கில்லா ரிணவொடு நம்பி யந்தோ
வெத்திற் பிறந்தான் மண்ணில் யாரவன் பெருமை தேர்வார். (உகூஎ)

எம்பேருமானார் வைபவம்.

தேசுறு குரவர் தம்மிற் றிருக்கோட்டி நம்பிக் கொத்தா
ராசறு முலகந் தன்னி லாருளா ரறிவா னோக்கி
னீசனேன் கண்ட திந்த நீணிலத் தில்லை யில்லை
பேசினு மாவி கூசும் பிறிதினி யுரைப்ப தென்னே. (௨௬௮)

ஆங்கவை கிடப்ப பூதா ரவதரித் தல்ல தீர்த்தா
னீங்கரு மதிள ரங்க நீணகர் ின்று பின்னுந்
தேங்கமழ் மலை மார்பன் றிருக்கோட்டி நம்பி யன்பி
னோங்குசீ ரருளெய் தேனே லுயிரினுற் பயனே தென்ன. (௨௬௯)

விற்துவக் கோட்டா னென்னை வேண்டில னெனினு நாயேன்
பற்றில னவனை யன்றி யென்றநற் பனுவ றன்னைக்
கற்றவ னினையாழ் வானக் கருத்தினுற் பலகாற் றுன்ப
மற்றசீர் நம்பி செம்பொ னடிதொழு தரங்கஞ் சேர்வான். (௩௦௦)

ஆங்கதி லொருநாட் பூதா ரண்ணலை நம்பி நோக்கி
யீங்குநீ பலகா லென்பா லெய்திய தெத்தன லென்று
னோங்குசீர்ப் பூதார் வள்ள லுரைக்குமுன் பார்த்தன் பெற்ற
பாங்குறு சலோக நானும் பெறும்படி பரமா வென்ன. (௩௦௧)

கூறிட நம்பி கேட்டக் கோதிலான் றன்னை நோக்கி
மாநிலாய் திங்க ளொன்று மற்றது கேட்க வேண்டிற்
றேறிய நிராகா ரத்தைச் சேர்ந்திட வேண்டு மென்று
னறிய வெகுளி யோனே யாங்கது செய்வே னென்ன. (௩௦௨)

வேறு .

செப்பினு ரினையாழ்வார் திருக்கோட்டி நம்பியினை
யிப்பேர்தைக் கல்லபோ யினமொருகால் வருதியெனரு
னப்பொழுதே பணிந்தரங்க நகர்புக்கா ரினையாழ்வா
ரொப்பறுசீர் நம்பியுமங் கந்நாளி லோங்கரங்கன். (௩௦௩)

வேறு .

திருவிழா வணங்கச் சென்று செறிந்தன னவனா தன்னின்
முருவிய வரங்க னுரை வணங்கியாங் கமர்ந்த காலைப்
பொருவருமினையாழ் வாரு நம்பிபொற் பதத்திற் றுழந்தா
நிருவருந் திருமான் முன்னே யெழில்பெற ின்ற வேலை. (௩௦௪)

வேறு .

பெருமா ணம்பி முகநோக்கிப் பேத மில்லா யிவனுக்கங்
கருமா மறையின் முடிவுரைக்குஞ் சரம சலோக மருளென்றான்
கருமா முகிலே யெனநம்பி கழறு மந்தக் கண்ணனெடுஞ்
செருமாச் சேர பாண்டியனுஞ் சிங்கா சனமந் தேர்த்தட்டும். (௩௦௫)

நோக்கிச் செய்ய லாவதெது துண்ணி யோயென் றுரைப்பவ்நை 'நா' வாக்கி னாலப் பொருள்வழுத்த வல்லார் களைக்கோண் டப்பொருளை யாக்கு வேன்மற் றவனிடத்தி லென்ற னதுசெய் திகெவென்று னுக்குப் பிறழா தென்னினைவின் படியே நைவு பிறந்தன்றி.' (ந.0)

என்று கூறித் திருவிழா வெட்டு மிரண்டுங் கடந்ததற்பின் வென்றித் திகிரித் திருமலை வணங்கி நம்பி விடைகொண்டு சென்று கோட்டி யூர்நகரிற் செறிந்தான் பூதா ரியையாழ்வா ரன்று நம்பி பின்சென்று திரும்பி யடுத்த தொருநாளில். (ந.0௭)

திருத்துங் கருணைத் திருக்கோட்டி நம்பி பதத்திற் சென்றிறைஞ்சக் கருத்தி னாலே யிரையாழ்வார் காதன் முற்று முறநோக்கி யிருத்தி யீண்டென் றருள்செய்ய விருந்தார் பின்னு மறுதிங்க ளருத்தி மிக்கார் மாதாகரம் பண்ணி யருந்தி யதிலொருநாள். (ந.0௮)

மாதா கரத்துக் கெழுந்தருளி வரும்போ தன்றிப் போம்போது மோதுங் கோதை திருப்பாவை யுரைபோ லொலித் திரிபவரும் வேதம் வல்ல திருக்கோட்டி நம்பி மணியின் மெய்ஞ்ஞானப் போத முடையா ராங்கொருநாட் புக்கா ருந்து மதகனிற்றில். (ந.0௯)

வேறு .

பந்தார் விரலியுன் மைத்துனன் பேர்பாடச்
செந்தா மரைக்கையாற் சீரார் வலையொலிப்ப
வந்தா டுணங்கே திறவென்ன வாசலின்முன்
னெந்தாதை நின்றரவ் வெல்லையினி னம்பிதரும். (ந.௧0)

வேறு .

அன்னமென னடையா டேவகி யென்னு மரும்பெய ருடையவா ரணங்கு தன்னொரு கரத்தாற் கந்துக் கொன்று தாங்கியோர் தாமரைக் கையா லின்னிசை யெதிகட் கிறைவனார் திறவென் றிசைத்தசொல் விறுமுனற் திறந்தான் மின்னுமா னுரிசேந் திலங்கிய கபாடம் விண்ணின் றொண்டர்மெல் லியலை. (ந.௧௧)

கண்டனர்பின்னைப்பிராட்டிமற்றிவருங்கள் வனேன்பொருட்டினாலுலர்ந்த புண்டரீ கச்சீர்த் திருவடி வருந்தப் போர்திவை திறந்தன ளென்னப் பண்டரும் பனுவன்மறந்தனர்மண்ணிற் பதைப்பறவொடுங்கினர்விழுந்தா ரொண்டொடி கண்டு வெகுளியோ டேகி யுற்றதைப் பெற்றவர்க் குரைப்பான். (ந.௧௨)

ஐயரே வாசற் புறத்தினி லமர்தாங் காசறுமூன்றுதண் டொடய கையனோர் மறையோன் றிறவெனக் கபாடந் திறந்துநா னிற்பதைக் கண்டு மெய்யுறக் குழைந்து மோகமுற் றுடனே விழுந்தனன் மண்மிசை வேடம் பொய்யுறச் சமைய மிராவணன் போல்வார் பூதலத் துளர்கொலோ புகலில்.

என்றிவை மகளா ரியம்பிட நம்பி யின்பமுற் றிருந்தினை யாழ்வீ
ரொன்றுசீ ருந்து மதக்கரி றென்ன வோதிய பாடலோ சந்தை
யின்றுநம் ஷாசற் றலையுறு மளவி லென்றன ராமென வெழுந்து
சென்றுமர் மாது கரம்பரி மாறத் தேசிகக் குன்றையும் வணங்கி. (நகசு)

திரும்பியன் நகத்தி லேகினார் பின்னு மொருபக நேசிக னிடத்தில்
விரும்பிய சிந்தை யுடையவர் செறிந்தார் செறிதலும் விளங்குசீர் நம்பி
யிருந்துநா டோறும் பயிலிடம் விட்டாங் கெழிற்கழ் மானிகை மீதிற
பொருந்துமாமச்சிலேணிபோட்டேறிப்பொருவருஞ்சுமாதியிலிருந்தான்.

வேறு.

எண்ணருஞ்சீ ரினையாழ்வா ரெய்திரம்பி நாடோறு
நண்ணுமிடத் தெய்தியந்த நற்றவனைக் காணுதே
யுண்ணிறைந்த காதலருந் தேவகியா ருடன்கேட்பப்
பெண்ணணங்கு மச்சின்மீ திருந்தனனெம் பிரானென்றார். (நகசு)

ஆங்கதுகேட் டெதிராச ரேணிமிசை யடியிட்டங்
கோங்கியசீர் மச்சின்மீசை யும்பர்தொழ வினிதமர்ந்து
பாங்குறுசீர்ச் சமாதியினிற் படிந்தானை யுறநோக்கிப்
பூங்கழல்க டொழுதிறைஞ்சி யொருமருங்கிற் போயிருந்தார். (நகசு)

வேறு.

சென்றிருந் தவரை முன்பிருந் தவனுந் திருக்கணைத் திறந்துற நோக்க
வொன்றிய கருணை யன்பினால் வணங்கி யுத்தமர் தம்மிலுத் தமனே
யின்றுநீ யிருந்த தியானமென் னென்று ரெதிகளுக் கிறைவர்மற் றவனு
நந்து பகர்வ னாவந் தாரா நான்மறை முடிவினி லுறைவார். (நகசு)

வேறு.

செல்லார் பொழில்சூ ழரங்கத்திற் றிருக்கா விரியில் வட்வாற்றிற்
பொல்லாப் புலன்க ளற்றவனே பொருந்திக் கவிழ்ந்து முக்குளித்திங்
கெல்லாப் பகையு மறவறுத்தார் கிடப்பா ரவர்த் மெழின்முதுகு ன்
வல்லான் கடாரங் கவிழ்த்தியதொத் திருக்குஞ் சிவப்பின் வுருநலத்தால்.

அதனைத் தியானம் பண்ணியிருந் தல்லும் பகலு நான்கழித்தே
னெதனைப் பின்ன னினைப்பதுவு மென்று னம்பி யெதிராசர் ன்
மதனைக் கடிந்தான் மந்திரமே தென்றார் மற்றை யவர்பெயரா
மிதனை யமுனைத் துறைவவெனு மெழுத்தோ ராறை யெனவிசைத்தான்.

வேறு.

சீரமரு,மெதிரர்ச ரான்வந்தார் திறநோக்கி
நீரமருங் கண்ணினராய் நீளிரவும் பெரும்பகலுங்
காரமரும் பொழில்சூழங் கழனிமலி திருக்கோட்டி
பூரமரு நம்பியுன்புக் குறித்தாவே னேவென்ன.

வேறு.

மன்னினார் பலநாள் எவ்வணம் மன்னி வருந்தினம் பலசெல நம்பி
யென்னுமாமறையோனருள் பெருமையினாலெரியுமெழுக்கெனக்கரைந்து
மின்னுமா மௌலி விண்ணின் நிரும நெருபகல் வேதனை யோடு
முன்னுமாய்ப் பின்னு மாயின ரிருந்தா ரிருந்துழி முதல்வனா ரருளால். (௩௨௨)

வேறு.

அந்நாளி னம்பிபதத் தமர்வானோர் பாகவதன்
மன்னுரின் ருன்பூதூர் வள்ளலவன் முகநோக்கிப்
பொன்னுழிக் கையார்க்குப் பூந்துழாய் முடியார்க்கிங்
கென்னுவி யீடழித்த தற்கவன்றென் நியம்பிரே. வந்தவனெ (௩௨௩)

வேறு.

என்றாரைத் தழுது விம்மி யிருந்தன ரதனைக் கண்டு,
சென்றவ னம்பிக் கந்தத் திறமெலா மெடுத்துக் கூற.
வன்றதற் கிரங்கி நம்பி யார்த்தியிங் வளவுண் டாய்த்தே
நன்றுநன் றென்ன நின்ற நவையிலான் முகத்தை நோக்கி. (௩௨௪)

செப்புவான் நிற்க ளொன்று சீருறு மினையாழ் வாளைத்
தப்பற நிராகா ரத்தைச் சார்ந்துபின் வரச்சொ லென்ன
வப்பொழு தவனு நம்பி யடிபணிந் தேகி யந்த
வொப்பிலா வெதிரா சர்க்குஓ துரைத்தன னுவப்பி னோடும். (௩௨௫)

நன்றது செய்வே னென்ன நவையிலார் திங்க ளாங்கே ன்
யொன்றுசீ ருபவா தத்துக் கொருப்பட்டாங் கும்பர் பேரற்ற 'அ'
மன்றல்சேர் கமலத் தாரார் வைகினார் நிராகா ரத்திற் 'அ' 'அ'
சென்றன தினமீ ரெட்டுந் தீர்த்தமு மருந்த லின்றி. 'அ' (௩௨௬)

எட்டினோ டெட்டுஞ் சென்றாங் கிசைந்தபி னடுத்த நாளிற்
பட்டினி மோகத் தாலே பரமசாத் திகர்க்குச் சீவன்
விட்டது போல மூச்சு மெய்யுற வடங்கக் கண்டார்
கெட்டது திருமான் மார்க்கங் கெடுத்தன னம்பி யென்ன. (௩௨௭)

வேறு.

ஆனாத் திருத்தொண்ட ரழுதுநம்பிக் கவகூறப்
போனானே லாளாவந்தார் பாற்கேட்பன் போகிலனை
னாக வரைக்கின்றே னானையா றினையாழ்வான் 'யயர்'
னாகத் தொடுமிருந்தாற் றப்பாதி திரண்ம லென்ன வ. (௩௨௮)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

வேறு.

என்ற நம்பி தேசிகனு மிலங்கு நீதிக் குருமானு
மன்றும் கவர்க ளிருவருமே யல்லா திந்த வம்புவிபி
னின்றார் மேலோர் பலரெனினு நிகரி லாமற் நிவர்க்கிணையாய்க்
கன்றற்கனிகொண்டவனானே கானேன்கானேன்கானேனே. (௩௨௯)

வேறு.

ஆங்கதா கிடப்பப் பின்னு நம்பியை யன்பாற் போற்றி
யோங்குசி ரெதிக னாதர்க் குணவொரு சிரங்கைத் தீர்த்தம்^{1௮}
பாங்குட னீமி யென்னப் பணிந்தனர் பலகா னம்பி
யேங்கிட வேண்டாந்தீர்த்த மருந்துதற்கிசைந்தோமென்றான். (௩௩௦)

விருப்பொடுந் தொண்டர் மீண்டு விளங்குமா லிளையாழ் வார்க்குத்
திருப்படிச் சுத்திற் றீர்த்தஞ் சீர்பெறக் கொணர்ந்து நம்பி
யருத்தியி னுரைத்தா னென்ன வழுதுசெய் வித்தா ரங்ஙன்
கருத்துறு திங்கள் சென்ற தொருவனைக் கண்டு நம்பி. (௩௩௧)

ஆங்கெதி பதிபா லேகி யரிபுழப் பகையை வென்று
தாங்கிய தண்டி னேழும் பவித்திரத் தோடுஞ் சால
வோங்கிய குணத்தி னானை யொருவனாய் வரச்சொல் லென்றான்
பூங்கழ லிறைஞ்சி யந்தப் புலவனும் விரைவி னேகி. (௩௩௨)

^{1௯} உடையவ ரருகின் மன்னி யுணர்வினா லுயர்ந்தோன் சொன்ன
வடைவெலா மருளிச் செய்ய வளவறு மகிழ்ச்சி யோடுந்
தடையற முதலி யாண்டான் சாற்றிய கூரத் தாழ்வான்
புடைசெலச் சென்று நம்பி பூங்கழ லிறைஞ்சி நின்றான். (௩௩௩)

சென்றடி வணங்கி னுரைத் தேசிகன் றிருந்த நோக்கி
நன்றிசேர் குணத்தாய் தண்டு பவித்திர நற்சார் வாக
வன்றிமற் றுரு மின்றி வரச்சொனா மதுசெய் யாதே
யின்றிவ ரிருவ ரோடு மெய்திய தெதனு லென்றான். (௩௩௪)

தேசிக னவணங் கூறச் சீபெரும் பூதூர் வள்ள
லாசிலா நிலையாய் தொண்ட னப்படித் தானே வந்தே
னீசனேன் பவித்தி ரந்தா னிவனவ னினைவி னென்றிப்
பேசினற் றண்டா மன்றே யென்றுதன் பின்பு நின்ற. (௩௩௫)

கூரத்தாழ் வாளை முன்பே குணத்தினு லுயர்ந்தோர் காட்டிச்
சீரொத்த முதலி யாண்டான் றன்னையுங் காட்டிச் செப்ப
வார்வத்தி னம்பி யிர்தப் பவித்திர மழகார் தண்டு²⁰ 'ஓடி'
நேரொத்த தில்லை யென்ன நிகழ்த்திமே னிகழ்த்த லுற்றான். (௩௩௬)

எம்பெரு மானார் தம்மோ டியம்புமில் வுண்மை மைந்தா
வம்பவிழ் துளவத் தாரோன் மலர்மகட் குரைத்தம் மங்கை
யும்பிறிற் சேனை நாதர்க் குரைத்திட வவரு மந்நா
னிம்பிறிற் காரி மாற னிடத்தினில் வைப்ப மாறன். (௩௩௭)

வேறு.

நாதமுனிக் கருள்செய்ய நற்றவனு மற்றதனைப்
போதமிகு முய்யக்கொண் டார்க்குரைப்பப் பூதலத்தின்
மாதவஞ்செய் மணக்கானம் பிக்கந்த மாப்பொருளை
யோதினரன் றுய்யக்கொண் டாரென்னு முத்தமனார். (௩௩௮)

வேறு.

மற்றதை மணக்கா னம்பி யாளவந் தார்பால் வைப்பப்
பெற்றன னுள வந்தார் பிள்ளையாய் நானு மீதை
யுற்றதின் தளவு மைந்தா வோராசான் வழிகண் டாயே
கற்றசீர் மேலோய் நானுங் கழறுவ னுனக்கு மீதை. (௩௩௯)

நின்னுடை மரணுந் தத்தி னிலையுடை யொருவன் பாலே
மன்னவைத் திடுத லன்றி மற்றொரு வருக்குஞ் சொல்லே
னென்னவென் சிரத்தைத் தொட்டின் றிடுகநீ யானை யென்னத்
தன்னுயிர்க் கிரங்கா வேதத் தலைவரா மினையாழ் வாரும். (௩௪௦)

அப்படிச் செய்வே னெந்தா பென்றெழுந் தடியிற் றுழந்து
செப்பரு நம்பி செய்ய திருவடி யிரண்டுந் தீண்டித்
தப்பிலே னாருளிச் செய்த படியெனச் சாற்ற நம்பி
யொப்பிலார் செவியி லந்த வுண்மையை யுபதே சித்தான். (௩௪௧)

வேறு.

வேத முடிவில் வீற்றிருந்து விளங்குஞ் சரம சுலோகத்தைப்
பூத மைந்துந் தன்னிலையிற் பொறுத்த புனித னெனவிருந்தன்
றேதக் கேட்டாங் குடையவரு முள்ளத் தெழுந்த மெய்ஞ்ஞானப்
போதக் காலே யிறைஞ்சியிதன்பொருளையருள்கபுனிதவென. (௩௪௨)

நின்றார் கண்கள் புனறதும்ப நிகரி லாத வெதிராசர் 'ஸ்'
குன்ற நிளையார் றிருக்கோட்டி நம்பி கண்ண னெனக்கூறக்
கன்றல் விளவின் கனியெறிந்த கமல நயனக் கருழ்கிலும்
பொன்றப் போதக் குருமணியு நீயே யென்றப் புங்கவனை. (௩௪௩)

திருந்த விறைஞ்சி மன்னுயிர்க்காய்ச் சீரார் பரம பதந்தன்னி
விருந்த ஞானச் சுகோததிவந் திவண மெளிதா யிருநிலத்திற்
பொருந்து நெறியை யறியாதே போத மிழந்து போய்ப்பிறப்பி
வருந்து முயிர்க ளந்தோவென் றழுதா ரிரங்கி மதிமக்கார். (

எம்பெருமானார் வைபவம்.

வேறு .

அப்படி யழுது நின்ற வன்பரை நம்பி நோக்கி
யொப்(லா யினியுன் னாலே யுலகிடை யுயிர்க ளெல்லார்
தப்பீற் மேலை வீட்டைச் சாருமா நரகஞ் சாரா
வெப்பமார் கலியுந் தீரு மேதினிக் கிடரு மில்லை. (௩௪௫)

என்றருள் செய்த மேலோ னிணையடி யிரண்டுந் தீண்டிச்
சென்றுதஞ் சிரத்திற் சேர்த்தித் திருமுகத் தமைத்து மாப்பி
லன்றுறப் பதித்து மண்ணோ டமுந்துற வணங்கி நிற்ப
வொன்றிய கருணை நம்பி யேகென வுடனே சென்ற. (௩௪௬)

கந்தாடை முதலி யாண்டான் கதமறுங் கூரத் தாழ்வா
னந்தாத விளக்கன் னார்க ளிடம்வல நண்ண மீண்டார்
முந்தாதி* விளைத்த துன்பான் முளரியங் கண்ண னேகச்
சிந்தாமெய்ந் நிழல்போற் செல்லுஞ்சுமித்திரைபெற்றசிங்கம். (௩௪௭)

வேறு .

சீரார் நம்பி பாற்கடலாய்த் திருமா றுமாய் மந்தரமு
மேரார் பத்தி யாய்த்தாம்பு மெய்தற் கரிய நயச்சியமா
யாரா வன்பி னுபதேச வழுதங் கடைந்து கொண்டெளிதின்
வாரா நின்றா ரினையாழ்வார் மலர்த்தா ன்றும்பூ சுரர்க்காக. (௩௪௮)

அறிவின் மிக்க திருமுகள்கோ னமுதங் கொணர்ந்து வானவர்முன்
செறிய வந்த வானவர்க டிரளோ டாடிக் களித்ததுபோ
னெறிநின் றோங்கு மெதிராசர் நிமல வமிர்த வுபதேசங்
குறியிற் கொணரக் கண்டாடிக் களித்தார்குழைந்துபாகவதர். (௩௪௯)

வேறு .

அப்படியே யெதிராச ரணையவவர் தாளிணை
பெப்பொழுதுஞ் சிந்தனையு ன்றவிருத்தி யினதமருளு
செப்பரிய பாகவத ரெதிர்கொண்டு சேவிப்பத்
எப்பறவங் கவரோடுந் தெற்காழ்வான் சந்நிதியில். (௩௫௦)

சென்றிருந்துத் தொண்டர்கட்குத் திருக்கோட்டி நம்பியெனுங்
தன்மனைய திரடோளான் கலியாண குணங்கடமை
யென்றுமகிழ்ந் தெப்பொழுது மிரவுபக லெடுத்திசைத்து
ஂறல்கமழ் தார்மர்பர் சிலபகல்கள் வைகினார். (௩௫௧)

ன்றுகி என்பது எதுகை நோக்கித் திரிந்தது போலும்; முந்து+ஆதி என்ற
ரித்துரைத்தலுமாம்.
சன்றிரந்த என்றும் பாடம்.

வேறு.

அந்த நாளிற் றெற்காழ்வா ராகு மழகார் சிங்கருக்கிங்
கிந்த நிலத்தோ ரிடர்நீங்கி யீறி லின்ப மெய்திடுவான்
வந்த திருநாள் பலவவற்றில் வயங்கு மொருநாண் மண்டப்த்தி
கந்த மிக்க துழாய்முடியான் றிருவோ லக்கங் கண்டருளி. (௩௫௨)

வேறு.

பாகவதப் பெருந்திரளோ டிருந்தனனப் பரனதுகண் பால
டாகமுற வானந்தச் சுகோத்தியை யருந்தியெழு
மேகவரு னெதிராசர் மேதினிமேன் ஞானபரண்
போகம்வினை வித்துலகை யுய்விக்கும் பொருட்டாக. (௩௫௩)

வேறு.

தானறப் பெய்து மாயுந் தடமுகி லென்ன நம்பி
தேனமர் கமலத் தானைத் தீண்டிய தோடத் தாலே
நானொரு வனுமே யன்றோ நசிப்பதித் திரள்க ளெல்லா
மானவான் பேரின் பத்தை யருந்தாமே யந்தோ வென்றே. (௩௫௪)

வேறு.

பரனற் கவியின் சொற்றுணிலே பரமா னந்தப் பேரிடியாய்க்
கரனிற் புரிமுத் திரைமின்னாய்க் கடிசேர் கிரிக ளடியவராய்ச்
சிரனிற் பதிமெய்க் காலுன்றித் தேச மெங்குஞ் சிறந்தோங்கச்
சரமச்சலோகமெனுமழையைப்பொழிந்தாரெ திகடனிநாதர். (௩௫௫)

வேறு.

தத்தை யனைவரு மறியும் வண்ணஞ்
செப்பினு ரினையாழ் வாரத் திறத்தினை நம்பி கேட்டு
வெப்பமுற் றவரை யிங்கே விரைவினிற் கொணர்மி னென்ன
வொப்பிலா விருவர் சென்றங் குடையவ ரடியிற் ருழந்தே. (௩௫௬)

அருளிர்பா* மெமை நம்பி யமரருந் துதிசெய் தேத்துந்
தெருளுற்ற நிலையா யென்று செப்பினு ரதனைக் கேட்டப்
பொருளத்தம் பெறநா மிங்கே புகன்றதன் பொருட்டி தென்ன
மருளற்ற நிலையார் கூட மற்றவ ரோடுஞ் சென்றே. (௩௫௭)

சீரிய நம்பி செய்ய திருவடி யிறைஞ்சி நிற்பப்
பாரினி லொருவர்க் கிந்த வுண்மையைப் புகரே னென்ன
நீரெனை யானை யிட்டு நீங்கினீ ரதனைப் பாரா
துரவர்க் கெல்லாங் கூறி யுமக்குமென் பெற்றீ ரென்றார். (௩௫௮)

புருளப்பாடு என்று சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

எம்பெருமானார் வைபவம்.

என்றவ ரருளிச் செய்ய வெம்பிரா னினையாழ் வாரும்
பொன்றலி னரகம் பெற்றேன் புனிதனே யென்ன நம்பி
யென்பதை யறிந்து மெத்தா லிதுசெய்தீ ரென்று கூற
மன்றீல்சேர் மாலை மார்பு மற்றவ ரோடுஞ் சொல்வார். (நகுக

என்னுயி ரொன்று மன்றோ விருநர கடையுங் கேட்ட
மன்னுயிர் பலவு முய்யு மந்திரத் துறுதி யாலே
நன்னெறி யுடையா யென்றே நானது செய்தே னன்றிப்
பின்னொரு நினைவு மில்லை பேதையே னினைந்த தென்றார். (நகுக

அன்றவை யறையக் கேட்ட நம்பியு மவரோ வென்னச்
சென்றெடுத் துடலுந் தூய சிந்தையு மழுந்தப் புல்லி
யொன்றிய வன்பி னாலே யுச்சியை வளைத்து மோந்து
நன்றுநன் றன்ப வுன்னை நானிலத் தெவர்க ளொப்பார். (நகுக

தன்னுயிர் தன்னைக் கொண்டு தான்பிழைத் திடுவ தன்றி
மன்னுயிர்க் கிரங்கித் தன்னை மைந்தனே மாய்க்கப் புக்கா
ரிந்நிலத் தில்லை யில்லை யேழ்வுல கத்து மில்லை
பன்னருங் குணத்தாய் செங்கட் பரஞ்சட ராகு மெம்மான். (நகுக

இடையிலோர் கோட்பா டின்றி யாவரு மெவையுந் தன்பாற்
றடையற விருத்திக் காக்குந் தனிப்பெருங் கடவு ளேனும்
விடைவலான் விரிஞ்ச னாதி மேவுபல் லுயிர்கட் கெல்லா
முடையவர் நீரே யாமென் றுரைத்துமிண் டிரைப்பார் நம்பி. (நகுக

வேறு.

எம்பெருமா னருடைய தரிசனமென் றின்றுதொட்டே முடிவ்
யும்பருமா முனிவுர்களு முலகேழு மொலிகடல்கு
ழிம்பருமா தவத்தினரு மிசைத்திடுக வெனவிசைத்துத்
தம்பெருமா கருணையெனுந் தடம்பனலா லெகிராசன். (நகுக

வேறு

தன்னுயிர் குளிர வாட்டித் தனையனை முகத்தை நோக்கி
முன்னுனக் குபதே சித்த மந்திர முதன்மையாலே
யுன்னரு மகிழ்ச்சி தன்னை யுடையன யிருந்தாய் நானும்
பன்னரும் பொருளை மேலிட் டொருபடி பகர்ந்த தன்றி. (நகுக

பதந்தொறு ம்றுத்துச் சொல்லின் பயனுனக் குரைத்தே னில்லைத்
திதம்பெறச் சொற்க டோறுஞ் செப்பென வலிய நீயே
யிதம்பெறக் கேட்ட பின்னா மியம்புதல் கடனென் றெண்ணிக்
கதங்கெடு சிந்தை யாப்நீ கழறென வென்னை முந்தி. (நகுக

கேட்டிலை முற்றுங் கேட்டக் கிளரொளி யுறுதி* யாலே
வாட்டமின் ஞான னந்த மதியரின் மன்னு நின்ற
யீட்டுபலி றவத்தாய் கோரா திருந்தவை தமையு நெஞ்சிற் ற
கோட்டிய வுணர்வா னீயே குறையற வுணர்ந்த வாறும். (ந

செப்புதி தெளிய வென்னத் திருக்கோட்டி நம்பி கூற
வொப்பிலாய் கேட்டி யென்ன வுடையவ ரிறைஞ்சிச் சொல்வார்
தப்பற நீயன் நென்பாற் றந்தமெய் மந்தி ரந்தா
னெப்பொழுதினுநின்றென்னை யெலையறுமகிழ்வின்வைக்கும். (நசுஅ)

ஆங்கதற் கொன்றாப் நீயே யருளிய படியை விட்டுத்
தாங்குமோ ரத்த மின்னு முண்டுகொல் சாற்றென் றேனேற்
பாங்கறு மவிச்ச வாதி யாயினேன் பதங்க டோறுந்
தேங்கமழ் மாலை மார்ப செப்பெனக் கேளே னாகில். (நசுசு)

கூறிய வுண்மை நெஞ்சிற் கொண்டவ னல்லே னென்று 'ம'
வேறுறு மிரண்டி னாலும் வேதனை யுடைய ராயுந் 'ன'
தேறிரின் றதனைக் கேட்கும் விரகநி யாதுஞ் சிந்தை
மாறரக் கேட்கும் வேட்கை மன்னவும் வைகி னேனான். (ந௭0)

என்றிவை வணங்கி நின்றாங் கெதிகடற் தலைவர் கூறச்
சென்றவர் தம்மைப் பின்னுந் திருக்கோட்டி நம்பி புல்லி
நன்றிசேர் குணத்தி னானே நவையற நின்னை பொத்து
நின்றறற் குருமா னிர்த நீணிலத் தொருவ ரில்லை. (ந௭க)

மருவரு மத்த மொன்று வழங்குவே னின்று போய்நீ
யொருவனாய் வருதி யென்று நம்பியு முரைப்ப நின்ற
பொருவிலா நம்பி செய்ய பூங்கழ லிறைஞ்சி மீண்டு
திருவரங் கத்தின் மன்னிச் சிலபக லிருந்து வாழ்ந்தார். (ந௭உ)

ஆசற விவணம் வரீழ்ந்தா ராங்கதி லொருநாட் பின்னுந்
தேசிகித் திலத மாய திருக்கோட்டி நம்பி முன்னம்
பேசிய பரமார்த் தத்தைப் பெறும்படி யொருவ ராகி
நீசனே னாவி னாத் த நின்மல ரெழுந்து சென்றார். (ந௭ங)
வேறு .

சென்றவருந் திருக்கோட்டி யூரென்னுஞ் செழுநகர வாழ்
மன்றல்கமழ் தார்மார்பன் மலரடியை யுறவணங்கி
நின்றனரத் திறநோக்கித் தேசிகனா நிமலனந்தக்
குன்றணைய திரடோளார் குணநோக்கி மனமகிழ்ந்தே. (ந௭ச)

கேட்ட கிளரொளி யுறுதி என்றும் பாடம்.

எம்பேருமானார் வைபவம்.

வேறு .

வந்தவர் யாவர் மைந்தா மற்றுநின் னோடு சென்னை
வந்தமில் குணத்தான் கேட்ப வாசிலாப் பூதா ராரு னு
மென்னைநா நெருவ னன்றி யெய்தின ரில்லை யென்றார்
முந்தைநான் மறைத்த வத்த முழுவது முதல்வன் கூறி. (௩௭௭)

ஈங்கிதை யொருவ ருக்கு மியம்பிடா திருத்தி யென்றான்
நீங்கறு மாழ்வா னுக்குத் தேசிகா செப்ப வேண்டு
மாங்கவ னன்றி யார்க்கு மறைகிலே னென்றார் மைந்தர் ன்
தேங்கமழ் மார்ப் பாய திருக்கோட்டி நம்பி செப்பும். (௩௭௮)

வேறு .

இப்பொருளுக் கதிகார மாழ்வா னுக் குண்டெனினு
மொப்பரியா யோராண்டுன் னுனமகிழ்ந்த கைங்கரியர்
தப்பறச்செய் திட்டதற்பின் சாற்றிடுக போதியெனச்
செப்பமிசூர் திருக்கோட்டி நம்பியருள் செய்தருள. (௩௭௯)

வேறு .

மண்ணுறப் பணிந்து மற்றவன் செய்ய மலரடி முடிமிசைத் தரித்து
விண்ணுறப் பதிந்த வமரரு மமரர் வேந்தனு மலர்மழை பொழியக்
கண்ணுறப் பொழியு மானந்த வாரி கணைகட லணுவெனப் பெருக
வுண்ணிறை மகிழ்ச்சியுலகெலாமுருக்கவொருவராய்த் திருவரங்கத்தில். ()

அன்றவ ரெய்து முனமவர் போன வாசறு தென்றிசை நோக்கி
வின்றவாழ் வானு முதலியான் டானு நிகரிலா முதலிகள் பலரு
மென்றினி வருமென் றிரங்கினர் கண்டா ரின்னருள் சுரந்தவான் கண்ட
கன்றெனத் துள்ளிச்சென்றெ திர்பணித் தக்கருணைவாரி தியொடுங்கலந்தார்.

சீரிய விராமீன் தேவர்கள் பொருட்டாத் தென்றிசைக் கேகிமற் றவர்கள்
காரியங் கண்டு திரும்புமுன் கலங்கிக் கண்டபின் களித்தெழுந் தாடுந்
தாரியன் மார்பன் பரதனை யொத்தார் தனித்தனி முதலிக டாங்க
வேரியல் சிவிகைமீதினிலெழுந்தாங் கெழிலரங்கீத் தனிற்புகுந்தார். (௩௮௦)

தென்னரங் கத்திற் புகுந்தபின் மகிழ்ந்த சிந்தையர் சீபெட னு
ரென்னுநன் எனகிறிற் றிருவவ தரித்தா ரிலங்குமாழ் வான்முக நோக்கி
புன்னரும் பெர்ருள்க ணம்பியும் பகர்ந்தீதுரைக்கலையொருவர்க்குமென்று
னன்னவன் ன்னோடிதனையாழ்வானுக்கறைத்திடவேண்டுமென் றறைந்தேன். (௩௮௧)

அப்படி யாதில் வருட்டமொன் றுன்பா லன்புறு கைங்கரி யங்க
டப்பறக்கொண்டுபின்னிவைமொழிதியென்றனன் றலைவனென் றிசைத்தா
ரொப்பறு நிலைசேர் கூரத்தாழ் வானு முரைத்தவங் வுறுதியைக் கேட்டே
யெப்பொழு திறக்கு மவதியென்றறியேனிவ்வுயிரிவ்வுடம்போடும். (௩௮௨)

மாசிலா நிலையாய் வருடமொன் நிருந்து மற்றது நின்னிடைப் பெற்றே
நீசனே னுய்வே னென்பதற் கவதி யுண்டுகொ னினைவினா னேக்கற்
பேசிலா ரென்போற் பாவிச னென்னப் பெருந்தய ருற்றுற ஶ்ருந்தி
யாசிலாக்குருமானிலையினைமறைகளறைந்தந்சாத்திர மனை த்துமி. (௩௮

திருந்துற நோக்கி யாங்கவை தம்முட் டேசிகன் நிருவுள மகிழ
வருந்தியோ ராண்டு கைங்கரி யங்கள் வழுவுறச் செய்ததற் கொக்கும்
பொருந்துமோர் மாதம் பட்டினி விட்டப் பொருவினான் நிருமனை வா...
விருந்திடப்பெறினே பெய் நிருந்தமைகண் டிணையிலானபட்டியிருந்தான்.

வேறு.

ஒப்பிலான் நிங்கனொன்றாங் குபவாத மாயிருப்பத்
தப்பறவங் கதைநோக்கிச் சாற்றருஞ்சீ ரெதிராசர் ன்
செப்பினார் நம்பிதம்பாற் செப்பியசீர்ப் பொருண்முழுது னைப்பின
மப்பொழுதே முதலியான் டானுமது பெறவெண்ணி. (௩௮௫)

வேறு.

உடையவர் திருமு னெய்தி யொப்பிலா யாழ்வான் பெற்ற
வடைவுறு பொருளை நீநின் னாசிலாக் கருணை யாலே
கடையனென் றானு மெய்தும் வண்ணநீ கழற வேண்டுந்
தடையற வின்றே பென்றத் தத்துவன் சரணந் தாழ்ந்தான். (௩௮௬)

ஆங்கவன் றன்னை நோக்கி யாசிலா வெதிக ணாத
ரோங்குசீர் நம்பி யாழ்வா னொருவனுக் குரைத்தி யன்றிப்
பாங்குறு மிதனை யார்க்கும் பகரலை யென்றான் பல்காற்
ற்றங்குநற் குணத்தின் மிக்காய் நீயுமத் தலைவன் றன்பால். (௩௮௭)

சென்றவ ன்ருளின் வைகித் திருந்தநின் றதனைக் கேட்டு
நன்றிசேர் குணத்தாய் பின்னை நம்மிடை வருதி பென்ன
வொன்றிய கருணை மிக்க வுடையவ ரருளிச் செய்ய
வன்றற முதலி யாண்டார் னாங்கவ ரடியிற் றுழந்தே. (௩௮௮)

உடையவா தம்மை முக்கால் வலஞ்செய்தென் னுயிர்க்கு நாதா
விடையெனப் பெயர்ந்து தென்பால் விரைவினி னடந்து ஞானத்
தடைவுறு நம்பி மன்னு மணிதிருக் கோட்டி யூரிற்
றடையறச் சென்று நம்பி தாமரைச் சரணந் தாழ்ந்தான். (௩௮௯)

அந்தமில் கருணை நம்பி யாங்கவன் றன்னை நோக்கி
வந்ததென் முதலி யாண்டா னென்றனன் மற்றை மைந்த
னெந்தைநின் னிடத்தி லுண்மை யிருவினை யேனும் பெற்றென்
பந்தமார் பிறவி வேணாப் பறிப்பதன் பொருட்டா லென்றான். (௩௯௦)

என்றிவ் முதலி யாண்டா னியம்பிட நம்பி கேட்டாங்
கன்றதற் காமா காதென் றறைந்தில நருகு நின்ற
வொன்றிய சிந்தை மைந்த னுத்தமக் குரவ னூர்க்கோர்
நன்றிசேர் தொழில்கள் பண்ணி நாமிவண் வைக வேண்டும். (170)

வேறு .

என்னநினைந் தன்றுமுத லறுதிங்க ளெழிற்குரவன்
மன்னுதிரு மடைப்பளிக்கு மஞ்சனமு முவந்தளித்துத்
தன்னுடலை மிகவாட்டிச் சதாசேவை பொடுங்குரவன்
பின்னுமுனும் பகலிரவும் பிரியாதே யுடன்வாழ்ந்தான். (171)

அப்படியே யறுதிங்க ளற்றதற்பி னுங்கொருநாட்
டப்பறுஞ்சீர் மைந்தனந்தத் தவமிக்கான் முகநோக்கி
யொப்பிரியா யடியேனுக் குய்யுநெறி யருளென்றான்
செப்பமிகு நம்பியந்தச் சீரியோன் முகநோக்கி. (172)

வேறு .

ஆங்கொரு சுலோகந் தன்னை யருளியிப் பாட்டி லுள்ள
பாங்குறு பொருள்க டம்மை மைந்தனே பகரக் கேட்டி
யோங்கிய கல்வி யத்த மொழங்குறு குலமும் மூன்றுந்
தாங்கிஞ் செருக்கை யிர்தத் தத்துக்குப் பிழைத்தா யாகில். (173)

வருதியிப் போது போதி மைந்தவென் றறைந்தா னம்பி
சுருதிதேர் முதலி யாண்டான் றுணுக்கமுற் றதனை நோக்கிக்
கருதியும் மூன்று மூன்று காலனா மானிக் கென்னப்
பரிதியே யனையான் பாதம் பணிந்துமீண் டாங்கம் புக்கான். (174)

புக்கவ னம்பி தன்பாற் புகுதுமுன் குலத்தி னுலு
மிக்கசீர் ஞானத் தாலு மேம்படு தனத்தி னுலுந்
தக்கசீ ரெதிக னாதர் தொண்டர்க்குத் தலைவ னாகி
யொக்கநிற் பவர்க ளின்றி யொருவனா யிருந்து வாழ்ந்தான். (175)

வேறு .

புத்திற மூன்று மறுத்தற வொடுங்கி யாசறு முதலியாண் டானு
மயுத்திற முடைய வுடையவர் பதத்தில் விசைமலர் சொரிந்துற வணங்கிப்
பாய்த்திறங் கடிந்த முதலிக டமையும் பூமிசைப் பணிந்தவ னின்ற
ரித்திறங் காண்மி னெனயெதி ராச ரிருந்தவம் முதலிகட் கிசைப்பார். (176)

வேறு .

திருக்கோட்டி வளர்க்குந் கண்ணன் றெரிசனத் தடைந்தோ ருற்ற
திருக்கோட்டி யாவி காக்குஞ் சீரிய நெறியா லன்றோ
திருக்கோட்டி யூரின் மன்னுஞ் செழுந்தவன் றனக்குத் தொண்டர்
திருக்கோட்டி நம்பி யென்னு நாமமுஞ் சேர்ந்த தன்றே. (177)

என்றிவை யருளிச் செய்தாங் கிறைஞ்சிய முதலி யாண்டான்
றன்றிரு முகத்தை நோக்கிச் சாற்றுவார் மைந்தா நம்பி 'ன்'
யன்றுநீ விரும்பிக் கேட்ட தருள்புரிந் தனனே வென்ன
நின்றசீர் மறையோ னந்த நிமலரோடு ரைப்ப தானான். (106)

வேறு .

ஆன்றெழுமெப் யறிவுடையா யறுதிங்கள் பின்சென்று
தோன்றியசீர் நம்பியுடன் றெண்டனேற் கிரங்கென்றேன்
மூன்றுளவாந் தத்தவற்றுண் முடியாது தப்பினையே
வூன்றியதோர் மதிமிக்காப் பின்வருதி யெனவுரைத்தான். (ச00)

வேறு .

அந்நெறி மூன்று மகல்வதெக் கால மடியனேன் றனக்கென வழுதா
னன்னெறி யுடைய மைந்தனாங் கதுகண் டுடையவர் நவையிலாய் கடிந்தா
யின்னமு முளவோ வுனக்கவை யில்லை யினிச்செலி னம்பியல் தியம்பு 'தே'
மன்னுசீ ரன்ப வேகென விடுப்ப மாசறு முதலியாண் டானும். (ச0க)

சென்றனன் மீண்டு நம்பியை வணங்கித் தேவகிப் பிராட்டிமுன் னிலையா
யன்றது பெற்று* மீண்டன னெதிகட் கதிபரு மத்திறங் கேட்டாங் 'து'
கின்றெனக் கன்றோ பவித்திரத் துடனே யிலங்குதன் டெய்திடப் பெற்றே
னென்றிய தவத்தா யெனவுள மகிழ்ந்தாங் கோங்கரங் கத்தினிலுறைய. (ச0உ)

வேறு .

தேசிகளுந் திருக்கோட்டி நம்பியெனுஞ் செழுந்தவனு
மாசிலாத் திருமாலை யாண்டானு மாங்கொருநா
ளீசன்வளர். திருவரங்கத் தெய்தினை ரவர்பதத்தி
னீசனேன் றனையாண்ட நிமலவரு ளெதிராசர். (ச0ங)

சென்றிறைஞ்சி யிருந்தளவி றிருக்கோட்டி நம்பியெனு
மன்றல்கமழ் தார்மார்பு னுடையவர்மா முகநோக்கி
யின்றுமுதற் றிருமாலை யாண்டானே டெழின்மாற
னன்றுரைத்த தமிழ்மறைகட் கத்தங்கேட் டருள்கவென. (ச0ச)

வேறு .

செப்பினு னதற்பின் மற்றைத் திருமாலை யாண்டா னேடு
மொப்பிலா யிவருக் கந்த வுண்மையை யுரைத்தி யென்னத்
தப்பறப் பகர்ந்து மீண்டு திருக்கோட்டி யுரைச் சார்ந்தான்
முப்புகை யற்றார் மற்றவ் விருவரு மதனிற் பூண்டார். (ச0ஞ)

* மகலியாண்டானைக் க உடையவரே ஸர்வகுஹ்யதமமான சநமசுலோகார்த்தத்தை

எம்பெருமானார் வைபவம்.

வேறு.

மாரார் மாறன் றெரிந்துரைத்த திருவாய் மொழியின் செழும்பொருளை
யரா ரருள்சே ராளவந்தா ரிசைத்த படியே யெடுத்தெடுத்தாங்
காரா வழிதைத் திருமலை யாண்டா ன்ருளிச் செயக்கேட்டு
மராயிலேந்து கரைந்துருகி யெதிக டலைவர் நினைவுறுநான். (சு0௬)

ஊனி லறியாக் காலத்துக் குரைப்பான் றிருமா ற்ணையாண்டான்
றனுட் டிகழுந் துழாய்முடியாய் சிறியேற் கறியாக் காலத்தே
நானப் பொருளைத் தந்தணையர் நலத்தை யழிக்கும் பொருட்டாயோ
னெப் படுமிவ் வுடலோடும் வைத்தா யென்று நெனவிசைத்தான். (சு0௭)

வேறு.

ஆங்கதுகேட் டெடையவரு மதின்முன்னும் பின்னுமுள
வோங்குறுசீர்ப் பனுவலுறு முரையெல்லாங் கேட்டருளி
யீங்கிதனுக் திவ்வண்ண மாணலோ வெனவிசைத்தார்
தாங்குமருட் டிருமலை யாண்டானுஞ் சாற்றென்றான். (சு0௮)

வேறு.

மன்னும் பின்னுங் களிதோன்ற மொழிந்தாங் கிடையி லொருபாட்டி
யின்ன றோன்று மிழவாக விசைத்தான் மாற நென்னுமதின்
மன்னும் பொருளம் மகிழ்மாறன் மாய னோடே மாதவனே
மன்னு நேமி நெமொலே வினையே னுயிரே வித்தகனே. (சு0௯)

முறியா மாமா யத்தமரு மடியேற் கறியாக் காலத்தே
நறியா ஞான மளித்துன்னை நீங்கா வன்புன் னடிமைக்கண்
வறியார் துளவ முடியானே வைத்தா யிந்த மேதினியிற்
பாறியார் புலன்கள்வெள்கும்வகையென்ன வியந் கபகம்ந் கனனால். (சு0௧0)

வேறு.

என்பதை யெதிக ணுத ரியம்பிடக் கேட்ட போதே
யன்பினாற் றிருமா றன்னை யாண்டவ னுள வந்தார்
முன்பெமக் கருளிச் செய்யக் கேட்டில முனிவன் முன்னாட்
டுன்புறம் வெகுளி பொங்கத் தொடங்கிய சிருட்டி* போல. (சு0௧1)

தொடங்கினீர் நீரு மாறன் சுருதியின் பொருளி னுள்ளே
யிடம்படு சிந்தை யெந்தை யியமுனைத் துறைவர் காணத்
திடம்படு பொருளை நீரோ தெளிந்துரைக் கின்றீ ரென்ன
வடங்கிடாச் சிந்தை பெற்று லாவது மிதுவோ வென்றே. (சு0௧2)

லாப் பிரதிகளிலும், 'சிருட்டி' என்றே காணப்பட்டது,

வேறு .

தெருளின் மிக்க திருமலை யாண்டான் நிருவாய் மொழிக்கத்
மருளிச் செய்ய றவிரந்திருந்தா னதுகண் டாசி லெதிராசர்
பொருளைக் கேட்டு நாமுணர்ந்து புந்தி யுள்ளே யடங்காம
'விருளிப்படிந்து துன்மதியா லிசைத்துக் கெடுத்தே னெனையென்ன. (சக

வேறு .

பெரும்பசி யாளன் முன்னே பேரமு தத்தை யிட்டிங்
கருந்தென வைப்ப வாரி யாங்கவ னருந்தும் போதிற்
பருந்தினும் விரைவிற் பற்றிப் பறித்திடக் கொடுத்த தேபோ
லிருந்திருந் தானி வாடி யெதிகடந் தலைவர் னைந்தார். (சகச)

வேறு .

அந்தவா றனைத்தினையு மாளவந்தார் திருவுருவைச்
சுந்தையுற வைத்துவளர் திருக்கோட்டி நம்பியெனு
மெந்தைபிரான் கேட்டருளி யிலங்கியசீ ரருடழைப்ப
வந்தனனத் திருமலை யாண்டான்முன் வரக்கண்ட. (சகரு)

சீரியநற் திருமலை யாண்டானுஞ் சென்றெதிரே
பாரிலுறப் பணிந்தேத்தப் பழமறைதேர் நம்பியுமக்
கூரியனை யுடன்பணிந்தான் குருமணியா மிருவர்களு
மார்வமுற வளவளவி யொருதலத்தி லமர்ந்ததற்பின். (சகச)

வேறு .

திடவான் மறையை வடித்தெடுத்த திருவாய் மொழிக டமக்கத்த
நடவர் நின்ற தோவென்றா னம்பி திருமா றனையாண்டான்
மடமான் பொருட்டாற் றென்னிலங்கை மனை மாய்த்துப்பின்னொருநா
கடவான்களிற்றின்கொம்பொசித்தான் கருணை திரண்டவாளவந்தார். (சகக)

வேறு

மெய்ச்சுவா வப்பொருள் விளம்பி னாறதை
யச்சுவா பத்தினி லறையக் கேட்பவர் .
விச்சுவா மித்திர சிருட்டி மீளவு
நச்சுவார் பண்ணினு னடப்ப தெவ்வணம். (சகஅ)

வேறு .

என்றன னதுகேட் டாங்கே யிருந்துற நகைத்து நம்பி
நன்றது செய்தார் தம்மை நவில்கநா மறிய வென்றா
னென்றிய கருணை மிக்க திருமலை யாண்டா னோங்கு
மன்றல்சேர் மார்பா பூதூர் வந்தவ தரித்தா னென்றான். (சகக)

தீட்டுபல் புகழாய் முன்னஞ் செண்பக மாற னன்பிற்
கோட்டிய பனுவ லாகுங் கொழுந்தமிழ் தன்னி லெந்தப்
பாட்டினிற் றர்க்க மந்தப் பத்தனு நீயு மென்ன
வாட்டமில் குணத்தா னம்பி மற்றவ னோடு கூற. (சஉ௦)

வேறு .

அறியாக் கால மெனும்பாட்டுக் காள வந்தா ரருளியது
நெறியா ரெதிக டனிராதர் நவமாய் நினைத்து நிகழ்த்தியதுங்
குறியா ஞானத் திருக்கோட்டி நம்பிக் கடைவே குறித்துரைத்தான்
றறியார் களிற்றின் றுயர்தீர்த்த திருமா றன்னைத் தானுண்டான். (சஉ௧)

வேறு .

ஆங்கது கேட்டு நம்பி யாளவந் தாரு மிந்தப்
பாங்குறு பொருளை முன்னம் பகரநாங் கேட்டோ மந்தத்
தாங்குபல் குணத்தின் மிக்க தலைவர்முன் புனரா வத்த
மீங்குவன் கருத்திற் றேண்டு தெனவிரு மென்று பின்னும். (சஉ௨)

வேறு .

அறைவா னறியா தவன்றனை யறிவிக் கின்றே னெனுநினைவை
மறையா யிரமும் வல்லவனே மறத்தி சாந்தி பணிபக்கற்
குறையா நெறிசேர் வசுதேவர் குமரன் படித்தன் றுணர்ந்தருளு
முறையா மிந்த வினையாழ்வா னம்பாற் கற்ற லெனமொழிந்தே. (சஉ௩)

வேறு .

சீரியடம்பி யந்தத் திருமலை யாண்டா னோடு
மேரிய லெதிக ணாத ரிருந்தவத் தலத்தி னண்ணிக்
(அ) கூறிய பொருளை யோதா துணர்ந்தவக் குறிப்பி னாலும்
பாரிய லுயிர்கட் கெல்லாம் பரிவ னு கருக்கி லைம். (சஉ௪)

மதுவமர் துளபத் தாரான் மானிடர்க் காசு மண்ணி
லிதுவுமோ ரவதா ரந்தா னெடுத்தன னென்ன வுன்னிக்
கதுமென விறைஞ்சி னைக் கவையறு குணத்தி னாரு னு
மெதுசெய்தா ரிவரென் றன்னு ரிணையடி யிறைஞ்சி னைந்தார். (சஉ௫)

உருகினைந் தவண நின்ற வுத்தம ரோடு மற்றை
யிருவரு மிருந்த காலை யெம்பிரா னினையாழ் வாரைப்
பொருவினா நம்பி யந்தப் புங்கவ னோடு மைந்தா
வருமறைப் பொருளி னத்த மனைத்துங்கேட் டறிந்த தற்பின். (சஉ௬)

வேறு.

ஆன்பி ஐழ்வார் திருவரங்கப் பெருமா ளரையர்க் காவந்தார்
முன்பு கொடுத்தா ரிரண்டுண்மை முறையா லதுகேட் டறிந்து
பின்பு சீரா மாயணத்தைப் பெரிய திருமலை நம்பியெனு
மின்ப வாரி யுடன்கேட்டி யென்ன நோக்கி யிசைத்தருளி. (சஉ௭)

மீண்டா னம்பி திருக்கோட்டி யூரின் மன்னி வீற்றிருந்தா
னீண்டா னுலக மாவலிபாற் குறவா யிரந்து நின்றவனை
யாண்டா னுடனே யாழ்வார்க ளருளிச் செயல்கட் கல்வழக்கைத்
தீண்டாச் சிந்தை யெதிராசர் சிறந்த பொருளின் நிறங்கேட்டு. (சஉ௮)

நாரா யணனா மிறைநிலையு நடுங்கா ஷயிரி னன்னிலையுந்
சீரா நிருவர்க் குளமுறையுந் திணிந்த விருளாஞ் சேணிலையு
மேரார் சரணத் துறநெறியு மின்பத் தியல்பு மனுபவமு
நேராம் வண்ணந் திருமலை யாண்டான் காட்ட வந்நெறியால். (சஉ௯)

எந்தை பூதா ரினையாழ்வா ரிருகண் டாரை மழைபொழியச்
சிந்தை குளிரக் கேட்டழகார் திருமான் மார்க்க மெனச்சிறந்த
வந்த மில்லா நெறியெல்லா மகத்துட் டெளியுந் றனுபவத்தின்
வந்த வாரிப் பெருஞ்சூரியி லடங்கித் தம்மை மறந்தருளி. (சஉ௦)

இருந்து தெளிந்து திருமலை யாண்டான் செய்ய விணையடிக
டிருந்த விறைஞ்சி விடைகொண்டு சீரா ராள வந்தார்முன்
மருந்து பிறவிப் பெரும்பிணிக்கு வைத்தார் பலர்பான் மற்றவைகள்
பொருந்து மிடங்க டொறும்புகுந்து பெறுவார்போகமிக்கிலங்கும். (சஉ௧)

சீரா ராழ்வார் திருவரங்கப் பெருமா ளரையர் திருவடிபை
யாரா வன்பி னுறவணங்கி யவருக் குவந்த கைங்கரிய
மேரார் மஞ்சட் காப்பரைத்தாங் கின்ப மிக்க புனலாட்டி.
நேராய் நின்றா ராகிங்க ணிலவுங் கருணை யெதிராசர். (சஉ௨)

வேறு

ஆங்கதி லொருநாண் மற்றவர் தமக்கன் றரைத்தசீர் மஞ்சணன் றன்பின்
பாங்குறா மையினாற் திருமுகம் வாடப் பார்த்துமின் டரைத்தெழுங் புரிவா
லோங்குநீ ராட்ட வரையரு மிவரை யுவப்பொடு நோக்கியென் னாவி
தாங்குறப் பெற்ற சருவசொத்தினை யுந்தலைவனேகைக்கொளச் சமைந்தோ.

இன்றுநீ யிதுசெய் திட்டதென் றிரங்கி யெம்பிரான் வலத்திருச் செவியி
லன்றுப தேசஞ் செய்தனர் முனைநா ளாளவந் தார்தமக் குரைத்த
வொன்றிய பொருளை யுடையவர்பெற்றாங்குவப்பொழிமுவர்பதம்வணங்கிச்
சென்றனர் மடத்திறுண்டார்களோடுஞ்செ நிற்கவண்சிலபுகல்செலுநாள்.

கங்கையின் கரையின்மன் னும்வேதியிற்கவையிலாமனத்தனோர் மறையோன்*
பொங்குநால் வேத மூன்று புராணம் புவியின்மற் றுளபல கலைக
ளங்கமார் தோதிப் பின்புறப் பட்டே யாசைக ளெட்டினு மடக்கந்
தங்குற வடித்துச் சமயமோ ராறின் றலைவரை நிலைபற வென்றே. (சுநடு)

இனியெதி ரில்லை நமக்கிரு நிலத்தி லென்றதற் பின்புமீண் டேகி
நனிதருங் கங்கைக் கரையினை முன்போ னண்ணியாங் கேகதண் டேந்து
முனிவர்கள் சூழ வேகதண் டதனின் முறையுறு சன்னியா தத்தைத்
தனியடைய் நின்றான் பற்றினான் பற்றிச் சுகமெலார் திறையிட விருந்தான்

வேறு.

அப்படி யிருப்ப வந்நா ளணியரங் கத்தி னின்றஞ் டேர்
செப்பரு மறையோ னங்கே சென்றன் கங்கை யாட
வொப்பிலா னவனை நோக்கு பெங்குளா யுரைத்தி யென்றான்
றப்பற வவனு நின் று சாற்றினு னரங்க மென்ன. (சுந௭)

அத்திரு நகரிக் கல்விக் கதிபரா ரறைதி யென்று
னுத்தம குணத்தாய் மூன்று தண்டனோ ருவமையிலா
னித்தரி லொருவ னென்றிந் நீணில மறைபத் தக்கான்
றத்துவ வாதி புத்தன்† சைவனென் றுதி யாய. (சுநஅ)

வேறு.

இருளைச் சிறி யெழுந்திலங்கு மிரவி யென்ன விருக்கின்றான்
மருநற் றொளிரு மெதிராசன் மற்றை பவன்மன் றிருநாமர்.
தெருளுற் றவனை யறிதியெனச் செப்பி நின்றான் 'மன்றயவனப்
பொருளைச் சிந்தை யுறவினைத்தப் புலவன் றனைக்கண் டிடுதுமென. (சுநகூ)

ரக தண்டிபலவண்டிக் கிசைய வேற்றிச் சாத்திரங்கண்
மாகம் வெருள மண்ணொளிய லூர்ந்து விரைவின் வழிநடந்து
மேக வண்ணன் கண்டியிலும் மென்கா விரிசூழ் விண்ணனக்கும்
தக வேலிப் புனலரங்கம் புக்கான் புலவர் புலியுன்ன. (சுச0)

புக்க முனிவ னரங்கத்துட் புனிதன் கழல்கள் புகுந்திறைஞ்சித்
கக்க புக்குசே ரெதிராச னெங்கே யென்றான் சந்நிதியிற்
றொக்க பகவற் பத்தரிடைச் சடரோ னென்னப் பொலிந்திலங்கி
க்கன் புகழ் நின்றமுனி யிங்கே காணு னெனநின்றான். (சுசக)

* 'யஜ்ஞமூர்த்தி யென்கிற மஹாவீத்வானான ஒரு ப்ராஹ்மணன் கங்காஸ்நானத்துக்குப்
போய் அங்கு ஸ்நானம்புண்ணி அங்குள்ள வித்வான்களை ஜயித்து அங்கே மாயா
வாத ஸர்யாஸாச்ரமத்தையும் பரிக்ரஹித்து வித்யையாலும் சிஷ்யஸம்பத்தாலும்
மிகுந்தவனாயிருக்க' என்கின்ற குருபரம்பராப்பராவ வாக்கியத்தால் இவருக்கு
யஜ்ஞமூர்த்தி என்பது பெயரென்றும், வேறோரிடத்திலிருந்து சென்று கங்கைக்
கரையருகே யமர்ந்தவரென்றுத் தெரிகிறது. † பெளத்தன் என்னும் பொருளது.

வேறு.

எண்ணருஞ்சீ ரெதிராச னீயே யாகி
 லெளரியேனுஞ் சிலதர்க்கத் திசைந்து நின்பாற்
 பண்ணுதற்கே யொருப்பட்டு வந்தே னந்தப்
 படிசெய்ய வேண்டுமெனப் பகர்தா னெம்மான்
 மண்ணவர்கள் காணநாற் தர்க்கஞ் செய்தான்
 மற்றுநீ தோற்றிடிவென் செய்வ தென்னத்
 திண்ணமறி செருப்பெடுப்பே னுனக்கு நானே
 தேவர்களு மானிடருஞ் சிரிப்ப வென்றான்.

வேறு.

நன்றென்றாங் கதற்கிசைந்து நவையறுசீ ரெதிராசர்
 குன்றென்றாங் குயர்ந்தோங்குங் கோதறுசீர் மண்டபத்திற்
 சென்றென்றாங் கினிதமர்ந்தார் திரிதண்டர் பலகுழ
 வொன்றென்றே யுரைதண்ட நெதிரேவர் துடனிருந்தான். (சசங்)

வேறு.

ஒருதின மென்ன நாள்பதி னெட்டாங் ருடையவ ருடனவ நெதிர்த்தே
 யருமறை முடிவி னின்றிதர்க் கிக்க வவனைவென் றிடப்படா மையினாற்
 பொருவரும் பூது ரிறைவனு ரற்பம் புந்தியிற் சலித்தன ரதுகண்
 டிருவருஞ் சலித்தோ மின்றுபோய்நானைவருகவென்றேகதண் டிடையான்.

முன்னெ முந்திருந்துதன்னிடம்புகுந்தான் முகுந்தனையகந்தனி லமைத்தார்
 பின்னெமுற் திருந்து நம்பெரு மாளாம் பிரமனார் தாதையை வணங்கி
 மன்னுசீர் நாத முனிவனு ராலு மாசறு மியமுனைத் துறைவ '129'
 ரென்னுநான் மறைத்தே ராளவர் தாராமெம்பிரானுமுன்னிதித்த. (சசரு)

திருவருள் வளருந்தரிசன மடியே னேதுவாச் சிதைவதோ சித்தயா
 வருமறை முதல்வா வெனவுரைத் திடலு மாங்களு ருரைசெய்வா ருனக்கே
 பொருவிலாச் சீட னொருவனைக் கொணர்ந்தேன் போன்றுமோ நந்தரி சனந்தா
 னிருவரு நாளை யெதிர்த்தபோ திதுவே யியம்புவா னுவன்முன மியம்ப. (சசசு)

சுன்புநீ யிதனைப் பகருதி யென்னப் பீடுறு மீருரை பகர்த்தாங் 130
 தென்பொலா மணியுங் கண்மியில் செய்தா ருடையவ ரிவையரு ளீறையை
 பன்பினால் வணங்கி மீண்டுதம் மடம்புக் கன்றையிற் பொழுதிதலா மிருந்து
 துன்பிலாந் கற்றகல்வியையுணர்ந்து துஞ்சிலார்நெஞ்சினில்வியந்தே. (சசஎ)

மற்றைநா ளெழுந்து தர்க்கக் கூடத்தின் மாசிலா மறைமுதற் பலநூல்
 மற்றவன் வருமு னிருந்தனர் பின்பக் கலைவலா நெய்தினன் கண்ணு ள்
 லுற்றுற விருந்த வுடையவர் முகத்தை நோக்கினு னுண்ணிறை மகிழ்வா
 சிற்றைநாள்வெல்லுமியைவெண்ணியாங்கிருந் கிவையிசைப்பான். (சசஅ)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

வேறு.

திறே னுனக்கு நானீடோ வங்கீ கரித்தி யெனையுனக்கே
தாற்றேன் றேற்றே நெதிராசா வென்றா நெந்தை துகனில்லாய
ாற்றாய் நர்க்கம் பின்காண்டு மென்றா ரவனுந் தனிமுதலே
நற்றே சலித்த திருவுளத்தை நிமலா நீயே யகல்வித்தே. (சசக)

ந்தை பார்ந்த கனிப்போடுஞ் சீரார் கருணை முகத்தோடும்
ந்தாங் குதய கிரிமருவும் வானா ரிரவி யெனத்தோன்றி
பந்தை நீயே யின்றிருந்தாய் யானே வெல்வ தினியுன்னைத்
ந்துன் சரண மெனைக்காத்தி தலைவா வென்னச் சாற்றினான். (சரு0)

வேறு.

ஆங்கதுகேட் டெதிராச ரப்படியே னுரைத்தனைநா
மோங்குமறை மொழிப்படியே யுரையாடி யதினானே
பாங்குபெற வென்றால் படிசெய்வேன் பகரென்றார்
தாங்குமொரு தண்டன்முன்மால் சாற்றியதைச் சாற்றினான். (சருக)

மற்றதற்கு மாற்றமந்த மாமவனார் கட்டுரைத்த தீதி
வுற்றதிரு மொழிப்பொருளை யுடையவரு மெடுத்தறைந்தார்
கற்றுணர்ந்தோன் முட்டுண்டேன் கள்வனே நெனவெழுந்து
நற்றவஞ்சே ரெதிராச நமோநமவென் றிறைஞ்சினன். (சருஉ)

வேறு.

திருவடி யிணையிற் றுழந்த செவ்வியோன் றன்னை யெந்தை
யிருகையா லெடுத்தன் றுன்னு னேந்திய வேத தண்டைத்
தருகென வாங்கி யாங்கே தடையற முறித்துப் போட்டப்'ந்'
பொருளிலா நினைவி னாற்குப் புனருப நயனம் பண்ணி. (சருங)

வேறு.

பண்ணமரும் வேதார்தம் பகரருஞ்சீர்த் திரிதண்டில்
விண்ணவர்க டொழுநாலா மாச்சிரமம் வியர்தளித்தங்
கெண்ணருஞ்சீ ரருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார்
நண்ணுமிவர் திருப்பெயரென் றுரைத்தருளி* நாடறிய. (சருச)

வேறு.

ஒருயி ருடலொன் றாக வுறைந்தவெம் பெருமர் னார்க்கங்
கிருயி ருடம்பு மாங்கே யிரண்டென விசைக்கப் பட்டுச்
சிருயிர்க் கிரமத் தாலுந் திருந்திய ஞானத் தாலு
மாருபிர்க் கிதங்கள் பண்ணி யங்ஙனம் வாழு நாளில். (சருரு)

என் தோற்றேனாகில் உம்முடைய பாதரகையைச் சுமப்பதோடு உம்முடைய
பரையு மீட்டுக்கோண்டு உம்முடைய வித்தார்த்தத்திற் புகக்கடவேன்' என்ற ப்ர
ஜனையின்படி அருளாளப் பெருமா எம்பெருமானார் என்று திருநாமமிட்டன
ரன் வறிக,

வேறு.

ஒருவராய்வுக மனைத்தையுந் திருத்தற் கொருப்பட்ட வுடைபுவரந்தப்
பொருவிலா நிலையான் றிறத்தினை நோக்கிப்புந்தியின் மகிழ்ந்தவனெமக்குந்
குரவனாந் திறமுந் தோழனாந் திறமுந் குணத்தினி லுள்ளனென வவனே
ஒருவராயிந்த வுலகினைத் திருத்தலினியெளி தெனவுளத்தெண்ணி. (சருகூ)

வேறு.

திடமொன்று மனத்தெந்தை சீபெரும்பூ தூர்வள்ளன்
மடமொன்று வேறுக மற்றவற்குப் பண்ணுவித்துக்
கடமொன்றும் வினையில்லாக் காதலனை யதிலிருத்தி
நடமொன்று படவரவி னடித்தபிரான் றரிசனத்தில். 'உ)' (சருள)

வேறு.

அனைத்தையுந் தான்முன் றேசிக ருள வறிந்தமை* யாங்கவற் கறைந்து
தனைத்தொடர்ந் துய்வா னடைந்தவர் தமையத் தவமிஞ் தானிடத் தாக்கி
வினைத்தொகையறுக்குந் திருவிலச்சினைக்கோல் விளங்குற வாங்கவற் களித்துத்
தினைத்துணையளவுஞ் சிந்தையிற் பிரியா திருந்தவண் சிலபகல்செலுநான். ()

வேறு.

பெரியநம்பி திருக்கோட்டி நம்பி யன்பிற்
பேசரிய திருமலை யாண்டா னென்னும்
விரிபுகழ்சேர் மூவருந்தம் மைந்த ரோடு
மேவினர்க ளொதிராசன் விளங்கு ஞானத்
தெரிவரிய திருமுடிச்சம் பந்த முள்ளா
ராயிடினுந் திருவடிச்சம் பந்தம் வேண்டி
யரியநிலைமைந்தர்களை யெதிரா தன்பா
லாச்சரிப்பித் தாருலகி லல்ல னீங்க.† (சருகூ)

அந்நாளி லுடையவர்க்காட் செய்ய வென்றே
*யனந்தாழ்வா னெச்சானன் டி ஈருதூர் நம்பி
தொன்னாந் றவஞ்செய்திப் புனியிற் றேன்றுந்
தொண்டனூர் நம்பியெனுந் தூய்மை மிக்கார்
மன்னாநின் றுரவரைப் பூதூ ரெந்தை
மாசிலா வருளாளப் பெருமா ளாய்
வென்னாவி யெம்பெருமா னார்தம் பக்க
லேகிநீ ராச்சரிமி னின்றே யென்றார். , (சகூ0)

* அருளாலறிந்தமை என்றும் பாடம். † உலகினல்லனீங்க என்றும் பாடம்.
§ இவர் திருநாமம் எச்சான் என்பதாகக் குருபரம்பராய்வுத்திலே காணப்படு
கிறது. எச்சாணன் என்றும் பிரதிபேதம்.

ஆப்படியே யாச்சரித்த பின்பு துன்பி
 லுள்ளாளப் பெருமானெம் பெருமா னரு
 மொப்பரியார் தமைநோக்கி யென்னை யாண்ட
 வுடையவர்தந் திருவடியே தஞ்ச மாக
 வெப்பொழுது மிருந்திடுநீ ரிதுவே யுண்மை
 யென்னுவித் குறுதுணையு மிதுவே யென்னச்
 செப்பரிய நால்வர்கட்கு முபதே சித்தத்
 திருமிக்கா ருடன்வாழ்ந்து செல்லு நாளில். (சகூ1)

வேறு.

பின்னுஞ் சிலவர் வடதிசையி னின்றும் பிரான்சே ரரங்கத்தின்
 மன்னு மிராமா துசர்தம்மை வணங்க வேண்டு மெனவந்து
 பொன்னி சூழு மரங்கத்துட் புகுந்தா ரவர்கட் கெதிராக
 முன்ன முரைத்த வருளாளப் பெருமா னேக முன்பணிந்தே. (சகூ2)

வேறு.

எம்பெருமா னார்மடமே தியம்புமென்ற ரவரோடுந்
 தம்பெருமா னாரிடுக்குந் தலங்காட்டி யதுவென்ற
 னம்பெருமா டனக்கினியா ரொருநாமத் திருவரதி
 லும்பருமா நிலத்தவருந் தொழுதேத்து முடையவர்வாழ். (சகூ3)

இடமோதா னதுவென்ற ரெய்தினர்மற் றதுகேட்டுத்
 திடமாய வாருயிருஞ் சிந்தனையுந் தடுமாறி
 விடமார வருந்தினர்போன் மெய்ப்பதறி விழுந்தெழுந்து
 தடவானி லிரவியுடன் மின்மினியுஞ் சொலத்தகுமோ. (சகூ4)

வேறு.

முயிருங் குமட்டையிடக் காலா கோலக் கொடும்பிறப்பி
 ராடி வாடு மெனதுயிர்க்கு முலையா நிலையா யொளிமயமாம்
 னடு காட்டி யாண்டானுக் கிணையோ நானும் விளம்புதற்கு
 நாடு நகரு நன்கறிய நன்னு யங்குகே னெனின்ன. (சகூ5)

நூங்கு நின்று மீண்டுதன தட்டா ளங்க ள்ணைத்தினையும்
 ராங்கொன் றின்றி யறவிகழ்ந்து பதியை யிடித்துப் பொடியாக்கி
 யங்கு முள்ளத் துடனிற்ப விராமா துசரு மதுகேட்டன்
 றோங்கு மடியார் புடைசூழச் சென்றார் விரைந்தவ் வுத்தமன்பால். (சகூ6)

நூசா ரியனைக் கண்டளவி லஃசி லுள்ளா ளப்பெருமா
 டீசார் கழற்கீ முறப்பணியத் திருக்கை யாலே யெடுத்தனைத்து
 ாசா காத சிந்தனையும் வருந்த மடத்தை யிடித்ததிறந்

எம்பெருமானார் வைபவம்.

என்னை யளித்த பெருமானே கேட்டி யிற்ப்பை நாட்காலை 'ஊ
மன்னும் வடபாற் றிருநதிக்கு விடைகொள் போதில் வழியெ
யுன்னைத் தேடிச் சிலர்வந்தா ருரைத்தா' ரிரண்டெம் பெருமா
பன்னப் பட்ட விருவாக்ளிற் பகரும் பூதூர் நகர்வள்ளல்.

இடத்தைக் காட்டு மெமக்கென்று ரென்னை யாண்டிர்க் கிணையே.....
நிடத்தைக் கொடுக்கு மான்பாலை யருந்த விடினுந் தீயரவு 'வெய்திப்
விடத்தைக் கொடுக்கு மதுவன்றோ வினையே னறிந்த தத்திறத்தான்' தீயல்
மடத்தை யிடித்த தினியென்று மாசி லாய்கின் சன்னிதியில். (சகக)

இருந்து வினையேற் கடுத்ததொழி லியற்றி வாழ்வை னதுவல்லாற்
பொருந்து கில்லேன் வேறிருத்தல் புனித வென்னத் திருவடியிற்
றிருந்த விறைஞ்ச வதுகண்ட சீமான் பூதூ ரிளையாழ்வார்
வருந்த வேண்டா நம்மருகே மடத்தி லிருத்தி யெனக்கொடுபோய். (சஎ௦)

அன்பு கூர்ந்தோ ரதிகார மிருந்த படியே யெனவணைத்துப்
பின்புந் திருவாய் மொழிப்பொருள்கள் பேச வரிய ரகசியங்க
ளின்பம் வளர வவற்குரைத்தா ரிணையி லிருளா வப்பெருமா
டுன்பங் கடிந்த திருவுளத்தி லெல்லாந் தரித்துத் துகளில்லா. (சஎ௧)

வேறு.

பேசரு ஞான சாரம் பிரமேய சார மென்னத்
தேசறு மிரண்டு நூலுஞ் செப்பியாங் குடனே மன்ன
மாசிலா வெதிக ணை ரவ்வணம் வாழு நாளி 'ஊ
லீசனும் வேங்க டத்து மெம்பிரா நெதிரா சன்பால். (சஎ௨)

வந்தொரு க்குக்குற் போதின் மாசறு கனவு தன்னி
லந்தமில் குணத்தி னானே யாசில்வேங் கடத்தி னுஞ்
சிந்தனை வருந்த வென்னைச் செய்கின்றார் சிலர்க ளந்தப
பந்தநீ திர்க்க வேண்டு மெனப்பகர்ந் தருளுங் காலை. (சஎ௩)

புண்ணியச் சிந்தை யெந்தை புகலெதி ராசர் தாமு
நண்ணிய கனவு தன்னின் ஞாலமுண் டிமிழந்த வெந்தாய்
திண்ணிமை யோடு நிற்பாற் றீமைசெய் நீசர் யாவ
ரெண்ணினா னதற்குச் செய்யுங் கருமமே கியம்பு கேன்றார். (சஎ௪)

வேறு.

நூன திறத்தை யுரைக்கின்றே னன்பா கேட்டி தியுவினை
'பான காலந் தனிலியற்றிப் புவி யிற் குருடாய் முடவர்களாய்
ான மில்லாக் கூனர்களாய் மைந்த ரில்லா மலடர்களா
னை மாகிப் பிறந்துழலு மிவர்க ளெல்லாம் வந்தெய்தி. (எந்)

இல்லாப் பொருளைத் தருதியென வெடுத்த மலர்க் கொடுத்ததொடர்
பல்லா யிரடிக் கொன்க்களித்துப் பகலு மிரவு மிரந்தென்னைக் காண
கொல்லா நின்ற ரதைமாற்றிக் கோதி லாத குணத்தினன
யெல்லாப் பொருளு முடையவனு யாது மெனைவேண்டாதவனாய். (சஎசு)

ஒருவ னுண்டேல் வரவிடுதி யோங்கு நின்னை யுற்றிறைஞ்சி
மருவும் பாக வதர்தம்மின் மாசி லாதா யெனவறைந்தான்
றிருவின் கேள்வ நெதிராசர் திருக்கண் விழித்தங் குடனெழுந்து
பொருவில் கனவின் நிறமெல்லாம்பொருக்கென் றுரைத்தங்கிருந்தவரில். (.)

அனந்தாழ் வாணை முகநோக்கி யாசி லாதாய் வேங்கடவன்
மனந்தான் மகிழத் திருமலை மலைமே லேகிச் சமைத்தளித்துத்
தினந்தான் வருதி நீயென்னத் தெண்ட னிட்டாக் கெழுந்திருந்து*
கனஞ்சேர்குழன்மனைவியொடுங்கருணை முகிற்சேர்வேங்கடத்தில். (சஎஅ)

சென்று மன்னி மாயவற்குத் திருப்பூம் பொழிலொன் றுக்குதற்குக்
குன்றில் வேலி யறக்கோலிக் குளிர்நீ ரேறுப் பெருமேட்டை
யன்று நோக்கி வெட்டியெடுத்த கல விடுவித் தத்தலத்தின்
மன்றல் கமழும் பூமரங்கள் வைப்பா னினைந்து மனைவியொடும். (சஎசு)

கொட்டு மதற்காக் கூடைகளுங் கொண்டு செறிந்தாக் கனந்தாழ்வான்
வெட்டி யெடுக்க வம்மனைவி விளங்கும் வயிற்றி லொருபுதல்வ
னெட்டு மாத மாயிருப்ப விருண்டு நீண்ட கருங்குழன்மேற்
பட்ட சுமடாய்க் கூடையின்மண் பலநாட் சுமந்து பரிவினொடும். (சஅ0)

வருவா ளந்த மயிலனையாள் வயிற்றிற் கனத்தாற் றலைச்சுமையா
லொருநா ளினைத்துக் கூடையொடு மோயும் பரிசை யுறநோக்கித்
திருமா மகளார் தனிக்கேள்வன் பீதாம் பரஞ்சேர் திருவரையின்
மருவாக் கட்டுக் கச்சையொடோர் மனுவாய் வயது மீரைந்தாய். (சஅக)

“பின்பு உடையவரும் அமர்சுவையாயிரமான திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தமருளிச்
செய்துகொண்டு திவ்யகோஷடியாக எழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, ‘ஒழிவில்கால
மெல்லா முடைய மன்னி’ என்கிற திருவாய்மொழி நடவாநிற்க, ‘சிந்துபூமகிழும்
திருவேங்கடம்’ என்கிறவிடத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறவர், முதல்களைப்
பார்த்தருளி ‘புஷ்பமண்டபமான பெரியதிருமலையிலே திருவேங்கடமுடையானுக்கு
உகப்பாகத் திருநந்தவரஞ்செய்து திருமலைகட்டிச்சாத்துவார் ஆரேனும் உண்டோ?’
என்று அருளிச்செய்ய, அவ்வளவிலே அநந்தாழ்வான் எழுந்திருந்து, ‘அடியேன்
விடைகொள்ளுகிறேன்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்து தண்டன்ஸமர்ப்பித்துத் திரு
மலைக்கு எழுந்தருளித் திருவேங்கடமுடையானையும் திருவடிதொழுது திருநந்த
வரஞ்செய்து அத்திருநந்தவரத்திற்கு ‘இராமாநுசன்’ என்று திருநாமஞ்சாத்திக்
திருமலைகட்டித் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு எழுந்தருளி
யிருந்தார்’ என்று குருபரம்பராப்பரவாத்திலுள்ளது.

வேறு.

ஒட்டர் சூலத்தி லுதித்தவன்போ லோங்கு நெறிசே ரனந்தாட் டான்
கட்டி யடிக்கும் வெளிப்படிலக் கமலை யனையா னுறும்வருத்தம்
மட்டு மதியு மிலையந்தோ வென்ன வந்த மாதினெதிர்ப்
பட்டங் கனந்தன் விழிகளினேர் படாது மறைந்தோர் பழுவத்தின்: (சஅஉ)

பின்று கூடை தனைவாங்கி நிகரி லொலிரேர் நீண்முடியி
லன்று தாங்கிக் கொடுபோய்ப்போட் டவன்பான் நீண்டு மதுகொடுத்து
மன்றல் கமழூர் துழாய்முடியா னிற்ப வந்த மயிலனையான்
சென்றான் விரைவி லதுகண்ட வனந்தாழ் வானத் திருவினெழும். (சஅங்)

வேறு.

கூடைமண் ணிட்டு நீளக் குறித்தவத் தலமுந் தூர
மாதொரு தலத்திற் போட்டு வந்தனை கொல்லோ விப்போ
தேடவிழ் குழவி னானே யென்செய்தா பென்றான் மாது
தாடொழு தவனை நோக்கி யத்திறஞ் சாற்ற லுற்றாள். (சஅச)

மறுவறு மனத்தி னானே வழியிடை யெதிரே வந்தோர்
சிறுபய லொருவ னொட்டிச் சென்மேமே தோன்றி நின்றான்
விறுவினென் றோடி வந்து மேவுமென் னினோப்பா! நோக்கித்
துறுமயிர்த் தலைமேற் கூடை துண்ணென வாங்கி வைத்தே. (சஅரு)

போட்டுமீண் டென்பாற் கூடை பொருக்கெனத் தந்தா னென்றான்
வாட்டடங் கண்ணா் கோட்ட மறையவ விறையென் றெண்ணிக்
கோட்டிய தெநிலைத் தானுங் கூறிட வந்தான் றன்னைக்
கூட்டுகின் றனையொ லென்றான் காரிகை வருதி பென்றான். (சஅசு)

நன்றென வெட்டி யிட்டு நாரியார் தலைமே லேற்றி
மன்றல்சேர் குழலாய் முன்னே யேகென்றான் மாதுந் தாங்கச்
சென்றன னனந்தாழ் வானச் சேயிழை வரவு நோக்கி
நின்றனன் மாயன் னிவனென்ற ணிகரி லாதான். (சஅஏ)

வேறு.

தேசார் கருனைத் திருவுருவைத் திருந்த நோக்கி யனந்தாழ்வா
னசா ரியனன் றெனக்குவந்தே யருளும் பணியைச் செந்திருவி
னேசா பறிக்க வந்தனையொ னின்னில் லென்ன மாறுகொடு
கூசா தடிப்பவிரைந்தோடிச்சென்றன்கருத்தைக்குறித்திறைவன். (சஅஅ)

அடிக்கு மிவன்கைக் கெட்டினமை யைய மில்லை கைப்பிடியாம்ப்
பிடித்துக் கொள்ளிற் கொல்லுமெனப் பெருமா னோடி யோர்நடல்
நடிப்ப வெருட்டி யனந்தாழ்வா னுய முயலும் போற்றோடாத்
தடித்தங் குயர்ந்த தொருமரத்தி னொளித்தா னமரத் தனிநாதன். (சஅஆ)

வேறு.

ஆசிர வனந்தாழ்வா நம்மாத்தை விழுந்திறைஞ்சி
யீசனே யினியிவணஞ் செய்யெலென் றெழுந்திருந்து
வாசுவார் குழலியொடு மீண்டுந் வனஞ்சார்ந்த
தேசறுமப் பணிசெய்து திருமாலை சமைத்தளித்தே. (சகூ0)

வருநாளின் மண்முழுதும் வானகமும் காத்தருந்
திருநாத நனந்தாழ்வான் றிறோக்கி யிவனம்மை
யொருநாளு மோர்பொருளும் வேண்டாத வுணர்வினன
யிருநான்கு திருவெழுத்தின் படிவாழ்ந்திக் கிருக்கின்றான். (சகூக)

ஆங்கதுபொய் மெய்யென்ன வளந்தறிய வேண்டுமென
வேங்கியுல கலமெய்த விரும்பினியை யருந்தவன்மேற்
பாங்குறுசெந் திருவின்முகம பாராதே யேவினான்
ருங்கினு னப்பினியை யனந்தாழ்வான் றமர்நடுங்க. (சகூஉ)

வேறு.

பெரும்பிணி சென்று பிடித்தவ னுடம்பைப்பேதுறச் செய்தொருபுறத்தே
பருந்துயர் விளைத்தங் கரித்தெலும் பாக்கி யழிப்பதை யாவியோ டதனிற்
பொருந்தியு மிறையுஞ் சலித்திலன் மகிழ்ச்சி பொங்கிய சிந்தைய னான
றிருந்துமெய்ந் நிலையி னிறுந்ரு னாரிதோ வெளியதோ செப்புக் தெரிந்தே.

அப்படிப் பிணியி லாருந் நாளி லருட்டிரு வேங்கட முடையா
நொப்பிலா நிலையா னிடத்தினி லொருநா ளுற்றுனக் கோங்கிய குணத்தாய்
தப்பற விதனைத் தீர்க்கவோ வுடம்பிற் சாற்றிய தழும்புமில் லாமற்
செப்புகி யிப்போதென்றன னென்ற திருமகன்கொழுநனை நோக்கி. (சகூச)

பொருவிஷ நிலைசேர்மறையவனுரைக்கும்பொங்குமுவுலகுமுண்டுமிழ்ந்தா
யொருபுறற் தந்தா யதனினீ செய்யு முதனியும் புலையனேற் குளதோ
கருமுகில் வண்ண வேகுதி யென்னக் கண்ணனுந் திரும்பியப் பொழுதே
கிருமக ன்ரைப்ப விலச்சையுற் றவனே யேகினான் றீர்த்தவர்க் கெளியான்.

ஆங்கவன் விடுத்த வரும்பிணி யுடனே யகன்றதன் றனந்தன்மெய்த் திறத்தி
னோங்குசீர் நிலைகண் டெகமுண் டவனு மும்பரு மனங்களி கூர்ந்தார்*
தாங்கிய வுடம்பிற் றழும்புமில் லாமை கண்டவத் தமர்களு மகிழ்ந்தார்
பாங்குறுகுரவன் பணித்தன தொழிலைப் பத்தனும் பண்டுபோற் பயின்றான்.

துன்பிலா நிலையா னவ்வனம் ஞாழ்நாட் டொண்டனூர் நம்பியென் பவனு
மின்புறு மடிசி றதிறுந் கினிதா யிராப்பக லளிப்பதி லொருநாண்
முன்புன விதியால் வந்தொரு தவசி முடிவிலாப் பெரும்பகி யுடையா
னன்பினான் மிகுந்த தொண்டனூர் நம்பி யமருமு ரமர்பவ ரோடும். (சகூள)

* 'மனங்களி லுவந்தார்' என்றும் பாடம்.

வருந்தினேன் பசியார் கஞ்சிகு முளதேல் வாருமென் றொருவனைக் கேட்பத் திரிந்துநின் றவனுந்* தொண்டனார் நம்பி திருமனை வாசலைக் காட்டி யரும்பசி யுடையா யத்திரு மனையி லமுதுசெய் கின்றனர் ததியர் மருங்கினீ நின்றங் கெம்பெரு மானார் திருவடி சரணென வாக்காட் டுகூஅ

சொல்கநீ கடைக்குஞ் சோறென நெஞ்சிற் றேன்றிய மகிழ்ச்சியா லுரைபட் நல்லதென் றவனுந் தொண்டனார் நம்பி நவையறு திருமனை தன்னி லெல்லையி றதிய ரமுதுசெய் பொழுதி லெழிற்றிரு வாயிலின் புறத்திற் கல்லுமே யருககத் கழறினா னெதிக டலைவனார் திருப்பெயர் கழற. (சகக)

கேட்டன னாதனைத் ததியர்மேன் மிதவுங் கிளர்ந்தபே ரன்பினு லவரை யூட்டுகின் றவனும் பொருக்கெனக் கபாடந் திறந்துவர் துற்றதை நோக்கி நீட்டிய சடையுங் கந்தையு மெய்யை நிறைத்தன சாம்பரும் பசியால் ஞ வாட்டிய முகமு முடையனாய் நின்ற மதிமிகு தவசியை நோக்கி. 76 (100)

தொண்டனார் நம்பி யெம்பெரு மான ரென்றுநீ சொல்வதென் னென்றான் கொண்டவென் பசியைத் தீர்ப்பதன் பொருட்டாற் கூறினே னென்றன னதுகேட் டண்டரின் முதியா னேரிடத் திருத்தி யருந்தவ ரருந்திய சேட முண்டிது கொள்கநீ யெனக்கொடுத்தா னுறுநெறித்ததியர்க ளாதனை. (100க)

நோக்கநீ மேலோர் தளிகையிற் சேட நோன்பிலாத் தவசியும் புசித்தற் காக்கினாய் பிழைத்தா யென்றுறச் சீற வாங்கவர் பூங்கழ லிறைஞ்சிப் பாக்கியத் தொண்ட நம்பியும் பிழைத்தேன் பாவியே னதுபொறுத் திடுக வாக்கினு லொருகா லெதிகண யகனார் திருப்பெய ருரைக்கின்மற் றதுவும்.

என்பெறு மதனை யருள்கவென் றிசைத்தா னெலையிலா முதலிக ளதுவு மன்புறு பரம பதம்பெறு மென்றா ராச்று தொண்டனார் நம்பி துன்புறு தவசிக் கதுவொரு பொழுதைச் சோறுதான் பெறுதுகொ லென்றா னின்புறு நமது மார்க்கழில் லானுக் கீவது முறையல வென்றார். (100க)

அப்படித் தர்க்க மிடுவதைப் புனித மருந்திய தவசியுங் கேட்டங் கொப்பிலா நம்பி தன்னொடு முன்னை யுத்தம ரிகழலென் னென்று னான் செப்பினு னம்பி யுனக்கவர் தளிகைச் சேடமிட் டதன்பொருட் டென்றான் றப்பற வின்றே நாணுந் காளாய்ச்சமைவனிங் கெனத்தலைசிறைத்து. (100ச)

கந்தையுஞ் சடையுங் கைவிட வெறிந்து கண்ணனுக் கடியனாய் நெறிசே ரந்தமில் குணத்தான் றொண்டனார் நம்பி யாழிசங் களித்திடப் பெற்றிங் கெந்தைநீ யடியேற் கொருகயிங் கரிய மியம்புக செய்யவென் றிசைத்தா ன் னந்தமி றதியர் துய்த்தபின் றளிகை மாற்றலுன் பணியெனப் பகர்ந்தான்.

* 'திருந்திரின் றவனுந்' என்றும் பாடம். † 'கண்முத லுருக' என்றும் பாடம்.

அப்படிச் சிலநாட் குருவுரை பேணி யாசற வாழ்பவ னிலைமைக்
கொப்புழுவுலகி லொடுவரு மின்மை யானதை யுடையவ ரறியக்
செப்பமார்டிலையான்வைகுநாவொருநாட்டிருவளர்வேங்கடப்பொருப்பிற்
றப்பற வுறையு மிறைவனை வணங்கக் சென்றனன் றன்னையே யனையான்

வேறு.

ஆங்கிருந்து திருமலை சமைத்திறைவற் களித்தருளு
மோங்குநெறி யனந்தாழ்வான் செய்திறத்தை யுறநோக்கி
யேங்கியந்தோ வனந்தாழ்வ னிம்மலைமே லுறைவதெலாம் 'நன்' வு
பாங்குமுசீர்நித்தரெனப் பகர்ந்தனன்முன் கொல்லியுர்கோன். (௫௦௭)

உரைமறந்தோ வவரவர்க ளுவந்ததலத் திருப்பவரை
நிரைசேரப் பேர்த்தெடுத்து நீநினைந்த படிவைப்பை
விரைசேர்பூந் தார்க்காக வேரறுப்பை தலையறுப்பை
கரைசேர்க்கு மிறைக்குவந்த கைங்கரிய மிதுவெனினும். (௫௦௮)

பெரும்பழுது காணிவைகள் பேசங்கா லெனக்குநம்பி
திருந்தியசீர்ப் பாகவதர் திருத்தனிகை மாற்றுகொழி
லருந்தவமென் றருள்செய்தா னுங்கவற்றி னுலையென்று
பொருந்தியுனக் களிக்கின்றேன் வருதியெனப் போயினான். (௫௦௯)

ஆங்கதுகேட் டனந்தாழ்வா னுக்கையொடா ருயிர்ப்பதைப்ப
வேங்கியிது தவிர்ந்தோமே லெதிராச ருரைமறுத்தோம்
பாங்கொடிது செய்தோமேற் பாகவத ரபசாரர்
தாங்கினோ மெனநின்று சலிப்பொடுமப் பணிசெய்தான். (௫௧௦)

அப்படியே நிகழ்நாளி லாசறுசீ ருடையவருள்
செப்பரிய திருக்கோட்டி நம்பிமுன்பு செப்பியசீ
ரொப்பரிய பெரியதிரு மலைநம்பி பெனுமுரவோன்
றப்பறமுன் னுறைவதுவும் வேங்கடப்பொற் சயிலமதே (௫௧௧)

படிமிசையில் வைகுந்த மெனமறைகள் பரவதுவுங்
கடிபொழில்குழ் வேங்கடப்பொற் கனக்கரி தனியனையா
ளடிகளிது பரமபத மம்புனியோர் பற்றுமென
'வீடிவருங் கரமலரார் காட்டியது மற்றதுவாம். (௫௧௨)

வேறு.

சக்க குருகைக் கோன்சரணர் தயங்குந் திருவை முன்னிட்டிப்
புக்க வாறும் வேங்கடத்துட் புனித னார்க்குக் கொல்லிக்கோன்
சக்க டேவர் பெருவாழ்வை மதியோ மென்று திருமலைமேற்
பெருக்க சரத்தி லசரத்தி லொன்றாய்ப் பிறக்கத் துணிந்ததுவும். (௫௧௩)

'சயிலத்தே' என்றும் பாடம், + 'தனையெனையான்' என்றும் பாடம்,

வேறு.

அத்தலத்தி லவர்க்கன்றோ வன்பரொடு நாமீபுகுந்த
வுத்தமமார் திருமலையை யுறவணங்க வேண்டுமென
சித்தமுற நினைத்தழகார் பாகவதத் திரளோடுங்
கொத்தலிந்த துழாயலங்க லரங்கர்கழல் குறித்திறைஞ்சி. (ருகசு)

வேறு.

ஆங்கவ னோடும் விடையரு ளடியேற் கமலநின் நிருமலை தன்னைப்
பாங்குடன் வணங்கி வரும்படி. யென்னப் பத்தியாற் பகர்தலு மதுகேட்
டோங்குச் சரங்க ரவ்வணஞ் செய்க வுத்தம வென்றுரைத் தருளத்
தாங்கிய மகிழ்ச்சிச் சுகோததி படிந்தார்* தமரொடும் வடகிசை நோக்கி.

எகின ரேகிப் பேரரு ளாள் ரிணையடி திருவைமுன் னிட்டாங்
காகமு மனமு மாவியுங் கரைய வாசுறு மன்பினால் வணங்கி
மேகவான் கோல வடிவியுங் விடையென் மெழுந்தருள் வேதியர் துதிப்ப
மாகமார் கருணை வேங்கடப் பொருப்பைக் குறுகினா னுவயகம் புகழ்வார்.

சிறந்தச் சமரர் வந்தடி வணங்குந் திருமலை தனையெதி ராச மொன்
ரற்றதிகழ் மனத்தா னினைத்துவாக் காலே யாசற வழத்திமற் றதனின்
புறம்புற வலஞ்செய் தன்பர்க ளோடும் பொருவருந் திருப்பதி தன்னிற்
றுறந்தவர்திறறிப்பொருந் துமாழ்வாரைச்சுருதியின்மொழிகொடுவணங்

ஆசில்சி ராழ்வார் திருமலை மீதி லடியிடற் கஞ்சியின் டிருந்தார்
சீசனேன் காலோ மிதிப்பதின் றந்தோ நிமலவெற் பினையென மனத்திற்
கூசியான் டிருந்துவேங்கடத் துறையுங் கொண்டலை யன்பினற் றொழு
சீசனார்க்கினி... ஈப்பியாய்ப்பின்போயிராக்கதக் கருவறுத் திட்டார். (ருகசு)

அப்படித் தினங்கள் பலசெல விர்த வவனியாள் விட்டல தேவ
வொப்பரு நாம முடையவேர் தனையுந் திருத்தியாக் கோங்குதொண்டர்களின்
முப்பது பேரை யத்திருப் பதியின் முறைதிகழ் கிராமமொன் றுக்கித்
கப்பற விருத்தி வேந்தனைக் கொண்டே தடையற விளையமண் டியத்தை. (ருகசு)

கேத்திர மாக வாங்கவாக களிப்பித தருந்தனா களிர்ந்துவா னவர்க ள்
டோத்திரஞ் செய்யும் வேங்கடப் பொருப்பி லுறைபவர் துகளிலா ருனைத்
பார்த்திருந்தனர்களைந் திட்டாமையிறுபலரொடுமெழுந்தனர்தாழ்வான்
காத்திரமென்னையினியொடா தாண்டான் கழறொழுக்க துமீனப்புகுந்தான்.

வந்தனர் தாழ்வான் நிருமலை மீதின் மன்னுசீர் முதலிக ளோடு
மெந்தையா மெதிக டலைவரை யிறைஞ்சி யெம்பிர நெழுந்தரு ளாதே
நந்தையா ருன்றன் வேங்கடப் பொருப்பிற் றேவனை யடிவணங் காதே
சிந்தமா நிலத்தோ ரிதுவென்கொ லென்ன விருந்தமை யெதன்பொருட் டென்றான்.

* 'சுகோததி யடைந்தார்' என்றும் பாடம்.

அடிதொழு திர்தப் படிபகர்ந் தருளு மன்பனை யன்பினு ளேக்கி
முடிவிலாப் பத்தி வாரிது யணையாய் முத்தராய் நித்தராய் நிகழும்
உடிவுடை வுனோ ரத்திரு மலைமேன் மன்னுவர் சராசர மாகிக்
கொடியனென செடியார்யாக்கைகொண்டதன்மேலேறுதற்குறுவதோகூறும்.

ஏன்றெனை யாண்ட வுடையவ ருரைப்ப விறைஞ்சினின் மெழிலனந்தாழ்வார்
என்றது செய்க தேவரீ ரேரு நற்றிரு மலைமீசை நாங்க
என்றன விருந்த பிழையெலாம் பொறுத்தி யேறிலோ மினியதில் யாருஞ்
சென்றுற மிதித்தற் கஞ்சுவார் நீயே செறிந்திடா யெனின்றிரு மாலும்.

தொண்டரு டாடாத் தலத்தினின் மாறன் றுகளறு சோடச கன்ம
மண்டரே செயினு மவன்கடன் ஞாலத் தனிமிக்க வமலனென் றறைந்தார்
தெண்டிரைப் பொருளைத் திருக்குரு கூறிற் றிருவவ தரித்தசீ மானார்
கண்டு கொணீ யேயிறைவநானினக்குக்கழறலென்னென்றுறக்கழற. (ருஉச)

திருவுளத் தந்தத் திறமெலா முணர்ந்தெத் தேவருந் தொழுமெதி நாதர்
மருவிட வேண்டு மத்திரு மலைமேன் மன்னுசீர்த் தொண்டரோ டென்னப்
பொருவரு ஞானி பொருக்கென வெழுந்து புனிதரீ ராடியப் பொழுதே
யருமறை புகழூர் துவாதச நாம ண்ணிர்தெழுந் தடிப்புளி யடியில். (ருஉரு)

தெண்டமிட் டேகித் திருமலை யாழ்வார் தம்மையுஞ் சென்றுற வணங்கிப்
புண்டரீ கத்துட் டிருமகள் கொழுநன் பொருவரும் வைகுந்த நாதன்
றண்முழாய் முடியன் பாதரீ டத்திற் றடையறு பிரபத்தி பண்ணிக்
கொண்டணைந்தார்க ளேறுதல்போலக்* கோதறும் வேங்கடப்பொருப்பில்.

மன்னுசீ ரன்பிற் பிரபத்தி பண்ணி மறுவறு மிராகவன் றுணையாய்
முன்னுதித் திட்டார் பின்மிதித் தேறி மொய்த்தசீர்த் திருமலை மீதே
பன்னரு நெறியாய்க் கிடந்தநன் னிலையைப் பன்முறை கண்டுற வணங்கி
மின்னுநான் மார்புச் சிந்தையுண் மகிழ்ந்து மெய்யெலாம் புளகம்வந் திளக.

வேறு.

ஒப்பார் மிக்கா ரில்லாத வுலக முண்ட பெருவாயன்.
செப்பார் கருணைத் திண்வரையைத் திருந்த நோக்கி மனங்களித்திங்
கெப்பா லெவரு மனமருளு மெழிலார் மணிகள் பொருதுபுன
றப்பா தோடுங் காணுற்றைத் தமர்க ளோடு முறநோக்கி. (ருஉஅ)

வேறு.

ஆராத காதலன்பி னன்னனைய பொற்குவடு
நேராக வுறநோக்கி நிகரீறிருப் பரியுட்டச்.
சீராரும் பாரையினிற் சென்றனராங் கிவர்செல்ல
வேராரும் பெரியதிரு மலைநம்பி யெனுந்துயோன். (ருஉக)

பாதேநாத்யாரோஹி” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்டநாத நியோகாத் முக்த
தனன் பாதபீடத்திலே யேறுமாபோலே’ என்பது குருபரம்பராபரயாவ
க்கியம் + ‘பரிவாட்’ என்றும் பாடம்.

வேறு.

நாடிநரின் முகனும் விடமிடற் றவனு நான்மறை முனிவர்கள் குழுவும்
பாடிவா னவரும் பணிசெயும் பரமன் பங்கயச் செல்வியோ டிருந்து
குடுநான் மலரிற் கழித்ததும் விரும்பித் துய்த்ததிற் சேடமுந் தொண்
தேடிநான் மலரிட் டிறைஞ்சினின் றேத்துந் திகழெதி ராசருக் கெதிரே.

கொண்டுவேங்கடவன் குரைகழல்வணங்கிக்கோதிலான் புகுந்தனன் புகுதக்
கண்டவன் கழலின் மண்ணுறப் பணிந்து காதலோ டெழுந்தொரு மருங்கி
லண்டருந் துதிப்ப வெதிகளுக் கதிபர் நின்றன ராசறு நம்பி ஆனவன்
புண்டரீ கக்கட் கருமுகி லளிப்பக் கொணர்ந்தவை புனிதநுக் களித்தார்

பின்னையும் வணங்கி முந்தியி லந்தப் பரசாதங்க ளாயுள் புனிதந்
தன்னையு மேற்றுத் தொண்டரோ பாதி தாமுமாங் கருந்திய தவத்தி 'யு'
யென்னையோர் பொருட்டாத் தேவரீ ரெதிர்கொண் டிவெதே யாங்கொரு சிறியோ
ரன்னையேயனையாயில்லைகொ ல்விடுதற்கென் றிவைநம்பியோடறைந்தார்.

அப்படி யிராமற் கிளையவர் பகர வாசறு நம்பியு மன்பா '7'
செப்பரு மிந்தத் திருமலை மீதிற் செறிவுன வீதிகள் பலவுந்
தப்பற நோக்கி நாடினேன் சிறியோர் தமியனை யனையராங் கில்லை
யொப்பிலா யென்று னெதிகளுக் கிறைவ ருருகினைந் தங்ஙனை யொடுங்கி.

நின்றனர் பின்னு நம்பியை வணங்கி நிகரில்கல் வேலையி னருகே
சென்றவவ் வளவி லாச்சக ராதி திகழ்திருந் தொண்டர்கள் பலரு
மன்றெதிர் கொண்டாங் கிறைஞ்சின ரிறைஞ்சு மலரினமு னிவர்பணித் தெழுந்தாங்
கொன்றியமகிழ்ச்சி யுள்ளுற நிறைந்தா ருத்தமக்குமாங்கடற் குழ. (ருடசு)

வேறு.

சசனருள் லைகுந்த நீள்வாச றீனிலெய்தித்
தேசபெறத் தெண்டழிட்டுத் திருக்கோனே ரிக்கரைய
லாகிலா வன்பரொடுஞ் சென்றனைந்தாங் கதிவிறங்கி
வாசநறும் புனலடி மன்னுதிரு மண்காப்பும். (ருடரு)

வேறு.

சீர்பெற வணிந்தத் திருமலை நம்பி திருவடி முடிமிசைத் தரித்தாங்
கார்வமிக் குடைய தொண்டர்க ளோடு மணிமணித் தோரணங் களிற்றண்
டாரணிந் தமரர் தொழந்திரு வீதி நான்கினுந் தாமரோடும் வலஞ்செய்
தேரணி சிந்தா மணிபக ரல்லைப் பகல்செய விலங்குமா மாடம். (ருடசு)

அனைத்துநன் னான விரத்தின மயத்தாற் றகழவகை யங்கணீ னேக்கி
வினைத்தொகையறுத்தென் னொயிர் காத்தார்விழிகளான் முகந்தனுபவித்து
நனைப்பெரு வளப்பூ மண்டபங் களையு நவையற வனுபவித் தாங்கே
நனைப்பருந் தேனேய் பூம்பொழி லென்று நிகரிலா வமரர்க ளிறைஞ்சும்.()

எம்பெருமானா வைபவம்.

வேறு.

தேனார் பூஞ்சாலைகளென்றுத் திருமொய்த் தொளிர்ச்சோலைகளென்று
மானு தென்றும் கோற்றேன்பாய்ந் தழகார் குளிர்ச்சோலைகளென்று
நானு விதத்தா வாழ்வார்க ணவிலும் பொழில்கள் பற்பலவுந்
தானு மன்னுந் தமர்களொடுந் தலைவர் நோக்கி யனுபவித்தே. (ரு௩௮)

திருப்பூ மரங்கள் சண்பகங்க டொடக்க மாகச் செறிவனவும்
விருப்ப மோடாங் குறநோக்கி விமல னுறையும் வேங்கடத்தின்
பொருப்பின் மன்னுந் தெண்ணுநற் பொருவில் சனைகள் பற்பலவு
நெருப்பிற் செந்தி யொத்துமலர் நிகரில் சேரார் தாமரையும். (ரு௩௯)

நோக்கி மகிழ்ந்தாங் கச்சனையி னுவல வினிய திருமொழியை
வாக்கிப் பயிற்றுங் குருகாதி மன்னும் பகையை யிருதாளார்
றுக்கிப் பறக்கும் பறவைகளைத் தமர்க ளொடுந் கண்வெந்தா
ராக்கி யுலகம் பதினாலு மாண்டா னனுச ராயினார். (ரு௪௦)

வேறு.

ஆங்கதற்பின் நென்னுதெ னுவென்ன வளிமுரலும்
பாங்குறநற் பாடலையுங் கேட்டுவந்து பயனறிய
வோங்குநிலங் கோட்டிலைவத்த வும்பனைச்சென் றடிவணங்கித்
தாங்குமவா வறச்சூழ்ந்தான் நிருவாச றனைவணங்கி. (ரு௪௧)

'என்' மற்றதற்பி னுட்புகுந்து மாசிலா வத்தாணி
நற்றவஞ்சேர் திருப்புளியை நன்றாக விழுந்திறைஞ்சி
யுற்றறிவாற் சீபீடத் தடியணைந்தாங் குறவணங்கிக்
கற்றவரோ டேயமுனைத் துறைவராதங் கழல்வணங்கி. (ரு௪௨)

வேறு.

சீரார் திருச்சண் பகமன்னுந் திருவா சலிப்புக் குறவணங்கி
யேரார் சேனா முதல்வனைச்சென் றிறைஞ்சித் திருவேங்கடத்தரிையைத்
'தாரார்' மாறப் குறவணங்கித் தமர்கள் புகழ்த் தம்மாவி
நீரா யுருகச் சென்றதற்பி னிகரி லாத பலவனத்தால். (ரு௪௩)

ஒப்பி லாத திருமடைப் பள்ளி தன்னை யுவந்திறைஞ்சிச்
செப்ப மிக்குந் றெளிந்திருமா மணிமண் டபத்தைச் சென்றிறைஞ்சி
யப்பன் நிருவேங் கடமுடையா னலர்மேன் மங்கை யுடனின்றிந்
தப்பா துறையும் விமானத்தைத் தலையால் வணங்கி வலஞ்செய்தே. (ரு௪௪)

உள்ளங் கரைய வுட்புகுந்தன் றுலக முண்டான் றனைநோக்கிப்
பள்ள மடையி லுடைபுனல்போற் பத்தி யாய பேரன்பின்
வெள்ள மடுப்பு வுடையவரும் விளங்கு ஞான பரவசராய்க்
கள்ளங் கடிந்தா ருடன்வருந் கருணைத் திருவேங் கடத்துறையும். (ரு௪௫)

'யமுனைத் துறைவர்' என்கிற திருப்பூமண்டபத்தையும் 'வேலித்து' என்பது குற
பரம்பராப்பாவ வாக்கியம்.

சீரார் நாற்றே ளின்னமுதே சிவனு மயனுங் காணுத
காரா ருமுதே செங்கனிவாய்க் கமல நயனக் கருமணி
கூரா ராழி சங்கிணையோர் கோவுக் களித்த கோவிந்தா
நாரா யணனே யெவ்வுயிர்க்கு ஞானங் கொடுக்கு நலச்சுடரே. (ரு

என்ன வொழிவில் காலத்தை பெடுத்துக் கூறி* யாங்கதற்பின்
மன்னு முலக முண்டபெரு வாயுன் றனையும் வழுத்தியதி ர
லன்னை யலர்மேன் மங்கைதனை முன்னிட டடிக்கி முறப்பணிந்து
தன்னை யணையார் சரண்புக்குச் சாற்றுங் கமல மலரடிகள். 'என்' (ருசஎ)

ஐதி யாகச் செம்பொன்முடி யளவு நோக்கி யனுபவித்து
நீதித் கடலா முடையவரு நின்று கரைந்து நெக்குருகிப்
பேதி யாத தொண்டரொடும் பெற்றே மேயிப் பெரும்பேறென்
றேதித் கண்கள் புனல்சொரிய வுள்ளங் களிப்ப வுவந்தாடி. (ருசஅ)

சாவாற் பாடி மனத்தாலே ஞானச் சுடரை யுள்ளிருத்திப்
பூவார் கழலைப் பின்னுமுறப் பொருந்த நோக்கி விழுந்திறைஞ்சி
யோவா தன்ப ருடனெழுந்தாங் குருகிக் கசிந்த பேரன்பாற்
றேவா காத்தி யென்னுயிரைத் திருவே காத்தி யெனச்செப்பி. (ருசக)

கின்று திருமஞ் சனகால நிகரி லமுது செய்கால
மன்று சென்ற தொண்டரொடு மாங்கே கூடி யனுபவித்து
நன்றி சேரு மனத்தினராய் ஞான மிகவு முடையவரா
யொன்று மிந்தப் படிபீதி லோங்கு பரம பதமீதே. (ருரு0)

நான் மறைக ஶாழ்வார்க ளிசைத்த படியே கண்டியந்தேன்
மன்னும் விண்ணோர் வெற்பிதுவா மதனா லிதனின் மன்னும
நன்னு நித்தர் முத்தரென வுரைக்கும் வேத மதனாலே
துன்னு மழுக்குச் சொல்லாக்கை சுமந்து நாழு மிங்கிருத்தல். (ருருக)

நக்க தன்நன் றுடனிழியத தலைவர் நினைந்தா ரதுகண்டு
தொக்க தொண்டர்க் கதிபதியாய்த் தோன்றித் துளங்காச் சுடர்விளக்கை
யொக்கு நம்பி யுடையவரை நோக்கி யுவமை யில்லாதீர்
மக்க டேவ ரெனினுமிந்த மாலை யிறைஞ்ச மன்னுமவர். (ருருஉ)

உதுந் தினங்க ளொருமூன்றிங் குறைவர் முனை விதியுமதாள்
சீசாதி யான சுடரணையீ ரென்றான் றுலங்கு ழெதிராசர்
நீதி யிலது நினையுனுமந் நிலையி னிறுத்த னின்கடனா
மாதி மாதா வப்படியே செய்கின் றேனென் றவர்பக.

* 'ஏத்திக் கூறி' என்றும் பாடம்.

தினங்கண் மூன்று மலசலங்கள் விடலா காமை சிந்தித்தே
யனங்கண் ஹலை யறமாப்த்தா ரொன்று மழுது செய்யாதே
மனங்கொண் ஞானச் சடர்வினக்காய் மன்னு திருவேங் கடமுடையா
வினங்க ளாய தொண்டரொடு மிருந்தார் பொருந்து மெதிநாதர். (ருசு)

வேறு

ஆகந்தற்பின் னாலாநா ளன்பரொடு நம்பியொடு
மோங்குதிரு வேங்கடத்து னும்பணையுந் தொழுதேத்திப்
பூங்கமலக் கழல்பணிந்து பொன்னுழி சங்கிறைவ
தாங்குதியென் றவற்கனித்துத் தமரோடும் விடைகொண்டே. (ருரு)

வேறு.

மருவரு மயோத்தித் தசரத ராமன் மாக்கதை தன்னைவான் மீகி
பொருவற வுரைத்த படியெலா மடியென் புந்தியி லுணருமா றுரைத்தி
கருமுகில் வண்ணந் கினியகா தலனே பென்றிவை கட்டுரைத் திட்டுத்
திருமலைநம்பி திருவடி தன்னைத்திருந்துற விறைஞ்சிறின் றுரைப்ப. (ருரு)

வேறு.

ஒப்பெவரு மில்லாத நம்பியந்த வுரைகேட்டாங்
கப்படியே செய்கின்றே னாவந்தா ரளித்தபடி
யிப்பொழுதே திருப்பதியி லீழிந்தாங்கே நீரிருமின் லிடுங்கி
றப்பறநா னத்தலத்தில் வருகின்றேன் றவமிக்கீர். காய் (ருரு)

வேறு.

என்றுரைத் தருள வுடையவ ரந்த வினையிலா வினையடி யிறைஞ்சி
யொன்றிய கருணைத் திருமலை மீதி லோங்குசூர்ச் சராசரங் களையு
நின்றநின் றிறைஞ்சிச் சென்றுசென் றந்த நிகரில்கீழ்த் திருப்பதி தன்னி
லன்றுசென் றணைந்த தொண்டர்க ளோடு மாங்கிருந் தருளின ரந்நாள். (ருரு)

வேறு.

மற்றொரு தினத்தி னம்பி மாசிலா ரருகின் மன்னிக்
கொற்றவ னயோத்தி வேந்தன் குமரனாய் பிறந்து தீவாய்ச்
சிற்றவை சொல்லைப் பேணுந் தேவனார் சரிதை முன்னாட்
கற்றசி ராள வந்தார் கட்டுரைத் திட்ட வெல்லாம். (ருரு)

உடையவர்க் கருளிச் செய்தா னுடையவ ரவற்றை முற்றுந்
தடையற வுணர்ந்து நம்பி தாளினை சார்வ தாக,
வடைவொடு வாழு நாளி லாங்கவன் றுளிற் பாங்கா 'ஜி'
மடையொரு கணமு மரூப் பத்தியின் மன்னு வோனாய். ரா (ருசு)

ஓதுமா கமங்கண் முற்று முணர்ந்துமுன் னுமையோர் பாகன்
பாதமே துணையாய் நாளும் பரிந்துகா ளத்தி தன்னிற்
கோதற மன்னு நாளிற் குருகைக்கோன் றிண்ணன் வீட்டில்
வேதசா ரத்தை மேலோர் விளம்பிட விரும்பிக் கேட்டே. (ருசு)

வேறு.

தம்பா லிருந்த சைவமதத் தலைமை தன்னை யறவிட்டே டெ
னும்பா காத்தி பெனத்திருமா லோங்குஞ் சமயத் துட்புகுந்து
வம்பார் பொழில்சூழ் திருமலைநன் னம்பிக் குவந்த குருமான
மெம்பா ரென்னுந் திருநாம முடையா னொருவ னிணையிலான். (ருசுஉ)

வேறு.

ஆங்கவ னம்பி கைங்கரி யங்க ளினைத்திற்கு முரிபவ னொருநான்
பாங்குட னம்பி கண்வளர்ந் தருளும் படுக்கையை விரித்ததன் மீதே
பேங்கிடா தேறிக் கண்வளர்ந் தன்னவ் வியற்கையை பெம்பெரு மானார்
பூங்கமலச்சீர்க் கண்களானோக்கிப்புந்தியிற் பொருமின்றென்னே. (ருசுங்)

தேசிகன் றுயிலும் பூவணை மீதிற் செறிந்திவர் துயின்றை ரிவர்த
மாசுறு பரிமாற் றத்தினை பென்னென் றறைகுவி தினியென வஞ்சி
மாசிலா நம்பி யருகணைந் திறைஞ்சி மற்றவன் செய்தமை யுரைத்தா
ரீசனார்க் கினிய நம்பியெம் பாரை யீங்கழை விரைவினென் றிசைத்தான். ()

சென்றவ ரெம்பார் தனைக்கொணர்ந் தந்தத் தேசிக னிடத்தினில் விடுத்தா
ரன்றவ னோடு நம்பியும் பகர்வ னுசிலாக் கோவிர்தப் பெருமா ன்
ளின்றெமக் கானாய் போலுநீ மைந்தா யான்றுயில் படுக்கையி லேறி
யொன்றறத் துயின்றா யாங்கதிற் பயனென் பெற்றனை யுரைத்திடென் றுரைத்தான்.

அத்திறஞ் செய்து நான்பெறு பலனு மருநர கென்றன னமல
னித்திற மறிந்திங்கிருந்தநீ யதனை யெதன்பொருட் டெண்ணியோ செய்தாய்
பொய்த்திற மில்லா பென்றன னெம்பார் பூவணை மீதினீ யமர்ந்தான்
மெய்த்திற முடையா யுறுத்துத லுர்தல் கடித்தலவ் விரோதிக ளின்றி. ()

ஆசுறு நீயுந் துயின்றிடப் பெற்றா லடியனென் றனக்கிரு நரகந்
தேசிகா வமையு மென்றுநின் றெம்பார் செப்பிட வுடையவ ரதுகேட்
டசனா ரளித்த நினைவிவர்க் கிருந்த திறத்தினை நினைப்பரி தென்றார்
மாசிலா நம்பி காணமவ் வரையின் மைந்தனை மகிழ்ந்தெடுத்தினைத்தான். (ருசுங்)

வேறு.

ஈங்குதோ ரதிகா ரந்தா னிருந்ததே யந்தோ வென்னத்
திங்கிலா வெதிக் னாதர் சிந்தையில் வியந்து பின்னு
நீங்கிடா திருந்து நம்பி நினைவுறு பொருள் கண் முற்புட
பாங்குற வுணர்ந்தவ் வுரிந் பலபக லிருந்து வைகி. (ருசுஅ)

திருமலை நம்பி செய்ய சேவடி முடிமேற் சூட்டி
யொருபகற் றெண்ட ரோடு முற்றுநின் றுவந்து நோக்கிக்
கருமுகில் வண்ணன் றங்குங் கடிபொழி லரங்குந் தன்னின்
மருவிட வேண்டு மீதி விடையென வணங்கி நின்றார். (ருசுசு)

நன்றென நம்பி யந்த நவையிலார் தம்மை யின்றே
சென் னுவாழ்ந் திடுக மைந்தா திருவரங் கத்தி னின்பா
லொன் றநா நல்கப் பெற்றோ மில்லையென் றுருகி நைந்தா
னன்றது கேட்டு நின்ற வன்பரு மருளிச் செய்வார். (௫௭௦)

நீசனேற் கொன்று நல்க நினைவுள தாகி லெந்தா
யாசிலா வெம்பார் தம்மை யருளுதி யடியேற் கென்றார்
தேசிகர் திலத மாய திருமலை நம்பி யந்த
மாசிலான் கையைப்பற்றி வழங்கினன் கொடுபோ வென்றான். (௫௭௧)

வேறு.

உடையவரு மெம்பாரு மோங்குசீர் முதலிகளு
மடைவினொடு நம்பிதனை யகங்குழைய விழுந்திறைஞ்சி
விடையென்ன வவர்போதி வித்தகனே யெனவுரைப்பப்
புடைமருவுந் தொண்டரொடும் புகழ்க்காஞ்சி நகர்புக்கார். (௫௭௨)

வேறு.

அத்திருப் பதியிற் பேரரு ளாளர் தம்மையு மாசிலா நிலைசேர்
மெய்த்தவ முடைய திருக்கச்சி நம்பி தன்னையும் விழுந்திறைஞ்சி
யுத்தம குணத்தார் விடையெனப் பெயர்ந்தாங் கோங்குசீ ரரங்கமாநகரிற்
பத்தர்க டுதிப்பப் புகுந்தன ரலர்ந்த பங்கயக் கண்ணனுக் கினியார். (௫௭௩)

அப்படிப் புகுந்த வன்பரை யரங்க நகருறை முதலிகள் யாருந்
தப்பற வணங்க வவர்கள்சே வடியிற் றுழ்ந்துற விறைஞ்சிநம் பெருமா
ளொப்பருங் கமல மலரடி யிறைஞ்சி நின்றன ருவனையொன் றில்லார்
செப்பருந் தொண்டர் பலரொடு மெதிக டலைவரைத் திருவினா யகனார். ()

வம்பவிழ் கமலக் கண்களா னோக்கி மாசிலா வெதிகனா ய்கனே
நம்பெரு வடக்கு வீடணைத் திறைஞ்சி நண்ணினை கொல்லென நயத்தார்
செம்பவ ளத்தம் வாயினால் வினவத் தேவர்க டேவபொய்ப் பாவை
யின்புற வாட்டு மியந்திரி நீரா னியந்திர மெனவிசைந் தமையால். (௫௭௪)

என்செய் லுளவோ விறைவநீ யீசைவித் திட்டன படியெலாம் பெற்றே
னஞ்சினுங் கொடிய வைம்புலன் களையு நவையொடு நாடொறு மருவும்
வஞ்சநெஞ் சினையு முனதுநீ ளருளில் வைத்தநின் செயலலா துரைக்கிற்
பொன்செய்நீன் முடியாய் பின்னுமோர் செயலு முனதுகொல் புகலெனப்பணிந்தார். ()

வேறு.

அப்படி நிகழு நாளி லதளங்க நாடாள் வாளுஞ்
செப்பமார் நீதி மன்னன் றிருவுறை யூரின் மன்னித்
தப்பற வாழ வன்னுன் றனக்குறுங் கண்ணாய்ச் சேவித்
தொப்பற மன்னும் பிள்ளை யுறங்காத வில்லி தாதர். (௫௭௫)

மருமக்க ளாகி யுள்ளார் வண்டருஞ் சொண்டர் தாமு
மொருவர்க்கே யொருவ ரொப்பா ரன்றியெஃப் பொரு
நிருவர்க்கு மன்னன் தன்பாற் சேவக மிடுவித் தாங்கோ
71. திருவொக்குங் கண்ணி தன்பாற் சென்றன் சிந்தையோமம். (ரு௭௮)

மன்னுவா ரவர்க்கு மந்த மைந்தர்க்கு மாதற் தோறுஞ்
சொன்னமா யிரங்கள் கைக்கு மெய்க்குமோர் துகளி லாதிர்
முன்னமே பெறுமென் றிய முறையினிற் பெற்றுக் கூறு
மன்னமென்னடையாள் கண்ணி லகப்பட்ட முதிர்ச்சியாலே. (ரு௭௯)

வேறு.

மன்ன னிடத்து மமரிடத்து மற்றுந் தொழில்கள் பயிலிடத்து ம்
மின்னி னிடையா றுடன்செறிந்து மீள்வார் பிள்ளை யதிலொருநா
ளன்னர் திகழு முறையூர்நின் றுகி லாத வெள்ளறைக்குக்
கன்னங் கரிய குழலியொடுங் கதிரோன் மதியங் காண்பனவில். (ரு௮௦)

போனார் பொன்னி நதிமணலிற் பொருந்துஞ் சூடு பொறுதந்த
மானார் விழியா ளடிகன்ற மாதின் றலைவ ரதையோக்கித்
தானங் குடுத்த துகில்போட்டுத் தைய னடப்பா யிடிலென்னத்
தேனார் குழலா ளதினடந்து சென்ற ளாதனைத் திருக்கண்ணல். (ரு௮௧)

மன்னு மரங்கத் தினிதமரு மாசி லாத வெதிராசர்
பொன்னி நதியிற் புனலாடப் புஞந்தா ரந்தப் புதுமையினைப்
பன்னுந் தொண்டர் தமைநோக்கிப் பரிவா னோக்கி யிதுகாண்மி
னென்னப் பிள்ளை புறங்காத வில்லி தாதூ ரியற்கையினை. (ரு௮௨)

காட்டித் தாரீ ராடாதே கண்ணி தனையக் காதலருங் னு
கூட்டி யருகில் வருமளவுங் குறித்து நீன்று வாருமென
நீட்டிக் கூவி யவரணைய நெடுமா லடியா ரொடுமவரை
வீட்டின் மூட்டவேண்டுமென வெண்ணி விறல்கொள்வேலோனே. (ரு௮௩)

வேறு.

ஆங்குநீ யுடுத்த துகிலினைக் களைந்திவ்* வாய்மை யடியிடக் கொடுத்தா
யேங்கிமற் றிவரும் பொடிசுட நீயின் றிடுதுகின் மிசையடி யிட்டாது
ளோங்கிய குணத்தா யெங்குளா யென்ற ருடையவர் பிள்ளையு மருளைத்
தாங்கிய வெதிக டலைவரே யெம்மூர் தக்கசீர் வெள்ளறை மாகும். (ரு௮௪)

என்றுரைத் திடனு மத்திறங் கேட்ட விராமனுக் கினையவ ரிப்போ
தென்றிசை நின்று வருவதென் னென்னச் சேவகன் நிகழுறை யூரி
லொன்றமன் னவனுக் காங்கவன் தன்னைப் பணிந்தெம தூர்புகும் வண்ண
மின்றியா னனைந்தே னென்றன் ரிறைவ ரிவருடன் வருவதென் னென்றார்.

* 'துகிலினைக் கழித்து' என்றும் பாடம்.

மண்ணுழிப் பெறப்பிறந்து மறையனைத்து முணர்ந்தோயிப் 'ஆ' பெண்ணுழிப் பெரிதெனினும் பேதையேன் பிறைதுதலி
கண்ணுழி ஷகப்பட்டுக் கணமுமக லேனென்றார்
விண்ணுழிப் பெறவிலங்கை யொன்னலரை வெந்கண்டார். (௫௮௬)

வேறு .

அருளிச் செய்வா ரிவள்கண்ணி லழகார் கண்கள் கண்டிடிமீம்
மருளிற் படிந்த சிந்தனைநோய் மாறு மோகொல் சொல்லென்னச்
ஈருருந் திருண்ட கனங்குழலாள் விழியிற் றுவக்கைத் துடைப்பதற்கோர்
பொருண்மற் றுலகில் யாங்கானே மென்றார் பின்னே பூதூரில். (௫௮௭)

வந்தார் காட்டு கின்றேனான் வருதி யென்ன வுடன்கொடுபோ
பிந்தா காண்டி பெனவரங்க ரிணையி லிணைத்தா மரைக்கண்ணைச்
சிந்தா வறிவின் மெய்ஞ்ஞானி திருந்தக் காட்டக் கண்டிறைஞ்சி
பந்தோ விதனுக் கவள்கண்க ளிணையாங் கொல்லென் றகங்குழைந்தே. (௫௮௮)

பெரிய வாய கண்களெனைப் பேதஞ் செய்த வெனமுன்னம் ஷீ
விரியும் பொழில்கு முறையூரின் ஷீமலன் பகர்ந்த படிபின்னே
கரிய குழல்கள் விழியழகிற் கலந்த வாசை யனைத்தினையுந்
கிரிய மீட்டுத் தென்னரங்கன் திருக்கண் ணுழகிற் செயலழிந்தார். (௫௮௯)

வேறு .

அப்படி நின்று செயலழிந் துருகு மன்பணை யுடையவர் நோக்கி ஷீ
யெப்படி யந்த மடக்கொடி கண்ணே விவரநய னங்கனோ வழகிற்
செப்புதி சிறப்பின் மிக்கதென் றுரைப்பத் தேவனார் திருநய னத்துக்
கொப்பவோடீனே சாரியகண்களும்பனே யெனப்பின்னையுரைத்தே. (௫௯௦)

உடையவ டுடியிற் சென்றற வணங்கி யுத்தம வெணையங்கி கரித்தி
தடையற வென்ன நின்றற விரப்பச் சாற்றிய வெதிகணு யகரு ஷீ
மடைவுறு மாது தன்னொடு மிருத்தி யணியரங் கத்திலப் படியே
கொடைநிகழ் கரத்தா யெம்மொடுங் கூட்டிக் கொடு னுது மின்றெனக்கறி

மடத்தினிற் கொடுபோ யாங்கவர் தமக்கு மாதினால் லாளுக்கு முடனே
திடத்தொடு மிலங்குந் திருவிலச் சிணையுஞ் சீர்பெற வளித்துயிர்க் குறவாப்
படத்தீர வணையான் றுயத்தையுங் கொடுத்துப் பண்டுபோ லரசனைச்சேவித்
திடக்கட வாய்நீ தடக்கைவா னேந்தி யென்றன ரிதற்கென்னு னிசைக்கேன். (௫௯௧)

வேறு .

முன்ன மடித்துப் பறித்திட்ட முதல்வன் கலியன் திருமுன்பே
மன்னு கமலை மணவாளன் வந்து தோன்றி யுறநோக்கி
யின்னு மடித்துப் பறியென்ன விசைத்தா னவனுக் கிவருமொடு
பின்ன மில்லாப் பின்னாகிப் பிறந்தா டென்றார் பேசாரோ.

வேறு .

ஆப்படி யருளிச் செய்தாங் கத்திரு நகரி லீன்றே
செப்பரு மடமொன் ருக்கிச் சேயிழை யானே யின்றே
தப்பற விருத்தி நீயு மன்னவன் சரணந் தாழ்ந்தங்
கொப்பரு நிலையாய் வாழ்தி யெனவுரைத் துவந்தா ரெந்தை. (ருக)

வேறு .

ஆசி லாத தேசிகளு ரருளிச் செய்த படிபிள்ளை
தேசு பொலிந்த திருவரங்கத் திருந்து திருந்தத் திறன்மன்ன
னேச மழுந்தச் சேவித்து நினைவை முற்று மெதிராச் சன்
வாசக் கமல மலரடிக்கீழ் மன்ன வைத்தே வைகினரால். (ருக) து(ருக)

வேறு .

ஆங்கதி லொருநாள் வண்டர்சொண் டரையு மாசறு முடையவ ருடைய
பூங்கழ லிணையி லாச்சரிப் பித்துப் பூபதி சேவகத் தொழிலுக்
கோங்குமூவர்க்குங் கொடுத்திடு முடைமையினைத்தையு முடையவர் திருமு
பாங்குட னமைத்துப் பணிந்தனர் பிள்ளை பழிப்பிலா ஷெதிகளு யகரும்

ஆசையொன் றேடுந் துவக்கற விருந்தாங் கணியரங் கத்திலே முகத்தின்
மாசற மாது கரமுவர் தருந்தி வாழுவார் மற்றிவ ருவந்து
நேசமோ டளித்த திரவிய மதனை நீக்குதல் பழுதென நினைந்தாங்
கீசனார்க்கினியதொண் டரையமுதுசெய்வித்தாங்கேமுலகிறைஞ்ச. (ருக)

மன்னினர் முன்னாட் சுமித்திரை யிடத்தில் வந்தவ தரித்தவர் மன்னன்
முன்னுறவரித்த திரவிய மனைத்து முறைமையாற் பிள்ளையுங்கொணர்ந்த
பன்னரும் பகலு மளித்திட வதனாற் பாகவ தக்குழா முவந்தாங்
கின்னமு தருந்த வாழ்ந்தன ரவணம் வாழநா ளெதிகளுக் கிறைவர். (ருக)

வேறு .

பிள்ளை யுறங்கா ஷ்ஷதாதர் பேரா யிரத்தா னினிதமரு
முள்ள நோக்கி யன்புமிகுந் துருகுங் கருணை யானந்த
வெள்ள மாறா தருவிசொரி விழியை நோக்கி விட்டகன்ற
கள்ள நோக்கி நாடோறும் கசிந்த சிந்தை யடையவராம். (ருக)

நிலத்தி னடந்து காவிரியி னீரா டத்தாம் போம்பொழுது
குலத்தி னுயர்ந்த சாத்தினபேர் கோக னகக்கை பிடித்தேகி
நலத்தின் மிக்கார் புனலாடி மீளும் போது ஞானத்திற்
புலத்தின் மிக்க பிள்ளை திருக் கையைப் பிடித்தே போதுவராட். (சு0)

வேறு .

ஓதிய பலநா ளிந்த வொழுங்கவ ணிகழக் கண்டு
சாதியிற் றலைமையாய் தலைமையற் தணர்க ளெல்லா
நீதியிவ் வுலகுக் கெல்லா நிறுத்திய வெந்தை யார்க்கும்
வேதியர் பரிசந் தன்னின் மிக்கதோ வுறங்கா வில்லி. (சு0)

வேறு.

எண்ணெய்ச் சச்சை யழுக்குடம்பங் கெடுத்துக் கட்டுந் தொப்பராம்
பெண்ணைப் பிரியா வுள்ளன்பு பெருநீர் சூழ்ந்து கிடந்திடுமீம்
மண்ணைப் பொருளென் றறவாழு மன்னன் சேவை வருந்தொழில்கள்
தண்ணை யருளி னுயிர்செகுக்கும் வாளைப் பிரியாக் கரப்பரிசம். (௬௦௨)

என்ன நினைந்து சாத்தினைபே ரெல்லா மொன்றா யுடன்கூடிப்
பின்ன மின்றி யுடையவர்பாற் பேச வஞ்சிச் சிலபகல்கண்
மன்ன வொருநாட் கந்தாடை முதலி யாண்டான் வந்திறைஞ்சி
யன்ன மூர்தி திருத்தாதை யாவி யன்னு யெனப்போற்றி. (௬௦௩)

நின்றா னவண நின்றவனை நிகரி லாத வுடையவரு
மொன்று கேட்பான் போனின்றாய் முதலி யாண்டா னுரையென்றார்
நன்று கேளென் னுயிர்நாதா நலத்தான் மிகுந்த வேதியரா
யின்னுன் றெண்ட ராயுள்ளா ரிலங்கு திருக்கை தரநீயும். (௬௦௪)

வேறு.

நீராட வெழுந்தருளி நீமீள் வருமளவிற்
பேராசை யுடைத்தொண்டர் பின்முன்வரப் பிள்ளைகரந்
தாராரின் றுணுகுச் சாத்தாதா னெனவொன்று
மோராதே நீபிடித்து வருதிறத்தை யுரையென்றான். (௬௦௫)

வேறு.

ஆத்தி றத்தைக் கேட்டருளி யாசி லாத வுடையவரும்
பத்து வார்த்தை யெடுத்தங்ஙன் பழுதி லாத வாண்டான்சீர்ச்
சித்தந் தெளியக் கட்டுரைத்தார் சிலநா ளவணஞ் சென்றளவி
லொத்திவ் வுலகை யாண்மன்ன னுறையூர் நின்று மொருநாளில் (௬௦௬)

ஒப்பி லாதான் வேட்டைக்கங் கொருநா ளோக விடம்வல்முந்
தப்பொன் றில்லா வண்டர்சொண்டர் சாரப் பிள்ளை பின்செல்ல
வப்போ தவர்கண் முன்னகைச் சமணர் கோவி லாங்கிரண்டு
மிப்பார் தன்னி லெழுந்தோங்கு விறைவ னதனை யறிந்திருந்தே. (௬௦௭)

மறைத்துத் திருமால் கோயிலிது வணங்கும் வண்டர் சொண்டரென
நிறைத்த மெய்ய ருடன்கூற நீண்ட விமானத் தநிகண்டங்
குறைத்த நிலைமை மைந்தர்களு முடனே பணிந்தா ரப்பொழுதிற்
பொறைத்திண் பாரான் மன்னவனும் பொய்பொய் சமணர் புகறெய்வம். (௬௦௮)

தண்ணைத் திருமா றிருத்தொண்டர் தாழ்ந்து பணிந்தா ரெனச்சிரித்தா
னன்னை பிதாவு மரியன்றி யறியா மைந்த ரதுகேட்டு
முன்னை வினையோ முடித்ததென முடிந்தா ராவி முற்றமுற
மன்னைச் சூழ்ந்தா ரெழுந்திருமி னென்றார் மைந்தர் மாய்ந்ததிறம். (௬௦௯)

அறியா நிலையார் கட்டுரைப்ப வவர்க னெழாத படிக்கண்டு
 நெறியார் மன்ன னருகணந்து நின்று நோக்கி யுயிருடம்
 பிறியா நிற்கும் படிக்கண்டு பெருக வருந்தித் துன்புற்று
 வெறியார் துழாயான் நனக்கினிய பிள்ளைக் கிதனை விளம்புமென. (சுக)

ஆய தொழில் கிவைமுற்று மறிந்தா னெருவன் றனைவிடுப்பத்
 தூய சிந்தை யுறங்காத வில்லி கேட்டுத் தோமில்லா
 மாயன் றமர்க ளடிப்பொடியே மற்றிம் மைந்தர் தமைமாய்க்கு
 நோயை யரியு மருந்தென்ன நோக்கி நின்றந் நோய்தீர. (சுகக)

வேறு.

தன்னுடைப் பாதப் போதாற் றடவினர் கேசார் தங்கண்
 முன்னுட லானி நீங்க மோகமுற் றடங்கு மைந்தர்
 மன்னனுங் காணத் துண்ணென் றெழுந்தனர் மாலை வாழ்த்தி
 யென்னவர் திறத்தை வாக்கா லிசைப்பதிக் கெளியே னந்தோ. (சுகஉ)

அரசனத் திறத்தை நோக்கி யஞ்சினிள் றுவி வாடி
 யுரைசெயத் தகாதின் றிந்த வுத்தமர் பரிசென் றுன்னி
 நிரைசெயு மூவர் தம்மை நேர்பெற நோக்கி நீங்கள்
 புரையுறு மெம்மைச் சேவித் திடுதலிப் பொழுதே பூரை. (சுகங)

வேறு.

ஏதங் கடிந்த திருவரங்கத் திருமி னின்றே யுங்களுக்கு
 மாதந் தோறும் பெறுமுடைமை மாசி லாதீர் வரவிடுவேன்
 வேத முடிவை யுரைந்தவர்கா ளுடனே சென்று வீற்றிருமென்
 றேதுந் திறத்தை மூவர்களுங் கேட்டாங் குடனே புறப்பட்டு. (சுகச)

வேறு.

பொன்னரங் கத்திற் புகுந்துடை யவர்க்கப் பூபதி பகர்ந்த ினைத்து
 முன்னுற வுரைத்தாங் குடையவர் வியப்ப மூண்டநோ யனைத்தையுந் தப்பி
 மன்னினார் மாத மொன்றவண் செல்ல மற்றையம் மாதத்தில் வரும்பொன்
 மின்னுமா மூளவி வேந்தனுங் கொடுத்து விட்டனன் விரைவினிற் கொணர்ந்தார்.

கொண்டவர் தவர்கள் பிள்ளாமுன் னந்தக் குறைவறு தனத்தைவைத் திறைஞ்சப்
 பண்டுபோற் பிள்ளை யத்தனந் தன்னைப் பரமதே சிகர்முன்பில் வைப்பக்
 கண்டிவை யாகா வினியென வெதிகள் காவலர் பகர்ந்தன ரதுகேட்
 டண்டர்நாயகனையெதன்பொருட்டிதனையகீற்றுதலுரையெனவறைவார்.

மாசிலா நிலையீ ரிராசசொம் மாமோ மற்றுந் மிடத்திலென் றுரைப்பத்
 தேசிகா முன்னம் வந்தபொன் னெல்லாந் தேசமாண் மன்னன தன்றோ
 சீசியென் றிதனை யிப்பொழு திகழ்ந்த திறத்தினைச் செப்புதி யென்று
 ரீசனுக் கினிய வெதிகளுக் கிறைவர் கேளுமென் றிசைக்கலுற் றனரால்.

முன்பெலா நீங்கண் மூவரு மன்னன் மொழிந்தன பணிசெய்து முடிப்பப்
பின்பவ ன்கைப் பெறுந்தனம் வேர்ப்பு வழித்துறப் பெற்றுளீ ரதனா
லன்புமிக் குடைய தொண்டருக் கதனைக்கொண்டுநா மமுதுசெய்வித்தோந்
துன்பகன் றிருந்தீ ரிப்பொழு துமக்கு மிதுக்குமென் றெந்தநீர் சொல்லீர்.

ஏன் றுரைத்தருள வொக்குமென் றிறைஞ்சி யெய்தினர்தம்மொடுந் தாங்கள்
சென்றுமன் னவன்முன் றனத்தைவைத் தெங்க டேசிகள் றிருக்கையாற் றொடாதே
யின் றிதை யிகழ்ந்தா னெமக்குமீ தாகா திராசசொஞ் சேவியா தெடுத்தல்
குன்றனதோளாய்பிழையென வுரைப்பக்கொற்றவன்மற்றவர் க்குரைப்பான்.

என்னைநீ ரின்றாங் கும்முடன் கொடுபோ யிருந்துநாந் தேசிகர் திலதந்
தன்னைநான் வணங்கும் படியொரு சகாயந் தருதிரோ தவமிகுந் துயர்ந்த
நன்னலமுடையிரென் றுமன்னுரைப்பநவையிலார்வருகெனக்கொடுபோய்த்
தென்னரங் கத்துட் புகுந்தெதி ராசர் திருமுனில் விடுத்தனர் திறல்வேல்.

அரசனும் வணங்கி ரின்றன னெதிகட் கதிபரு மரசனை நோக்கி
விரைசெய்தார் மௌலி வேந்தநீ நம்பாற் புகுந்தமை தன்னையும் விளங்க
வுரைசெயென் றுரைப்ப மன்னனு மிறைஞ்சி யுத்தமர் தம்மினுத் தமனே
புரையற ரினக்கின் றடிமையா யுய்யும் பொருளினி ரினைந் துபோந்தனால்

நன்றென வந்த வரசனுக் கிரங்கி ஞானநா யகரருள் செய்து
வென்றியந் திகிரி யரங்கனுக் கந்த வேந்தனைக் கொண்டெல் லுர்க
ளன்றுற விடுவித் தன்பர்கள் புகழ வாசறு திங்களு நாளு
மொன்றிய திருவின் விழவறு வண்ண மோங்குசீ ரரங்கனுக் காக்கி. (கூஉ.)

மன்னுநா ளந்த மன்னவன் வந்து மாசிலா வெதிகணு யகனா
பொன்னடி வணங்கித் தேவரீ ரிந்தப் பூம்பொழி லரங்கனா ருடைய
'முன்னுற ரிகழுங் கருமங்க ளனைத்து முறையினு ணேக்கியக் கோயி
றன்னையும்பரித்துவரும்வரமருள் கதமியனேற்கெனச்சரண்டாழ்ந்தான். (

அப்படிப் பகர்ந்தாங் கடியினை தொழுத வரசனை யெம்பிரா ணேக்கிச்
செப்புதி யிப்போ துதித்ததென் பொருட்டாற் செப்பின தென்றன ரரசு
னுப்புவா ணியர்கள் கற்புர விலையி னுறுநெறி யறிவரோ பாலன்
றப்பறத் தவமும் பருவன்பொற் கிண்ணத் தாமறிந் திடுங்கொலோ தலைவர்

மாசறு மலடி பிள்ளையை யுயிர்க்கும் வருத்தமொன் றறிவரோ விறைவா
தேசறு கவினா ரருமையை மூடத் திரள்களாற் செப்பிடப் படுமோ
வாசறு மணியை வேகடி யல்லா தறிவதார் புத்திரர் நேய
மேசறு தீன்ற தந்தைதா யல்லா தியாவரே தெரிபவர் தெரிவாய். (கூஉரு)

ஆங்கவை போல வித்திரு நகரி லச்சதன் றனக்குள்ளை யல்லாந்
பாங்குற வறிந்து சோடச கன்மம் பத்தியோ டளிப்பதார் பகரிந்
பூங்கம லக்கண் வளர்பவன் றன்னைப் பொருளென வுணர்வதார் புவிபிற்
றாங்குநற்குணத்தாய் மண்ணவரெல்லார் கடைய ந மக்ககாமக்கில். (கூஉசு)

நின்றழிந் திடுவார்க் குன்னுடைக் கடவு ணிலைமையு மருமையுந் தெரியா
தென்னுனக் குரைத்தே னெம்பிரா னீயே யாவையுந் துறைதுறை தோறுஞ்
சென்றற நோக்கித் திருவரங் கத்திற் செல்வாதந் திருவுலாப்படியே
யொன்றிநின் றிடுக வென்றன னரச னுடையவர் கேட்டுள முருகி. (சுஉ)

செப்பரு மன்ன னுரைத்திடுந் திறத்திற் றிருவுள மகிழ்ந்தவ னோடு
மப்படி செய்யக் கடவதென் றெழுந்தாங் காசுறுங் கோயிலுட் புருந்தே.
ரொப்பிலார் பரித்துச் சிலபகல் செல்ல வேங்குமத் தானத்தி லுள்ளார்
தப்புற நடக்கும் படிசுள்கண் டிவருந் தடுத்திடச் சத்துரு வாசி. (சுஉஅ)

ஈங்கிவன் றன்னைக் கொல்வதற் குபாய மென்னென நினைந்தினை யில்லா
னோங்குசீர் மாது கரத்தினுக் கென்றே யுற்றுநம் வாசலில் வந்தாந்
றீங்குறு விடத்தைச் சோற்றொடுங் கலந்து திரட்டியக் கூடையி லிட்டாந்
பாங்குடன் புசித்து மற்றிவன சிக்கிற் பகையிலேமக்கெனப் பலரும் (சுஉக)

நண்ணியோ ரிடத்தி லத்திறம் பகர நானது செப்கின்றே னென்னத்
திண்ணியோ னொருவன் றன்னகம் புழுந்து தேவியோ டுரைப்பனீ நாளை
யெண்ணிய மாது கரத்தினுக் கிங்கே யெதிகளுக் கதிபனும் புருவன்
புண்ணிய பாவ மெண்ணலை மயிலே பெருங்கெனச் சோற்றொடு நஞ்சை. (

உறக்கலந் திடுதி யென்றன னவளு முடையவர் பக்கலாச் சரித்தாங்
கறப்பொரு ளுணர்ந்தா ளாதலா லந்தோ வவர்க்குநா னஞ்சிட லாமோ
பிறப்பெனுங் கடலைக் கடத்திய தலைவர் பேதையே னொயிர் நாத
மறப்பதே யுமக்கு நலனிதை யென்றாண் மலர்மிசைத் திருமக ளனையாள். (

நஞ்சுநா னவருக் கிடுடெனன வுரைத்த நவையறு முரையினைக் கேட்டு
வெஞ்சின முடைய வரக்கரை நிகர்ப்பான் மெல்லிய றையுறக் குமைத்துக்
கஞ்சுமா மலர்க்கை தன்னிலந் நஞ்சைக் கதுமென விட்டிதைச் சோற்றிற்
பஞ்சின்மெல் லடியாய் கலந்துற விடுதி யிடாயெனி லுன்னையும்புடுப்பேன். (

என்றன னந்தப் பாதக னஞ்சி யேந்திழை யாளதைச் சோற்றி
லன்றுறத் திரட்டி யெதிகளு யகளு ரணைந்தபோ தழுகணீர் மழைக
ணின் றுறப் பொழியச் சென்றெதிர் செறிந்து நிகரிலான் றிருக்கையிலிருக்கு
மொன்றிய வீழுதக் கூடையி லாங்கோர் மருங்கினி லொதுங்கவிட்டகன்றான். (சுஉங்)

அத்திறங் கண்டங் கெதிகளு யகளு ராயிழை நாமிவ ணணைந்தான்
மெய்த்திற மாது கரம்பரி மாற விரைவினில் வரும்பொழு தெல்லாம்
பொய்த்திறமறத்தான் வணங்கியிட்டேகும் புழுதியிற் புரண்டமெய்யோடு
மெத்திறத் தாலோ வழுகணீ ரோடு மெமக்கிடு மின்னமு தத்தை. (சுஉச)

பிடித்தநாம் பிடித்த கூடையின் மருங்கிற் பேதைமை யோடுழிட் டகன்று
ளடித்ததுண் டிவளைத் தாரமா யுடையா னரிப்பினுக் கஞ்சியோ ருபாயந்
துடிப்பொரு விடையான் செய்ததுண் டிந்தச் சோற்றினிற் றேற்றுவித் தகன்று
ணடிப்புறு முலகை நம்புத லரிது நாமிது சோதிக்க வேண்டும். (சுஉரு)

என்றெதிர் ராசர் மடத்தினிற் சென்றாங் கேந்திழை யாளிட்ட விடத்தோ
 டொன்றிய ஓசாற்றுப் பிடியினை யெடுத்தாங் கும்பனாய் விடுகநீ யென்ன
 நின்றதோர் பாய்முன் னிட்டன ரதனை நேர்பெறத் தின்றூரி னிலத்தி
 லன்றுடறவிர்ந்துவிசும்படைந்தநாயமரோடுறவெனையாண்டார். (சுநக)

இந்தமா நிலத்தில் யாவரே யந்தோ விரப்பவ ரிறப்பநஞ் சிவொர்
 முந்தைநா னுள்ள கதையினுங் கேளோ மூவுல கத்தினு மில்லை
 தந்தைதா யனையா ரித்திறஞ் செய்யத் தக்கதோ நமக்கெனச் சலித்து
 நொந்துமா மலர்க்கண் புனறா நின்றார் நோற்றநோன் புடையவர் தலைவர். (.)

சிலபல கடிக்கை யவ்வண மிருந்து சிந்தையில் வருந்தித்தற் சார்ந்த
 புலவர்கட் கெல்லா மத்திறம் பகர்ந்து பூமியில் வாழுத லரிது
 மலமறு பரத்தை யுணர்ந்தவர்க் கென்ன மற்றவ ரோடுரை செய்து
 நலமுறு மழுது செய்குத றவிர்ந்து நாள்பல வுபவதித் திருந்தார். (சுநஅ)

வேறு .

அந்நாளிற் திருக்கோட்டி நம்பியரு ளரங்கத்திற்
 பொன்னுந் திகிரியினுன் பூங்கழல்க் கொழப்போந்து
 தென்னுற்றங் கரையருகிற் செறிந்தனராங் குடையவருந்
 தன்னுவித் துணையாய தமரோடு நீராட. (சுநக)

சீராருங் காவிரியிற் செழும்புனலிற் சென்றிறங்கி
 யேராருந் திருக்கோட்டி நம்பியைக்கண் டெதிர்கொண்டு
 கூராழி சங்கேந்துங் கொண்டறெண்டர் குழாத்தோடு
 மாராத காதலொடு மாங்கவர்பூங் கழனேக்கி. (சுசு0)

வேறு .

சென்றார் நம்பி யுடையவரைத் திருந்த நோக்கித் திருமேனி
 குன்று நிலைய யறவாடிக் குறைதற் கேது வென்னென்னக்
 கன்றால் விளவின கனியெறிந்தா னனையாய் மாது தரமுணவாய்
 நின்றார் தமக்கு மதினஞ்ச நேரா மென்னி னிலையாமோ. (சுசக)

என்ன நஞ்சங் கலந்திட்டா ரியற்கை கூறித் திருவடியின்
 மன்னி விழுந்தா ரெதிராசர் மணற்கு டாற்ற மாட்டாதே
 பின்ன மற்ற தொண்டர்குழாம் பெருக வருந்தித் துன்பமுற
 வுன்னி நம்பி யெழுந்திரென் வுரைத்தா லன்றி யாமெழுதல். (சுசஉ)

நீதி யன்றென் றறக்கொதிக்கு நெருப்பை நிகர்க்கும் வெண்மணலிற்
 பேதி யாத சிந்தையருங் கிடந்தார் தொண்டப் பெருந்திரள்கள்
 சோதி மணலி லடிச்சூட்டாற் றுள்ளிப் புடைத்தார் நம்பியுமிங்
 கோதி லிவனுக் குரியார்க ளுண்டோ காண வேண்டுமென. (சுசந)

நின்ற ரெழுந்தி ரென்னும னெறிசேர் கிடாம்பி யாச்சானுஞ்
சென்ற னந்த வவளிட்ட நஞ்சிற் கொடிதோ தேசிகனார்
குன்ற வருடா னெனக்கூறிக் கோதி லெதிரா சர்தம்மைச்
சென்றாங் கெடுப்ப நம்பியந்த மேலோன் றிருக்கை தனைப்பிடி

வேறு.

எப்பொழுது நீயிவனுக் கின்றுமுத லின்னடிசி
றப்பறவே சமைத்தளித்துத் தான்வருதி தாரணியி
லொப்பொருவ ரில்லாதா யெனவுரைத்தாங் கவரோடு
மப்பொழுதே போயரங்கத் தம்மாணை யடிபணிந்தார்.

(சுசரு)

வேறு.

சீரிய கிடாம்பி யாச்சான் றிருமடைப் பள்ளி சேர்ந்தக்
காரியஞ் செய்து நாளும் வைகவக் காலந் தன்னிற்
கூரிய சிந்தை யாழ்வான் கோதறு முதலி யாண்டான்
பேரியன் ஞான சாரஞ் செய்தவப் பெரியோ னாதி

(சுசசு)

வேறு.

கிட்டர்களை யழைத்தருளிச் சீரியிற் முன்பிலிங்கத்
திட்டபுரா ணத்தவசென் றெழின்மாற னெடுத்திசைக்கப்
பட்டவறு சமயமெனும் படுகுழிபைத் தூர்த்தவர்க
ளிட்டமுறு தூல்களையு மெரியிலிடு பஞ்சாக்கி.

(சுசஎ)

வேறு.

வேத முடிவில் வீற்றிருந்து விளங்குந் தத்வ மசியென்ன
வோதும் வாக்கி யத்தத்த முயிரும் பரமு மொன்றேயாம்
பேதமில்லை யென்றுரைக்கும் பேதை களையும் புறமிடுவிக்கே
தங் கெடுமவன் னுச்சிரம வனுட்டர் னத்தி லிசைநுபம்

(சுசஅ)

ஆன கன்ம மனுட்டித்தா லாதி முதற்கு மாருயிர்க்கு
மூன மான பேதமறும் பேத மாகி யொன்றாகு
மீன மறவங் கவையறித லிலங்கு முத்தி யெனவிசைக்கு
நானென் றெங்குந் தனைத்தானே நசிக்கப் பண்ணிப் பிறந்துமுலும்.

(சுசக)

மதிகே டரையு மறத்துறந்து மாசி லாத மறைநான்கின்
விதியை வழுவாக் கண்மமுடன் மெய்ஞ்ஞா னமுமென் றிவையிரண்டு
முதிய துணையா யெழும்பத்தி முத்திக் குபாய மெனவிறையைத்
துதிசெய் துரைக்கு மாரணத்தின் முடிவை யீந்தத் தொல்லுலகில்.

(சுரு)

தங்கு மேலோ ரறிந்துய்வான் ருபித் திடுதல் வேண்டுமதற்
குங்க ணினைவி னுதித்தமையே துரைமி னென்ற ரெதிராசர்
பங்க மில்லாப் பாகவதர் பலகால் வாழ்த்திப் பணிஞ்ஞெழுந்திங்
கெங்க ளாவிக்க் குறுதுணையே யார்க்கு மிதமா மிதுவென்றார்.

(சுருக)

ஆன லதற்கு வேதார்த நடக்க வேண்டு மென்றெங்குந்
தானாய் நின்ற வெதிராசர் சதுர்வே தத்தின் சாரத்தார்
நேனார் கமலத் திருவுகப்பச் சீபா டியமுந் தீபமுமெய்
வானார் முத்தர் புகழ்சார மென்ன வகுத்த முன்றினையும். (சுருஉ)

ஆருளிச் செய்தா ரதுகேட்ட வன்பு மிக்க முதலிகளுந்
தெருளு மிலங்கு மெதிராசர் தம்மை நோக்கிச் செப்புமிதன்
பொருளுந் துதுவிற் செலின்முன்னஞ் சொன்ன வுபாயம் புகழ்ணையாய்
மருளற் றிறைவன் றனைப்பற்ற லரிதா மென்ன மிகமலங்க. (சுருங்)

வேறு .

அத்திறங் கண்ட வெதிகணு யகன ரஞ்சன்மின் மாதவ னென்றென்
றெத்திறத் தீரு மோதவல் லீரே லெளிதின்வீ டெய்துவி ரென்ன
மெய்த்திற மாறன் பிரபத்தி மார்க்கம் விளம்பிய திறத்தினை விரகாற்
கெத்தியதிரயத் தருளியன் றவர்கள் சோகமுங்கெடும்படி செய்து. (சுருச)

வேறு .

இறைவனை யுயிர்பெற வெண்ணிற் றாரமா
முறையையு மவன்பெறிந் முடுகு தன்மையு
குறையிலான் புகிலிவ னவனைக் கூடிடுந்
துறையையு மருள்செயத் துள்ளி யாடியே. (சுருட)

வேறு .

முதியநான் மறையி னந்தமாய்ப் பொன்று முத்தியாய் நித்தவுத் தமமாய்
விதிசிவன் சனக னாதியோர் களுக்கும் விளம்பவு மரியமெய் வீட்டை
யெதிகணு யகனே யெளிதினி லெங்கட் களித்தம்மக் கின்றுகைம் மாறு
மதியினு னோக்கிற் காண்கிலோ மென்ன மனங்களித் தன்பொடும் வணங்கி.

வேறு .

எண்ணருங் காதல ரிவணஞ் செய்தபின்
மண்மிசைப் பின்னையும் வணங்கி யேத்திறந்
புண்ணியம் போன்றுளாய் புகல்வ தொன்றுண்டு
திண்ணமா யிறியென் விறைஞ்சிச் செப்பினார். (சுருஎ)

ஏததை யுரையினென் றெதிக ணுயக
ரோதினர் முதலிக ளுரைப்ப ருத்தம
வேதமார்க் கத்தினின் வேறு பட்டுள
தீதுறு நிலையெலாஞ் சிதையப் பண்ணினாய். (சுருஅ)

ஆதலா லினியுனக் கன்ப ரோடுநீ
தீதிலா நன்னெறி காட்டிச் சீர்பெற
வோதிவ திசைதொறுஞ் சென்று னுண்மையை
மாதவக் குன்றமே காட்டி வையகம். (சுருசு)

அனைத்தையுந் திருத்திட வேண்டு மாலென
வினைக்கடல் கடந்தவர் விளம்ப மெய்ம்மையீ,
நினைத்தது நலனதற் கெழுமி நீரெனத்
தனைத்தனக் கொத்தவன் சாற்றி யாங்கவர்.

(சுசு௦)

உடனெழுந் தரங்கனை யிறைஞ்சி யுத்தம
திடமுற நீயெனக் களித்த செல்வத்தைக்
கடல்புடை சூழ்புவி யெங்குங் காட்டின்
னிடவகை தொறும்புகுந் தேத்தி மீண்டிட.

(சுசு௧)

ஆசையுந் நேனதற் கருள்க நீவிடை
யீசுவென் றிறைஞ்சின னிறைவ னன்றவை
தேசுறு குணத்தினு யவனைஞ் செய்கென
மாசிலா மணிவிடை கொடுப்ப வள்ள லும்.

(சுசு௨)

அன்பர்க டொழுதெழ வரங்க னுர்தமை
யின்புற வலஞ்செய்தாங் கிறைஞ்சி யேத்திமான்
முன்புறு தென்றிசை நோக்கி முத்தனார்
துன்பறு தொண்டர்க டுதிப்ப வேகினார்.

(சுசு௩)

நடந்தன ரரங்கமா நகரில் யாவருந்
தொடர்ந்தன ருடன்செலத் துணிந்து சீரிய
தடம்புனற் காவிரிக் கரையைச் சார்ந்துநின்
றிடம்படு சிந்நதயா ரிதயத் தெண்ணுவார்

(சுசு௪)

உத்தமர் யார்க்குநம் மோடு போதுவான்
சித்தமுண் டரங்கனைச் சேவித் தன்பினே
டித்தலத் துறைபவர் யாரு மில்லையப்
பத்தரி லொருவரைப் பார்த்து நாமிவண்.

(சுசு௫)

இருமெனக் கூறின லிதம லாததாம்
வருமப சாரமு மற்றெ மக்கெனப்
பொருவிலா நிலையினார் புந்தி யுண்ணினைந்
தருமறை துதிசெய வாங்கு நின்றனர்.

(சுசு௬)

வேறு.

அத்திறத்தை யருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார்
சித்தமுற நினைந்தருளித் தேசிகனார் திருவுளத்தை
யித்தலத்தி லிருந்துவப்பித் திடுவதுநம் பணியென்னப்
பத்தர்தொழு மெதிநாதர் பாதுகைக்கீழ் விழுந்திறைஞ்சி... (சுசு௭)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

தேசிகனீ யெழுந்தருளித் திக்கனைத்துஞ் செயித்தவைசே
ராசுறுத்து மீள்வனவு மரங்கரிணை யடிவணங்கி
நீசனேன் நிருவரங்கத் திருக்கின்றே நெனநின்றான்
மாசிலா வெதிராசர் மற்றவனை யுறத்தழுவி.

(சுசுஅ)

வேறு.

இத்தலத் திருந்தென் னாவி யிறைவனைப் போற்றி நீயென்
சித்தநோய் தீர்த்தி யென்னத் திருமுடி தடவ வந்தப்
பத்தனுஞ் சிலவ ரோடும் பணிந்தெழுந் தரங்கம் புக்கா
னுத்தம குணத்தி னோங்கு முடையவர் தொண்டர் சூழ.

(சுசுசு)

வேறு.

தெண்டிரைநீர்ப் பொன்னியெனுந் தெய்வநதி கடந்தேகி
மண்டுபுனற் றலையருவி வளமிகுமா லிருஞ்சோலைக்
கொண்டலையுங் கண்டிறைஞ்சிக் கோதின்மெய்யத் தினிதமரும்
புண்டரிகக் கண்ணெம்மான் பூங்கழல்கள் புகுந்திறைஞ்சி.

(சுஎ0)

வேறு.

சீரிய தொண்ட ரோடுந் திருக்கோட்டி யூரின் மன்னித்
தாரியன் மார்ப நம்பி சரண்பணிந் தன்றவ் ஆரி
லேர்பெற விருந்த வெந்தை யென்றுமந் நம்பி துய்த்தாந்
பார்மிசை யடிநூ றிட்டுப் படுத்தபூ வணையின் மன்னும்.

(சுஎக)

அன்றிராப் பொழுதுந் துய்த்தாங் கடிகணூ றிடுவான் மாட
முன்நினை னடக்கு மெல்லை முற்றுமுன் னிடையின் மீண்டா
னென்றிய கருணை மிக்க வுடையவ ரதனை நோக்கி
யின்நிவனுளத்திலொன் றுண்டெடுத்தென்றிதயத்தெண்ணி.

(சுஎஉ)

வடித்தசீர்த் தமிழ்வே தத்தின் மாசிலாய் மனத்தி லிப்போ
பிடித்ததோ வெடுத்த தென்றார் பிராணெங்ங னறிந்த தென்றா
னடிப்படு நூறு நேரே நாளுமின் றைம்ப தேயா
மடித்ததின் மடித்தாய் சுண்டு கூறினேன் வாழ்வே யென்றார்.

(சுஎங)

ஆங்கது கேட்ட நம்பி யன்பனை யுவந்து புல்லித்
தாங்கிய வுயிர்க டோறுந் தங்கிய முதலோ வென்ன
வோங்கெதி பதியை வாழ்த்தி யுளங்கரைந் துருக வன்னுன்
பூங்கழ லிறைஞ்சி மாயன் பொன்னடி வணங்கிப் போனார்.

(சுஎச)

போனவர் திருமோ கூரிந் புனிதனைத் தொழுதன் மெந்த
யானசீர்ப் பரலோ கத்துக் காமவழித் துணைநீ யன்றோ
தேனமர் துன்பத் தாரா யெனச்சொலிச் சிந்தை செய்து
வானவர் வணங்குங் கூடன் மாயனை வணங்கி வாழ்த்தி.

எடு)

எம்பெருமானார் வைபவம். ௮௩

வேறு.

ஆங்குநின்றும் விடைகொண்டே யாசிறுநா புலலாணா
பூங்கமலக் கண்ணாணப் போதத்தாற் புகழ்ந்திறைஞ்சித்
தேங்கமழ்பூர் தார்மார்பர் சேதுதரி சனம்பண்ணி
யோங்குபெருஞ் சிந்தையராய்த் திருத்தங்கா லுறைமுகலை. (௬௭௭)

சென்றிறைஞ்சி யாங்குநின்றஞ் சீவிலிபுத் தூர்புகுந்து
மன்றல்கமழ் கோதையையு மாய்ணையு மடிவணங்கி
யொன்றியசே ரன்பினெடு மோங்குபுகழ்ப் பொதியமெனுங்
குன்றினின்றும் வரும்பொருளை வடகரைவை குந்தத்தில். (௬௭௮)

உறுமன்பிற் கள்வனைமற் றோங்குமிடர் கடிவாரை
மறுவறுஞ்சீர்த் தொண்டரொடும் வணங்கியருட் புனிங்குடியிற்
குறுகியமால் கழறொழுதாங் கேகவவ்வுர்க் குலமறையோர்
சிறுமியர்கள் சிலரெதிர்ந்தா ரவரோடுஞ் சிறுமியர்காள். (௬௭௯)

சீராரு மகிழ்மாறன் றேவர்தொழு வீற்றிருக்குங்
காரார்ப்பும் பொழிற்குருகூர் காதமுண்டோ டின்னுமதை
நேராக வுரைமினென நெடுமாலுக் கினிதாய
வாராத காதலரா மருண்மிக்கார் கேட்டருள். (௬௮௦)

வேறு.

ஆங்கதி லொருபெண் ணையரே நீரு மாசற மாறன்முன் னுரைத்த
வோங்குசீர்த் திருவாய் மொழிகளா யிரழு மோதின தில்லெகொ லென்றாள்
பாங்குறு மெதிக டிலைநீரு மணங்கே யோதினே னென்றவண் பகர்ந்தார்
குங்குழ லானாற் கூவுதல் வருதற் பொருளொரு கூப்பிடு தூரம். (௬௮௦)

என்றறி யீரோ அவனறனள் கேட்ட வுடையவ ரிதுவுமோ ரத்த
மின்றிவ ளிடத்தி லிருந்ததே திருமா மகளிவ ளாமென வியந்து
சென்றவ டாளிற் புரையற வணங்கிச் சீரிய முதலிக ளோடு
மன்றவ ளாகத்தி லமுதுசெய் தருளித் துலைவிலி மங்கலத் தமர்ந்தே. (௬௮௧)

வின்றிருந் தவரைச சென்றுற வணங்கு நகரலா மாடமா ளிகைகள்
குன்றென வளர்ந்த குளந்தைமா யவனைக் கோதறு தொண்டர்க ளோடு
மன்றுற விறைஞ்சித் தென்றிருப் பேரை யமலனை யடிதொழுத் தகன்று
மன்றல்சேர் வகுளத் தாரினான் புகுமு ரெங்கென மற்றதிற் புகுந்தார். (௬௮௨)

வேறு.

மாசிலா மதுரகவி வந்துதித்த திருநகரே
முசைபற்றித் தொழுதிறைஞ்சி யன்பரொடும் வலஞ்செயது
வாசவார் குழற்றிருவின் மணவாளன் கழல்வணங்கித்
தேசுறுசீர்ச் சிந்தையருந் திருக்குருகூர்ப் புறஞ்செறிந்தார். (௬௮௩)

வேறு.

அண்டமு டிருஷ்ஷக் கோபுரத் தெழிலை யணிதிகழ் மாடமா ளிகையை
விண்டலத் திலங்குந் திருமதிட் சிறப்பை விசம்புறு கொடிகளை விழியாந்
கண்டுற வணங்கி யன்பர்க ளோடுங் கா தன்மிக் குறவலஞ் செய்து
தெண்டிரைப்பொருளைச் சங்கணித் துறையிற்செறிந்துறு செழும்புனலாடி.

வேறு.

முருக்கிதழ் நிகர்க்குஞ் செய்ய வாடையு முறையிற் சாத்திக்
கருத்துறு திருமண் காப்புங் கவின்பெற வணிந்து நீதித்
திருத்திகழ் மார்பிற் சோதித் திருமணி வடமுஞ் சேர்த்தி
யருத்தியிற் சிறந்த முக்கோ லண்டருந் துதிப்ப வேந்தி. (சுஅரு)

வேறு.

ஆங்குநின் றுங் குருகூரை நோக்கியிதை யருண்மாற
னேங்குமுளங் கொளுஞானத் திருத்துமென வுரைசெய்தான்
பாங்குடன்மற் றதுகிடப்பப் பாவியேன் முக்குறும்புந்
தாங்கியிரு காலாலே மிதிக்கின்றே னெனத்தளர்ந்து. (சுஅசு)

நின்றுநின் று தள்ளாடி நெடுங்கண்கள் புனறுதம்பச்
சென்றுகரு டனைப்பணிந்து சீரியமா மேருவெனுங்
குன்றுநின்ற தெனநின்ற கோபுரத்தைக் கும்பிட்டாங்
கொன்றுந்தே வினையுன்னி யுள்புகுந்து தொண்டரோடும். (சுஅஎ)

வேறு.

ஞானப் பிரானை விமானத்தை நலங்கொ டிருவைப் புவிமகளைக்
கானத் தேகி யருந்தவத்தோர் கலக்கந் தவிர்த்த கருமனீயை
வானத் தோங்குந் திருப்புளியை வலஞ்செய் திலங்கு மறையுரைத்த
மோனத் திருந்த மகிழ்மாறன் றிருமு னெய்தி முழுமுதலே. (சுஅஅ)

வறு.

சரணென வணங்கி யிதயதா மரையிற் றமிழ்மறை யருளைய ஞானப
புரணனை* யிருத்தி யவனைமுன் னிட்டுப் பூமகள் பொருட்டின லரக்கர்
முரணுறுத் தோங்கிப் பொலிந்துநின் றவனை முடிவினா வன்பொடு புலனுங்
ரணமுங் கரையச் சென்றடி பணிந்தார் கருங்கட லடைத்தவற் கினையார். (சுஅக)

ஆங்குநின் றேகி வானமா மலையை யடிதொழு தயன்பணி செய்யுந்
தேங்கமழ் பொழில்சூழ் திருக்குறுங் குடியிற் செறிந்ததிற் றேவனை வணங்கிப்
பாங்கொடு திருவாழ் மார்பரைப் பணிந்து பத்தர்க டித்தெழு வேகி
யோங்குசீர் வாட்டூற் றினிதமர்ந் துறங்கு மொருவனைத் திருவொடும் பணிந்தே. (1)

* பூரணன் என்பது 'புரணன்' என எதுகை நோக்கிக் குறுகிற்று.

எம்பெருமானார் வைபவம்.

வேறு .

பொருவருஞ்சீர் நிலையாரும் பூசுரர்க டொழுதேத்த
திருவனந்த புரத்தமர்ந்து திருக்கண்வளர் திருமாலை
மருவருஞ்சீர்த் தொண்டரொடும் வணங்கியதிற் சிலநினைந்து
ளருமறைதே ரெதிராச ரமர்ந்திருந்தாங் கந்நாட்டில். (சுசு)

வேறு .

உறையும் புலவர் தமைவென்றாங் கோங்குந் தஞ்சீர் நாமத்தான்
மறையின் விதியான் மண்டபமொன் றாக்கி யந்த மண்டலத்தி
லிறைவ னருளா லுறைபவரை யிலங்குந் தொண்டக் குலமாக்கு
முறையை நினைந்தா ரெதிராசர் மூவா முதல்வ னதையுணர்ந்தே. (சுசு)

வேறு .

ஆங்கவர் கனவின் மன்னி யாசிலா நிலையி னானே
பாங்கொடித் தலத்து ளாரைப் பத்தராய்ப் பரிவிற் செய்தாங்
கோங்குவை குந்தத் தேற்ற நினைந்தனை யுறுதி யேலுந்
தாங்குநற் குணத்தா யிந்தத் தலமொரு கோணங் கண்டாய். (சுசு)

ஆதலா லிதனின் மன்னு நரர்களு முற்ப மாகுங்
காதன்மிக் குடையா யுன்றன் கற்பனை யுறுதி யாலே
கோதறு முத்தி தன்னைக் குறுகு வரிருந்தா ரெல்லா
மோதுமித் தலத்தி லின்புற் றுறங்குநம் பணிகள் செய்வான். (சுசு)

ஒருவரு மின்றிக் காடா முற்றவித் தலமு மன்றிப்
பொருவருங் குணத்தா யிவ்வூர் புகலும்வை குண்ட மென்ன
வருமறை விதிப்ப ழாற னருளிய படியுங் கண்டாய்
கருதரு மிதனின் பாங்குங் கைவலி யங்க ளாகும். (சுசு)

பண்டரு மறைகள் வல்லாய் பசியுளா ரிருப்ப மண்ணி
லுண்டவர் தம்மை யூட்ட லுறுதியோ வுணருங் காலை
மண்டலம் பெரிதுண் டோங்கும் வடதிசை யதனி லேகிக்
கண்டநா டெல்லா நீயே திருத்துதி கடுக வென்ன. (சுசு)

செப்பியப் பொழுத்த கையாற சரிய வெதிகள வெவ்நதைத்
தப்பறு தமர்க டம்மைத் தாங்கியே முலகுந் தாங்கு
மப்பனுங் குறுங்கை தன்னி லழகிய நம்பி யாகி
யொப்பற நின்றான் முன்பில் வைத்துமீண் டிறங்க லுறான்

வேறு .

கங்குற் பொழுதிற் கருமுகிலைக் கனவிற் காணுக் கண்வளருஞ்
செங்கட் கரிய திருமாலுக் கிளையா ராகிச் செனித்தவன்பர்
பங்கிற் றோன்று மெதிராசர் பரமன் பிரிந்த வுடன்பரிவோ
டங்கக் கனவி னதிகயத்தை யடியார்க் கருளிச் செயவெழுந்தார். (சுசு)

வேறு.

எழுந்திருந் தங்கே யெதிகளு யகளு ரித்தலந் திருக்குறுங் குடியென் றழுந்துயிற் துணையாந் தொண்டரை யெழுப்பி யாசறு நிலைமையீர் நென்ன றெழுந்திருவனந்த புரத்தினிற் படுத்தோ மதுவன்றிச் சுருதியின் முடிவின் கொழுந்தென நின்ற வழகிய நம்பி குறுங்கைமா நகரிது குறிமின். (சுககூ)

என்றுரைத் தருள வவர்களு மெழுந்தாங் கீதென்கொ லதிசய மென்ன நின்றனர் திகைத்து நின்றழிக் கனவி ஸீண்டவ னாண்டுசென் றுரைத்த வொன்றிய பொருளை முற்றவு முரைத்தா ருடையவர் முதலிகள் கேட்டாங் கன்றவன் றிறத்தை நினைந்துரைந் துருகி யனலிடு மெழுகெனக் கரைந்தே. ()

வேறு.

திருவனந்த புரங்கரைச் சீவைகுண்ட மெனமாறன் பொருவருஞ்சீர்த் தமிழ்மறையிற் புகன்றதையும் பொன்னாழி மருவருஞ்சீர்ச் சங்கேந்து மாமாய னுரைத்ததையும் சுருதிநின்றாங் கதிசயித்தா ரெதிராசர் கழல்வணங்கி. (எ0க)

வேறு.

எல்லாங் கிடப்ப வின்றந்தோ வெவணம் யாரு மறியாதே செல்லார் பொழில்சூழ் திருவனந்த புரம்விட் டண்டுச் செறிவித்தான் சொல்லா யிர்தப் பெருந்திரளைச் சுருதி முதல்வன் யாவருக்கு நல்லா யென்றார் முதலிகண்மெய்ஞ் ஞான மிக்கா ரருள்செய்வார். (எ0உ)

வேறு.

தண்டுழாய் மாலை மார்பன் றமர்களே யுலக மேழு முண்டநா ளறிந்தா ருண்டோ வழிந்தநா ளுறிந்தா ருண்டோ பண்டைநான் மறைக ளன்றிப் பன்றியாய்க் கோட்டி லேற்றிக், கொண்டநா ளறிந்தா ருண்டோ கோதறு பிரம னேனும். (எ0ங்)

உளந்தன லுணர்ந்து காண வல்லனே யுலகின் மேலாய் வளர்த்தநா ளனைத்துந் தோய மாசறு மிருதா ளாலே யளர்த்தநா ளறிந்தா ருண்டோ வாதலா லரக்க னாகம் பிளந்தமா றனக்கு மீதோர் பெருமையோ பேசுங் காலே ஈ0ச)

என்றுரைத் தெதிக னாத ரெடுத்தவண் வைத்துப் போக மீன்றல்சேர் துளவி னனை மற்றுநீ மன்னு நாட்டை யின்றநாந் திருத்த வென்றே நினைகிலே னென்ன வேத்தி யன்றுசென் றனந்தா னந்த புரத்தினி லமலன் றனை. (எ0டு)

பூங்கழி லிறைஞ்சி வாழ்த்திப் பூவலஞ் செய்யப் புக்கா ராங்குநின் றன்பின் மிக்கா ரன்பர்க ளோடு மேகிப் பாங்குட னன்றாட் டுள்ள திருப்பதி தோறும் புக்குத் தாங்கியே முலகுங் காக்குந் தலைவனை வணங்கி வாழ்த்தி. (எ0சு)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

எண்ணுஞ் சமயத் தாரி லீலங்குமேற் றிசையி லோங்
நண்ணிடும் புலவர் தம்மை நான்மறை முடிவால் வென்
மண்ணவர் வணங்கி வாழ்த்த வானவர் னுதிசெய் தேத்,
வுண்ணிறை யறிவின் மிக்கா ருத்தர திசையை யுற்றார்.

வேறு.

அத்தலத் துள்ள சமயவா தியரை யருமறை விதியினால் வென்றே
யுத்தம குணத்தார் துவாரகைக் கேகி யூபத்தை யுவப்புட னோக்கிப்
பத்தர்க டிதிப்பப் பட்டிமண் டுத்தின்* மன்னியப் பட்டிமண் டபத்தி
லெத்தலத்தெவருமிறைஞ்சவீற்றிருக்குமிலங்குவெண்டாமரை யுறைவா

தன்னரு கணைந்தா ரெதிகண யகனார் சரச்சோதி கண்டடி வணங்கி
யென்னுடை யுடைமை யனைத்தையு வகைக்கொண்டிகளீ யிறைவென் றிறைஞ்
முன்னுறத் திறந்து கொடுத்தனன் கொப்பு முத்தரு மத்திற நோக்கி
யன்னமென் னடையாய் நமக்குக் கிதுசெய் திடுவெத் கடியென்கொ லென்றார்.

என்றலும் வாக்கு நங்கையு மென்பா லெய்தின் ன் சங்கரா சிரிய
னன்றிசேர் குணத்தாய் முன்புநா னவளை நவிலுமோர் சுருதிவாக் கியத்து
கின்றூ யத்த மருள்கவிங் கிதற்கென் றியமரீனே வெந்தனை கறறு
மன்றதற்கத்தம்வானராதனமேபோன்றகண் ணுடையனென் றறைந்தா

செப்பருங் குணத்தா யருமறை முடிவைத் தெளிந்தூசி பாடியுஞ் செய்த
யப்பொழு தந்த வாக்கியந் தனக்கு மாசறு புண்டரீ கம்போன்
ரெப்பிலா நயன முடையவ னென்றும் குள்ளவா றுணர்ந்துநின் னறிவி
றப்பற வுரைத்தா யத்திநங் கண்டுன் றுதிநா னுயினே னென்றான். (எகஉ)

என்றவ னுரைப்ப வெதிகண யகரு மிராகவன் கவுசிகன் புகழ்*,
நின்றன னென்ன நின்றனர் தம்மை நெஞ்சினி லிறைவியப் பின் றி
யன்றுபோய மறறோர் தினத்தினிற் புலவ ரடிதொழ வாக்கிதன் னிடத்த்
சென்றவன் கையிற்சீ பாடியந் தன்னை வைத்தனர் யாவருந் தெளிய (எகஉ)

வைத்தவ ருணங்கே யிந்தூர் லிந்த வைபகு மெடுப்பதற் குரித்தேற்
கைத்தலத் தினை வைத்திரு நாளைக் காலமே வருகின்றே னலதேல்
மெய்த்தவ முடையாய் கீழிடென் றியம்பி வேதியர் முறைமுறை னுதிப்ப
பொய்த்தவங் கடிந்தார் மீண்டுபோய் மடத்திற் புலவர்கள் புகழவீற் றிருந்தார். (எகஉ)

அத்தலத் துறையுஞ் சமயவா தியர்க ளனைவீரு மொன்றுறக் கூடி
யுத்தமப் பனுவல் வாக்கிதன் கரத்தி லுடையவர் வைத்தகன் றிட்டார்
சித்தமு மகிழ்ந்தப் பனுவலை வாக்கி சிரத்தினிற் றரிப்பதுந் திண்ண
மித்தலத் திருந்தோம யாவரு மிதின்றெற் கிட்டவர் பட்டதே படுவோம.

* பட்டிமண்டபம்-வித்யாஸபை, “பன்னருங் கலெதிரி பட்டி*மண்டபம்” என்பது
கம்பராமாயணம்.

எம்பெருமானார் வைபவம்.

ஆதலா லியரை வெல்வதற் சூபாய மர்ச்சகன் மண்ணைவிட் டந்த
வேதசா ரத்தை யிற்றைநா ரிரவில் விரைவினி லெடுத்ததை வாங்கிப்
பூதமோ ரார்தி லக்கினிக் கிரையாய்ப் போக்குத நகுதியென் றவரின்
முதறி வடையா ருணர்ந்துரைத் திட்டா ரனைவரு மொழிநல னென்றார்.

அற்றைநாட் கங்குற் பொழுதினிற் சிலரவ் வர்ச்சகன் மனையினி லேக
யிற்றைநாள் வாக்கு நங்கைதன் கரத்தில் யாவருந் தொழுதெழ வனைத்துங்
கற்றவன் வைத்த நூலினை யின்னை கதுமெனக் கொணர்ந்தளித் திட்டான்
மற்றொரு வாக்கு* முரைக்கிலே நினக்கு மலையெனப்பெருநிதி யளிப்போம்.

என்றன ரென்ற பொழுதினி லவனு மெழுந்திருந் தத்தராத் திரியிற்
சென்றன்ன வாக்கி கோயிலு ளவளுந் திருக்கையி லிருந்ததைச் சிரத்தி
லன்றறத் தரித்தா ளிருகணற் பெருகு மானந்த வாரிதி† யொழுக
நின்றன ணின்ற ணிலைமையை நோக்கி நெடிதுபோ தஞ்சிநின் மவனும்.

ஆருயி ரெய்து நரகினை யறியா னற்பசா ரஞ்சவைப் பதற்காய்ச்
சீரிலான் வாக்கு நங்கைதன் சிரத்தி லிருந்தசி கோசத்தை யெடுத்துப்
பார்மிசை நடந்து தன்னகம் புகுந்தான் பரிந்தவன் வரவுபார்த் திருந்தார்
தாருமென் மதனைக் கதுமென வாங்கித் தடையறக் கனலிடை யிட்டார்.()

கனலிடை யிடவு மக்கினிக் கடவுள் கண்டகர் செய்கையை நினைந்து
மனமிக நடுங்கி வாங்கினன் வாக்கி மற்றவ னருகனைந் ததனை
வினவரும் புகழாய் தருதியென் றேற்றான் விரிஞ்சனா† தேவியென் றஞ்சி
யனலவன் கொடுத்து வணங்கினின் றன்னே யறைதியிக் காரண மென்றான்.

நன்றென வாக்கு நங்கையு மதனை நனைமலர்க் கூந்தலு ளமைத்து
நின்றெரி வேந்தே கேளிந்த வுலகி னெடுத்துயர் தீர்ப்பதன் பொருட்டா
லன்றிரா கவன்பி னிலக்குவ னாக வவதரித் திட்டசி மாஞ்
நின்றுநா னிலத்தோ ருய்வதன் பொருட்டா லவதரித் திந்தனால் செய்தார். (௭௦)

இந்தனால் வேத நான்கையும் வடித்தாங் கெடுத்தாற் சாரமா தலினு
லந்தமில் புகழா யிவருட் னெதிர்த்தா ரனைவருந் தோற்றனர் விரைவில்
வந்தன ரிந்த மண்டலத் தவரை வாதிடை வெல்லவென் றெண்ணிச்
சிந்தையின் மகிழ்ந்தா ரென்கரத் திர்தச் சீரிய நூலைவைத் தகன்றார்.(௭௧)

எண்ணரும் புகழாய் தெய்வனு லெனக்கொண் டென்னுடைச் சிரத்தினி லமைத்தங்
குண்ணிறை பொருளிற் சிந்தைபோ யென்னை மறந்தற வொடுங்கின் மனனாண்
பண்ணமா புனுவ மன்னையென் னற்ற நோக்கியிப் பாதக ரெடுத்துன்
கண்ணமைத் திட்டா ரீதுமுன் னிகழ்ந்த காரண மென்றுகட் டிரைத்தான். (௭௨)

மற்றொரு வர்க்கும் என்றும் பாடம். † இச்சொல் வருமிடந்தோறும் 'வாருதி'
என்றே எல்லா எட்டுப் பிரதிகளிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

வாக்கியுந் தன்சீர்க் கோயிலு ளமர்ந்தாண் மற்றைநாட் காலையி லெழுந்து
பாக்கியுந் திரண்ட பான்மையா ரெதிக டலைவரும் பத்தரைக் கூவி
நோக்கினு நென்னந் கொடுத்தசீ கோச நோன்பின்மிக் கவணினே வோடு
மாக்கிய தலத்திற் சென்றதை விரைவிற் கொணர்மினென் றன்பர்கட் கறைந்தார்.

வேறு .

அப்படியே யன்பர்கள்சென் றயனாவில் வீற்றிருக்கு
மொப்பரியாள் கரத்தினென்ன லோங்கியசீ ரெதிராசர்
செப்பமிகுஞ் சீகோசஞ் செறிவித்தா ராங்கதனைத்
தப்பிலாய் தருதியென வாங்கவனுந் தமோற்.

(௭1௨-௭)

வேறு .

பொய்யரிற் பொய்யன் போதமிக் கவரே போயின தினத்திதைத் தேவி
கைமிசை யிருப்பக் கண்டன னின்று கதிரவ நெழுமுனம் புகுந்திம்
மையமர் கண்ணு டிருவடி விளக்க மன்னினே னந்தநூ றன்னை
மெய்யமர் வாணி யெங்கொளித் தனளோ வெறுங்கையோ டிருந்தன ளென்றான். ()

என்றவன் பகரத் தொண்டருங் கலங்கி யெழிறிகழ் கோயிலுட் பலராய்ச்
சென்றன ரெங்கு நாடினார் காணார் திகைத்தனர் திகைத்தல மந்து
நின்றன ரெதிக டலைவருக் கிந்த நீர்மையை யுரைத்திட மீண்டா
ரன்றவர் திரும்பி வருநெறி தன்னி லந்தனர் சிலரவ ணிருந்தே. (௭1௩)

நென்னலோர்கோசமுடையவர்கொணர்ந்துநெறியுடை வாக்கிதன் கரத்தின்
மன்னவைத் தகன்றா ளாங்கதை யிவ்வூர் மறுசம யத்தவ ரெடுத்திட்
டின்னதென் றெண்ண ரெரியிடை மடுத்தா ரென்றுபேச் சூரெலா மிதுதா
னன்னவ முடைநீர் மெய்கொலோ பொய்யோ நவில்கவென் நிவரொடுங் கேட்டார்.

லுக்குமென் றிவரு மாருயிர் வாடி யுடையவர்க் கத்திற முரைத்தார்
முக்குணங் கடிந்த வெதிகுண யகரு முடிவிலாத் துயர்க்கடற் படிந்தார்
பக்கநின் றுழ்வான் பரமதே சிகனே பாடமற் றெனக்கவைய யனைத்துந்
தக்கசீ கோச நாலுநா ளகத்துத் தருகின்றே னென்றுறச் சாற்ற. (௭1௪)

உடையவ ரெழுந்து சிந்தனை களித்தீ துரைத்தவாழ் வான்றனை நோக்கித்
தடையறப் புல்லி யென்னுயி ரனையாய் சார்புமற் றுன்னையே யுடையேற்
கிடையிலோர் துன்பம் வருங்கொலோ வென்ன வியம்பின ரியம்பிய பின்பு
புடையிருந் தவரை நோக்கியென் னுலைப் பூமக னாவினி லுறைவான். ()

கொடுத்திடா ளெவர்க்கு மின்றநீ ரேகிக் கோதலும் வாக்குவட யானை
படுத்தினி னணங்கி னர்ச்சகன் றனைக்கொண் டாங்கவ ளோங்குபூங் குழலை
விடுத்தாற விரித்து நோக்குவித் திடுமின் மெல்லியல் சிரத்தினி லிருக்கும்
படுத்தபாம்பினையான் பரத்துவமெனுஞ்சொற் பனுவலுக் கினியவ ளறியும்.

என்றுரைத்தருள விரைவினி லேகி யெம்பிரான் றெண்டர்கள் வாக்கி
மன்றல்சேர் குழலை விரித்தியென் றுரைத்தார் மாசறு மர்ச்சகன் விரித்தா
'என்றுச் கோர்சம் வாக்கிகே சத்தி லடக்கிவைத் தன்பர்கட் களித்தா
ளொன்றிபேழ்கடலு மணுவெனப் பெருகுங் காதல ருடையவர்க் களித்தார்.

தேவரே வரினு முனிவரே வரினுஞ் சீரிய வறநெறிக் கிடராய்
மூவரே வரினு மரிதரோ வுலகின் முனைப்பதைப் புதைப்பதற் கிசைத
லேவரே யெனினு மறநெறி வழாதா ரெய்திய திழந்துமற் றவர்போற்
போவரே யந்தோ வுலகமோரேமும் பொடிபடமுடியினும்புனிமேல். (எஃக)

அன்னமென் னடையா டிருக்கையி லிருந்த வாசறு கோசத்தை யவன்பான்
மன்னுமர்ச் சகளு ரெடுத்தவர்க் களிப்ப மறுசம யத்தவ ரெரியி
னென்னலிட்டனர்கண் மற்றதை வாக்கி நெடுமுடி மிசையில்வைத் திருந்து
நன்னலத் தெதிகடலைவருக் களித்தாளென்பதை நானில முழுதும். (எஃஉ)

வேறு .

அப்பொழுதே யறிந்தனவான் டரசாளு மன்னவனு
மிப்பொழுது பிறந்தவுரை யுதிசயமீ தென்கொலெனத்
தப்பறவக் கணத்திலது சோதிப்பான் றுன்சமந்து
வெப்பமுட னதுசெய்த சமயிகளை விரைவினெடும். (எஃச)

வேறு .

கொண்டு வாரு மெனச்சிலரைக் கோவும் விடுப்பப் பலகையுங்
கண்டுங் காணுக் கண்ணுடைய கலைஞர் வம்மி னெனத்தூத
ரண்டர் வியப்ப வழைத்தரச னருகே நிறுத்த நீர்திருமா
றெண்டர்க் ககித் நென்னற்செய் திட்ட பரிசைச் சொன்மினென. (எஃரு)

மன்னன் கேட்ப வாங்கவர்கண் மனத்தில் வஞ்ச மறவிட்டு
மின்னு மவுலி வேல்வேந்தே வேண்டாங் கேட்கப் பிறந்தவுரை
யன்ன தேயாந் தேவனிவ னைய மில்லை யாமெல்லா
மென்ன தவத்தை முற்பிறப்பிற் செய்தோ நம்பா லிவனெய்த. (எஃசு)

என்று கூற மன்னவனு மெழுந்து விரைவி லுடையவர்பாற்
சென்று வணங்கி யானுனக்காட் செய்வே னிறைவா விரங்கென்ன
நின்ற'ன்வன்பின் மறுசமய நிலைமை யுடைய புலவர்க்ரு
மின்றிங் கியாஞ்செய் பிழைநோக்கா திறைவா விரங்கா யெனப்பணிந்தார்.

வேறு .

மற்றவர் பணிய வெதிகண யிகரு மன்னனை மறுசம யிகளை
புற்றுறத் திருத்தித் தந்திரு நாமத் தோங்குமோர் மண்டபங் கட்டிப்
பற்றற வறுத்த பந்தரும் வணங்கப் பட்டிமண் டபத்தினை லீங்கிக்
கொற்றவன் பின்சென் றீரறு காதம் வழிவிடக் குணதிசை யடைந்தார். (.)

அங்குள புலவர் தங்களைத் திருத்தி யண்டருந் தொண்டரு முக்
கங்கைநீ ராடி யத்தலத் தமருங் கண்ணனைக் கண்டடி வனா
பங்கய நயனப் புருடவுத் தமனைப் பனிமலர் சொரிந்தடி வணங்கச்
சங்கமொ டாங்கே சிலபக லிருந்தத் தலத்துறும் புலவரை வென்றே. (எசு

வேறு .

சீர்கொடர் திருநா மத்தாற் சிறந்தமண் டபமொன் றுக்கி
யேருறு மெதிக னாத ரிலங்குமத் தலத்தோர் முத்தி
சார்வுற வெண்ணி னுத்தர் தமரொடு மந்நாட் கங்கு
னேருறு மிராக்கா லத்தி னினைந்துகண் வளர்ந்த காலை. (எசு0)

வேறு .

திருத்திகழுந் திருமார்பன் செகநாதன் முன்புலகிற்
குருக்களுக்குங் குருக்களெனக் குலவுமறை யறைதலின
லிருக்கின் முடி வுணர்ந்தொடுங்கு மெதிராதர் கனவினையி
லருத்தியொடுஞ் சென்றுநம்மை யாசிரிய னாகவென்றும். (எசுக)

வேறு .

எண்ணி யிருப்பா ராதலின லீங்கு ளானை நீதிருத்தல்
புண்ணி யத்தின் கொழுந்தன்னாய் வேண்டா மப்பாற் போதியென
விண்ணி லோங்கும் விரிபுகழார் தொண்டக் குழாத்தை விரைந்தெடுத்த
மண்ணி லீரா றேசனைக்குத் தெற்கே வைத்தம் மாண்மிண்டான்.

வேறு .

மருவருஞ்சீர் மாமாயன் வைத்தகன்ற விடத்தாங்கே
பொருவரிய வெதிராசர் பொருக்கெனக்கண் விழித்தருளீத்
திருவனந்த புரத்தமர்வார் செகநாத ரெனுமிருவ
ரொருவரெ னும்படி காண்மின் றெண்டர்களைபெனவுரைத்தே. (எசுங்)

வேறு .

தொண்டரை யெழுப்பி நென்னலிற் படுத்த தோமறு தலத்தையு மிதையுந்
கண்டிடுந் தொண்டர் கனவுமொன் றுண்டு கேளுமென் றுங்கது கழறித்
தண்டுழாய் மார்பன் செய்கையை நினைந்து தத்தமிற் சிந்தையில் விபந்தங்
கண்டர்சேர்சிங்க கிரியமர்ப்பன் கழல்பணிந் தன்பரோடெழுந்தே. (எசுச)

ஆங்குள தெய்வத் திருப்பதி யனைத்து மன்பின லன்பரோ டிறைஞ்சி
யோங்குவேங் கடத்திற் புனிதனை யிறைஞ்சி யுரைத்தவத் தொண்டமண் டலத்திற்
பாங்குறு புலவர் செருக்கினை யடக்கிப் பழனஞ்சூழ் காஞ்சிபுக் கருளைத்
தாங்குநற் கருணைப் பேரரு ளாளர் தம்மையுந் தமரொடும்பணிந்தே. (எசுரு)

வேறு.

ஆசிலாக் கோவலூர் ராழ்வார்க ணயினுரைத்
தேசிகனார் புருந்திறைஞ்சித் திருவகீர் திரபுரத்தி*
வீசனையு மடிபணிந்தாங் கெழிற்சோழ மண்டலத்தில்
வாசவனுந் துதித்திறைஞ்சங் கலிகன்றி† கழல்வணங்கி. (எசக)

சீராருந் திருக்கண்ண புரத்திறையைச் சென்றிறைஞ்சி
நேராய மண்டலத்தி னிகழூந்திருப் பதியிலொன்றுஞ்
சோராமந் புருந்திறைஞ்சித் தொல்லமரர் தொழுதேத்த
வாராமஞ் சூழ்ந்ததிரு வரங்களைவந் தடிபணிந்தார். (எசஎ)

வேறு.

மறைகளா யிரழு முணர்ந்தவர் வணங்க வானவர் தொழுதெழு மரங்கத்
திறைவனும் பணிந்த வெதிகளு யகரை யிருகளு னோக்கியா சறவோர்
குறையற வெங்குந் திரிந்துஞ் செங்கோற் கோவுண்மை செலுத்திமீண் டனையோ
பொறையெலாந் திரண்டோ ருருவெடுத் தோங்கும் புண்ணியா வென்றிறை புகழ். (1)

வேறு.

சீராரு மெதிநாதர் திருமகன்கோன் றனைநோக்கி
யாராமஞ் சூழ்ந்ததிரு வரங்கமெனும் படிபாகப்
பாராரீரின் பதிதோறும் பணிந்துவிடை கொண்டெழாய்த்
தாராரீரீண் முடிமாலே யுனக்காட்செய் திடச்சமைந்து. (எசக)

வேறு.

வந்தேற் குண்டோ குறைகளருண் மாமா யவனே மாதவனே
செந்தே னெழுகும் பூம்பொழில்சூழ் சீரா ரரங்கத் தாரமுதே
நொந்தேன்* சரண மென்றவர்க ளோய்தீர் மருந்தே நுண்ணியனே
தந்தே நென்னை யுனக்கென்ற தலைவா சரண மெனத்தாழ்ந்தே. (எரு0)

வணங்கி வாழ்த்தி வலஞ்செய்து மாசி லாத வெதிநாத
ரிணங்கு மடியார் புடைசூழ விறைஞ்சி மடம்புக் கப்பதியிற்
குணங்கண் மிக்க வருளாளப் பெருமாள் கூரத் தாழ்வானு
மணங்கின்பொருட்டாலிதமுரைத்த வாண்டான்முதலோ ரடிபரவ.(எருக)

இருந்தார் சிலநர் னெதிநாத ரந்நா டன்னி லிருநிலத்தின்
விருந்தா மர ரருண்மாரி மிகவுஞ் சுருங்க மேனாட்டிற்
பொருந்தா நின்ற சாதிகளிற் புகலுங் கட்டளை வாரியரி†
‘லருந்தாப் பசியான் மீகவாடி யரங்க நகரிந் சிலர்புக்கார். (எருஉ)

* ‘திருவயிந்திரபுரத்தில்’ என்றும் பாடம். † கலிகன்றி-திருமங்கை மன்னன்.

† ‘கட்டளைவாரி’ என்பது ஒரு ப்ராஹ்மணனுடைய பெயரென்று குருபரம்பரா
ப்ரபாவத்திற் சொல்லப்பட்டது.

வேறு.

சுவாஃ குழலா ளாங்கதி லொருத்தி மன்னுமுந் தவத்தினுற் புவிபி
சிலாக் கொங்கிற் பெரியபி ராட்டி யாரென வறைவதற் கைமந்தா
நாசமார் கணவன் றன்னொடோ ரகத்தி லிருந்தனன் சிலபக னிகரி
ஊர்க்கினிய வெதிகணு யகனூ ரியற்கையை மயக்கற வுணர்வாள். (எருந்)

த்திரு மனையின் மச்சின்மீ தேறி யன்புறு கணவனோ டிருந்தாங்
ந்தம குணத்தா ருடையவ ரிடத்தி லோங்குல காளுமன் னவனும்
தர்கள் குழுவும் புகுவது மவரைப் பணிவதுந் திரிவது மவர்தஞ்
தமுமொடுங்கியாவருங்காணத் திருக்கையிற் கூடையுமெடுத்தே. (எருச)

வேறு.

ஒங்கிய மனைக டோறு முபாதானம் பண்ணி நாளு
மாங்கவை யுணவ தாக வாழ்வது மனைத்து மாண்டப்
பூங்குழ னேக்கி யீதோர் புதுமையில் வுலகை யெல்லாந்
தாங்கிய மன்ன னாதி சரணென விவரைத் தாழ். (எருரு)

திருந்துற விவருந் தொண்டர் திருமனை தோறும் புக்காங்
கருந்துவ துபாதா னத்தி லாதலா லிவர்பா லொன்று
மருந்தெனக் கேட்க வேண்டு மெனமனத் தெண்ணி மாது
மிருந்தன ளகத்தி லோர்நா ளேகினார் பிச்சைக் கெம்மான். (எருசு)

சென்றுறு மனையுட் சேர்ந்து சீர்பெறு முபாதா னத்தை
யன்றுபெற் றெந்தை மீண்டா ரமர்ந்தமச் சிழிந்த வன்ன
மின்றுநிற் கேட்ப் தொன்றுண் டேகலை சீயா வென்ன
நின்றிடை கரியிற் கையான் மறித்தன னெடுமா றெண்டர். (எருஎ)

ஆன்னையே யனையாய் கேட்ப தேதென்னி லறைதி யென்றார்
மின்னையே யனையான் மேலோர் பெருநில மாளு மன்ன
னின்னைவர் தழைஞ்ச நீயிந் நீணிலத் தவர்க்கென் னீந்தாய்
மின்னையே யனைய் மேனி வித்தகா னொருள். (எருஅ)

ஆயலத தறத்தைக் கேட்டி யருவினை யேனை யீன்ற
தாயெனத் தனையா யிர்த்தத் தண்புன் லரங்க மன்னு
மாயவன் றிருநா மங்கள் வரம்பில வவற்றி லொன்றத்
தூயவர்க் குரைப்பே னந்தச் சொற்பொரு ளினிமை யாலே. (எருக)

என்னமே லாக வெண்ணித் திரிவரென் றெம்மான் கூற
வன்னமென் னடையா ஞன்னை வணங்குவே னதனை யிப்போ
துன்னரும் புகழா யெற்கு முரைத்தியென் றுரைத்துத் தாழ்ந்தாண்
மன்னிய வருளின் மிக்கார் மற்றவ டனக்கப் போதில். (எருஊ)

தொட்கவல் வினைகண் மாயச் சுருதிநா யகனா ரேந்துஞ்
சக்கரஞ் சங்க நல்கித் தார்குழல் செவியிற் கண்ண
னக்கர மெட்டு மோதி யன்னமே பிடித்தி யென்னத்
தக்கச் ரெதிக ணுதர் தம்மிட வகையிற் சார்ந்தார். (எசுசு)

மாதுநல் லாளு மன்றே மணிமதி வரங்கத் தாணக்
கோதறு மிதயப் போதிற் குடிபுக விருத்தி வாழ்ந்தா
னோதுமக் காலந் தன்னி லுலகுறு கரிப்பு நீங்கிச்
சிதவான் மழையா லெல்லாத் திசைகளுஞ் செழித்த வன்றே. (எசுசு)

வேறு.

அந்நாளி லெதிராசர் திருவடியி லாயிழையா
ளென்னவிச் சதுதுணையே யெனவணங்கி யெழுந்திருந்து
முன்னங்க விருந்ததலஞ் செழித்ததென்றார் முதியோனே
யிந்நாளெங் கணவனொடு மேகவிடை யீகென்றார். (எசுசு)

வேறு.

விடையரு வெனக்கென் றேத்து மெல்லிய லானை நோக்கி
யுடையவ ரணங்கே யென்னால் வேண்டுவ துரைத்தி யென்றார்
தடையறப் பின்னுந் தாழ்ந்தத் தார்குழல் செப்பு மெந்தா
யடைவுறு முதலொன் றீந்தா யடியனேற் காவி நாதா. (எசுசு)

இன்னமொன் றருளிச் செய்தென் னின்னுயிர்க் குறுதி யாக
மன்னுநின் பாதப் போதின் மரவடி யிரண்டு நல்கி
யுன்னரும் புகழின் மிக்காய் விடையரு னென்றா ஞரும்ப
னன்னமென் னடையாடன்பாற்றயத்தையுமருளிச்செய்தே. (எசுசு)

வேறு.

சீராரு மரவடியைத் திருவணையான் வசத்தளித்தா
ராராத காதலனா யேற்றுமுடி மிசைபமைத்துப்
பாராரப் பணிந்தேத்திப் பணிமலர்க்கண் ணீர்ததுமபக்
காரார்பூங் குழலியர்கண் கணவனொடு மேகிளுள். (எசுசு)

வேறு.

அந்த நாளிற் றிருவரங்கத் தமுத னாரென் றருமை
மிந்த நிலத்தி லுடையவரா யிலங்கு மரங்கன் றுனத்தின்
முந்தும் வரிசைக் கதிபதியாய் முந்நீர் ஞாலத் துறுசெல்வம்
வந்துபணியவீற்றிருக்கும் வாழ்க்கை நெறியில்வளர்பவராய். (எசுசு)

ஒருவருளரங் கவர்மடவா ருருவிற் பதிந்த சிந்தையராய்ப்
பருவங் கண்ட விடந்தோறும் பழியு நரகும் பாராதே
யுருவங் கண்ணுக் கழகாக வுடையார் மன்னுங் கடைதோறு
மருவி யிரவும் பக்குமுற மயங்கித் தம்மை மறந்தவமே. (எசுசு)

திரிவா ரதனை யுடையவர்க்குச் சிலர்கள் மொழிய வுடையவ
பரிவா னோக்கி யவர்க்கிரங்கி யருளிப் பகவற் சம்பூர்தந்
துரியா தீதத் துறுமுண்மை துலங்க வளித்தாங் குடனானும்
பிரியா ஞானப் பெருந்திரனாள் வைத்தார் பினுமுற் பேதமை

வேறு.

வாதனையி னூற்றத்தான் மாதவர்க ளனுட்டானப்
போதறிந்தங் கவர்பிரிந்து பூவையர்பாற் போய்விழுந்தாங்
கேதமுற நானாளு மிவையறிந்தென் னெதிராசர்
தீதில்லா வரங்கர்முன்பி லவரோடுஞ் செறிந்தொருநாள். (எஎ0)

வேறு.

என்ன லான படிபார்த்தே னிறைவா விவரைத் திருத்தூதர்கிங்
குன்ன லன்றி யொருவருக்கு மோயா திவர்முன் செய்தவினை
பன்ன லிவருக் காயடியேன் பட்ட வருத்தம் பகர்வரிதா
மின்னார் சோதி மணிமுடியாய் வேண்டும் படிசெய் திடுகுவென. (எஎக)

செப்பிக் காட்டிக் கொடுத்தருளச் சீரா ரரங்க னிருதலைக்கு
மொப்பா னாத லாலொன்று முரையா திருந்தா னுடையவருந்
தப்பிற் றந்தோ விவ்வுயிரென் றறவுஞ் சலித்துத் தமர்க்குரைப்ப
வப்பன் கூரத் தாழ்வான்வர் தடியேற் கிவரை யருளென்ன. (எஎஉ)

நின்ற னாழ்வா னவன்கையி னிகரி லெதிக டனிநாதர்
நன்றயத் திருத்திப் பணிகொளென வமுத னுரை நயந்தளிப்பச்
சென்ற ரவன்பின். முன்னாழ்வான் றிரிந்தான் பலநா ளிதங்குறிக்
குன்று வினையின் றொடறுத்துக் குணமூன் றினுக்குங் குறிப்பரிய. (எஎங)

பேரா னந்தச் சுகோததியைப் பெருக்கி யவர்தஞ் சிந்தனையி
லாரா வமுதா மெதிராச ரடியா ரடியா ரடியென்னுஞ்
சீரார் நினைவைக் கொடுத்தருளித் திருத்தா ளினைக்கீழ்ப் பணிவித்தா
னேரார் கூரத் தாழ்வுநனை யொத்தார் யாவ ரிருநிலத்தே. (எஎச)

வேறு.

ஆங்கவர் தமிழ்வே தங்க ளனைத்தையும் வடித்த சாரத்
தோங்கிய நூற்றந் தாதி யுரைத்தன ருலக முய்யப்
பாங்குட னூற்றெட் டான திருப்பதி யடைவும் பாடித்
தேங்கமழ் பொழில்குழ் பூதூர்த்தேவனார்கழற்கீழ்வாழ்ந்தார். (எஎடு)

எதிகளா ரமுத மாய வெம்பிரான் றுனும் வானோர்
துதிசெய வரங்கந் தன்னிற் றுகளறுத் தருளின் வைகி
மதிமிகு தொண்ட ரோடு மன்னினு னதிலங் கோர்நாட்
டதியரோ டெழுந்து மாறன் றுடொழ வேண்டு மென்ன. (எஎசு)

மன்னுசீ ராங்க நீங்கி மாலிருஞ் சோலை நின்ற
வென்னமு தத்தைவாழ்த்தி யாவருந் துதிசெய் தேத்த
வுன்னருங் கூடல் சார்ந்தாண் மும்பனை வணங்கிப் புத்தூ
ரன்னமென் னடைப்பூங் கோதை யடிதொழ வேகுங் காலை. (எஎஅ

வேறு .

தன்பா னின்றோர் பாகவதன் வடபா லெதிரே செலக்கண்டாங்
ன்பாற் சிவிகை விட்டிறங்கி யடியே னென்ன வெதிநாதர்
மன்பே பணியப் பின்பணிந்து நின்ற னந்த முதல்வனொடு
மன்பா லகனென் றெனைநோக்கு மெந்தா யெங்கே யிருந்திப்போ. (எஎஅ

வேறு .

எழுந்தருளு கின்றதென வெதிநாதர் கேட்பவறக்
கொழுந்தனையாய் கோனூரெங் குடியிருப்பென் றருள்செய்தான்
விழுந்திறைஞ்சி மகிழ்மாறன் புகுமுரு மெய்ஞ்ஞானத்
தழுந்துமடி கருக்குப்போ மூராயிற் றேவந்தோ. (எஎஅ

வேறு .

ன்று ரெதிக டனிநாத ரெதிரே சென்று பணிந்தெழுந்து
ன்றுன் குடும்ப நிருவாகம் பெரிதங் கதனா னிலைகலங்கிக்
ன்று நிலையே விடைகொண்டே னென்று னெந்தை கோனூரிற்
ன்றுற் கணிகொண் டவன்றெண்டிர் கழுதை மேய்த்தக் கூலிகொடும். (

டக்க வேண்டிற் றெனவறையக் கேட்ட பொழுதே பாகவதன்
டக்கு நோக்கு நினைவொழிந்து வருவேன் கூட வெனவுடனே
டக்க வில்லி புத்தூரின் ஞானக் கோதை தனைவணங்கி
டத்திற் கொடியபுலன்கடிந்தார் வேதந்தமிழ்செய் தவன்வளரும். (எஅக

வேறு .

சீராருந் திருவழுதி வளநாட்டிற் சென்றமர்த்தாங்
கேராருந் திருப்பதிக ளனைத்தினையுந் தொழுதேத்திக்
காரார்பூம் பொழிற்குருகூர் காரியார் திருமகனை
யார்ராத காதலொடு மடிபணிந்தாங் கதிலிருந்தே. (எஅஉ

வேறு .

இத்திரு நகரின் மன்னு மெம்பிரா னைஞ் சாத்தப்
புத்திர னொருவன் வேண்டும் பூதலத் தெமக்கென் றுங்கே
சித்திர மறையோர் பாலோர் சிறுவனை வாங்கி யன்றே
யத்திற நீத்தா னேனு மருளுறு மஞ்ச ணீரால். (எஅங

வேறு.

பெற்றனராக் கப்பொழுதே பெறுபாலன் ற்ருநாம
முற்றசீர்த் திருக்குருகைப் பிரான்பின் னா நெனவுரைத்துக்
கற்றவர்க டொழும்வான மாமலையைக் கண்டிறைஞ்சி
நற்றவத்தா லுயர்ந்தபிரா னம்பியைச்சென் றடி வணங்க. (எஅஅசு)

வேறு.

சீரார் நம்பி யெதிராசர் செறிந்த பொழுதிற் குறுங்குடியிற்
பேரோ லக்க மாயிருந்து பிறழா நிலைசேர் பெருந்திரை
நேரே கண்டங் கடிபணிந்து நின்ற விராமா னுசர்தம்மை
யேரா ரெதிகட் கதிபதியே பெமக்கொன் றியம்ப வேண்டுமென. (எஅஅரு)

அருளிச் செய்தா ருடையவரு மருள்க விறைவ வதைவின்னத்
தெருளிற் படிந்த சிந்தையனே சிறந்த லீலா விபூதிகளை
மருளைத் தவிர்ந்தே முத்தரொடு மன்ன வைக்கும் பொருட்டான
மிருளிற் படிந்த விவ்வுலகி லெடுத்த செனன மெண்ணரிதால். (எஅஅசு)

வேறு.

அப்படிப் பிறந்து மொருவர்நங் கையி லைப்படப் படாமையி னாலே
செப்பரும் குணத்தாய் பெருந்துயருற்றுஞ்செகத்தினிற்சிலவரைப்பிடிப்
வெப்பமுற் றவரு மதோகதி களிலே விழுந்துமாய்ந் தழுந்துவர் நரகி
லிப்படி லீலா விபூதியி னியற்கை யீண்டுநீ செனனமொன் றெடுத்தே. (எஅஅரு)

எண்ணரும் புகழாய் நாற்கடல் சூழ்ந்த விருநில முழுவதும் திருத்தி
விண்ணமர் பரம பதத்தினி லமரு மெப்ப்பெருந் திரளினும் பெரிதாய்
மண்ணிடைத் தழைப்ப வைத்தனை வைத்த பரிசினே மாசிலா யருளென்
கண்ணென நம்பி யருள்செய வெதிகட் கதிபருங் கட்டுரைத் திடுவார். (எஅஅரு)

மாசிலா மணியே கேட்டிடி மடைவிற் கேட்கிலோ வாக்கினு லதனைப்
பேசலா வதுதா னன்றியப் பொருளைப் பேரருட் டிருமகட் கினிய
வீசனீ யெனினு மேழைநா னெனினு மியம்புதற் குரித்ததன் றென்ற
ராசைவாய்ச் சென்ற சிந்தையென் றன்னை யாண்டுகீ ரிராகவ னனுசர். (எஅஅரு)

தக்கவா சகத்தை யெதிகளுக் கதிபர் சாற்றலு மழகிய நம்பி
யொக்குந் பாலே குற்றமுண் டென்ன வோங்குசிங் காசனந் திழிந்து
பக்ககின் றவரும் பாலனும் போலப் பத்தனை யரியணை யிருத்தித்
தொக்கசிர்ந்த தொண்டக் குழாநடு நடுங்கச் சீருதியோ டமரர்க டுதிப்ப. (எஅஅரு)

வேறு.

திருக்குற் றொலியு றனைத்தரையிற் சிறப்ப விரித்தே யதிலிருந்தாங்
கிருக்கின் முடிவி லமர்ந்தபிரா னியம்பு கென்று வாய்புதைத்தான்
குருக்க ணம்பி திருச்செவியிற் குன்றா விதோப தேசத்தை
யுருக்குக் கல்லு மரங்களுநின் றுருகும் வண்ண முரைசெய்தார். (எஅஅரு)

வேறு.

அனந்தன் ஷடாட்ச வழுக்கிய நம்பி யாசறு தேசிகர்க் களிப்பா
 னென்றுநாங் காணே மனைத்துமுன் கொடுத்தோ முடையவர் பெறும்படி யினிமே
 லின்றதொட் டிராமா னுசர்தமை யுடையோம் யாமுமென் றிசைந்தருள் புரிந்தார்
 வென்றியந் திகிரி வேதநா யகனார் வேறினி விளம்புவ தெவையே. (எகூஉ)

வேறு.

இப்படி நிகழ்ந்தபி னெதிக ணுயகர்
 செப்பருந் தமரொடு நம்பி சேவடி
 தப்பற வணங்குமீண் டமரர் தாந்தொழ
 வப்பனே விடையென வரங்க மன்னினார். (எகூங்)

வேறு.

சீராரு மரங்கத்துச் சிலபகல்கண் மன்னவந்நாட்
 பாராளு மன்னவனப் பாகவத ரிடத்திலென்று
 மாராத கா தலனு மகனங்க நாடாள் வா
 னேராரும் வைகுந்த நாடாள் வேகினான். (எகூச)

வேறு.

மாசறு கிருமி கண்டன் மற்றவன் மவுலி தாங்கி
 யாசறு முலக மெல்லா மாண்டன னுந் நாளிற்
 றேசறு வேத நான்குஞ் செப்பிய பெர்ருளு நிற்பப்
 பேசிய தமத்தின் முன்னம் பிஞ்ஞகன். பிறப்பித் திட்ட. (எகூரு)

வேறு.

சைவா கமமே பிரமாண மாக நக்கன் றத்துவமே
 மெய்வாய் பரமாய் மற்றெல்லா மபர மாகி விதிப்பதற்கு
 மைவாய்ப் புலனை யடக்கறியா வசட்டுக் குரவர் சிலரோடு
 கைவாய்ப் பிட்டு விபீதக் கருத்தா யுலகை மிகக்கலக்கி. (எகூசு)

நாட்டிற் கற்றோர் தமைநாடி நஞ்சிற் கொடிதாய்த் தண்டித்
 கூட்டிச் சிவமே பரமல்லா தபர மென்னக் குறித்தெழுத்துக்
 காட்டி யோலைக் கிடுமினெனக் கற்பித் திடுவித் திங்கங்கே
 யோட்டிப் பிடித்துத் திரிகின்ற னொருநா ளானைக் காப்புக்கான். (எகூஎ)

வந்த மன்ன னுடையவரை மடியைப் பிடித்துக் கொணர்ந்துநா
 மிந்த வோலைக் கெழுத்திடுவித் திடுதல் வேண்டு மெனப்பலகாற்
 சிந்தை யுள்ளே நினைந்தொருவர் செவியிற் படாமற் பரிகரத்தை
 யெந்தை யிருந்த வரங்கத்தி லேவிக் கொணர்க வீண்டென்றான். (எகூஅ)

வேறு.

மன்னவன் சேனை வந்து மடத்தினை வளையுமுன்ன
முன்னரும் புகழின் மிக்க வுடையவர் கோயில் சேர்ந்
பன்னரும் பெரிய நம்பி பழுதறுங் கூரத் தாழ்வா
னென்னுமம் மெய்ம்மை யான ரிருந்தனர் மடத்தி லக்க (எகக)

சேவகர் மடத்தைச் சூழச் செறிந்தனர் சிலநூற் புக்காங்
கேவரு நடுங்கக் கண்ட விருவரைக் கொண்டு போனார்
மூவரும் வணங்கு மாதி முதல்வரை திருமு னின்ற
பாவலர் பெருமா னந்தப் பரிசேலாம் விரியக் கேட்டார். (அ00)

கேட்டவ ரருகு சார்ந்த கேதமி றெண்ட ரோடு
மோட்டுமன் னுணர்ச்சி யுன்னி முறுவலு மிருவார் காகக்
கோட்டிய துன்புந் தாங்கிக் கோகன கத்துண் மன்னும்
வாட்டமி றிருவின் கோன்முன் சென்றுற வணங்கி வாழ்த்தி. (அ0க)

வேறு.

அடியேன் செய்ய வேண்டுவதென் னரசன் செய்கைக் காழ்வானே
நெடியோய் பெரிய நம்பியையுங் கொண்டு போன னிகரில்லாக்
கடியேர் துளபத் திருத்தாராய் கற்பித் தருங்க விதற்கொன்று
நொடியார் பொழுதி லெனநின்றார் நோற்றநோன்பின் மிக்கபிரான். (அ0உ)

வேறு.

மறுப்படப் புகழின் மிக்க மன்னுசீ ரரங்க னாரும்
வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில்சாக் கியர்க ணம்பாற்
பொறுப்பரி யனகன பேசிற் போவதே கருமஞ் சென்னி
யறுப்பகற் கிசையா தன்ன னரசனென் றருளிச் செய்தார். * (அ0ங)

அண்ட... ரவ்வா றருள்செய வெதிக னுதர்
கண்டக னுழ்வான் றன்னைக் கருதரு நம்பி தன்னைக்
கொண்டுபோய்ச் செய்யுந் தண்டங் கூடிநான் புகியா தேயிப்
புண்டரு முடலிசைண் டப்பாற் போவதோ கரும மென்றார். (அ0ச)

ரத் தவர்பா லேக நினைந்தன ரெதிக னுத
ஊந்தத் தரங்க னஞ்சி யருகினின் றுரை நோக்கி
யின்றவ ரரையில் வெள்ளை யம்பர மெடுத்துச் சாத்தி
யொன்றிய காவி வாங்கி யோரிடத் தணைத்து வைத்து. (அ0ரு)

வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர் விதியில்சாக் கியர்க ணின்பாற், பொறுப்பரி யன
பேசிற் போவதே நேய தாகிக், குறிப்பெனக்கடையு மாகிற் கூடுமேற் தலையை
ங்கே, யறுப்பதே கருமம் கண்டா யாங்கமா நகரு ளானே.”—என்றபடி ‘இப்
பாது சடக்கென அரசன் தலையை யறுக்கக்கூடாது; அவன் பரிகரவாஸ்தவையாலே
ளந்தரேன செய்துவாராநின்றேன்’ என்று உடையவர் பெரிய பெருமான் திரு
ன்பு விண்ணப்பஞ் செய்தருளியதாகக் குருபரம்பராப்பராவத்தாற் நெரிகிறது.

எம்பேருமானார் வைபவம்.

வேறு.

மகாணா மபாயன் மேனாட்டிற் கூறு நொடியுந் தாழாதே
தோண்டக் குழாங்காள் விரைவினைச் சுருதி முதல்வ னருள்செய்யப்
புண்ட ரீகக் கண்ணெம்மான் புகன்ற படியே திருவரையிற்
பண்டு சாத்துங் காடாயம் வாங்கி வெள்ளைப் பரியட்டம். (அ0௯)

உடுத்தித் திரண்ட பாகவத ரொருவர் காணுச் சின்னெறியி
லெடுத்துக் கொண்டு மேனாட்டுக் கேகி னூர்க ளதையறிந்து
விடுத்தான் மன்னன் பரிகரத்தை விரைவி னேகி வழிக்கட்டிப்
பிடித்துக் கொணர்க வுடையவரை யென்ன வவரும் பின்றொடர்ந்தார். (1)

முன்னே திருமால் சீரடியா ரேக முடிமன் சேவகர்கள்
பின்னே தொடர்ந்து சென்றனர் திறத்தை யெதிகள் பிரானோக்கித்
தன்னேர், தானூர் தொண்டர்களை காண்மின் மன்னன் றந்திரத்தா
ரின்னே நெறியிற் பின்றொடர்ந்தா ரீதோ வந்தா ரெனவிசைத்தார். (அ0௯)

அண்டா வண்ட மீடிந்திடினு மசையா நிலையார் செல்பவரைக்.
கண்டார் கண்ட காலையினிற் கருதற் கரிய வெதிநாதர்
தண்டா மரைக்கை யிரண்டாலுந் தரையின் மணலை யுறவாரிக்
கொண்டாங் காழ்வார் பெரியாழ்வார் கோதி லாத தமிழ்மறையில். (அ0௯)

அடிமை களுக்கிங் கிடர்தீர்ப்பா னமைத்த பாட்டைத்* தெரிந்தெடுத்துக்
கொடுமை செய்யுங் கூற்றமுமென் கோலாடி† குறு கப்பெருதென்
றியு மஞ்ச வார்ப்பாவர்க ளெய்து நெறியிற் கைம்மணலைப்
படியிற் றாற்றிப் பத்தரொடும் பரம ஞானி யேகினார். (அ௧0)

அந்த மணலின் மதிசெட்ட வரசன் விடுப்பப் பின்றொடர்ந்து
வந்த சேனை யுறமிதிப்ப மனமும் வாக்குஞ் செய்தொழிலுஞ்
சிந்தை கலங்க வெவ்வேறாய்த் திருட்டி மறைந்து தடுமாறி
நொந்து விழுந்தா ரனைவர்களு நோன்பின் மிக்கார் போயினார். (அ௧௧)

வேறு

அந்தரத் தமரர் காண வரசனார் வி
தந்திரத் தவர்க ளெல்லாந் தத்தமி னினைவர் பார்ப்பா
மந்திர வா தம் பண்ணி மறைத்தனன் கண்ணை யையோ
விந்தனோய் தீர்ப்பார் யங் வ ரெனக்கிடந் திரங்கி மாண்ட

* “கடல்கடைந் தழுதங்கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தாப்போ
லுடலுருகி ஞாயிற்று மடுத்துன்னை நிறைத்துக் கொண்டேன்
கொடுமை செய்யுங் கூற்றமுமென் கோலாடி குறுகப்பெரு
தவரைத்தோட் சக்கரபாணி சார்ங்கவிற் சேவகனே” — என்ற பாட்டை யென்க.

† கோலாடி—ஆஜ்ஞை.

எம்பெருமானார் வைபவம்.

மருவநூர் தொண்ட ரோடு மன்னுசி ரெதிக னை,
கருதருங் கான மெல்லாங் கடந்துபன் மலைக டே
பொருவினார் தினங்க ளாறும் புகிப்பற மறந்து
திருமலை நல்லான் றெண்டர் சிலரமர் புனத்திற்

ஆங்கவ ரேகு முன்னே யரங்கமா நகரு ணின்று
நீங்கியோர் பத்த னன்றிந் நிமலரை யெங்குந் தேடி
யோங்குசீ ரன்பின் வேட முதலிக னூறிற் சென்று
பாங்குறு தகைப்பால் வாடி விழுந்தனன் பரிதி சாயந்தான். (அகச)

வேறு .

ஆசிலா வேட முதலிகள் சென் றாங்கவனைத்
தேசபெறத் தொழுதேத்தித் திருமேனி யினோட்டாற்றி
மாசிலா யெங்கிருந்து வருகின்ற யெனக்கேட்டார்
பேசரிய தவமிக்கா னரங்கமெனப் பேசினான். (அகந)

என்றலுநம் முடையவர்க்கு மெழுந்திலங்கும் பெருந்திரட்டு
மொன்றியசீர் வாழ்வினுக்கு மொருகுறையு மருண்மிக்கா
யின்றளவு மில்லை யன்றோ வருளென்று ரிருந்தவனு
நன்றிசெறி மனத்தினரே நாடாளு மன்னவனால். (அகச)

வேறு .

உடையவர் வெள்ளை சாத்தி யொளித்தொரு திசையிற் போனார்
தடையற நாணு மந்தத் தலைவரை நாடி வந்தேன்
படைசுளு மன்ஷு னேவப் பரந்தன தேச மெங்கு
மடைவுறு மரங்கத் துள்ள வாழ்விதென் றருளிப் போடி (அகஎ)

புன்றுதொட் டாறு நானு மருந்துத் லின்றி யாங்கே
யொன்றிய கருணை மிக்க வுடையவ ரென்செய் தாரோ
வென்றுறப் பதைத்து வேட முதலிக ளிரங்குங் காலைச்
கென்னார் மடையங் காற்றுஞ் செறிதரு மிருளி லெம்மான். (அகஅ)

வேறு

இருளி லேகு நெறிபிழைத்தங் கெரியுங் கனல்கண் டெழுந்தருள்
தெருளிற் படிந்த சிந்தையருஞ் சீறார் வேலிப் புறத்தாகி
யருளிச் செய்தார் நெறியேதென் றதனை வேட முதலிகளு
மருள் றெளிரும் பாகவதர் குரலி தென்னசி செவிமடுத்தது. (அகக)

விரைவிற் சென்று வேலியினைப் பிரித்து வேத முதல்வர்களிற்
நிரையிற் போது மென்க்கொடுபோய் நெருப்பின் மிகவும் விறகிட்டே
புரையிற் கொண்டு புகுந்தங்ஙன் பொருந்து மழையடி லுறுபசியா
லுரையிற் றடுமா றுற்றவரை யோங்கு நெருப்பா லிதம்வருத்தி. (அஉ0)

டடுத்த வீரத் துகில்வாங்கி யுடுப்பான் வெளுத்த துகில்கொடுத்துப்
படுக்கை கொடுத்துத் தேன்நினைமாப் பரிவாற் கொணர்ந்தே யருகளித்து
ஓடுத்த காதல் மீதூர மலர்க்கண் பணிப்ப மனங்குழந்தாங்
ஓடுத்து வேட முதலிகணின் நிறைஞ்சி யருளின் மிக்கோரே. (அஉக)

வேறு.

இப்பொழு தெங்கு நின்றும் வருவதென் றிசைத்தார் மேலோ
ரொப்பிலீ ரரங்க மென்ற ருடையவ ரென்செய் தாரென்
றப்பொழு தவரைக் கேட்டா ரவர்களை யன்பா னோக்கித்
தப்பறு தவத்தீர் நீரத் தலைவரை யறிந்த தெங்ஙன். (அஉஉ)

என்றன ரிவர்க ணல்லா நென்கரா சிரிய நென்கட்
கன்றவ னுபதே சித்த தாசறு மெதிரா சன்றன்
மன்றல்சேர் திருத்தாண் மேலாம் வைப்பென விருமி நென்று
னன்றிசேர் தனக்குந் தஞ்ச மதுவென நவின்ரு நென்றார். (அஉங)

அத்திற மவுர்கள் கூற வாசறு மெதியைச் சூழ்ந்த
பத்தர்க ளாயிற் காண்மின் பரஞ்சுடர் வடிவு நீங்கி
யித்தலத் திந்த மேனி யெடுத்துடை யவரென் றெண்ணு
முத்தம ரிவர்கா னென்று ருருகிறந் தவர்க டாழ்ந்தே. (அஉச)

உடையவர் திருத்தா டன்னை யுறப்பிடித் தழுது விம்மிக்
கடையனிப் படிசெய் தானே கண்ணனை யனையா யென்ன
வடைவொடு தினைமாத் தேனோ டமுதுசெய் யிறைவா வென்றார்
தடையற வென்னை யாண்டார் தமரொடு மழுது செய்தார். (அஉரு)

வேறு.

கண்வளர்ந்தருளி மற்றைநா ளந்தக் கானக முதலிக டம்பிற்
றிண்மையா றினருவன் றன்னை யு யிறைவர் சேர்த்தியி லொருதலை வரையுந்
தண்ணம் பொழில்குழ ழாங்கமா நகரிற் றமர்களைக் கொடுவர விடுத்தார்
பண்ணம் பனுவல் வல்லவர் நாற்பத் தைவர்கள் பரிந்துவர் தணைந்தார்.()

வேறு

ஆங்கவர் தங்க ளோடு மம்மலை தனக்கப் பாலே
யோங்கறு காதஞ் சென்றங் குடையவர் தம்மை யங்கே
பாங்குறு மன்பின் வேட முதலித நகத்திற் பத்தர்
பூங்கழ லிறைஞ்ச வைத்துப் பொருக்கென மீண்டு போனார். (அஉஎ)

வேறு.

அந்த வேட முதலிபுக லெல்லாம் வேட்டைக் காங்கேகிப்
பந்தம் பிடிப்ப விருட்பொழுதிற் படைஞ ரோடும் பதியணைய
வந்த வாறே யவனுடைய மனையா ளொருத்தி மாசில்லாக்
கந்த மலர்ப்பூங் குழலணங்கு கண்ண னடியார் புகுந்தமையை. (அஉஅ)

உரைத்தா ளீவனும் வேதியர்க ளுண்ணு திருக்க நா முண்ண
விரைப்பூங் குழலா யடுக்கன்றன் றென்ன வேண்டும் பதார்த்தங்
ணிரைத்தா ளெடுத்துக் கொடுத்தருகே நின்றார் தம்மை யுடன்
திரைப்பாற் கடலிற் கிடந்தபிரா னடியார் களுக்குச் சீக்கிரத் து (அருக)

வேறு .

போனகஞ் சமைத்துப் படைத்தீடச் சொன்மின் போமினீ ரக்கிரா மத்திற
ரூனமா கின்றான் வாரிய னெருவன் றன்னகந் தனிலென வவருந்
தேனமர் துளபத் தாரினுற் கினியார் சீரிய பத்தர்க ளோடு
மானமர் நெறிசேர் வாரிய னகத்திற் சென்றனர் வானவர் துதிப்ப. (அரு0)

கொண்டுசெல் பதார்த்த மனைத்தையும் வைத்துக்கோதறு செங்குளையகரை
தொண்டர்கட்கினியவமுதலித்திடுமினெனச் சொலித்துநீர்கண்மீண்டார்
தண்டடஞ் சூழு மக்கிரா மந்தான் கொங்குக்கோர் தலைப்பதி யதனுட்
கண்டவா ரியனார் தேவியார் பெரிய பிராட்டியாரதையிவர்கருதார். (அருக)

அப்பதி யமரும் வாரிய னகத்திற் சென்றவ ரணையவன் வீணங்கு
தப்பற வந்தோர் தண்டமிட் டெழுந்து சதுமறை முதல்வனார் தமர்கா
ளிப்பொழு தடியேன் போனகஞ் சமைப்பே னெழுந்தரீ ராமென் றிசைத்தா
னொப்பிலா வெதிக டலைவனார் தமர்க ளொன்றும்வேண் டாமென வுரைத்தார்.

வேறு .

அடைவுறு நிலையீர் நீரு மஞ்சிட வேண்டா நானு
முடையவர்க் கடியை யாவே னென்றன ளுவமை யில்லா
டடையற வவுளே டேவதத் தலைவரு முவந்து நோக்கிக்
கொடையினுற்குணத்தான் ஞானக்கோதறு நலத்தான்மிக்க. (அருக)

எதிகண யக்னூர்க் காணீ யானவா றேவண மென்றார்
முதியவ ளவரை நோக்கி முத்தமிழ் வல்லீ ரிர்தப்
பதியது பஞ்ச மாகப் பண்டுநான் கணவ னேனும்
விதிதொழு மரங்கும் புக்கேன் வேதியர் விண்ணு ளோர்கள். (அருச)

வேறு .

அடிதொழ வுடையவ ரமர்ந்து வாழுநாட்
கொடியனே னவர்கழல் குறுக வெண்ணையு
நெடியமா லனையவர் நினைவி லாண்டுதங்
குடியடி யார்க்குறக் கூறு முண்மைகள்.

ஓரிரண் டளித்தன ரோங்கு தாமரை
தாருறு மரவடி யிரண்டுந் தந்தன
ரேருறு கரிப்பிவ ணீங்கப் போந்தவர்
பேர்சொலிப் பிதற்றிவாழ்ந் திருப்பன் பேதையேன். (அருசு)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

என்றுமுன் னிகழ்ந்தமை யாவு மோதிரின்
றன்றவ ரளித்தசீ ரடியி ரண்டையு
மின்றுநா னருச்சனை செய்வ திண்டென
மன்றலங் குழலினு னுரைப்ப வள்ளலும்.

(அங்எ)

சுந்தையி னினைந்திவள் செப்பும் வாசக
மந்தமில் குணத்தினீ ரறிந்த துண்டுமுன்
வந்தன னொருத்தியிற் நாட்டின் மாதினுள்
சந்தமார் பொழிற்றிரு வரங்கந் தன்னிடை.

(அங்அ)

என்றன ரெதிகளுக் கதிப ரென்றலு
மொன்றிய தொண்டர்க ளுரைத்த மாதையக்
குன்றல்: தோளரிக் குழுவி லுண்டெனி
லின்றுகாண் டிருவிளக் கெடுத்திங் கென்றனர்.

(அங்ஈ)

வேறு.

சீரிய மயில் னுளுந் திருவிளக் கெடுத்து நோக்கக்
கூரிய கருத்தின் முன்னங் சூறித்தவக் கோல மீண்டும்
பாரினி லிருப்பக் கண்டு பணிந்திரு திருத்தா டம்மைத்
தாரியன் முடிமே லேந்தித்தடையறத்தரித்துக் கொண்டாள். (அச௦)

வேறு.

உள்ளைப் பார்ப்பன் புறம்பார்ப்ப னோங்கு மிவரே யுடையவரேல்
வெள்ளை சாத்தற் கடியென்கொ லென்பன் விம்மிப் பதைத்தழுவள்
பள்ள மடையி லுடைபுனல்போற் பத்தி வாரிச் சூழிழுழ்கி
யள்ளற் கமலத் திருமுகத்தா ளடிய ரோடு மறைகின்றாள். (அசக)

வேறு.

உம்பருங் கலங்க முனிவருங் கலங்க வுடையவ ராகவீற் றிருக்கு
மெம்பெரு மானார் வெள்ளைசாத் திடுதற் கேதுவை யியம்புமி னென்றாள்
வம்பவிழ் குழலா ளன்புகண் டிற்ற பரிசெலா மறையவ ருரைத்தார்
தம்பமே மூலகுக் காயவர்க் கடுப்ப திதுகொல்லோ வென்றறச் சலித்தாள்.

சீருறு மணங்கே மரவடி யிரண்டுங் கொணருதி சீக்கிரத் தென்றார்
நேர்பெறக் கொணர்ந்தாடிருமகள னையாணிகரிலாத் தொண்டர் கள்யாங்கிப்
பார்மிசை வைந்தாங் கெதிகளு யகர்தம் பாததா மரைகளிற் பதித்தா
ரேர்பெறக் குறைத லேறுதல் காணு ரினிச்சமை போனக மென்றார். (அ)

துன்பிலாள் சமைக்குந்திருமடைப்பளியிற்சோதனைக்கொருவரை வைத்தா
ரன்பினார் திருவு மவங்கிருத் தியத்துக் கஞ்சிடப் போனகன் சமைத்தா
ளென்பெலா முருகித் திருவடி விளக்கி யிறைவனை யமுதுசெய் வித்து
முன்புதான் பணிந்த தலைவரையமுதுசெய்வதற்கழைத்தனண் முதியாள்.

சோதனைக் கீருந்த வன்பரை யெதிக டலைவனார் தொண்டரென்னென்றார்
போதினா ளனையா ளிவடிபத் தினுக்கோர் பொதுவிலைபொதுவிலை யென்றார்
வேதநா யகரா முடையவர் தாமு மிக்கசீர்த் தொண்டர்க ளோடு
மோதுசீ ரிராமன் சபரிபால் விருந்தன் றுண்டது போலவு முண்டார்.

தேவகி தனயன் விதுரனார் விருந்து சென்றுற வருந்துதல் போல
நாவலர் பெருமா னாகிய வெதிக ண்பகர் தொண்டர்க ளோடு
மேவரும் வியப்ப விருந்தருந் தினர்பின் னேந்திழை செய்கையை நோக்க
முவரும் வியந்தார் முனிவரும் வியந்தார் முதியநான் மறைகளும் வியந்த.

வேறு.

ஆசறு மன்பின் மிக்கா ளளித்தபோ னைமுந் துய்த்துத்
தேசிகர் திலத மன்றைத் தினத்தினைக் கடத்தி யந்த
மாசிலாள் கணவன் றன்னைத் திருத்தினார் மன்றை நானு
நேசமோ டிருந்தவ் ளூரி னிகரிலார் தொண்ட ரோடும். (அசௌ)

போயினார் கோவைக் கேறப் போயலுர் தொண்ட ரோடு
மாயவ னருளாற் கோவை மன்னினார் மன்பாற் போன
தூயநற் பெரிய நம்பி துகளறு கூரத் தாழ்வான்
ரூயினைப் பிரிந்த கன்று தானெனத் தவிக்கு நெஞ்சர். (அசஅ)

அத்திறங் கிடப்ப மன்னன் பரிகர மழைப்பப் போன
சித்திர நம்பி யாழ்வான் றேவர்க ணடுங்க வந்நாட்
பொய்த்திற முடைய வேந்தாற் பொருந்திய துன்பஞ் சார்ந்து
மெய்த்திறத் திறம்பா வாறு மறிந்தவா விளம்ப லுற்றேன் (அசௌ)

தடையற வந்த சேனைத் தலைவர்க ளிருவர் தம்மைக்
கடையரிற் கடைய னான காவலன் முன்னே விட்டோர்
புடையுற வணங்கி நின்றார் பூபதி யவரை நோக்கி
யுடையவரெங்கேயென்றான் கண்டிலோமொளிக் காரென்றார். (அரு0)

அவ்வரமுத் துறுநா ளன்றோ வரன்பர மாவ தன்றி
யிரெழுத் தாழிங் கென்னு மென்றனன் மன்னன் மாபர்
கவருறு நெஞ்சன் மன்னன் காரியம் பரிக்கு நீரா
னெவரினு முயர்ந்தோ னுழ்வான் சீடனா லூரா னெனபான. (அருசு)

திருத்திகழ் மௌலி வேந்தே சிறந்தவிப் பெரிய நம்பி
குருக்களா மெதிரா சர்க்குக் கோதறு கூரத் தாம்வான்
கருத்துறு சீட னாகும் கதுமென வுறுதி யீதா
மிருத்துவித்திவரைத்தண்டித்தெழுத்திடுவித்திடென்றான். (அருஉ)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

என்றேன மன்னன் சென்ற நற்றவத் தோர்க டங்க
கொன்றல திரண்டு பாங்கி லோங்குமா தனங்க ளிட
கின்ற நீ ரிந்த வோலைக் கிடுதிர் தும் மெழுத்தை யென்று
னென்றுமெக் காலும் பொன்று விருநர கத்தில் வீழ்வான். (அருங்)

நலையே தெழுத்தே தென்று ருடையவர்க் கினிய வன்பர்
வேலைசூழ் பூமி வேந்தன் விளங்குசை வாக மந்தான்
மாலய நறியா நீதி வண்பாஞ் சிவமா மென்னக்
கோலிய வோலை யென்றான் கோதிலா விருவர் மன்னு. (அருசு)

ரங்களைக் கொண்டிவ் வோலைக் கெழுத்திடு விப்ப தென்னே
வுங்களுக் கான வாறு செய்வதே யுறுதி யென்று
ரங்கவர் தம்மை நோக்கி யரசனு மறைவ னேலை
பங்கமில் குணத்தீ ருங்க ளெழுத்திடப் படாதே யாகில். (அருரு)

உறுதியோ ரிறையு மில்லை யென்றன னுலகாண் மன்னன்
மறுவறு கூரத் தாழ்வான் மன்னவன் முகத்தை நோக்கி
வெறுவிது துடங்கி யென்னும் வேந்தனே யெவர்க்கு மேலா
ரிறுமலப் பிரம மோலை யளவுமோ நிற்ப தென்றும். (அருசு)

சிவன்பர மென்ன நீயே செப்பியீங் கெழுத்தி டென்று
பிவன்பர மானால் வேத னிருந்தலை கொய்த துன்பு
மவன்பர மன்றோ தீர்த்த லாங்கது கூடா தேபோ
யெவன்பர மென்ன வேன்றோ ரிறைவனை யிரக்க லாமோ. (அருள)

பாண்டியன் கூட றன்னிற் பரத்துவ முணர்ந்த வுந்நா
ளாண்டுசெய் கிரிபை யன்றோ வரசர்செய் கிரிபை மன்னு
கூண்டிருந் துனக்குத் துன்பம் வருத்திடுங் குருக்க ணின்பால்
வேண்டுவ துரைத்திட் டாலு மெய்மெய்யாம் பொய்ப்பொய் யாமால்.()

உலகினை யுண்ட வந்நா னுமிழ்ந்தநாட் பன்றி யாகி
நிலவிய கோட்டி லண்டம் வைத்துற நிமிர்ந்த வந்நா
ளலகிலா விரிவின் வின்னு மண்ணையு மென்ற வந்நாட்
சிலவாரின் போல்வ ருண்டேற் சிவனவன் சேட மாமோ. (அருசு)

ஐரூறு சிவனே மேலைப் பரமென வெழுது மோலை
சீர்பெற லுவனை யீன்ற திசைமுக னிறந்த நாளிப்
பாருறு விசம்பு நீராய்ப் பாழள வோங்கு மன்று
தாரமர் முடியாய் மற்றுத் தங்கரிக் கின்ற தெங்கே. (அசு0)

ஓதுமின் மினியை நோக்கி யொருவனு தவனீ தென்றுந்
தீதறு மிரவி தன்னைச் சிறியமின் மினியீ தென்றும்
பேதமுற் றுணர்த்தா லந்தப் பேதைதன் னளவு மன்றிக்
கோதறு முலகுக் கெல்லாங் குறிப்பதற் குறுமோ கோவே. (அசுசு)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

வேறு.

வேத மூன்று மரனறியும் விரிஞ்ச நறியு மெய்ம். யினைக்
கோதி லுலகம் பதினாலு மறியு மந்தக் குறிகிடப்ப
வோது மோலைப் புறத்தெழுதி யுபையப் படுத்த லெவரோடே
பூத மைந்து மிறந்தாலும் புரளா நிலையைப் புவிமன்னு.

அறியா தொன்றை யோரொருவ ரறிவிற் காட்டிச் செயப்புக்கா
னெறியா னின்ற குரவர்கட னதனைத் தனித்து நிலைநிறுத்தல்
பொறிவாய்ப் புலனு லாங்கவரும் போத மயங்கிப் பூபதியே
யெறியா நின்ற கனலிடைநெய் யீவா ரொத்தா ரென்னுமால். (அசுந

என்றித் திறத்தை யாழ்வானுங் கியம்ப மன்னன் மிகச்சிறி
யொன்றும் பேச வேண்டாநீ ருரைத்த தெல்லாம் பொறுத்தனா
னின்று சிவத்தின் மேலொன்று மிலதென் றோலைக் கெழுத்திட்டுக்
குன்ற மெடுத்தான் றமர்விரைவிற் போமி னென்னக் கூறினான். (அசுச

கூரத் தாழ்வா னதுகேட்டுக் குருணி யென்றுஞ் சிவமென்று
நேரொப் பிடுமோர் சொல்லுளதா மதனை நிலையாய்ப் பிடித்தெடுத்தாங்
கோரப் பட்ட குருணிக்கு மேலே பதக்கு முண்டென்னத்
தீரத் தெளிந்து திருவெழுத்தை யிட்டுக் கொடுத்தான் சீக்கிரத்தில். (அசுந

மன்ன னோலை தனைவாங்கி வாசித் தந்த வாசகங்கள்
டென்ன செய்தாய் கண்ணிரண்டு மின்று வாங்கு வேனென்று
னுன்னைக் கண்ட கண்புலையா விருக்க லாமோ வெனவுரைத்துத்
தன்னை யணையான் றிருநீயனந் தன்னைத் தானே சேதித்தான். (அசுச

வேறு

அதனாய் கண்ட மம்பியு மாழ்வான் றனக்கிதோ வடுப்பெ
வித்திறங் காண வென்னைவைத் தனையோ வென்றிய முனை
மெய்த்திற முடையார் தமைரினைத் தென்னை வாங்குதி விரைவிலென் றழுதான்
பொய்த்திறங்கடிந்தானாருயீர் தன்னைப்பொருக்கெனத்திருமகள் கொழுந்

வாங்கிவை குந்தத் திருத்தின னாழ்வான் மடிமிசைநம்பிதன் னுடலைத்
தாங்கினான் மன்னன் சடக்கெனத் தில்லைச் சித்திர கூடத்தைச் சார்ந்தா
னேங்கினா ரமரர் முனிவர்க ணீச னென்செயப் புகுந்தன னென்ன
வோங்குமே மூலகம் படைத்தவெம் மாண யீவரியி லெடுத்திட வுன்னி.

சென்றனன் றில்லைச் சித்திர கூட்டு செறிந்தனன் செறிவதன் முன்னே
யன்றிற் றிருக்கண் வளர்ந்தருண் மாய னனந்தனை முதலவ ரோடு
மொன்றுமாங் கின்றி மறைந்தனன் மறைந்தாங் கோங்குவேங் கடமென மறைக
ளென்றுநின் றேத்துந் திருப்பதி தனிலே பெருந்தன் யாவாடு மிறைஞ்ச

கண்டில னீசன் கண்ணனை யெங்கே கருமுகி லணையவ னென்ற
 நெண்டிசை நடுங்கச் சித்திர கூடந் தனையிடித் தெடுத்திருங் கடலி
 லண்டரும் பதைப்ப விட்டன னாழ்வா னலக்கணு நம்பிபோ னதுவுந்
 தண்டுழாய்முடியான் றிருவரங்கத்திற்கேட்டனர்கேட்டலுந்தமர்கள்.

விரைவினி லானைக் காவினி லெய்தி விண்ணுல கடைந்தநம் பிபையோர்
 புரையறு சிந்தை கூரத்தாழ் வாளைப் பொருக்கெனக் கொண்டரங் கத்தி
 னிரையுறத் தொண்ட ரேகியக் கணத்தி னிகரிலா நம்பியை வேத
 ஶிரைவழிப் பள்ளி படுத்தன ராழ்வா னுறுதுய ரரங்கர்கேட் டிரங்கி.(அஎக)

ஆனவாள் விடுவித் தழைத்தரு காக்கி யாசறு கூரத்தாழ் வானீ
 போனகா லத்திற் செய்ததீ வினையாற் புகுந்தமை யிதுவது கிடப்
 வானவர் நடுங்க வுண்னையித் துயர மன்னனைக் கொண்டுசெய் வித்துத்
 தானலான் போலப் போனநா லுரான் றன்னையுந் தம்மொடு முனிந்தோம்.()

மன்னவ னுடனே யவனுமா நரகின் மன்னுவன் மற்றதற் கவதி
 யென்னுயி ருள்ள வனவுநீ யறிதி யாவருங் காணவித் கணத்தி
 லுன்னிநீ யுரைத்த தனைத்தையுந் தருவே னுரைத்தியிக் கணத்திலென் றுரைத்தான்
 பொன்னவிர் மெளலி யரங்கனுழ் வானப் புனிதனை யடிதொழு தேத்தி.()

வேறு.

தேன்பெற்ற துழாயலங்கற் றிருமாலே வேண்டுவது
 நான்பெற்ற பெருஞ்செல்வ நா லுரான் பெறும்வரமில்
 லுன்பெற்றுக் கிடைத்தபல மடியேனுக் குறுதிநின்னைத்
 தான்பெற்றே னினிப்பேறு வேறுண்டோ தனிமுதலே. (அஎச)

வேறு.

என்றிவை யாழ்வான் கூறி யிறைஞ்சலு மரங்க னு
 மன்றல்சேர் குழலாள் சீதை மாருதி யோடுங் கேட்ட
 நன்றிசேர் வரத்தை மாணு நற்றவ முடையா யந்தோ
 வின்றுநீ யென்னிற் கேட்ட வரமென விசங்குந் கூறி. (அஎரு)

ஏகுதி மடத்தி லென்ன விறைஞ்சிரின் றேத்தி யாழ்வான்
 மேகமே காத்தி யென்ன விடைகொண்டு மடத்திற் புக்கா
 பாக்கசா தனனும் வானத் தலைவரும் பணியு மெய்யன்
 மாகமா றீனச்சென் றேத்த மற்றுமோர் தினத்திற் போனான்.(அஎசு)

தடையற் வொருவன் கையைத் தாங்கிட வேகுங் காலை
 யடைவிலா மன்ன னுட்க வரங்களுர் கோயில் காப்போ
 ருடையவர் சம்பந் தத்தா ருட்புகத் தகாதிங் கென்றார்
 நடையினின் றாழ்வான் மீண்டா னுனவ னடிமை யென்ன. (அஎஎ)

ஆகறு கிருமி கண்டனாகிய துயரீற் பட்டுத்
தேசறு மாங்கத் துள்ளார் சேர்ந்தனர் துன்ப மீத
நீசனா லேகி யாழ்வா னம்பிபை நினைந்து வாடு
மாசிலா வெதிக ணாதர் செய்கையும் வழுத்த லுற்றே

மன்னினார் சிலநாட் கோவை மன்னிந் றெண்ட
தன்னையே யனைய வெம்மான் சாலிகா மியத்தைச் சார்ந்து
பன்னருந் துன்ப நல்கும் பாதக னசிக்கும் வண்ண
முன்னினார் ஞான வேந்த ராகையா லுவமை யில்லார். (அளக)

பாதகக் கிருமி கண்டன் பொன்றிடப் படிமே லோமம்
வேதமந் திரத்தாற் பண்ணி விளங்குமக் கவலி னாங்கே
யோதுமோர் குறியை நோக்கி யுலகினைக் கெடு மன்னிப்
போதிவ ணசித்தா னென்னப் பூரையிட் டிருந்தா ரந்நாள். (அஅ0)

கட்டுட னைநா டாளுங் காவலன் கல்வி மிக்கான்
விட்டல தேவ னென்னும் வேந்தன்வந் தெதிரா சன்றன்
மட்டவிழ் திருத்தாள் சேர்ந்து மாசறு சீட னான
னெட்டெழுத் தவனுக் கோதி பெதிகடந் தலைவ னானும். (அஅக)

வேறு.

எராரம் மன்னவனா லேழுலகுந் தொழுதேத்துஞ்
சீரானுந் திருநாரா யணபுரத்திற் சிறப்பினெடுங்
காரானு முகின்மேனிக் கருமணியைப் பிரதிட்டித்
தாராத காத்தலர்க்கங் காராத னைக்காக. (அஅஉ)

வேறு.

முனபற மமபாற வசறிந்தமரு முதிய பாக வதத்திரளி
லன்புற் றைம்பத் திருவர்தமை யமைத்தாங் காழ்வா னம்பியெனத
துன்பக் கடலி லேபடிவா ரொருநாட் டுதிக்குந் தொண்டரோடு
மின்பத் திசையுங் சீவனா னாகின் கரையிற் போயிருந்தார். (அஅங)

வேறு.

ஆங்கிருந் தருளுங் காலை யம்மங்கி யம்மா ளன்பி
னேங்குசீர் மரென் றில்லா மாருதி யும்பர் வாழ்த்தும்
பாங்குறு சிறியாண் டானிப் பத்தர்கண் மூவர் நெஞ்சிற்
றுங்கிய வின்ப துன்பந் தன்னெடு மரங்க நீங்கி.

எதிகண யகனார் தம்பா லெய்தியாங் கிறைஞ்சி யன்பிற்
றுதிசெய்து கரங்கள் கூப்பிச் சோபனர் துக்க மெந்தாய்
மதிசெயு மிரண்டுண் டென்ன மன்னவன் மடிந்த வாறும்
னிதிவழி நம்பி யாழ்வான் பட்டதும் விளங்குந் தில்லை. (அஅரு)

சித்திர கூடத் துற்ற செய்கையுஞ் செப்பி நின்ற
ரத்திறங் கேட்ட லம்மா னாசுறு குரவா வென்ன
வெத்திபத் தெவரு மஞ்ச விருநிலத் தலறி வீழ்ந்தார்
பத்தர்க டேற்றத் தேறார் பலபல பன்னி நைவார். (அஅக)

வேறு .

என்னை நாடி வந்தவரோ டியானே காதே யிருவினையா
லுன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தடியேன் வந்தே னிர்த வுடறங்கிப்
பொன்னுக் கிடையாய் மண்பெற்றேன் புரைதீர் குருவே பூதலத்தின்
மன்னப் பட்டா ரென்போல்வா ருளரோ வென்ன வாய்குழறும். (அஅஎ)

எந்தாய் பெரிய நம்பியெனக் கிதுவோ வடுப்ப தெனவலறு
மந்தா மம்புக் கணையோவென் னமுதே யென்னு மாவென்னுஞ்
செந்தே னொழுகும் பூம்பொழில்சூழ் சீரா ரரங்க ரிவ்வாழ்வோ
தந்தார் நமக்கென் றகங்கரையுந் தரையிற் புரளுந் தனையயரும். (அஅஅ)

ஊட்டி வளர்த்த குருமணியே யுனக்கு நானே யொன்னலன்போ
னாட்டிற் பழிக்கு மஞ்சாதே நரகை யிறையு மதியாதே
காட்டிக் கொடுத்தேன் கிருமிகண்டன் கையி லதுகா ரணமாய்நீ
வீட்டிற் புகுந்தா யங்குள்ளார் வினையேன் செயலை வியப்பாரே. (அஅகூ)

சீரா ராழ்வான் றிருநயனம் போன திறத்தைச் சிந்திக்குங்
கூரா ராழி சங்கேந்துங் கொண்ட றமர்கட் கிவ்வாழ்வோ
பாரோர் காணக் கிடைப்பதுதா னென்னும் பலகாற் பதைத்திரங்கு
மேரார் சித்ர கூடத்தி லிறைவர்க் கிரங்கி யீடழியும். (அகூ0)

இன்ன வாறே துன்புற்றங் கெம்மா னிரங்கி யெழுந்திருந்து
முன்னை வினையென் றுடன்றெளிந்து சென்ற முதியோர், முகநோக்கி
மன்னன் புரண்ட படியெங்ங் னென்று ரவர்கள் வணங்கியெழுந்
துன்னவரியாய்மன்னவன்வாய்ப்புழுத்துச்செத்தானெனவுரைத்தார் (அகூக)

அந்த வார்த்தை செவிபுகலு மாசி லாத வெதிநாத்
ரிந்த வார்த்தை யுரைத்தவர்க்கிங் கேது கொடுப்போ மெனவெண்ணிச்
சிந்தை குளிர்த்தார்க் கதின்மேலொன் றில்லாத் திறத்தைத் தெளிந்தவர்க்கு
முந்த மொழிந்த துயர்தன்னைப் பின்னு மொழிந்தார் முழுமுதல்வர். (அகூஉ)

வேறு .

ஒதரு நம்பி யாழ்வா னுறுதுயர் முற்கா லத்திற்
கோதறு வினையா லேலுங் குலத்தொடு மரங்க ரந்தப்
பாதகன் றனைக்கொன் றின்றே யறுத்தனர் பகையென் றுலு
மேதிலா வரங்கந் தன்னி லெய்திலோ மினிநா மென்ன, (அகூங்)

வேறு.

எண்ணித் திருநா ராயணத்தி லிசையுஞ் செல்வப் பிள்ளைக்கி,
மண்ணின் மறைகள் விதித்தபடி வகுத்துத் திருவா ராதனையுள்,
பண்ணிச் சிறந்த திருநாட்கள் பலவு நடத்திப் பரிவோடும்
விண்ணிற் றமர்க னுறவாழ்த்தச் சிலநா ளதனுள் வீற்றிருந்தார். (அகௌ)

அந்த நாளிற் றிருவரங்கத் தம்மா னெதிக டனிந்த
ரெந்த நாட்டி லெவரருகி லிருந்தா ரெனினுந் தாம்விரைவில்
வந்து நம்மைக் காண்பதற்காய் வருக தமர்க ளொடுமென்னப்
பந்த மறுக்குந் திருமுகத்தைப் பரிவா லெழுதிப் புகவிடுத்தான். (அகநா)

வேறு.

திருமுகங் கொண்டு சென்றா ருடையவர் திருநாடா ளப் போற்றி
யருமறை முதல்வ னீந்தான் திருமுக மையா வென்றார்
தருகவென் றிறைஞ்சி வாங்கித் தலைமிசைச் சூடி நோக்கி
வருகநீ விரைவிற் றெண்ட ரொடுமெனும் வாச கத்தை. (அகநா)

வேறு.

கண்டு கதுமென் றெழுந்திருந்து காதற் செல்வப் பிள்ளைக்காங்
கண்டர் புகழத் தொழில்செய்யு மைம்பத் திருவர் தமையழைத்திக்
கொண்டல் வண்ணன் கிணற்றருகிற் குறுகும் பிள்ளை யதுகுறித்து
மண்டு காத லொடும்பேணி வம்மி னென்ன வகுத்தமைத்தார். (அகநா)

வேறு.

இப்படி யெதிக ணை ரியம்பிட வவர்க ளெந்தா
யொப்பரு முத்தி தூர முமைப்பிரிந் திருக்கி லென்றார்
செப்பரு மெந்தை யிர்தச் செங்கண யகர்க்காட் செய்வார்
தப்பற நான்சேர் முத்தி சார்ந்திடக் கடவ ரென்றார். (அகநா)

வேறு.

அன்புற் றைம்பத தருவா பன்னு மவர்தான் வணங்கி யுமைநோக்கி
யின்புற் றிருந்தோ மின்றளவும் பிரிந்தோ மில்லை மினிப்பிரிந்தார்
றுண்டப் புலிக்கே யிரையாவோ மென்று தொழுதா ரெந்தையவ
ரென்பு முருக நின்றதுகண் டானு லென்னைக் கண்டிருமி. (அகநா)

என்னத் தம்மை யக்கணத்தி லேறி யருளப பண்ணுவித்துத்
தன்னைத் தானே தாபித்துத் தழுவித் தாந்தஞ் சத்தியெல்ல
முன்னற் கரிய திருவுருவிற் றுபித் தும்பர் தொழுதேத்த
மின்னைப் பொருவுந் திருமேனிச் செல்வப் பிள்ளை விடைகொடுப்ப. (சு00)

* 'செல்லப் பிள்ளைக்கு' என்றும் பாடம். † 'திருவாராதனைகள்' என்றும் பாடம்.

வேறு.

சீரானுந் தொண்டரோடுத் திருவரங்க நகர்புக்காங்
காராத காதலரும் பெருமானை யடிதொழுதா
ரேரானு நம்பெருமா னெதிராசர் தமைநோக்கிப்
பாரோரி லொருவர்படாப் பெரும்பாடு பட்டனையே. (கூ0க)

வேறு.

என்பதனைத் திருவரங்கத் தெம்பெருமா னருள்செய்ய வெதிக ணாதர்
வன்பெருவா னகமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகின் மனித ருய்யத்
துன்பமருந் துயரகலச் சுகம்வளர வகம்கிழந் தொண்டர் வாழ
வன்பொடுதென் றிசைநோக்கி நீகிடப்பத் துயருளதோ வாதி நாதா. (கூ0உ)

வேறு.

என்றடி பணிய நம்பெரு மாளு மிருபதஞ் சென்னியிற் பதித்துச்
சென்றுநீ யாழ்வான் றிருநய னம்போ யிருந்தன னவனிடஞ் செறிந்தாங்
கொன்றிய கருத்திற் றுன்பறத் தழுவி யோங்கிய வன்பர்க ளோடு
மின்றுநின்மடத்திலேகென விசைத் தானெதிகளுக்கதிபருமீண்டார். (கூ0ங்)

வேறு.

மீண்டவர் கூரத் தாழ்வான் மேனிய விடத்திற் சென்று
பூண்டுறத் தழுவித் தொண்டு பொருமியப் பொரும றீர
வாண்டுற வழது விம்மி யையகோ வாழ்வா நம்பி
மாண்டனன் கொல்லோ வென்ன மண்ணவ ரிரங்க நைந்தே. (கூ0ச)

எனக்கிது வருவ தேபென் னுயிரன யென்ற ராழ்வான்
மனத்திடைத் திருமண் கோணி மற்றிவர்க் கிருந்த தென்னக்
கனத்தசீர்த் ததியர் தம்மிற் கருதியாங் கொருவர் பாலு
நினைத்திரா திருந்தே னோ* நெறியுறு நிலைபா யென்றான். (கூ0ரு)

வேறு.

தொண்டக் குழாம்பின் னாழ்வானைத் தழுவி மனத்திற் றுயர்தீர்த்தார்
மண்டு புனல்கு ழரங்கத்தின் மன்னும் பாக வதரெல்லாங்
கண்டங் கெதிகட் கதிபரிரு கழங்கிழ் விழுந்து கதறியுளங்
கொண்ட துயர மறமுன்போற் குருமா மணியைக் கட்டினார். (கூ0சு)

சந்தார் பொழில்கு ழரங்கத்திற் றம்மையணைய வெதிராதர்
வந்தா ரென்னுஞ் சோபனத்தைக் கேட்டு மண்ணும் வானுலகுஞ்
சந்தா குலங்க டீர்த்தனரெகன் டிசையி லிசையுந் தொண்டர்களு
ந்தா விளக்கா முடையவரைக் காண்பான் வந்து நண்ணினார். (கூ0எ)

* “ஒரு பூவைவண்ணவர் திருநாமக் கோணிந்நென்றாகிலும் நினைத்திரேனோ” என்று
ஆழ்வான் விண்ணப்பஞ்செய்ய என்பது குருபரம்பராப்பரவா வர்க்கியும்,

வேறு.

நண்ணிய தமர்க ளெல்லா நான்மறை முடிவில் னாவதும்
புண்ணியக் கொழுந்தன் னாரைப் பூண்டுகொண்ட முதிர்ந்
மண்ணினி னும்மைக் காணப் பெற்றதே வாழ்விக் கென்
ரெண்ணிய விதியை வெல்லார் யாவரென் றெதிக னாதர்

(306)

மற்றவர் தம்மைத் தேற்றி மாசிலா நம்பி யாழ்வான்
கொற்றவன் கைப்பட் டொத்தூந் துன்பமுங் கூறி நொந்தச்
சிற்றிய லாவன் றன்னைச் சீதரன் சிதைத்த வாறு
முற்றவர்க் குரைத்துப் பின்னு முடைபவ ருரைக்க லுற்றார். (307)

வேறு.

கல்லைப் பெண்ணுரு வாக்கிய காருத்தன் கிடக்குந்
தில்லைச் சித்திர கூடத்தைச் சிதைத்தவத் தீயோ
னில்லைப் போயின னினியதைச் சீக்கிரத் தெடுத்தித்
தொல்லைப் பாம்பனைப் பரமனைத் துயில்விக்க வேண்டும். (308)

என்று கூறலு மறிந்தவ ரியம்புவ ரெந்தாய்
நன்றி யொன்றிய சித்திர கூடத்தை நலியப்
பொன்றிப் போயவந் நீசனப் பதியினிற் புகுநாட்
குன்றம் போற்கிடந் தருளிய கோலிந்த ராயர். (309)

சீரு லாவிய சித்திர கூடம்விட் டேகித்
காரு லாவிய பொழிலிடைக் கரிகளு முலாவ
வேரு லாவிய வேங்கடத் திமையவ ரோடும்
பாரு லாவிய பத்தருந் தொழுதெழப் பரிவால். (310)

உதித்து ளாடவன யாவரு முரைத்தன ரென்ற
ரெதிக்கு நாயகர் கேட்டலு மின்பமுற் றிறையைத்
துதிக்கு மங்கையர் கோலுரை சொற்றவ ருமல்
விகிக்க நற்பதி வீரனுக்கு மொருவனு மேன்மை. (311)

காட்டி னானகொலோ வெனிலது காண்டுமென் றந்தக்
கூட்ட மோடெழுந் தேகிநற் குருமணி யருளிற்
பூட்டும் பேரரு ளாளர்தம் பூங்கழல் வணங்கி
நாட்டின் மாந்தரும் பின்செல நான்மறை முழங்க (312)

ஆங்கு நின்றெழுந் தமரர்க ண்டொறும் பரவும்
வேங்க டத்தினை மன்னிப் பதியின்மெய் யனந்தன்
றுங்கக் கண்வளர்ந் தருள்வதைத் தமரொடுங் கண்ட
ரோங்கு தென்றில்லைச் சித்திர கூடத்தி லுவட (313)

மன்னுஞ் செல்வனை வானவர் முறைமுறை பணிய
மின்னு மாமழை தவழும்வேங் கடத்தில்வித் தகனை
யென்ன முன்பெரு மடலினிற் கலிகண் றி யிசையாற்
பன்னு நூர்ப்பய னிதுவெனக் காட்டிய படியே.

(ககக)

அங்கு நின்ற மறைந்தினி தமர்கள் வணங்க
விற்கு வந்துகண் வளர்ந்ததின் றெந்தையென் றிறைஞ்சி
மங்கு றேப்மணிக் கோயிலு மாடமா ளிகையுஞ்
செங்க ணுபகர்க் கத்தலத் திருந்துசெய் வித்தே.

(கக௭)

எந்தை பின்புவேங் கடத்திறை பூங்கழ லிரைஞ்சிச்
சுந்தை யுண்மகிழ்ந் தேத்தின ரேத்தலுந் திருமா
லந்த மில்குணத் தாயுனக் கரங்கமா நகரிற்
றந்து ளோமுனம் விபூதிக ளிரண்டையுந் தனதாய்.

(கக௮)

இன்னும் வேண்டுவ தியம்புகி யெனத்திருப் பவள
மன்ன ழூர்திதன் றுதையார் திறந்தருள் செய்ய
வுன்னை யென்னுயிர்க் குறுகியாய்ப் பெற்றன னிதன்மே
லென்ன வேண்டுவ தினிபென விறைஞ்சினிந் தேத்தி.

(கக௯)

வேறு .

பெரியதிரு மலைம்பி பிரசமல ரடிவணங்கி
விரிபுகழ்சே ரெதிராசர் விடைகொண்டு தொண்டரொடு
மரியமறை தொழுங்காஞ்சி யருளாள ரடிவணங்கித்
தெரிவரிய தென்றில்லைச் சித்திரகூ டந்தன்னை.

(க௨0)

வேறு .

கட்டுவித் ததனின் மாயன் கண்வளர்ந் தருளும் வண்ணொடு
சிட்டர்க ளோடும் வந்தத் திருப்பதி தன்னை மன்னி
யுட்டெளி வுடைய வெம்மா னும்பரும் பிறரும் வாழ்த்த
மட்டவிழ் பொழில்சூழ் தில்லை வளநகர் வளங்கொண்டோங்க.

(க௨௧)

சித்திர கூட முனபுற சுறப்புறக கடவு னுததாங்
கெத்திறத் தெவரும் போற்று மிறைவனைப் பிரதிட் டித்திட்
ட்த்திறத் தவற்கன் போடு மணிதிரு விழாக்க ணளும்
பத்தர்கள் பரவி யேத்த நடந்திடும் படிகள் செய்தே.

(க௨௨)

வேறு .

அந்த மாயன் றனைநோக்கி யருள்சேர் தில்லைக் கோவிர்தா
விர்த வினோத மினியொருகாற் செப்பே லென்ன விசைத்தேத்திப்
பந்தங் கடிந்த வெதிராசர் பத்தர் துதிப்ப விடைகொண்டு
சுந்தை களிப்ப வரங்கத்திற் றேவையப் பணிந்தாங் கினிதிருந்தார்.

(க௨௩)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

2764
21

வேறு.

அந்நாளி னம்பெருமா ளாழ்வானை யனை
முன்னாய்ந்த வடமொழியி லொன்றுரைத்தி யெனமொழிய
வென்னாவிக் குறுதுணையே யெனவிறைஞ்சி பெய்தீர்நின்று,
தன்னாவுக் கிதத்ததொரு சுலோகமவண் சாற்றினான். (கூஉ)

வேறு.

சுறிய சுலோகத் திற்குக் குறித்தநற் பொருளை யெல்லாந்
தேறிநின் றுரைப்ப வன்றத் திருமகள் கொழுந னாய்
நாறுபூந் துழாயா னன்பி னயம்பெற விருந்து கேட்டு
மாறுறு மாழ்வான் றன்னை மலர்க்கணற் குளிர நோட்டு (கூஉரு)

சுந்தனை மகிழ்ந்தோ மன்பாற் செப்பிய சுலோகந் தனனா
லந்தமில் குணத்தாய் வேண்டும் பொருளெல்லா மறையா தின்றே
தந்தனம் யானீ வேண்டிக் கொள்ளுதி தனையா தென்று
னெந்தைமற் றதுகேட் டாழ்வா னெண்ணிலாப் பெருமா யன்றான். (கூஉசு)

வேறு.

மெய்ய னல்ல நெருவருக்கு மென்ன மாறன் விளம்பியதிச்
செய்ய கமலத் திருமகள்கோன் றன்னை யதனாற் செப்பியசொ
லைய மின்றி நிச்சயித்தல் வினையேற் காமோ வெனவஞ்சிப்
பொய்ய னேனுக் கிங்கொன்றும் வேண்டாம் புனித வெனநின்றான். (கூஉ௭)

வேறு.

ஆராத காந்தலனா மாழ்வானீ தறையகிறை
நேராய்நீ கேட்டபொரு டப்பிலோ நிச்சயமென்
சீராரந் திருவாணை சீபெரும்பூ தூர்த்தோன்று
மேராரு மெதிராச் சாணையவை யீகின்றோம். (கூஉ௮)

வேறு

கேட்டுக் கொள்க வென்றுரைப்பக் கேடில் கூரத் தாழ்வானும்
வாட்டி மின்றி விழுந்திறைஞ்சி மலரான் கோனே யாயிலிங்கென்.
கூட்டை விடுவித் திடுகவின்றென் றுரைப்பக் குருகூர் மகிழ்மாறன்
பாட்டுக் குருகும் பிரானதனை யொழிந்த வெல்லாம் பகரென்றான். (கூஉ௯)

அதுகேட் டிறைஞ்சி யாழ்வானு மாசி லரங்கத் தினிதமரு
மதுவார் துழாயாய் திருவாணை மறுத்தா ருலகிற் ப்டெம்பாட்
பொதுவாய் நோக்காய் மணந்தவிரந்த பூவுக் குளதேர வீடு
னிதுவாய்ப் புற்ற சொல்லுக்கென் றெந்தை பிரிவுக் கிருந்திரங்கி. (கூஉ௦)

ஆனார் றந்தோ மென்றுவிடைப் பரியட் டத்தோ டணிகளபந்
தேனார் துளபத் திருமாலை திருக்கைச் சிறப்பென் றிவைநல்கிப்
போநா மன்னு முத்தியிலென் றருளிப் புனிதன் விடைகொடுப்ப
வானோர் மகிழ மண்ணிரங்க மலரான் கோணை வலஞ்செய்தே. (கூஙுக)

ரா ராழ்வான் விடைகொண்டு சிறந்த வர்ச்ச ராதியையிப்
ரோர்க் கறிவித் திடுவான்போற் பத்தர் துதிப்ப வலங்கரித்தன்
றேரார் திருமா ளிகைதன்னி லேகா தாழ்வார் கோயில்செறிந்
தாரா வன்ப் பினிதிருந்தா னுண்டாள் கேட்டாங் கருகணைந்தாள். (கூஙுக)

வேறு .

மைந்தர்க ளிருவர் தாமும் வந்துதற் தாதை பாதஞ்
சிற்பையு ளிருத்தித் தாழ்ந்தார் சீரிய வெதிக ணை
ரிந்தவா றனைத்துங் கேட்டென் னின்னுயிர் பிரிவ தென்ன
நொந்துதன் னுணர்வையுன்னு றுண்னுணர் வுடையா னேகி. (கூஙுக)

இருந்தவக் கோயி லெய்தி யிதுவென்கொ ளாழ்வான் வீடுன்
பொருந்துகைக் கணிதா னன்றோ போவதாங் கெற்பி னன்றோ
திருந்திய முறைதா னீமுன் செல்லநான் பின்னே போத
லருந்தவ முடையாய் நோக்கி லடாததை யயர்த்து ளாயோ. (கூஙுக)

எனத்திரு வுளத்திற் றுன்புற் றெதிகடந் தலைவர் கூற
மனத்தினிற் களிகூர்ந் தாழ்வான் வள்ளலே நீமுன் போயாங்
கெனக்கெதிர் கொள்ளுந் தன்மை நீதியோ யானே முன்போட
கனத்தீர னன்போ டுன்னை யெதிர்கொளக் கடவே னென்றான். (கூஙுக)

வேறு .

என்றுமகிழ்ந் தாழ்வானு மிவையுரைப்ப வெதிநாதர்.
நன்றிசெறி வைகுந்த நாட்டவரே சீமாண்க
ளின்றுமுத லிங்கிருந்தார் யாவர்களுஞ் சீகேடர்
குன்றனைய குணத்தானைப் பிரிந்திருக்கக் கூடாதால். (கூஙுக)

வேறு .

என்ன மனத்தின் மிகநொந்தாங் கிருந்த பத்தர் முகநோக்கி
யுன்ன வரிய வெதிநாத ரமுதா ராழ்வா னோங்கியசீர் .
மன்னு மாண்டா டிருமடியில் வைத்து முடியை மைந்தர்மடி
தன்னிற் றிருத்தாள் களைநீட்டி யெதிரா சர்க்குச் சரணமென. (கூஙுக)

படுத்தா னாழ்வா னுடையவரும் பலகால் வருந்தி யுடன்றெளிந்தே
யடுத்தாங் கிருந்து திருச்செனியிற் றுயத்தை யருளி விண்ணேற
விடுத்தார் வேத விதிப்படியே மெய்ஞ்ஞா னத்தின் வேதியனை
யெடுத்தார் சால வலங்கரித்தார் பள்ளி படுத்தா ரிருநிலத்தில்.

ஓதூர் தினங்க ணலாறு கடந்த பின்னாங் குடையவரும்
போத மிக்க வாழ்வான்றன் புதல்வ ராய விருவரையும்
வேத முதல்வன் சன்னிதியிற் கொடுபோய் விட்டு வித்தகநிஷ்
பாதஞ் சேர்ந்த வாழ்வான்றன் புதல்வ ரிந்திப் பாலகர்க்கு.

நிறைந்த வுயிரை நீகொடுத்தி நிமலா நீமுன் னென்வசத்தி
லறைந்த வித்தை யீங்கெல்லா மடியே னனைத்துங் கொடுக்கின்றேன்
குறைந்த நிலையிற் குறையாதா பென்னக் காட்டிக் கொடுத்தனரான்
மறைந்து துயிலும் பெருமானு மோங்குந் திருமா மகன்கையில். (கூசு0)

காட்டிக் கொடுப்ப வாங்கவளுங் காதன் மிக்க புத்திரராய்
நாட்டிற் சனங்க ளறிந்துய்ய நலனார் மஞ்ச ணீர்கொணர்ந்தாங்
கூட்டி மீள வுடைய வரை யுவமையிலா யீந்திவரைக்
கூட்டிக்கொடுபோய் பலகலையுங் கொடுத்தியென்றாங்கோகனகை. (கூசுத)

வேறு.

உடையவ ரருகு நின்ற வுத்தமக் குணத்தின் மிக்க
வடைவுறு மெம்பார் தம்மை யாசநீ நோக்கி னான்பா
தடையறத் தரிச னூர்த்தந் தனையிவர்க் களித்தி யென்ன
விடையெனப் பணிந்து தொண்டர் தொழுதெழு மீண்டு போனார். (1)

போனவ ரரங்கந் தன்னிற் புரையறு தொண்ட ரோடும்
வானவர் கொழுந்தை வாழ்த்திச் சிலபக விருந்து வாழ்ந்தா
ரானசீர்த் தரிச னூர்த்த மனைத்தையு மெம்பா ரந்த
மானமார் மைந்தாக் கன்றே வடிங்கினார் மண்ணை ருப்பா. (கூசுந)

வேறு.

இந்தவகை நிகழ்நாளிற் றிருவரங்கத் தெதிமுதற்குச்
சிந்தைமகிழ் கயிங்கரியஞ் செய்துவருந் தேசிகர்க்
ளந்தமில்சீர்த் திருமா மவரவர்கட் கடுத்ததொழின்
முந்தைமனை யுரைத்தபடி செய்ததிற் றொழிகின்றேன். (கூசுச)

வேறு.

சீரிய முதலி யாண்டான் சிறந்தமெய் நடாது ராழ்வான்
கூரிய கருத்தின் மிக்க குணக்கட றனக்கு நடுநாங்
காரியஞ் செய்து வாழ்வார்* கதமறு கூரத் தாழ்வா
னேரியல் பாடி யத்துக் கிருந்துசாத் துணையாய்ப் போனார். (கூசுரு)

* 'கூரத்தாழ்வானும், முதலியாண்டானும், நடாதுராழ்வானும், பட்டவர்க்கமும்
ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு உசாத்துணையாய் இருப்பார்கள்' என்பது, குருபரம்பராபரவா
வாக்கியம்.

ஆசிலா நிலைசே ரெந்தை யருளாளப் பெருமா ளந்தத்
தேசிகர் மடத்தின் மன்னுந் திருமகள் கொழுந யை
வீசனை யாரா திப்ப ரெழுந்தபே ரன்பா னாளு
மாசிலாக் கிடாம்பி யாச்சான் மடைப்பளிக் கவன்ற னேமும். (கூசக)

வேறு .

கேதங் கடிந்த மெய்ஞ்ஞானி கிடாம்பிப் பெருமா ளறுசவையோ
டோது நாலு விதத்தடிசி லும்பர் மகிழ்ச் சமைத்தளிப்பர்
போத மிக்க வடுகநம்பி புனிதர்க் கெண்ணெய்க் காப்பழகார்
வேத முடிவில் வீற்றிருக்கு மெய்யிற் சாத்தி வியந்தெழுவான். (கூச௭)

வேறு .

கோமடத்துச் சிறியாச்சான்* கலசப்பாணை குலவுதிருவடிநிலைக்கொண்டம்மேலோர்
போமிடத்துப்பின் செல்வன்போதமிக்கபொருவருஞ்சீருறங்காதவில்லிதாதர்
தாமடத்தில் கருகூல† நோக்கி வாழ்வர் தவமிக்க வம்மங்கி தக்க நீதிப்
பாமடத்தை பணிந்தேத்தெம் பெருமா னுர்க்குப்பாலமுதுகாய்ச்சுவனற்பரிவாணாம்.

வேறு .

ஆசிலாத வெதிராச ரமுது செய்யுந் தளிகையினை
மாசி லுக்க லாழ்வானு மாற்றிப் போது நாணாளுந்
தேசொ டிக்க லம்மாணாஞ் சீரா ரால வட்டத்தா
லீசற் கினியார் தமைமகிழ்வித் திடுவா னருண்மா ருதியாண்டான். (கூசக)

கூறுந் திருமஞ் சனமெடுப்பன்‡ குலவு மருளி னெறிநின்ற
மாறென் றில்லா மாருதியு மாசில் சிறிய வாண்டாணுந்§
தேறி மடத்துக் கழுதுபடி சிறந்த நெய்பால் கறியமுதாங்,
காறு கூவைக்கு மிதந்தேடி யளிப்பார் நாளு மறிமிக்கார். (கூரு0)

வேறு .

இப்படிப் பலபல வெண்ணி தேசிகர்¶
தப்பறு கயிங்கரி யங்க டாஞ்செய்வ
ரொப்பிலா வுடையவ ரேற்ற முள்ளவா
செப்பினார் சிலர்திற் சிறிது கூறுவாம். (கூருக)

* 'கோமடத்துச்சிறியாழ்வான்' என்பவருமിവரே. † 'கருகூலம்' என்றும் பாடம்.

‡ 'மாருதிப் பெரியாண்டான் திருக்கைச்செம்பு பிடிப்பர்' என்றும், 'தாய முனி
வேழம் திருமஞ்சனமெடுப்பர்' என்றும் குருபரம்பராப்பராவத்தால் தெரிகிறது.

§ 'மாறென்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டான்' என்ற ஒருவரையே இந்தநூலாகிரியர்
'மாறென்றில்லா மாருதியாண்டான்', 'சிறியாண்டான்' என இருவராகக்
கொண்டார் போலும்.

¶ 'எண்ணில் தேசிகர்' என்றது-திருவரங்க மாளிகையார், வண்டர், சொண்டர்,
இராமாநுசவேளைக்காரர், அகனங்கநாட்டாழ்வான் முதலியோரை.

வேறு.

சீரா ரரங்கர் வேங்கடவர் சிறந்த கருணை யருளான
நாரா யணனார் தென்குறுங்கை நம்பி குருகூர் நம்மாழ்வார்
பாரோர் புகழு நாதமுனி பத்தர் பரவு மாளவந்தா
ரேரார் பெரிய நம்பிதிருக் கோட்டி நம்பி யெழின்மிக்க.

நெ

திருமலை நம்பி திருமலை யாண்டான் சீரார் திருவரங்கப்
பெருமா ளரைய ரிதுவன்றிப் பிரம முணர்ந்த பிசாகுமை
குருமா மணியா மெதிராசர் குலவு மேன்மை வெளியிட்டா
ர்ருமா மறையின் முதலாநம் பெருமான் வெளியிட்ட வைதெரியில். (கருந

சீரா ரருளா ளப்பெருமா னுடனே தர்க்கஞ் செய்தெழுநா
ளாரா வழுதத் திருவாக்கா லவனை யிதனால் வெல்கவெனை
வேரார் வேத முடிவையெடுத்திசைத்த லாலு* மெம்முடைய
நேரா முபய விபூதியையு நினைக்கே தந்தோ மெனலாலும். (கருச

எந்தை திருவேங் கடத்துறைவான் வெளியிட்ட டவைதா னென்னென்னிர்
பந்தங் கடிந்த வெதிராசர் பத்த ரோடுந் தொழுதெழுநாட்
டந்தோ முபய விபூதியையுந் தெற்கு வீட்டிற் றுனிநுந்து
முந்தவின் னும்வேண்டுவதைமொழிகவென்னமொழிந்தமையால்.† (கருந

வேறு.

அருளாளர் வெளியிட்ட படியறையி லாங்கொருநாட்
டெருளார்ந்த பாகவதத் திரனோடு மோலக்க
மருளார்ந்த வுலகினிடர் மாய்ந்தறவாங் கிருந்தனரப்
பொருளார்ந்த சிந்தையுறும் புகரர்க ணிலைகாண்பான். (கருக

“அருளாளப் பெருமா எம்பெருமானு ருடனே தர்க்கித்தபோது உத்தரஞ் சொல்
மாட்டாமல் பேரருளாளர்க்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, அப்போது, ‘இன்னபடி உத்
ரஞ் சொல்லும்’ என்று செங்கனிவாய் முறுவல் தோன்ற அருளிச் செய்கையாலு
யாதவப்ரகாசனுக்கு ஸ்வப்நமுருக, ‘நம் இராமாநுஜனை ஒரு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ண
த்தரிதண்டி ஸ்வயாவியாவாய்’ என்று அருளிச் செய்கையாலும் உடையவர் ப்ரபா
கத்தைப் பேரருளாளர் வெளியிட்டபடி.” என்னுள்ள குருபரம்பராப்ரபாவ வாக்
யத்திற்கு இதுமாறுபடுகின்றது. முன்னும் இவ்வாதேய யுகரைத்திருத்த லறிக.

“உடையவர் திருமலைக்கு எழுந்தருளும்போது ததில்க்ரயம் பண்ணுமவளான து
பையூர்க் கொண்டியென்பா னொரு கோபாங்களை வந்து க்ரயத்ரவ்யார்த்தமா
உடையவரையும் முதலிகளையும் ஸேவித்து நிற்க, உடையவர் அவருக்குத் தளிகை
ப்ரஸாதம் ப்ரஸாதிக்கச் சொல்லிக் கிடாம்பி யாச்சாளை நியமித்தருள, அவர் ப்ரஸ
கித்த ப்ரீபாத தீர்த்த தளிகை ப்ரஸாதங்களாலே ஸம்யக்ஞ்ஞாதயமுண்டாம்
அடியேனுக்குத் ததிலுல்லய் தரவேண்டா ; மோக்ஷ தரவேண்டும்’ என்று ப்ரார்
திக்க, உடையவர், ‘அதற்குத் திருவேங்கடமுடையான் கடவர்’ என்ன, அவரு
அதற்குத் தேவரீர் ஒரு சிறுமுறி தரவேண்டும்’ என்ன, உடையவரும் உகந்து தர
பெற்றுத் திருமலையேறி த்வரித்து வரக்கண்டு திருவேங்கடவர் எதிரே சென்று அச்
சிறுமுறியை வாங்கி வாசித்துக்கொண்டு திருநாடு தந்தருளுகையாலும்” என்று
திருவேங்கடத்தப்பன் உடையவர் ப்ரபாவத்தை வெளியிட்டதற்கு மற்றோர் உதா
ஹரணமும் குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திற் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

வேறு.

இருந்துநம் மிராமா துசர்தீமை யுடையார் வருகவென்றிசைத்தன ரிசைப்ப
வருந்தவ முனீய தேசிகர் பலரு மணைந்தன ராங்கதை மதியார்
திருந்திய பெரிய நம்பிதன் மரபிற் சிலரதை யிசைவுற நோக்கிக்
குருந்தினி லமர்ந்தார் நீங்களு மழைப்பக்கோத றுநிலையினீ ரிராவில். (கூருஎ)

வேறு.

வாரா திருந்த படியென்கொ லென்றார் நம்பி மைந்தர்களுட்
சீரார் முகிலே யெதிராசன் சீட னன்றோ வெமக்கென்றார்
காரார் வண்ண னதுகேட்டுக் கமலை யுடனங் குறநகைத்துப்
பாரா ணீதித் தசரதர்நற் பரிந்த சிந்தை வசுதேவர். (கூருஅ)

61, 2
1459

ஆதி யோர்க ணழைப்புதல்வ னாக நினைத்தல் போலந்த
நீதி யோனைச் சீடனென நீங்க ணினைத்த லெனவுரைத்தச்
சோதி முகின்மற் றுங்கொருநாட் டிலங்கு கிடாம்பி யாச்சானும்
பேதியாத சிந்தையனை யழைத்துப் பின்முன் னுணர்ந்தோனே. (கூருக)

ஒன்று சொல்லிக் காணென்ன வுரைத்தா னவனு மெதிராசர்
மன்றல் கமழூர் திருத்தாள்க விரண்டு மன்றி மறைமுதலே
யொன்று மறியே னடிபேனென் றிசைத்தா னதுகேட்டின்புற்றுக்
குன்ற மெடுத்தா னுடையவரை யுடையை யாகக் குறித்திருந்தும். (கூருஓ)

கூறா நின்ற கலைகள் பல கற்று யதிலே குறித்திவனைத்
தேறா தொன்றை வேறுகச் செப்பி பல்லாக் கதிகளிலே
போரா யோவென் றறிவதற்காய்க் கேட்டே னென்னப் புகழலின
லாரார் சடையான் ரொழுந்பி வெளியிட் டதுதா னுங்கவனை. (கூருக)

வேறு.

தேசிக னாகக் கொண்டு செப்பிய விதத்தைக் கேட்டுப்
பேசிய வெதிகள் வேந்தெம் பிரானென விருத்த லாலும்
வாசமார் பொழில்சூழ் நீதி வண்குரு கூரின் மாற
ஞசற வெளியிட் டானென் றிசைத்தது மறைய லுற்றும். (கூருஉ)

வேறு.

உலக மனைத்துந் திருத்துதற்கென் றுதித்திங் குலக மனந்தவவே
நிலவு முயிரக் ளனைத்தினுக்கு நின்கண் வேட்கை யெழுப்பிடுவ
னலகி லாத மாமாயா யானென் றேறட் டவ்னெதிரே
பலவுங் கூறி மார்புதட்டிப் பீடியைத் திருத்தப் பார்த்தளவில். (கூருங்)

மாபா வத்தில் விழ்ந்துலக மாறு பாடா யிதமருளுங்
கோபா லக்கோ ளரிதன்னை மறந்திட் டுழல்வோர் கொடுத்தொழில்கண்
டேபா வம்பர மேயென்றங் கிருந்து வருந்திக் கிலேசித்துச்
சீபா தங்கொண் டவதரித்தார் திருத்தப் படாத சிலுகுலகை. (கூருச)

வேறு .

இன்றமக்குத் திருத்துதற்குங் சிசையுங்கோ லெனநொக்காங்
கன்றுமுதற் கைவாங்கி யச்சுதன்முன் னன்பினெடு
சென்றிறின்றென் சிந்தனையும் யானுமே தீர்த்தொழிந்தோங்
குன்றெடுத்தா யெனவுலகின் கொடுமைகண்டு கூறினன். (கூ

வேறு .

கூறினன் கால மூன்றையு முணருங் கோதறு ஞானியா தலினான்
மாறிய வுலகுக் கிரங்கினு னினிமேல் வருவதோர் காலத்தைப் பார்த்த
ஞாறிய ஞானி யுடையவர் மண்ணி லுதிப்பதை யுனர்ச்சியி னோக்கத்
தேறுமின் கலியுங் கெடுமினி யுயிர்கா னெனத்திரு வாய்மொழி செய்தான்.

வேறு .

நாதமுனி யுடையவரை வெளியிட்ட படிநவிலில்
வேதமருந் தமிழ்செய்த விமலனைப்போன் மெய்ஞ்ஞானப்
போதவிழி யுடையவனாய் புகுங்கால முறநோக்கி
யேதமறு மெதிராச ரெய்துதலைச் சிந்தித்தே. (கூசுஅ).

வேறு .

பெருகா நின்ற வருண்மாற னைகப் பெற்ற பொருட்குனிமேல்
வருகா லத்தி லெதிராச ரிலக்கா மற்றை யவரென்றே
டொருகா லத்தி லாயிலரென் றுருகிப் பொருவில் பேராற்றை
யருகா நின்ற குளப்படியிற் றேக்கிற் குருகி குடித்தனறும். (கூசுஅ)

நாராயணப்பே ரேரியினிற் றேக்கி னுடு விளைந்திடுமென்
றார வன்பி னஞ்செய்தா னந்த வேரி யுடையவராய்
நேராய்க் குறித்தன் றுரைத்தமையா னிகரி லாத வெதிராச
ரேரார் குளமா யிடும்படியிங் கெவண மென்னி லிசைக்கின்றேன். (கூசுஅ)

வேறு

வேதமுத னம்பெருமாண் மெய்ஞ்ஞான வாரிதியாய்ப்
போதமிகு மாழ்வார்கள் புகுந்துமுகந் தெழுமுகிலாய்
நாதமுனி யெனும்பொருப்பிற் தமிழ்வேத மெனுநாமுத்
தோதருஞ்சீ ரானந்த மலைப்பொழிய வுலகனைத்தும். (கூஎ0)

உய்யக் கொண்டா ரொடுமணக்கா னம்பி யென்னு மோக்காருளி
பைய விழியத் தாழ்வரையிற் படியி லாள் வந்தாரா
மெய்கொ ளாறு மிகப்பெருக மிக்க குரவ ரெனுங்காலா
லைப் னெதிக டனிநாதர் குளமாய்ப் பெருகி யலையெறிந்தே. (கூஎக)

எம்பெருமானார் வைபவம்.

வேறு .

மற்றவ ருளரி லீண்ட மாசறு குரவ ரெல்லா
முற்றசீர் மடைக ளாக வுலகெலாந் திருத்தி யாங்ே.
நற்றவம் விதைத்து ஞான போகமே வினைய நானுங்
கொற்றவர்க் காறி லொன்றுங் குடிகளுக் கஞ்சு மாக. (கூஎஉ)

வேறு .

ஆனந்த பரபோக மகலிடத்தில் விளைதலினால்
வானந்த நிலைகண்ட நாதமுனி வண்புகழ்ச்சேர்
மோனந்தர் தொழுதேத்து மெதிராசர் தமைமுறையாற்
ருனந்த மாதியுற வேரியெனச் சாற்றினன். (கூஎங)

வேறு .

அந்த வாறு நிற்ப வாள் வந்த வெந்தை யையனை
யெந்த வாறு கண்டு தெய்வ மென்ற தென்ன வேண்டிடின
முந்தை நாளி லன்ப ரோடு மெய்தி யந்த முத்தனை
யிர்த மானு பாவ னம்ம தத்தில் வந்தி சைந்தநாள். (கூஎச)

ஏது செய்தி டானிம் மெய்ய் னென்ற சொல்லி ருத்தலா
லோது பஞ்ச தேசி கர்க்குண் முன்பு் னந்த வும்பனைக்
கோதி லாத நித்த னென்று கொண்ட தெங்ங னென்றிடிற்
போத மிக்க நம்பி யத்துழாய்த னோடு புக்கொர்நாள். (கூஎட)

இருந்த னன்னி ருந்த காலை யெந்தை பூதூர் 'வள்ளன் லுந்
திருந்து தொண்டர் தங்க ளோடுந் தேசி கர்ப்ப ணிந்திடப்
பொருந்தி னான வன்ப தத்தி னம்பி புக்கி றைஞ்சிண்
னருந்த வத்தின் மிக்க தொண்ட ரத்துழாய்த னோடுமே. (கூஎசு)

மாசி லாத பூதூர் வள்ளன் மாத வத்த னாயினுந்
தேசி கர்க்க டுப்ப தோசி ருத்தி னாலி னைஞ்சலென்
ருசி லாத நம்பி யோடு மன்பர் கூற நம்பியு
நேச மிக்க தொண்டர் கேண்மி னென்று மேனி கழ்த்துவான். (கூஎஃ)

பண்ட ரங்கர் தம்பி யின்று பத்த ரோடு மெய்தலுந்
கண்ட போதி லென்னை யாள வந்த காத லாளனார்
தொண்ட ரோடு மெய்தி னாரை னத்து ணுக்க மெய்தியப்
புண்டீரீக பாத போதி லாவி சென்று புக்கதே. (கூஎஅ)

குடிக்கஞ்சம் வார மாக' என்றும் பாடம்.

பஞ்சதேசிகர்க்குள்முன்பன்' என்றது பெரியநம்பியை.

என்றி ரைத்து மைந்தர் சீரி லங்கு புண்டரீக
யுன்றெ திக்கு நாத னாடித்தொழிந்கு ரிஞ்சு
யின்று தொட்டு வாழ்க வென்று நம்பி யன்றி சைத்தலா
குன்ற மன்ன மாட நீடு கோட்டி யூர்நன் மம்பியும்.

எந்நை பூதூர் வள்ள லாரை யேற்ற மாக யாரினுஞ்
சிந்தை யுள்ளு ணர்ந்து முன்பு செப்ப வேதி னாலெனி
லிர்த வுண்மை யென்ற னானை யீய லைபி றர்க்கென
முந்த வாணை யிட்ட வன்மொழிந்த மந்தி ரந்தனை. (கஅ௦)

உற்ற தொண்டர் கட்கெ லாமு ரைப்ப நம்பி யொன்றொடும்
பற்றி லானை யன்று கூவி யென்ற னானை பாழ்படப்
பெற்ற தென்னு னக்கு மின்று பேசு கென்று பேசுலுங்
கற்ற பூது ரெந்தை யைய நரசு மென்று கழறுநான். (கஅ௧)

சுத றிந்தி ருந்து சொன்ன தென்பொ ருட்டி. னாலதை
யோது கென்று நம்பி யோத வுண்மை கேட்ட யாவருந்
திதி லாத வீடு சேர்வர் தேவ நானொ ருத்தகீன
பேத முற்ற நிரய வங்கி பெறுவ னென்று பேசலும். (கஅ௨)

நம்பி பல்லு யிர்க்கு நீகொ னுத நென்ன வோதியன்
றெம்பி ரானை யன்பி னாலெ டுத்த னைத்து மெய்ம்மையாப்
வம்பு லாவு தாம ரைக்கண் மாய னுர்த மார்க்கமு
மிம்ப ராலுன் மார்க்க மென்ன லின்று தொட்டு வேண்டுமால். (கஅ௩)

வேறு.

எனவுரைத்துத் தன்புதல்வ நெழிறிகழ்தெற் காழ்வானை
மனமகிழ்ந்த கயிங்கரிய முடையவாச்சீர் மலரடிக்கீழ்த்
தினமுமினிப் பயில்கவெனச் செப்பினு னதுநிற்க
வினவருஞ்சீர்த் திருமாலையாண்டான்முன் வெளியிட்ட. (கஅ௪)

படியெவண மெனிறிந்ருவாய் மொழிக்கத்தம் பகர்பொழுதி
லடிகளரு ளாளவந்தா ரகத்துதித்த வத்தமிந்தக்
கடிகமழ்பூம் பொழிற்பூதூர்க் காதலர்க்குத் தோன்றுதலா
னெடியவனச் சுவதார மிதுவுமொன்று மெனநினைந்ரு. (கஅ௫)

தெண்டமிட்டுப் புதல்வனை யுஞ் சிறந்திலங்கு மெதிபதிக்குத்
தொண்டனும் வாழ்கவெனச் சுந்தரத்தோ னுடையானை
யண்டர்தொழுந் தலைவனிடையாச்சரிப்பித் தனனதலு
கொண்டலமர் பெரியதிரு மலைநம்பி குணமிக்க. (கஅ௬)

இவருக்குப் 'புண்டரீகாக்ஷர்' என்றுத் திருநாமமுண்டு. * 'சுந்தரத்தோளுடையார்' என்பது திருமாலையாண்டான் திருக்குமாரரது திருநாமம்.

எதிநாதர் தமைவெளியிட் டிசைத்தபடி யெவண்மெனின்
மதியானல் வேங்கடத்திங் மாயவனைத் தொழப்புகுநாட்
டுதிசூழ்ந்த புரூர்நம்பி தொண்டரொடு மெதிர்கொண்டு
நிதிதழைக்கும் பரியட்டப் பாறையினி னேர்படவும்.

(கஅ௭)

வேறு.

சீரா ரெதிக டனிநாதர் சிறந்த நம்பி தனைநோக்கி
யாரா வன்பின் மிக்கவனை யடியேற் கெதிரே யொருசிறியோன்
வாரா ரின்ற லமையாதோ நீயோ வருவ தெனவணங்க
வேரார் நம்பி யெதிநாத வெழிலார் திருவேங் கடப்பதியில்.

(கஅ௮)

கோல மிக்க வுனக்கெதிரே விடுப்பக் குறித்தோர் சிறியோனை
நாலு தெருவு மாராய்ந்து நாடிப் பார்த்தே னொருவரைநீப்
போலுஞ் சிறியோர் கண்டிலனங் கதனு லெதிரே புறப்பட்டேன்
பாலுந் தேனுன் செழுங்கனியு மனையா யெனமுன் பகர்ந்ததற்பின்.

(கஅ௯)

வேறு.

தன்னுடைப் புதல்வன் நிருமலை நம்பி* தன்னையு முடையவ ரடியின்
மன்னவைத் தெம்பார் தன்னையுந் தானம் வழங்கிப் சதிரினு லரைய
ரென்னுயிர்த் துணையா மெதிபதி தம்மை வெளியிட்ட படியினை யியம்பின்
முன்னவ ரிடத்தி லியமுனைத் துறைவர் மொழிந்திவர்க் காகவைத் தருளும்.

உண்மையைப் பெறுதற் குபாயமிட் டரைய ருளமுவர் துருகிடும் பணிக
டிண்மையிற் செய்ய வரையரு நீயென் சிரிய சருவசொத் தினையும்
வண்மையில் வாங்கும் படிநினைந் தோசொன் மாசறு மெதிபதி யாமப்
பண்ணமர் மறைகள் வல்லவொள் ளியனே பகர்கவென் னினைவினை யுன்னி.

வேறு.

மஞ்ச லாரைத்து நீராட்டி மகிழ்வித் தாயின் றெனத்தனக்குத்
தஞ்ச மாக முன்பிருந்த சதுச்ச லோகந் தோத்திரமென்
றெஞ்ச லில்லா வடமொழிக ளெல்லாம் பொருளேன் டெதிபதிக்கு
நெஞ்சங் களிப்பக் கட்டுரைத்தா னதனு லந்த நெறிகிடப்ப்.

(கக௦)

வேறு.

பேசரு முெதிகள் வாழ்வைப் பிரமராக் கதன்முன் னுளி
றேசுற வெளியிட் டானுங் கெவண்மென் றதுவுஞ் செப்
லாகிலாச் சோமுன் பெற்ற வாயிழை யிடத்தின் மன்ன
மாசறு மதனைப் பேர்க்கு மந்திர வாதி யாக.

(கக௧)

இவருக்கு, 'பிள்ளைதிருமலைநம்பி' எனவுந் திருநாமம். பெரிய திருமலைநம்பி
'இராமாதுஜர்' என்ற மற்றொரு திருக்குயாரையும் உடையவர் திருவடிகளிலே
ஆசரயப்பித்தாரென்று குருபரம்பராபரபாவத்தால் தெரிகிறது.

எண்ணியாங் கெய்தி நின்ற யாதவப் பிரகா சர்க்குப்
புண்ணிய நித்தர் தம்மி லொருத்தனிப் புனித னீயுந்
திண்ணமா யறிதி யென்னச் செப்பிய திறத்தா லன்றி
யுண்ணினை வுடைய ஐமையுரைத்தது முரைக்க லுற்றே

(குகூசு)

வேறு.

கண்ணன் கமலை யுடன்வளருங் காஞ்சி புரத்தி லவனருளி
னண்ணும் பாக வதத்திரனி னவையி லாதாங் கோர்மதலை
யெண்ணுந் திறத்தி லுமையென விருந்தா னைந்து வாய்தாவுந்
திண்ண மதற்பின் மூவாண்டு தேசத் தெவருங் காணாதே.

(குகூரு)

மறைந்து வைகி வயதெட்டில் வந்தா னந்தத் திருநகரி
லுறைந்த மேலோர் கண்மெப்பா லுமை பெங்கே யொளித்தனையென்
றறைந்தா ரறைய வல்லுமை யாங்கே யவர்க்கு வாய்திறந்து
நிறைந்த திருப்பாற் கடற்கிடந்த நெடுமா லருகே மூவாண்டும்.

(குகூரு)

இருந்து வந்தே னிப்பொழுதிங் கென்ன விசைப்ப மற்றவரீ
பொருந்து திருப்பாற் கடனாகைப் பொருவி றிருவோ ல்க்குத்திற்
றிருந்தும் வாய்மை பென்னதனைச் செப்பா யென்று ரப்பாலன்
கருந்தண் முகிலைப் பழித்தவுருக் கமலம் பழித்த கண்கைகால்.

(குகூல)

திருமாற் கினிய வனந்தாழ்வான் றேவர் மகிழப் பல்லுயிர்க்கா
யிருமா நிலத்தி லினையாழ்வா னென்னத் தோன்றி யாவரையு
மருமா நரகிற் புகலொழித்தாங் கமல னாதி பிரான்* நன்னை
யொருமா நொடியும்மிடையாதே யுறைகின்றனென் றுரைக்கின்றார்.

(குகூஅ)

என்றோ னிவண் மனந்தம்பே ரெதிக ணாத தமைவெளியிட்
டன்றாக் கறைந்தா ரதுநிற்ப வவர்தந் திருத்தாள் களைகண்ணுய்
நின்றாக் கோங்குந் தேசிகர்க ணினைவு மவர்க டிருத்தாளிற்
சென்றச் சரித்தார்க் குறுதியவர் செப்புந் திறமுஞ் செப்புவாம்.

(குகூக)

சகல வேத சாத்திரங்க்கண் ழுடிந்த நிலத்திற் றனிவைப்பைப்
புகலும் வகிக நம்பிதனைச் சார்ந்தோர்க் கெல்லாம் புரைதீரப்
பகலு மிரவும் பிறந்திறக்கும் பஞ்ச பூதச் சடத்தையுயி
ரகலும்பொழுதிற் பேரின்ப மங்கைக் கனியாய்ப் பெறவேண்டில்.

(கூ000)

ஆசி லாசா ரியபதந்தான் றனியே யொன்று மாக்குதாத
றேச பொலிந்த வெதிராசர்க் கன்றி யெவர்க்குஞ் சேராதா
னேசத் துடனத் திறமறிந்து நின்று நடந்து கிடந்திருந்து
பேசப் படுதும் முரையெல்லா மிராமா நுசர்பேர் பிதற்றுதிட

100க

* 'அமலனாதிப்பிரான் நன்னை' என்றும் பாடம்.

திண்ணம் வீடு திருவாணை பெறுத லென்னச் செப்பினான்
விண்ணு மறிய வதுநிற்பு விளங்குங் கணிய னூர்மன்னுங்
கண்ணற் கணிய சிறியாச்சான் கழற்கீ முடைந்த பத்தர்கட்கும்
கண்ணி லரிய வார்த்தியொடு மிருந்து மாசில் பேரின்பம். (க00உ)

வேறு.

அடைவதற் குபாயற் தொண்ட ரெளிதினி லறையக் கேண்மி
னுடையவர் பாதப் போதை யுன்னிடில் வீடு திண்ண
மிடையிலோர் களைக ணில்லை பெயமக்கெனத் திருமா றன்னை
தடையற வாணை யிட்டுந் கொடுத்தனன் றருமம் போல்வான் (க00ங்)

வேறு.

என்னையா ளாருளர்வப் பெருமாளொடு பெருமானார்
தன்னையே களைகண்ணுந் சார்ந்தவனந் தாழ்வானுந்
கன்னையினு மன்புடைய வெச்சானுந் காக்கைநிலை
மின்னினிலை பெண்க்காணு பெயஞ்ஞான நிலைநின்ற. (க00ச)

தொண்டனார் நம்பிக்குத் துகளறுநீர் மருதூருட்
கொண்டுவளர் நம்பிக்குக் கூறுவான் பலகலையார்
பண்டுபயின் நேகதண்டி யாய்ச்சிலநாட் பாவித்தே
னண்டர்தொழு மெதிராசர் கழலடைந்தே னதற்பின்னும். (க00ரு)

வேறு.

ஆங்கவ நெனக்கு நல்க வனந்தநூ லாய்ந்து மாய்ந்தே
னோங்குயர் வீடு சேர்தற் குபாயநம் மெதிக ணாதர்
பூங்கழல் களைக ணுந் புரதியி னினைதல் போலப்
பாங்கொடோ ருபாயங் காணான் பங்கயக் கண்ணி னானை. (க00சு)

ஒப்பரு மயனார சர்க்குச் சரணமென் றுரைக்கில் வீடங்
கப்பொழு தவர்கட் கங்கைக் கனியென வறிய லாரு
மெப்படி பெனினும் யாரு மெறிந்ததற் புறியிற் சேர்ந்த
றப்பிடா வாறு போலா மவனல்லாச் சாத னத்தால். (க00ஊ)

உயிர்பர கதிரைச் சேர வுன்னுந லுணர்வா னோக்கின்
மயிரில்க் காத றிண்ண மலரய நெனினு மென்னத்
தயிரொடு நெய்பா லுண்ட தலைவனை யாணை யிட்டுச்
செயிறர வுரைத்தான் யார்க்குஞ் செய்தவம் போன்ற தேவன். (க00அ)

‘ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:—ஸவ ஸ்வ லோகான
முத்தர்த்தநாத்ரஸம்சய:’ என்று இவர்தாமே பெரியபெருமான் திருவோலக்கத்திலே
பூநீசட்கோபனைத் தும் திருமுடியிலே நிறுத்திக்கொண்டு அருளிச் செய்தருளினார்
என்பர்.

ஆங்கதற்சூப் பின்னொருநாள் பிள்ளைப்பிள்ளை யாழ்வானை
பாங்குடனே யாச்சரித்தோ ரானததப பத்தனெடு
மோங்கியவென் மனவாக்குக் காயமுட னுத்தமனை
வாங்குக்குரு தெக்கணையா யீகினறே நெனவழுததி

009

வேறு .

வணங்கி யுரைப்ப வருளான் மனததி லெண்ணி யானெடு
நுணங்கு கேள்வி யுடையவனை நுணிதாம லெனது மனவாக்கும்
பிணங்கு முடம்பும் வெவ்வேறாப் பேரப படுமப பேதமைப
யிணங்கி யொன்றாய் நின்றதுனக் கீவைப் பெறுதி யொனவிசைத்தாய

மண்ணிற் காய மெதிரிமற மன்னர் கொடுமை தனைநாளு
மெண்ணி யடங்கும வாக்குரதற் கித்தத வசனங்குப் பரக்கும்
பண்ணிற் சிறந்த மறைவல்லாய் பித்தந மனத்தினை பாவந்த
னண்ணிப் பொருத்த திரியாமிசு கல்ல லெனபுது நாயிரதால் (க0கக)

வேறு

ஆதலா லீபவர்க்கு ரோபவாபகு மச்சமறங்
காதலான் மனத்திடைநம தெதிராய் கதநமலப
போதெலா முறவிருத்தி வாக்கிலாய புத்தகூறித
திதிலா வவரடியா ரேவனு ல சொப்பொறுதல். (க0கஉ)

வேறு .

அதுவே நமக்குத் தெக்கணை யானிகுரு திறந்தா நெனவறைந்தான்
முதுவே தத்தின் முடிவுணாந்த புதலவ னுபத்த திறங்கிடப்ப
வெதுவே வரினுந திருவுளத்தி லீசையுங் கலங்கா நெவ்வுயிராகும
பொதுவாய் நின்று புக்கூரத தாழ்வா நென்னும பொருளில்லான் (க0கஉ)

வேறு .

பேதமற விவந்தாண்ட பிள்ளைப்பிள்ளை யாழ்வானே
டோதுவான் மனை ன்மமென வவரன்நி
லேதமுறு மென்றி லுது முன்ஊ-----
பாதமலர் தொமவாரும் பதம்வேண்டிற் படியுள்ளார். (க0கஉ)

வேறு .

இன்னுச் சொல்லாம் பெரும்பயிரி லிறங்கி மேயுங் கோக்களென
வுன்ன நின்ற வைம்புலனை யொடுங்கக் கட்டி யுரனடக்கி
யென்ன ரமுதா மெதிராசர் திருப்பேர் வாக்கி லிசைத்திருக்கின்
மன்ன நின்ற மூவுலகும் வசமா மென்றான் மதிபிககான் (க0கந்)

பாவகந்தான்' என்ற பாடமுங் காணப்படுகின்றது.

எம்பெருமானார் வைபவம்.

வேறு.

பொருவரு முதலி யாண்டான் முன்புநற் புலவர் காண
வொருபகல் மிளகாழ் வான்வந் தொப்பிலா யின்றென் னோடே
வருகநீ தர்க்கம் பண்ண வென்றனன் மாசி லாண்டா
னிநுவரி லொருவர் தோற்று லேதுசொல் சபத மென்றான். (க0கக)

என்றவ னுரைப்ப வாழ்வான் யானுனக் கின்று தோற்றான்
மன்றல்சேர் மார்ப நிஞ்சீர் மனையள வுனைத்தோட் கொண்டு
சென்றுவிட் டகல்வ நென்றான் சீரிய வாண்டா னோக்கி
நன்றது செய்வோ மென்ன நானிலத் தெவருங் காண. (க0க௭)

ஆங்கவ னோடு தர்க்கஞ் செய்தவன் நன்னை வென்று
னோங்குசீர் முதலி யாண்டான் நன்னைவா னவர்கள் காணத்
தாங்கினன் சீபா தங்க டரைமிசை மிளகாழ் வான் பின்
பூங்கழ ளிறைஞ்சி யந்தப் புனிதனை நோக்கி பெந்தாய். (க0க௮)

இன்றுநா னுய்யும் வண்ண மிரங்கிநீ யருள்க வென்ன
மன்றல்சேர் திருத்தா டன்னில் ஷணங்கிட மாசி லாண்டா
னொன்றிப் கருணை மிக்க வுடையவர் தம்மைக் காட்டி
நன்றிசேர் மனத்தா யிந்த நற்றவர் திருப்பேர் சொல்லி. (க0க௯)

வேறு.

சீர்பெற் றருளில் வாழுதியென் றுரைத்தா னந்தத் திறங்கிடப்ப
வேரொத் திலங்குஞ் சீபட்டர் வதன நோக்கி யெம்பார்நீர்
கூரத் தாழ்வான் மகன்பின் பு குமார ரரங்கர் தமக்கென்றுந்
தேரப் பட்ட மறையனைத்துங் கற்றோ மென்றுஞ் சிந்தனையில். (க0௨0)

இறுமா வாதே யெதிராசர் திருத்தாள் சரண மெனுமுரையை
யுறுமர்ப் பொருளாய் நினைத்திருமென் றுரைத்தா ரந்த நெறிகிடப்ப
சிறுமா மேனி நஞ்சீயர் முகத்தை நோக்கிச் சீபட்டர்
பெறுமா றுமக்கொன் றுரைப்பவதைப் பிடித்தி ரென்று போவார்

வேதாந் திகளென் றுலகனைத்தும் விரிந்த புகழால் யாவர்களு
மோதா நின்ற தெம்பெயர்மற் றொருவர்க் குளதோ சீபட்டர்
பாதாம் புயத்தி லாச்சரித்தோம் பகர வரிய பெருந்தனங்க
ணதா கொள்க வெனக்கொடுத்தோ மென்ன நினையுநவைநினைவை. (க0௨௨)

வேரோ டறுத்துப்பேரின்ப மேவ வேண்டி. லெதிராசர்
சீரார் திருத்தாள் சரணமெனச் சிந்தித் திருத்தி ரெனவிசைத்தா
ராரா வன்பர் நஞ்சீய ரருள்சேர் மெய்மை நம்பிள்ளை
யேரார் முகம்பார்த் தங்கொருநா ளிசைப்பர் வகுளத் திருத்தாரான். ()

திருவாய் மொழிக்கு மகிழ்மாறன் நிறத்தை நினைவை யநிந்திடிங்
கொருவாய்ப் படநாங் கட்டுரைத்தோ முலகுக் கெல்லா மெய்ஞ்ஞான
குருவா யிருந்து வாழ்கின்றோங் குருவே தெமக்கிங் கெனுநினைவின்
மருவா திருந்து பரகதிக்கு மாசி லாத வெதிராசர். (சு0)

பாதாம் புயமே தஞ்சமெனப் பகலு மிரவு நினைந்திருமென்
றோதா நின்ற ரதுநிற்ப வுலக மூன்றுக் கொருவைப்பாம்
வேதார் தத்தி னிலைநின்ற மெய்ஞ்ஞா னத்தி னம்பின்னை
போதா னந்தக் கழலடைந்தோ னொருவன் பொருளின் மெய்ஞ்ஞானி. (1)

வேறு.

சிவக்கரைப் பிள்ளை* செய்ய திருக்கையைப் பிடித்தங் கோர்நா
ளவத்தொழி லகற்றி யானா நம்பிள்ளை யகத்திற் சென்றி
பவக்கடல் கடந்தா ரேகு மிடைகழி யதனிற் பாங்காய்த்
தவத்திற மறியான் மேலோர் சரணசம் பந்த முன் ளான். (சு0உசு)

வேறு.

கிடந்தா னொருவன் பாகவதன் வழியை மறித்துக் கிடப்பன வி
னடந்தாங் கணைந்த நம்பிள்ளை ஞான மிக்கான் நிருத்தானைக்
கடந்தாற் பழுதென் றவணிற்பக் காலை மடக்கா யெனவுரைத்தான்
றொடந்தாங் கவர்க்குக் கைகொடுத்துச் சென்ற துருளில் சிவக்கரையான்.

வேறு.

என்றுரைத் திட்ட போதி னம்பிள்ளை யிதய நொந்தாங்
கன்றிவன் கையை விட்டென் னறைந்தனை யாழ்வார் கட்டு .
நன்றிசேர் மாயன் மங்கா மதிநல நல்கப் பெற்றா
ரொன்றுபட் டங்க ளெல்லா மோங்குமா றொண்டர் தானே. (சு0உஅ)

வேறு.

திருத்தா னென்று கட்டுரைத்தார் சிறியோ ரல்ல ரெனவதையுன்
கருத்தாற் பேண மாட்டாது நீயோ காலை மடக்கென்பாய்
வருத்தா திவனின் றென்னை யின்னே யேகா யென்ன மனநொந்தக்
குருத்தார்க் கறியப் படுமாறற் கல்லா லென்னக் குழைந்திரங்கி. (சு0உசு)

வேறு.

செப்பினர் பிள்ளை யன்றே சிவக்கரைப் பிள்ளை நீங்கி
வெப்பமுற் றுவி வாடிச் சிவக்கரை தன்னை மேவி
யெப்படி யுய்வ தென்ன விருந்தல மந்து நைந்து .
தப்பற வொருநா ளந்தத் தேசிகன் றன்பா லோரான்.

* இவருக்குச் 'சிவக்கரைப்பிள்ளை' பெயன்றுத் திருநாமம்.

விடுத்தன ஐடியேன் செய்ய வேண்டிவ தென்னென் பான்முன்
 னடுத்துள் வபசா ரத்துக் கெனவதைப் பிள்ளை கேட்டுக்
 கடுத்தசொல் வழியால் வந்த கடுநர குடனே தீரு
 மெடுத்துதும் வாக்கா லெந்தை யெதிபதி திருப்பேர் சொல்லில். (கடுஙக)

வேறு.

துனக்குப் பரகதியுந் தருநஞ் சீய ராணையென,
 வப்போ துரைத்துப் புகவிடுத்தா னதற்பின் குருகைப் பிரான்பிள்ளான்
 செப்பா நின்ற சிறுப்புத்தூர்* தன்னை மன்னிச் செறிந்திருநா
 ளொப்பா ரில்லாச் சோமாசி யாண்டா னவன்பா லோங்கியசீர். (கடுஙஉ)

வேறு.

பாட்சியந் தன்னை மூன்றுரு வாசித் திட்டனன் படியுளோர் புகழ்
 மாட்சிமை யுடைச்சோ மாசியான் டானம் மதிமிக்கான் றனைப்பிள்ளை நோக்கிச்
 சூட்சிமெய்ஞ் ஞானச் சகலநூல்களுக்குஞ்சுடரெனத்துலங்குபாடியத்தை
 யாட்சியா யிங்கே மூன்றுருக் கற்றோ மாறெனை நிகர்ப்பவருலகில். (கடுஙங)

என்றிது மாவா திருந்துநீ திருந்த வெதிகண யகர்திரு நாம
 மொன்றுமே வாக்கிற் பிடித்தியிவ் வுலகி லுள்ளநா ளளவுமுன் னுடலம்
 பொன்றிலு லதுவே கொண்டோய் வைக்கும் பொருவரும் வீட்டிலென் றிசைத்தா
 னன்றது கிடப்ப யாவரும் புகழு மாசிலா ஞானமே யுடையான். (கடுஙச)

வேறு.

வாக்குத் தூயோன் கோமடத்துப் பிள்ளா னருளின் மதிமிக்க
 காக்கைப் பாடி யாச்சான்†சு பாடி யத்தைக் களிப்போடு
 நாக்குக் கிரதம்‡ பெறமுக்கர் னுட்டா ரறிய வாசித்துத்
 தாக்கு மிழமாப் பொடுங்குடித் தன்னை வியந்து திரிவதனை. (கடுஙரு)

கண்டர் னவனைக் கோமடத்துப் பிள்ளா னேக்கிக் கற்றமையா
 லுண்டாய்த் துனக்கிங் கிறுமாப்பிவ் வுலக மறிய வ்ப்பழியைப்
 பண்டான் வல்லரய் தீர்த்தாவி புரம பதத்தைச் சேர்வதற்குக்
 கொண்டாங் கிருக்கு மோருண்மை குறிக்கொ ளென்னக் கூறுவான்.

சறுவ வேத முடிந்தநிலஞ் சாற்று மெதிரா சன்சரணம்
 பெறுவ தெவர்க்குந் தனவைப்பாம் பேதை நீங்கி யுனக்குமதே
 யுறுவ தாகப் பிடித்தியென வுரைத்தா னெதிகட் கதிபதியோர்
 மறுவற் றுலகி னின்றதையென் வாக்கா லுரைக்க வல்லேனே. (கடுஙஎ)

‘சிறுவேற்றார்’ என்பது எட்டுப் பிரதிசனின் பாடம். † ‘காக்கையாடியாச்சான் பிள்ளை’ என்றும் பிரதிபேதம். ‡ ‘கிரதம்பெற’ என்றும் பாடம். § ‘உண்டா யிற்று’ என்பது ‘உண்டாய்த்து’ என மருவிற்று; போலியுமாம், ‘உண்டாயதுனக் கிறுமாப்பு’ என்ற பாடமும் காணப்படுகின்றது.

மாசி மலமங் ளாழ்வானு மதியிக் காணங் கொருதினத்தி
லாசில் காக்கைப் பாடியெனு மாச்சான் பின்னே முகநோர்,
நேச மிக்கா யரங்கத்தி னெடுமா லுன்னே முனிந்திநோ
டேசற் றிறையுங் கலங்காதே யிருந்த தெதனாற் செப்பெ

ஆனாற் கேளு மரங்கரெனுஞ் சண்ட வாயு வடியேனைத்
தானாய்த் தோன்றி யெடுத்தெறியத் தமிபே நெதிக ணுதரெனுங்
வானார் மேருப் புறத்தொதுங்கி வாழ்ந்த பின்னம் மாருதமார்
தேனார் துன்பத் திருத்தாரான் சிறியேன் றனக்கா ருயிரானான்.

என்ன வுரைத்தா னடாதூரி லிலங்கு மம்மா டாரிணையின்
மன்னிச் சீபா டியந்தனனை வாசித் தார்கள் பன்னிருவ
ருன்ன வரிய வதினத்த முரைக்கு மம்மாள் குருபாப.
பன்னும் பத்தி யாயிருக்கு மதனாற் பகரும் பிரபத்தி.

தன்னை யுபாய மெனநினைந்திங் கிருமி நென்னச் சாற்றினான்
முன்னைத் தவத்தா லுயர்ந்தவர்கண் மொழிவா ருரைத்த பத்தியி
மன்னை யணையாய் பிரபத்தி யரிதா மென்றா ரதுகேட்டிங்
கென்னை யாண்ட நடாதூரி னம்மா ளிசைக்கு மாயிலிதை.

அருளிச் செய்த வெதிராச ரருட்டா மரைத்தா ளினை தம்மைத்
தெருளிற் பொலிந்த நம்வாக்காற் றஞ்ச மென்னச் செப்பியிருந்
திருளிற் செறிந்த தீவினைபை யிரிவித் தாய்ம்மி நெனமறையின்
பொருளிற் பொருளைக் கட்டுரைத்தான் புவன மேழும் விரிபுகழான். ()

வேறு .

சீரானுந் துருவாய் யண்புரத்திற் சிறப்பினெடு
மேரானு ந்நிலிலாழ் வான்புகுந்தாங் கின்பமொடு
மாராத மெருங்காதற் றெண்டர்கட்கப் பாடியத்தை
நேராகக் கடி' னொக்க வருங்காலந் தனிநிலைசே. (௧0௪௩)

வேறு .

வங்கிப் புரத்தில் வருமாய்ச்சி சொட்டைக் குலத்தில் வருமம்மா
ளங்கத் திறத்த ருள்ளிட்டா ரந்த தூலைக் கேட்டஞ்சி
யெங்குட் குரை வரிதென்ன விசைத்தா ராகி லிதையிசைத்
செங்குட் கருணை மதிமுகத்தெம் மெதிக ணுதர் திருவடிகுள். (௧0௪௪)

தஞ்ச மென்ன நினைந்திருமி நென்றாங் கவர்க்குச் சாற்றினான்
வெஞ்சொற் சுடிந்த மெய்ஞ்ஞானி வேத வியாத பட்டர்திருத்
கஞ்சத் திருநா ரணபுரத்துக் கருணை மிக்க வுடையவர்முன்
னெஞ்சுட் பதிகி பாடியத்தை நெகிழ்ந்தவன்போடாங்கொருநான். (௧0௪௫)

‘தன்னிலை சேர்’ என்றும் பாடம்.

உரைத்தா ரந்தத் தலத்திலிருந் தோங்கு மைம்பத் திருவர்களு'
நிரைத்தார் பட்ட ரெதிரீன்று நீரிங் கெங்கட் கருளியசொற்
நிரைத்தார் கலீசேர் பகீரதிபோற் றிகழு முகமா யிரமாயுள்
கரைத்தா லெங்கட் கப்பொருளைக் கருதற் குறுமோ கழுறென்றார். (க0சக)

ஆன னீங்க ளிவையுரைத்த வாசி லாத வெதிராசர்
தேனார் கமலத் திருத்தானைத் திருப்பே ருடனே சிந்தித்திங்
கூன ருடலச் செடிநீங்கி யும்ப ருலகின் மேலாய
வானார் வீட்டிற் புருமளவு மிருமி நென்ன வகுத்துரைத்தார். (க0சஎ)

நடுவிற் றிருவி திப்பிள்ளை வெள்ளைக் குளத்தி* னலமிக்க
மடுவிற் றுயர்முன் கடகரிக்குத் தீர்ப்பான் சென்ற மான்முன்பிற்
படுநற் பொருட்சீ பாடியத்தைக் கோட்டி பண்ண வவர்பத்தன்
வடுவற் றுலகிற் படர்நீதி விளைய வழகி யானென்போன்.† (க0சஅ)

வஞ்ச னேனுக் கிதன்பொருளை மனத்திற் றரிக்கக் கூடாது
தஞ்ச மாக வடியேனுக் கொன்றாய்ச் சாற்ற வேண்டுமெனக்
கஞ்சத் திருத்தா ளிணையிடித்தான் காதன் மிக்க பிள்ளையுநீ
யஞ்ச வேண்டா மெதிராச ரருட்டா மரைத்தா ளிணை தம்மை. (க0சக)

ஆல்லும் பகலு நினைந்திருந்தா லதுவே வீடு தரும்புலனைக்
கொல்லும் படையு மவன்பெயரா மதனு ளிதனைக் குறிக்கொளெனக்
கல்லு முருகக் கட்டுரைத்தான் கருணை மிக்க வெதிநாமன்
சொல்லுமவர்க்கு மேலோன்று சொல்லு மவர்க்கெனச் சொல்கேனே. (க0ந0)

வேறு.

இந்தவகை தேசிகர்க ளன்றுமுத லின்றாவுட்
சிந்தைம்கிழந் தவரவர்தஞ் சீடர்கட்டுத் திடம
வந்தமீட்சி ரெதிராச ரிணையடியை யகத்திருத்,
பரிதமுறும் விளையகற்றிப் பரகதியை யடைமிட..... (க0நக)

கட்டுரைத்தா ரனைவர்களுங் காதலொடத் திறங்கிடப்ப
மட்டனிழும் பொழிற்குருகூர் மகிழ்மா ழுன்னுள் பெற்ற
சிட்டன்மெய்ந் நாதமுனி முதலாய தேசிகர்க
னெட்டெழுத்தின் படிநடந்தார்க் கில்லாத வேற்றந்தான். (க0நஉ)

வேறு.

எதிபதிக் கேவண முண்டாய்த் தென்றிசைத் தடுகில் வேத.
துதிசெயு மவதா ரத்திற் றேன்றிய ஞான வேன.‡
மதிசெய்மன் னிராமன் கண்ண னேற்றமாய் வகுத்தல் போல
விதிதொழு மரங்க மாதி மெய்த்திருப் பதிக ளெல்லாம். (க0நங)

வள்ளைக் குளத்தில், என்றும் பாடம்.

விளையமுகிற்பரனென்போன், என்றும் பாடம். ‡ எனம்—வராகம்.

வேறு.

ஒத்திருந் தாலு மரங்கமா நகர்க்கு மோங்கிய திருமலை தனக்குநா
வித்தகச் செங்கட் பேரரு ளாளர் விவங்கிய திருநகர் தனக்கும்
பத்தர்க னேற்றம் பகர்வது போலும் பற்பல விருடிக டம்மி
லுத்தம வியாதர் பராசரர் சுகர்சீ ரோங்கிய நாரதர் சவுனர்.

என்றவர்க் கேற்ற மானவா போலு மிலங்குமாழ வாரகவிற் குரு
மன்றலம் வகுன மாலைமார் பருக்கு வந்தசீ ரேற்றமே போலு
மொன்றிய கருணைத் தேசிகர் கலிலாங் கோங்கிய ஷுனாயவர் தமக்கு
நன்றிசேரேற்ற முண்டென வுரைத்தார் நான்மறை முடிவினை யுணர்ந்தார்

வேறு.

ஏன மிராமன் கண்ணனிவர்க் கேற்ற மென்கொ லெனிலேன
ஞானப் பிரானு யவதரித்து நலங்கொ னுலக மனைத்திணையுந்
தானத் துடனே யிடந்தகரன் றார விறல்கொண் டெகுப்பா
மானத் தொழிலார் பூமகளை மடியில் வைத்தங் காயத்தின். (4090)

எற்றற் தன்னைத் திறப்படவன் நினைப்ப மற நனையுணர்ந்து
சாற்றுந் திருவாப் மொழிதன்னிற் சரணம் புருந்தே னுனக்கென்ன
நோற்ற நோன்பி லேழுமுன்றும் பாட்டி.* னோக்கிற் கூறுதலா
லாற்றன் மிக்க கருத்தர்க் கேற்ற மென்கொ லெனவறையில். (4090)

வேறு.

ஆரணியந் தனிப்புருநா வன்புறிகுங் குகர்க்கினிய
சீரணிந்த தோழருமாய்ச் சடாயுவுக்குப் புதல்வருமாய்
வாரணிந்த முலைச்சபரி யமுதூர்ப் புகிந்தருந்தி³ *தெய்வநெய்யை
புகிந்தருந்தி³ கருந்தருந்தி³ கருந்தருந்தி³*
யேரணிந்த திருவடியோ டிருந்துண்பேன் விருந்தென்ன. (கருந்தருந்தி³ கருந்தருந்தி³ கருந்தருந்தி³)

வேறு.

ஆங்கவ னுடனே யினிதிருந் தருந்தி யருளலா லீராகவர்க் கேற்ற
மோங்குசீர் நந்த கோபனா மதலைக் குலகுப்பயத் திருவவ தரித்த
பாங்குது மவதா ரங்கலி லேற்ற மென்கொலோ வென்பபகற் திடுங்காற்
றங்குசீர்ச் சரம சலோகமொன் றருளித் தமர்களை யுய்விக்கை யாலும். (1)

* என மாய்நிலங் கீண்டவென் னப்பனே கண்ணு வென்று மென்னை யான
வானநா யகனே மணிமாணிக்கச் சடரே
தேன மாம்பொழிற் றன்சி ரீவர மங்கலத் தவர்கை தொழவுறை
வானமா மலையே யடியேன்ரும வந்தருளே.

† “ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்குப் பராதாப்யம் எத்தாலே யென்னில்:—பெருமான் அபயத்
தாதம் அருளிச்செய்தும், குறப்பெருமானுடன் சீரணிந்த தோழமைகொண்டும்,
பெரிய உடையாரைப் ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளிபடுத்தும், ஸ்ரீசுபரி
கையாலே ஸம்யக்போஜனஞ்செய்தும், திருவடியுடன், ‘உண்பன் நானென்ற
ஒன்பொருள்’ என்னும்படி ஸஹபோஜனம் பண்ணியும் ‘பேபாருகையாலே’ என்ற
குருபரம்பரப்பாவ வாக்ஷியம் இங்கே யறியத்தக்கது.

† கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயிலோடு திருநாராயணபுரத்தையும் கூட்டி, அத் திருநாராயணபுரத்திற்கு, 'ஸூசரித்தநயன்பக்கல் ஆதாரதீசயத்தாலே தந் நிவேதிதாந்தத்தை ஸப்யக்கபோஜனம் பண்ணி அவனை வாழ்விக்கையாலும், யதிராஜ புத்ரரான ஸௌசீலயத்தாலும்' ப்ரதாந்யத்தைக் கற்பித்துரைத்தலுமுன்னடி.

என்னென்ற புராணமென்னவொன் றிசைக்கி ன் குளிர் விட்கினு புராண
மன்னுதற் கிணையொன் றெடுக்கவுந் தகுநீரா வாயுரி மொனத்தலையசைத் து
பன்னரு நெறிசேர் சித்தசித் துடனே பழங்கிய விகர னியல்பை
நன்னெறி விளங்கக்கட்டுரைத்தருள வாங்கதைதகையலிலாநிலைசேர். (கரு)

அன்பினு லுயர்ந்த வானவர் தார்கண் டாசறு பரா ம் தமக்கே
யின்புறு மடிமை நானென விரைத்தாங் கிறைஞ்சுதற் குரியரா கையினுற்
றுன்பறு சுகருக் கேற்றமென் னென்னிற் றுகளறு பாரிட்சித்து கேட்ப
வென்பெலா முருக வேதசா ரத்தை பெடுத்துமுன் றிரட்டிவைத் திருந்த. •

வேறு.

சீரார் பாக வதந்தண்ணைச் செப்பி யத்தந் தெளிந்துரைத்தங்
கேரார் வத்து நிரணயத்தைப் பண்ணு வதுகேட் டியபாஸ்களு
மாரா வன்பிற் சுகர்முத்த ராக லேண்டு மெனவெவர்க்கு
நேரா யுரைக்கும் படிதோன்றி நின்ற லாலே யதுநிற்ப. (கருசஅ)

வேறு.

சாற்றரு மன்பு மிக்க செளனக முனிவ னுருக்
கேற்றமே தென்னின் மாய னிலங்கிய தீருமந் தன்னிற்
நேற்றதுன் மங்க வெங்குந் துலங்குநிர் னையங்குள் பண்ணி
யாற்றலோ டெழுத லாலே யத்திறங் கிடப்ப மெய்சேர். (கருக)

நாரதர்க் கேற்றங் கூறி னுற்பெருங் குலம் லாபித்
பாரிடைச் சண்டா ளர்க்கும் பணிசெய்சண் டான றேனுஞ்
சீருறு திருமாற் காளாய்ச் செஞ்சுட ராழி சங்க
நேர்பெறத் தரித்தன் லாலே நெறியுறு திருமண் காப்பும். (கருவரு)

பன்னிரு தலத்திற் சாத்திப் பகர்வரு மஞ்சட் காப்பு
மன்னதி னுடே சாத்தி யச்சுதன் றமரைக் கண்டாற்
சென்னியால் வணங்கித் தூய திருமணி வடமுஞ் சாத்தி
யின்னல்சேர் வெஞ்சுளி காம முலோபமென் றிவைக ணிக்கி. (கருவக)

வேறு

நாரா யணர்க்குக் கவிசொல்லி ஞாலத் துருப்பா ராங்கவீ
யாரா லுன்பி னெமையாளு மடிக ளென்ன முன்பறைந்
சீரா ராழ்வா ரதுகண்டு சேம முடைநா ரதரென்
வேரார் திருமாற் காம்வாக்கா லெடுத்துத் துதிக்கப் படலாமல் (கருவஉ)

* “ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குப் ப்ராதாந்யம் எத்தாலே யென்னில்:— ஐயுகமபிசிவ்
நைரங்கிதம் யஸ்ய லிஷ்டணே: பரமபுருஷநாமநாமீகீர்த்தநம், யஸ்ய வ...—ருஜுதீர
மபிபுண்ட்ரம் மஸ்தகே யஸ்ய கண்டே ஸ்ரவ்விஜமணிமாலா யஸ்ய தஸ்யாஸ்மி தாஸ:”
என்று இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் தாஸனென்று சொல்லுகையாலும்,
பெரியாழ்வாரும், ‘சேமமுடை நாரதனார்’ என்னும்படியான வைபவத்தினாலும்”
என்ற குருபரம்பராபரபாவ வாக்கியத்தோடு ஒப்புநோக்குக.

ஆங்குது கிடப்ப வாசிலாழ் வார்கள் பதின்மரி வருட்குரு கூரி
லோங்குநம் மாழ்வார்க் கேற்றமென்னென்னவுரைத்தடி லாயிரஞ் சாகைப்
பாங்குறு லேதத் துட்பொரு டன்னைப் பத்தியால் வடித்தெடுத்த நருளைத்
காங்கிய திமி. 5. 4. 2. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817.

வேறு.

அன்பு மிக்க வாழ்வார்க ளருளிச் செய்த பாடலையு
மின்ப வாரி நம்மாழ்வா ரிசைத்த திருவாய் மொழிகளையுந்
துன்பங் கடிந்த நாதமுனி தொகுத்த பனுவ லனைத்தினையும்
பின்பெம் மாவ வந்தாராம் பெரியோன் பகர்ந்த நூலினையும். (கௌநு)

ஓதாரின் றுடையவரு~~ள்~~ சித்சொல் ஶீறவொதுக்கி
வேதாந்த சங்கிரகம் வேதாந்த சாரமெனப்
போதாந்த வேதாந்த தீபத்தைப் புரைதீர
நாதாந்த சீகீதா பாடியுத்தை நலத்தினுடன். (301 சு)

மன்னுஞ் சீபா டியாந்தனை மாசி லாத மதிமிக்கா
ருன்னுக் கத்ய திராத்தை யுரைத்து விரைந்தே. **பு.பு.கூம்பம்**
பின்னுமன்பி னித்தியத்தை யருளிச் செய்து பிடிசமய °
மென்னு மிருளுக் காதலனை யிருந்து திருமான் மார்க்கத்தை. (கௌ)

* “நம்மாழ்வாருக்குப் ப்ராதாந்யம் எத்தாலே பெண்ணிஃ—ஸ்தவஸ்ரகையான காலுவேத்தினுடைய பொருள்களையும் நாலு ப்ரபந்தமுதத்தாலே, ஸர்வாதிகாரமாகுகையாலும், நாதமுனிகளுக்குப் ப்ரஸந்ராயம் அருளிச்செயல் நாலாயிற்றதையும் ப்ரஸாதித்து மறறுமுண்டான தர்சனதாத்த்ப்யங்கனையெல்லாம் அருளிச்செய்து தர்சனத்தை நீலேஹுத்துகையாலும், (‘பயிலுஞ் சுடரொளி’, ‘நெடுமாற்படிமை’ முதலான இடங்களில் வர்ணாயுத்தர்வுகங்களை நிராகரித்து வேதப் “மாண முக்யதாத்பர்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணம் எல்லாருக்குந் தெரியும்படி அருளிச்செய்கையாலும்”) என்றுள்ள குருப்ரம்பரப்ரபாவ வாக்கியம் இங்கே யறியத்தக்கது. இதில், ‘பயிலுஞ்சுடரொளி’ என்பது முதலான குண்டலித் க்ரந்தம் சில குருப்ரம்பரப்ரபாவ ஸ்ரீகோசங்களில் மட்டுமே காணப்படுகிறது.

† 'சிறப்பையுஞ் சிறந்த' என்றும் பாடம்.

‡ ‘திருவாய்மொழிக்கூளையும்’ என்றும் பாடம்.

என்றும் பெரூன்றப் படிசெய்திங் கிராமா நகர்ச்சீர் மார்க்கமெனக்
குன்ற மெடுத்தா னுள்ளவங் கோதி லுலகம் புகைனு
நின்று கூறும் படியிந்த நிலத்திற் றுபித் திடுகலு
னன்றி சேரு மெதிராசர்க் கேற்ற மெனவே நவின்றரை (கருள்.

வேறு.

முன்புதித் தவர்க ளருள்வழி நின்ற முத்தரின் முத்தவரா மிவரைப்
பின்புதித் தவரி லேற்றமென் றடியேன் பேசிடக் கிடந்தகொன் றுளதே
வென்புதித் துரோம மூளைதோன் மச்சை நிறற்றினு லெந்ததுழல்சுடர்
லன்புதிப் பித்தென் னுனியைக் காட்டி யாண்ட சீரெதுபதியருளே. (கருள்.

கோதிலாக் குருமா னாயினாக் கெல்லாங் குருபர னிணையடி தானே
தீதிலாக் தந்தை தாயுமாய்ச் சார்வாய்ச் செல்வமாய்க் கல்விபா யுயிராக்
வேதமாய் முடிவில் வீடுமாய் வீட்டின் மேவுச் சிற்பமுந் பிறவு
மோதலா நன்மை யாவுமா மென்ன வுபநிடதப்பொரு ளுரைக்கும். (கருள்.

படியுரைந் தந்தப் படிபிடித் திருந்து பத்தக ளெதிபதி தன்னை
நெடியவன் றிருமா லிவனமை யான நீணிலத் துதித்தவன முன்வன்
வடிவுடைக் கருணை விட்டுனு சித்தன் மாசறு பிதக வான
படிசுளே குருவா யிருநிலத் துறுமென் றருளிய திவனைபென் றன்பார்.

சுந்தையு ளிருத்திப் பேணிநூர் சத்தந்தேசிர யுன்றியோர் தெய்வம்
வந்தனை புரியா ரென்பதை முன்பு மாசறு கோட்டியூர் நம்பி
யந்தமில் குணத்தி னுடையவர் புகுநா ளானவர் தார்தமைத் துதித்துப்
பந்தம தறுத்துத் தியானமா யிருந்தா னவர்பெயர் பதிந்தமந் திரமாய்.

அப்படி யாகி லெதிசுண யகன ரடித்தலத் தாச்சரித் திட்ட
...பேர ரெல்லாந் தத்தமைச் சேர்ந்தவர் தமக்காட
கொப்பரு மெதிசுட் துதிபதி தன்னை யுன்னிவாழ்ந்திருமினென் றுரைப்
தப்பற வவர்க ளுடையவர் திருத்தா டஞ்சமாய்ச் சாற்ற லென்னென்னி

* “உடையவர், சீழ்ச் சொன்னவர்களைப்போலன்றி, பெருமானருளிச்செய்த அபய, தாந்தை விசதமகக்குகையாலும், தோசார்யன் அருளிச்செய்த கூடிச்சே, கார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையாலும், ரிஷ்ப்ரோக்தமான ப்ரமாணங்களுள் அர்த்தமருளிச்செய்கையாலும், மந்தையாழ்வார்கள் அருளிச்செய்த திவ்ய பந்தங்களை அங்கோபாங்கமாகவுடைய திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தை அர்த்தவத்த விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கையாலும், நாடமுனிகள் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களையுக்கொண்டு ஸூத்ரவ்யங்களை ஒருங்கவிட்டும், ஸ்ரீபாஷ்யம் கத்யத்ரயம் முதலான ப்ரபந்தங்களை யருள் செய்தும், நிகிலுமதிஸமயங்களையும் நிராகரித்து, ஸ்வமதஸ்தாபனம்பண்ண, ‘எம்பெருமானார்தர்சனம்’ என்னும்படி பண்ணுகையாலும், இவர் எல்லாரினும் ‘புத்தார’ என்பது குருபரம்பராப்பாவ ஷாக்தியும்,

ஆசறத் தன்னை யாண்டவன் நிருத்தா எகத்தினி லிருத்தலே குருமான்
பேசிடு முகப்பு மற்றது கிடப்ப பேதமை யறுத்தறி வாக்குந்
தேசிகர்க் குகப்புப் பரமதே சிகனைச் சிந்தையா னினைத்துவாக் காலே
மாசறத் துதித்த லத்திற முணர்ந்த மறுவறு மாளவர் தார்தாம். (க௦அச)

வேறு .

சீரார் மணக்கா னம்பிக்குஞ் சிறந்த வுய்பக் கொண்டார்க்கு
மேரார் மகிழ்ச்சி மிகத்தோன்ற வெழிலார் பரமா சாரியனு
யாரா வன்பி னுதமுனி யருட்டா மரைத்தா டித்திற்றைஞ்சி
நேராய் நின்று வீட்டைந்தார் நிகரி லாத வெதிராசர். (க௦அரு)

தன்னை யாண்ட தேசிகர்க ளைவர் மகிழ்ச்சி தரிப்பதற்கு
முன்னை பறைகண் முடிந்தநில முற்றுங் கவியின் மொழிந்ததற்கு
மன்னை யினுமிக் கன்புடைய வாள் வந்தா ரிருந்தொருநா
ளென்னை நோக்கப் பெற்றிடி னு னிலங்கும் பரம பதத்துக்கு. (க௦அசு)

சுருளும் படியு முற்றக்கட்டித் தோன்று முயிர்க ளனைத்தினை யு
முருளுஞ் சுகட முதைத்தபிரா னோங்கு முலகத் துறும்வண்ணந்
தெருளுந் தோறும் படியாகச் செய்யே னோவென் செயலாமென்
றருளிச் செய்தா ராளவந்தார் தம்மை நினைந்தன்றகங்குழைந்தே. (க௦அஎ)

வேறு .

அன்றியாங் கொருநா ளரங்கமா நகரி லாசறு முடையவர் தம்பா
லொன்றிய வன்பின் றெண்டர்க டமக்காங் கோங்குசீ ரிராகவ னார்தம்
வென்றிசே ரபய மேன்மையைப் பகர வெடுக்கெனவெழுந்துட னடந்தார்
நன்றிசேருங்காவில்லியென்றோங்குநற்பெயருடையசீர்த்தாதர். (க௦அஅ)

அத்திற நோக்கி யுடையவர் பின்ளா யகங்குழைந் திடவனு பவிக்கு
மித்திந்மொழிகேட்டெழுந்தறடந்ததெதன்பொருட்டென்றிசைத்தருள
வுத்தமக் குருவே வீடணாழ்வான் னுயிரல்லா தியாவையுந் துறந்த
சித்தமுந் தானு மாகிவர் தருளிச் சீரிய விராகவந் கடியம். (க௦அக)

புக்கரா ணன்றாய் வந்தகப் பட்டாய் போக்கினி யெங்கென வவர்க்குத்
தக்கவா னரங்கண் மலைகள்கொண் டோங்குந் தயரத ராமனார் கோட்டி
தொக்கவில் வினையேன் கேட்பதென்னென்னத்தோன்றலே யெழுந்தன னென்றான்
பக்கநின் நிவணி முரைத்திட வெதிகட் கதிபரப் பத்தரைநோக்கி. (க௦க௦)

வேறு .

ஆரிய நிலையா யஞ்சாதே யறையக் கேட்டி மெய்ஞ்ஞானத்
துரிய வீடு நான்பெற்று னீயும் பெறுதி யுயர்விட்டைப்
பெரிய நம்பி பெற்றுனன் பெற்றே னெனக்காண் பேதமற
விரியும் புகழ்சே ராளவந்தார் பெற்று னம்பி மேவிமொல். (க௦கக)

அப்பா அடியார் பெற்றாரே லாள் வந்தா ரதுபொருவ
தப்பா தாங்கத் திறந்தன்னைச் சாற்றக் கேளா ப்ஓகவும்ககா
யொப்பா ரில்லாத் திருமகனார் புருட காசித் துனிவுறுதி
யெப்பா லெவர்க்குங் களைகண்ணு யிருக்குமிருக்கின்முடிவும்தால். (அபகை)

வேறு.

ஆங்கது கிடப்ப லுள்ளவா றணையி லவனியிற் சங்கு சா ரத்தி
பாங்கொடெப் போதுந் தங்குவோர் களுநம் பரம்பரன் சங்கிலித் தொடர்
லோங்கியுட் பட்டுக் கிடப்பது காணு முற்றதை ஓர்க்கினம் மொழுக்குந்
தாங்குதேகிக்கடொட ரிலேகாணுந் தங்குத லதுதி ம்மீடித்தே. (சு0கக)

சீரிய சுழுகு நீருனிற் கதலி சிறந்தநீ ருண்ணுமென் றெண்ணி
நீரிரு மன்பின் வீடணுழ வாணை நினைவுறு களைகணுய் புக்கு
கூரிய சிந்தை நல்லவரை நீக்கித் தனைநதது கறிடங் கேளோ
மேரிய லருளிப் பாடவர்க் கிட்ட பொதினுந் கனித்தி ட தில்லை. (க0கச)

ஆதலால் வீடு நான்புகி னீயும் பெறுவதற் கையாமென் றில்லை
கோதிலா நிலையாயத்திறமுணர்ந் தோர் குறையற மகிழ்ந்திரென் றிசைத்துத்
திதிலா வெதிக டலைவனா பின்னுஞ் செபுவார் திருாகன் னோனைப்
போதெலா மேத்தி யிருப்பவர் தம்மைப் புரையாடிச் சார்த்தியங் கிருப்பார்.

சீரிய தவத்தா லுயர்ந்தவ ரென்பர் தசாத குமாரனைப் பரத
னேர்பெற வேத்தி யிருந்தன னவனை விரங்கிய சத்துருந் கனன்மு
னேர்பெறத் துதித்தாங் கிருந்தன னன்றி நிகரிலாச் செண்டக மாற
னாமு தனையான் றணையிருந் தேத்தி யமந்தன னவன்றனைப் பரிவால். ()

அன்பினன் மதுர கவிதுதித் திருந்தா னாரும் விட்டுணு சித்த
னென்பெலா முருக நந்தகோன் மகனை பேயத்தியாங் கிருந்தன னவனைத்
துன்பெலார் தன்றித் தில்லிபுத் தூரிற் றேன்றிய சுடர்க்கொடிய கோதை
யின்பமார் சொல்லா வெடுத்துறத் துதித்தாங் கிருந்தன னிதுகுறிக் கொள்வ (க0க௭)

வேறு.

என்னப் பிள்ளை தனோகிலு யிசைத்தா ரீரே முலகேத்துந்
தன்னெப் பாரைத் தெரிந்துணரிற் றுனை தனக்கு நிகரான
மின்னெப் பான திருமேனி வேத முடிவி லெப்பொழுது
மன்னப் பட்டிங் கடியவர்க்காய் மண்ணிற் போந்த மகிமிக்கார். (க0க௮)

எல்லாத் திறமும் பிள்ளைக்கன் றிசைத்தா ரென்னைப் பற்றென்னச்
சொல்லா மற்சொல் லருளியதா மதனிற் றுலங்கு மெதிராசர்.
நல்லா சிரியன் றனைப்பணிந்து தொழுவே துன்ப நாநிலத்திற்
கல்லாப் புல்லர் தமக்குமெனுங் கருணை தோன்றக் கட்டுரைத்தான். (க0க௯)

* சங்குசாரம்-ஸம்ஸாரம்; 'வம்சம்' என்பது 'வங்கிசம்' என்று வந்தாற்போ
வந்தது, + "எத்தி யிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச்-சார்த்தி யிருப்பார்தவம்

வேறு.

விருப்பமுட னப்படியே யெதிராசர் விரைமலர்த்தா
 வருத்தியுறப் பணிந்தவர்க்குப் பணிசெய்வா ரமருமிடந்
 திருப்பதிக ளனைத்துமெனத் திருவரங்கத் தழுதன
 றிருப்பிடம்வை குந்தத்தி* லின்பமுற வெடுத்திசைத்தார். (கக00)

அப்படிவா முடையவரை யமுதுசெயப் பண்ணுவதே
 செப்பருஞ்சீர் தூற்றெட்டுத் திருப்பதிசேர் திருமலைத்
 தப்பறவே யூட்டுதலத் தலைவரையே வலஞ்செய்தா
 லொப்பரிய திருப்பதிக ளனைத்தும்வலஞ் செய்ததொக்கும். (கக0க)

வேறு.

எனவும் பின்னும் பலசொலினும் பூதூர் வாழு மெதிபதிக்கென்
 மனமும் வாக்குஞ் செய்தொழிலுங் கொடுத்தேன் மற்றை யவனடியேன்
 கனவு நனவுந் தானாகிக் கலந்தா நெனவுங் கட்டுரைத்துத்
 தினமு நினைவாய்த் திருமலை விவங்குந் திருவை மேன்மையுற. (கக0உ)

போற்றி யன்பா லங்கவர்தம் புருட் காரங் கொண்டடியேன்
 சாற்ற வரிய வெதிராசன் சரணம் புயமென் றலையீதி
 லேற்றி னாளு மன்னுதற்கா மெனவும் வேதப் பொருடெரிந்த
 தூற்றந் தாதி முடிந்தநிலத் துரைத்தா னந்த துண்ணுணர்வான். (கக0ங)

சசன் றன்னை யுறநோக்கி யிலங்குங் குரவ ரெடுத்திசைத்த
 னேச முடைய கன்மமரு ணீங்கா ஞான நெகிழ்த்தான்.
 லாசி லாத பிரபத்தி யாதி யுபாய மனைத்தினையு
 மாசி லாத வெதிராசர் வசத்தாம் வண்ணம் வகுத்தெண்ண. (கக0ச)

ஒங்கு ரிலைசே ரவர்கழலே யுபாய வுபேய மெனவுன்னிப்
 பாங்கொ டுனாரும் பிரபத்தி பகர வரிய மந்திரமாய்த்
 தாங்கு மிதய மலரிடையத் தலைவர் தம்மை யுறவிருத்தி
 வாங்கு திருவ ரங்கத்திற் குரவன் வாழ்த்த மகிழ்ந்திருந்தார். (கக0ரு)

இருப்பிடம் வைகுத்தம் வேங்கட மாலிருஞ் சோலையென்னும், பொருப்பிட
 யானுக் கென்பாநல் லோரவை தன்னெடுமீவந், திருப்பிட மாய னிராரா நுசன்
 னத்து” என்கையாலே எம்மெருமானார் திருவடிகளைத்தொழுவே தீவிய தேசம்
 ளையெல்லாந் திருவடி தொழுதானாகக்கடவன் என்க.

நின்றவண்” “பேரென்று” என்கிறபாட்டில், ‘கர்மமும் உபாயமன்று,
 ஞானமும் உபாயமன்று, பக்தியும் உபாயமன்று, ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று, எம்பெரு
 னாரது திருவடிகளே யுபயோபேயம்’ என்கையினாலே எம்பெருமானாரைப்
 ற்றுகையே ப்ரபத்தி, ராமானுஜன் என்கிற சதுரங்கரியே திருமந்தரம், அவர்
 ‘ருவடிகளிலே பண்ணுங் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தம்; இதுவே நிச்சிதார்த்த
 னான என் லித்தார்த்தம்’ என்று நடாதூரம்மாள் அருளிச்செய்தருளுவர்.

எம்பெருமானுர் வைபவம்.

வேறு.

அப்படியே சிலகால மன்பர்குழாத் தமந்தபி
செப்பமிசூந் தமக்குற்ற திருவயதைச் சிந்தித்
ரிப்படியில் வயதுநூற் திருபதும்வந் திசைந்தென
வெப்பொழுதுந் தொழுமரங்கத் திறையருகி லேர்தினத்தில்.

வேறு.

தன்னர் தனியே சென்றிறைஞ்சித் தாழ்த்து திருவை முன்னிட்டுப்
பன்னும் பனுவல் பலபுகழ்ந்து பரணை மகிழ்வித் திருந்தவளி
லென்ன நினைவிங் கெதிராசர்க் கியம்பு மென்றோ னிலந் குமணன்
கன்னங் கறுத்த கருமுகிலே கலிகா லத்தோர் கணப்பொழுதும். (கக0)

இந்த நிலத்தின் மெய்யுணர்ந்தோ ரிருத்தன் முண்மீ திருப்பாரு
மந்த மில்லாக் குணத்தோனே யடிபென் றன்னை யையம்புலன்கள்
வந்து தீண்டா வகைகாத்தாய் வயதிங் கொருநூற் திருபதினிப்
பந்த முறுமில் வுடறன்னை விடுவித் திடுக வெனப்பணிந்தார். (கக0)

பணிந்த வெதிக டனிநாதர் பரம பதத்துக் கேளுதந்
துணிந்த சிந்தை யுறநோக்கித் தூநீ ரரங்கு ரெதுவரி
திணிந்து கலங்கா முதலேகையினை ஆயோத்திந்
பணிந்து தான்முன் பிரியவவர்ப் பட்ட பாடே பட்டம். (கக0)

மன்னர் மன்னன் தனில்வருந்தி மாய னுடனே தெளிந்தந்தோ
வென்னி லீலா விபுதி பெனவிரங்கு
யன்னர் திகழு மணிவரங்க ரன்பா னோக்கி பெம்மோடு
மின்னுஞ் சிலநா ளினிதிருந்தங் கேக லாகா தோவென்றார். (கக3)

என்ற பெருமான் னிணையடியின் மீட்டு மிறைஞ்சி பெதிராச
குன்ற மெடுத்தா னிரைகாத்தாய் கொடியே னுன்னைப் பி
வென்றும் பொன் றந்துன் னின்ப வீட்டி லினிதமந்தாங்
கொன்று நித்தர் முத்தருட் னுறைய விடைதந் துதவென்றார். (ககக)

ஆன லிறைக் கேழாநா னாழ்வாரர்க ளெல்லாரும்
வானூர் சோதி தரவருவர் மண்ணே ரிரங்க விண்டுதிப்பப்
போனார் மன்னும் பெருவீட்டி லென்றாக் கரங்கர் புகழுடைய
தானாய் நின்றான் தனக்களிப்பச் சரணு சதியை யுச்சரித்தே. (ககக)

வணங்கித் துதித்து வலஞ்செய்து மடத்திற் புக்க வெதிராசர்
குணங்கண் மலியுங் குரவர்களிற் கூரத் தாழ்வான் திருமகன்
யிணங்குஞ் சிந்தைச் சீபட்ட ரெம்பார் சீடர் வருகவெனக்
கணங்கொ டிருந்தே. (ககக)

இருத்தித் தூசி னூர்த்தங்க ளெல்லா மருளிச் செய்துலகைத்
திருத்தி யருளு மெனவுழைந்து சீரார் பாக வதர்க்கெல்லா
மீருத்தம் பெறயாங் கோலொன்றை யருளிச் செய்தார் மற்றவர்தங்
கீருத்தை யறிந்து பாகவதர் நிலத்தைக் கலிப்பாவி. (கககச)

ஹீழங்கக் காட்டிக் கொடுத்தெம்மை விட்டுப் போவாய் கொல்லோவென்
றழுங்கிப் பதைத்து ஸண்மீதி லாரப் புரண்டாங் கன்புருகித்
தொழுங்கை மறையோர் தமைத்தழுவித் துன்பந் தீர்மி னெனத்தேற்றி
யெழும்பல் லாண்டை யவர்க்காக விசைத்தா ரிசைத்தங் கேழாநான். ()

அர்ச்ச ராதி மார்க்கத்தா லாசி லாத வெதிராசர்
மெச்ச வானோர் புகழ்ந்தேத்த விரிஞ்சன் முதன்மா முனிக்கணங்க

.....
விச்சை மருவு மாப்ரண மேழுங் கடந்தாங் கெலையறு ... (கககச)

மூலப் பெரும்பாழைவகடந்து மூழ்கி னிரசைப் புனனீங்கிச்
சாலப் பரியு மமானவனார் தடக்கை சேர்ந்தாங் கொளிக்கொண்ட
கோலச் சோதித் திருவுருவங் கொண்டு வளங்க ளெதிர்கொள்ள
ஞாலத் தவர்கட் கிதமளித்தான் ஞான னந்தப் பெருவிட்டை. (கககள)

மருவா நின்ற வணைவர்களு மாசி லாத செழுஞ்சோதித்
கருமா முகிலுங் கமலையுங்கண் டிகந்து கண்கள் களிகூர
விருமா நிலத்தா ருயிர்காத்த வெதிநா யகவென் றெடுத்தேத்தத்
திருமா மணிமண் டபஞ்சேர்ந்தான் சென்றற் குடையா மெனுஞ்சீமான். (கககச)

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

MAHAMAHARADHYAYA
DR. U. V. S. IYER LIBRARY,
BEGANT NAGAR, MADRAS-90.

